

Giới thiệu Hôm Nay Rung Động Vì Em

Tên Hán Việt: Kim thiên dã vĩ nhi tâm động

Tác giả: Thanh Chúc Ki Hứa/Bao nhiêu cháo trắng

Số chương: 59 chương

Bìa: Tâm Tít Tập - HNC

Sau khi kết hôn, lần đầu tiên phóng viên có thể phỏng vấn hiện trường Phong Thần.

Mọi người nhao nhao dò hỏi đời sống vợ chồng của hai người.

Phóng viên: "Anh với vợ khi cãi nhau thì ai luôn là người xin lỗi trước?"

Đào Dã: "Không có ai xin lỗi cả.

Phóng viên: "Oa, tình cảm của hai người thật tốt. Là tự nhiên tốt đẹp như vậy sao?"

Giương mặt của Đào Dã đầy vẻ bất đắc dĩ: "Ở nhà của chúng tôi có một cái tủ rất cao, mỗi khi cô ấy trèo lên lấy đồ thì không thể nào xuống được. Tôi không còn cách nào khác là phải bế cô ấy xuống."

Mọi người đều không thể ngờ đến lý do này, mặt nghệt ra. Bỗng nhiên, đám người anh em ra vạch trần: "Mọi người đừng tin lời của hắn nói. Lần trước chính mắt tôi nhìn thấy hắn bế cô ấy lên, hèn mọn xin lỗi, còn hôn lên mặt cô ấy".

Diệp Đằng ở trong đám đông, mũi kéo sắp đến tận cảm, tranh thủ lúc mọi người đang xôn xao thì chuồn mất.

"Sinh mệnh của anh là những cuộc đua xe, và em chính là điểm cuối duy nhất."

Lưu ý

1. Đây chỉ là câu chuyện hư cấu
2. Nam chính hơn nữ chính tám tuổi.
3. Chia thành hai quyển. Quyển thứ nhất là về thời trung học, quyển thứ hai là về thời đại học.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cậu tên là gì?

Thành phố A vào mùa hè thời tiết ẩm ướt khiến ai cũng khó chịu.

Một chiếc ô tô lái qua trạm thu phí. Lái xe không chớp mắt nhìn về phía trước. Trên xe phần lớn mọi người đều ngủ, mãi ở cuối hàng mới có một số người còn thức. Dưới ánh đèn xe, một cô gái mặc áo hoodie màu vàng nhạt, mũ che gần hết khuôn mặt, đầu hơi nghiêng, dựa vào cửa sổ xe, mơ hồ có thể thấy hàng mi run run do hồ hấp.

Đột nhiên, tiếng còi chói tai vang lên, xung quanh đều là ánh đèn, bỗng có cái gì đó không rõ phương hướng bay nhanh tới cô. Cô hồ hấp càng ngày càng dồn dập... Mờ mắt ra, hoá ra đây chỉ là giấc mơ.

Trời mưa nên tình hình giao thông không tốt. Phía trước hình như có tai nạn nên càng tắc đường. Lái đến khi gặp đèn đỏ, tài xế dừng xe lại. Diệp Đằng xoa xoa mắt, nhìn lên chiếc đèn trên trần xe, cảm thấy nó chính là kẻ đầu xỏ gây ra ác mộng vừa rồi, mang theo vài phần phần nộ mà tắt nó.

40 phút sau, xe tới trạm. Diệp Đằng từ trên xe nhảy xuống, đôi giày trắng bỗng chốc bị bùn bắn bẩn, cô cũng không rảnh mà quan tâm. Tùy tiện kéo mũ áo để đội, vòng ra sau xe để lấy hành lý.

Đêm đã khuya, không còn một ai cả. Đám người ở trên xe xôn xao đi xuống. Có người may mắn mà có ô để bung, có người tức mà mắng chửi thời tiết.

Diệp Đằng cũng không mang ô, cô đẩy hành lý chạy chậm ra cổng nhà ga. Có lẽ do đã khuya nên cổng nhà ga tuy sáng đèn nhưng thưa thớt, các quán hàng rong đều đã đóng cửa. Cô liếc đôi môi có chút khô khốc, nhìn thành phố bỗng chốc xa lạ, mặt vô tình mà ôm hành lý ra trước ngực.

"Em gái, đi đâu đấy? Đi chung xe không?" Có mấy tài xế taxi gọi trêu ghẹo cô. Diệp Đằng ngáp một cái, lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước

Chỗ ngõ hẹp của nhà ga có mấy tên lưu manh, ngấm thuốc lá, bị vẻ đẹp của thiếu nữ hấp dẫn tầm mắt.

Cô có khung xương gầy, cao một mét sáu, đường cong của cơ thể ẩn hiện dưới lớp áo hoodie, phía dưới chiếc quần cao bồi xanh nhạt là đôi chân thon dài. Nước da của cô trắng nõn, trên mặt có mấy đốm do không được che chắn nên hơi xạm, ngược lại cô có một đôi mắt tinh xảo trời sinh, đến cả khi lạnh mặt cũng khiến rung động lòng người

"Đại ca, nhìn kia." Một người trong đám choai choai nhìn theo bóng cô cười cười, lộ ra hàm răng đã bị xỉn do hút thuốc quá nhiều.

Tên đại ca kia mặc một bộ vest đen, xăm đầy hai cánh tay, trên mặt như muốn viết bốn chữ: Ta là lưu manh

Đêm khuya, một cô gái một mình đứng đợi người nhà tới đón. Nhà ga có quá nhiều người nên bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, mau chóng ném tàn thuốc, rồi đi.

Diệp Đằng đến thành phố A là khoảng một tháng trước. Lúc ấy cô mới hoàn thành thủ tục được nhận nuôi, chuyển đến sống cùng cha mẹ nuôi. Lần này trở lại là lấy thêm ít đồ chuẩn bị cho năm học mới.

Cô không mang ô. Mưa lại quá lớn, rất nhanh đã khiến cô ướt sạch. Nhưng cô vẫn điềm nhiên một tay kéo vali, một tay đỡ cặp sách giống như không chút bận tâm đến tình cảnh của bản thân mình lúc này. Ra đến trạm xe bên đường để trú mưa tạm, cô tiện tay lấy tấm poster để che đầu nhưng mưa quá lớn nên cũng chẳng ăn thua.

Màn hình di động sáng lên, là Hứa Kính Nghiêu gọi tới - cha nuôi của cô

"Diệp Đăng? Tôi rồi sao? Bỏ đang ở trên đường, chỗ này bị kẹt xe. Con cứ ở trong nhà ga đợi, bố đến nơi rồi gọi cho con."

"Vâng, lái xe cẩn thận." Cô gọi là bố không quen nên ghi luôn họ tên vào.

Cô cất điện thoại đi động, chớp chớp mắt. Thấy cửa hàng tiện lợi đối diện vẫn mở, cô quyết định vào mua tạm chiếc ô, thuận tiện mua đồ ăn lấp đầy bụng. Ngồi trên xe cả ngày cô đã sớm đói đến muốn là đi rồi.

Tiếng chuông cửa quen thuộc vang lên, hơi ấm ủa đến, khiến toàn thân trở nên ấm áp hơn. Cô liếc mắt thấy món com nắm mà mình thích, nhanh chóng chạy tới

Vừa muốn mở miệng, một bàn tay khớp xương rõ ràng không lưu tình chút nào chỉ tới hộp com: "Thêm một cái này."

Diệp Đăng trơ mắt nhìn hộp com bị cô gái mang ra, gói vào túi đưa cho người nọ.

Diệp Đăng nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn người đã lấy hộp com của mình. Hắn lớn lên rất cao. Cô muốn phải ngửa đầu lên mới có thể thấy rõ khuôn mặt đầy, làn da trắng, ánh mắt sắc bén. Hắn mặc một chiếc áo phông, đi đôi giày, tay phải tùy ý nhét vào túi quần. Thanh thản nhưng lại lộ ra chút không kiên nhẫn.

Hắn liếc xuống nhìn Diệp Đăng, hơi nhíu mi. Hắn không nói gì nhưng khiến cô lạnh buốt sau lưng. Không thể trêu vào, không thể trêu vào....

Diệp Đăng nhìn hộp com nắm trong tay hắn, ánh mắt đầy lưu luyến.

Hắn thản nhiên đi qua tính tiền, cô gái con của gia đình đó đã gặp qua hắn, mềm giọng hỏi: "Sao anh không nấu com? Mỗi ngày ăn cái này không tốt lắm đâu."

Lần đầu tiên cô thấy người bán hàng mà khuyên người khác không nên mua hàng cho mình. Chỉ vì hắn đẹp trai mà đối xử như vậy sao?

Hắn lấy ví ra khỏi túi quần, Diệp Đăng thấy tay phải của hắn đeo găng tay nửa ngón, rất mỏng nhưng với cái thời tiết này nhìn liền cảm thấy nóng nực.

Hắn trả lời: "Nấu com quá phiền toái."

Ha, cậu thì có gì mà không chê phiền toái? Diệp Đăng đứng một bên chọn Oden, trong lòng chửi rủa vì hắn lấy đi món ăn mà cô thích nhất.

Đặt hàng xong, hắn bung đồ tới bàn nhỏ bên cạnh cô ăn. Khi đi ngang qua hắn, cô lại nhớ tới ánh mắt hắn nhìn cô lúc này, bỗng rùng mình, nhìn xung quanh không có bàn nào khác, cô dứt khoát đi ra ngoài.

Loại người này phải tránh xa ra chút.

Từ cửa hàng tiện lợi đi ra, trên tay cô bung bát Oden, trong miệng đang ăn rong biển, điện thoại vang lên, không còn tay để cầm, cô lại chạy vội vào hành lang, hận không thể khiến mình có nhiều tay như bạch tuộc: "Dạ? Vẫn còn nữa giờ, con không vội, cứ đi từ từ."

"Bên này xảy ra sự cố, xe đều đang đứng yên, nếu con đói thì cứ mua đồ ăn trước."

"Vâng, con biết rồi."

Diệp Đăng cất điện thoại, giải quyết bát Oden, lau sạch tay, mở ô đi vứt rác. Đột nhiên, có mấy người đàn ông vây xung quanh cô, tên tóc vàng hoe chui vào ô của cô: "Em gái, cho anh xin một ít thời gian, anh muốn đi tới nhà ga phía trước giao lộ."

Hắn trên người đầy mùi thuốc lá khiến cô buồn nôn, nhưng sợ lãng phí bát Oden mới ăn xong, nghẹn nghẹn nói: "Không tiện đường."

"Em gái, giúp người là niềm vui, qua đường cái là được."

Hắn duỗi tay sờ tay cầm ô của cô, theo bản năng cô lui lại phía sau, lại đụng phải một tên khác. Vị trí này từ cửa hàng tiện lợi nhìn ra là một điểm chết, căn bản là không nhìn được.

Cô nhìn xung quanh, không kiên nhẫn nhủ mảy, ô trong tay bị cô ném xuống đất, một bàn tay ôm cặp ở trước ngực, đội mũ áo lên: "Ô cho các anh."

"A! Em gái tính tình rất phóng khoáng nha!" Tên tóc vàng cản đường, nhướn mày: "Trong balo có cái gì vậy? Mở ra cho các anh nhìn xem!"

Khuya khoát, bị mấy tên lưu manh vây quanh, nếu là người bình thường đã sớm bị dọa. Diệp Đăng còn đang nghĩ đến bát Oden ăn còn chưa no, đều do cái người mà đã lấy đi suất com nắm cuối cùng.

Nếu là trước kia, mấy tên này cô có thể đá bay trong một cước, tên xâm trở bên cạnh có thể hơi phiền toái nhưng cũng phải thử xem. Nhưng hiện tại là ở thành phố A, cô không còn là con mèo hoang có bố mẹ đã qua đời.

Bố mẹ nuôi của cô là giảng viên đại học. Lần đầu tiên thấy cô liền nhìn trúng vì cô thông minh, xinh đẹp, ngoan ngoãn, nghe lời, lại có nét giống người con gái đã qua đời của họ, cho nên mới lựa chọn một đứa trẻ mười sáu tuổi.

Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, cô lớn lên, không có được sự dưỡng nuôi từ người thân.

Diệp Đăng niệm tình họ, không muốn gây phiền toái cho bố mẹ nuôi nhưng tính tình của cô rất bạo, có thể nhẫn nhịn được hay không là do tâm tình.

- - - - -

Cửa hàng tiện lợi mở cửa.

Hắn vừa mới cùng cô tranh giành suất com nắm, bây giờ lại cầm cây ô đen ra, ngậm thuốc. Hắn sờ túi tiền tìm bật lửa nhưng lại làm nó rơi xuống đất, khom lưng nhặt lên. Vừa mới chuẩn bị rời đi thì liếc thấy vali hành lý đặt ở cửa.

Hắn ngược lên, hơi híp mắt, ánh mắt bình tĩnh tìm kiếm trong đêm.

Áo hoodie màu vàng, quần cao bồi.

Vài giây sau, hắn kéo vali hướng tới góc khuất của cửa hàng tiện lợi.

Bên môi lóe ánh lửa, dưới chân đôi giày phát ra tiếng rất nhỏ.

- - - - -

"Em gái, thành thật, ngoan ngoãn cùng các anh đi, tránh thoát mùng một còn có thể tránh thoát mười lăm sao? Chỉ cần các anh muốn tìm em thì em trốn đến chân trời góc bể cũng có thể tìm được."

"Nếu em dám kêu, đừng trách các anh không ôn nhu."

Đến gần một chút là có thể nghe thấy là giọng của nam sinh, tùy tiện mà làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Sau đó hắn thấy bóng áo vàng vàng, đứng trong mưa, dựa sát tường, vẫn luôn cúi đầu không nói chuyện nhưng thực ra rất trấn định.

Diệp Đằng nhận thấy phía trước có người tới, nhìn theo hướng đó, con người chấn động.

Đây không phải người vừa mới kêu làm com phiền toái, còn giành suất com nắm của cô hay sao?

Ánh lửa bên môi theo động tác hút thuốc của hắn mà thay đổi. Sắc trời quá tối, đến gần cũng không thể nhìn thấy rõ mặt hắn, ánh sáng từ cửa hàng tiện lợi chỉ có thể phác họa ra hình dáng.

Thanh âm của hắn trầm thấp, ở trong đêm mưa lại mang chút cảm xúc nhân nhật.

"Ồ bên đường chơi lưu manh?"

Tên xăm trở cảm đầu thấy tuy rằng không phải lưu manh nhưng ở trong giới cũng coi như nổi danh, ba chữ dùng để hình dung: Không dễ chọc.

Đồng tử của hắn chấn động, vốn dĩ muốn gọi gia gia nhưng nói chuyện không nhanh nhẹn, mở miệng ra lại nói lắp: "Gia....."

Tuy biết không thích hợp nhưng Diệp Đằng thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Ở đây lưu manh cũng thật ý tứ, người khác đều gọi đại ca, bọn họ lại trực tiếp kêu gia gia.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cậu tên là gì?

"Gia.... Sao anh lại ở đây?"

Diệp Đằng nghe thấy tên xăm đầy hoa trên tay nói.

Nghe tên này xưng hô, Diệp Đằng nghĩ có lẽ hắn cũng là lưu manh. Diệp Đằng ngấm lại bộ dạng lúc nãy của hắn ở cửa hàng tiện lợi, nháy mắt lại liên tưởng đến Mafia linh tinh, cảm thấy hôm nay vận của mình không tốt.

Xung quanh mấy tên lúc nãy còn vây lấy cô lại tự động tản ra, nhường chỗ cho hắn đi.

Tay cầm ô của hắn rất đẹp, gắng tay nửa ngón lộ ra những khớp xương rõ ràng. Diệp Đằng nghĩ chính là bàn tay này đã lấy hộp com của cô, ấn tượng tốt giảm đi nửa phần.

Hắn đưa ô tới trước mặt cô: "Cầm."

"Tôi... Không cần đâu..." Diệp Đằng ngược mắt nhìn hắn, ngoan ngoãn nhận lấy: "Cảm ơn."

Hành động này làm cô cảm thấy mình như là chú chó con ngoan ngoãn nghe lời chủ.

Cô cảm thấy trong ô hơi chật, tầm nhìn bị che hơn nửa, chỉ có thể thấy cái quần màu xám của hắn.

Hắn xoay người, bịch, cái tên xăm đầy hoa trên tay như bị ấn trên tường. Diệp Đằng mơ hồ thấy hắn cười.

Bên cạnh, đám đàn em ngoe rục rịch, không dám động thủ.

Diệp Đằng nâng ô, định trộm xem hắn đang làm gì thì bị hắn lấy tay ấn xuống.

Hắn còn biết trê vị thành niên không thể xem cảnh bạo lực. Hay nha...

Cô không dám nhìn lên nhưng không thể không thừa nhận người này thân thù không tòi. Cô mà bị ấn lên tường như thế có lẽ chẳng mấy chốc mà trở thành người tàn tật.

"Tâm trạng hôm nay của cậu có vẻ tốt?" Hắn hơi kéo dài âm cuối, mang chút lười nhác như mới ngủ dậy.

"Gia! Không dám không dám! Em chỉ là muốn chơi đùa em gái này một chút nhưng em nghĩ sai rồi sai rồi."

Diệp Đằng nghe thấy tên xăm trở nói chuyện rất lưu loát, cho nên không phải tên này bị nói lầm mà là bị dọa nên nói lắp.

Diệp Đằng đứng mãi mà nghe hắn hỏi tội, hoàn toàn quên tình cảnh của mình bây giờ.

"Sai rồi?" Giọng của hắn trầm trầm, chậm chậm nói: "Mấy người đem giá trị cốt lõi của xã hội chủ nghĩa đi đâu rồi? Là ngồi xồm ở đây mà nói đi nói lại hàng trăm lần à?"

Hàng trăm lần? Giá trị cốt lõi của xã hội chủ nghĩa??? Hắn là ai mà quản nhiều thế?

Đám lưu manh kia trở mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

"Tôi nói đúng rồi à? Cô bé, nói lại một lần cho bọn chúng nghe."

Ô trong tay bị nâng lên một chút. Cô không chút phòng bị đối diện đôi mắt lạnh đậm của hắn.

Cô? Cô bé?

Diệp Đằng nói trong lòng không nên tức giận, không nên tức giận. Sau đó, cô bắt đầu đọc giá trị cốt lõi của xã hội mà không chút cảm xúc.

Đọc xong, ngược mắt đúng lúc thấy biển hiệu ở bên kia đường bị nước mưa làm cho màu thẫm đi vài phần, đoán đây là nguồn cảm hứng của hắn.

Không thể không nói, hần cũng thật đáng để chế nhạo.

Cô nghe thấy đám lưu manh kia ngoan ngoãn ngồi xổm trong mưa, về mặt không vui mà ngậm nga giá trị cốt lõi của xã hội chủ nghĩa.

"Com nãm ca" ném tàn thuốc vào thùng rác, thuận tay nhặt ô lên, không cẩn thận mà dẫm lên cái ô.

Diệp Đằng lặng lẽ chuẩn bị chạy, bị hần bắt gặp, hai người mắt đối mắt, không khí đột nhiên có chút xấu hổ.

"Lại đây." Giọng của hần cùng với tiếng bọn lưu manh đọc giá trị cốt lõi của xã hội chủ nghĩa vang lên, cô hơi sững sờ không biết có phải hần đang nói chuyện với mình không

"Hmm?"

Người nọ thấy cô một lúc lâu không nhúc nhích, lập tức cầm ô đi tới, Diệp Đằng cảm thấy khản trương. Trên người của hần đem đến cho người ta cảm giác áp bách. Diệp Đằng đột nhiên nghĩ tới điều gì, ném ô, cất bước chạy.

Kết quả, đi ngang qua hần bị hần xách quai cặp: "Cô chạy cái gì?"

Đúng vậy, cô chạy cái gì?

"Tôi..... Tôi không có tiền."

Diệp Đằng xem nhiều tin tức xã hội, mấy cái chuyện lừa đảo, cướp bóc,... Họ đều nói rằng sẽ có một đám người hợp tác với nhau, đầu tiên là làm anh hùng giải cứu mỹ nhân để người bị hại giảm bớt phònh bị, sau đó nhân lúc người bị hại không chú ý, nhẹ thì cướp sách, nặng thì moi nội tạng.

Diệp Đằng nhìn "nghị phạm" trước mắt, hần đang bê lại xương của chiếc ô.

Cô nhìn hần, cảm thấy không rét mà run. Cô thật không nên tới cửa hàng tiện lợi đó, không nên đi vút rác...

"Tôi nói là tôi muốn tiền?"

Diệp Đằng ôm cặp sách trước ngực, cười hề hề: "VẬY... Tạm biệt?"

"Từ từ." Hần bê bê cái ô, miễn cưỡng có thể sử dụng nhưng có lẽ không che được vali của cô. Hần khom lưng lấy ô của mình: "Vẫn chưa ướt đủ?"

Diệp Đằng: "..."

Sợ nhất lưu manh đột nhiên quan tâm.

Diệp Đằng cảm thấy Hứa Kính Nghiêu sắp đến đây, mặc kệ hần là người tốt hay người xấu, cô cũng không khách khí, kéo vali đi: "Cảm ơn".

Diệp Đằng đi được hai bước, có thể là đột nhiên đứng dậy, hai chân tê rần, đứng bất động nửa ngày giống như mình đột nhiên bị trúng gió.

Cô xấu hổ mà cười cười: "Chân tê mất rồi."

Ánh mắt của người nọ rốt cuộc cũng có điểm biến hóa, cô nhìn chằm chằm hần vài giây, từ ánh mắt kia đọc ra một tia cười nhạo.

Hần cảm thấy chính mình đã bị khuất phục.

Diệp Đằng đang chuẩn bị giải thích thì con người gọi tới: "Bố đến rồi, thấy hơi đói bụng nên đi mua đồ ăn, đang đứng đối diện cửa hàng tiện lợi."

Diệp Đằng cảm điện thoại, vội vội vàng vàng kéo cái vali khập khiễng mà đi ra ngoài, tìm nửa ngày mới nhìn đến xe, ngừng ở đối diện, còn nhảy dên.

"Chờ một lát, con vừa mới....." Diệp Đằng quay đầu lại nhìn lướt qua, mới đó mà hần đã đi khuất, bóng dáng ung dung tiến vào trong màn mưa. Cô mau chóng chạy ra xe: "Không có gì, con đến đây."

"Đằng Đằng!" Hứa Kính Nghiêu từ trên xe xuống dưới, trong tay cầm theo ô.

Thật sự cô không thích vợ chồng Hứa Kính Nghiêu gọi cô như vậy, nghe có hơi ngu ngu.

"Ngồi xe lâu như vậy kiểu gì cũng mệt. Mẹ đã làm món ăn con thích nhất, chúng ta mau về thôi." Hứa Kính Nghiêu đem hành lý của cô nhét vào cốp xe.

"Mưa lớn quá, con ướt hết rồi."

"Không có việc gì đâu ạ." Diệp Đằng cảm thấy không nên kể sự việc vừa rồi, càng ít người biết càng tốt.

"Việc chuyển trường của con bố đã giúp con lo liệu rồi. Qua ngày khai giảng bố sẽ đưa con đến. Thành tích của con tốt, giáo viên ở đây sẽ không nói gì." Hứa Kính Nghiêu nói lời này lộ ra vài phần kiêu ngạo: "Trường học hơi xa nên sáng con phải dậy sớm một chút, bố đưa con đến."

"Cảm ơn." Diệp Đằng cười rộ lên, đôi mắt cong cong, phúc hậu mang theo vài phần hồn nhiên.

"Không cần khách khí với bố như vậy."

Diệp Đằng nghe thấy tiếng bố, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Một đêm đó, bố ruột của cô vì tai nạn xe cộ mà qua đời. Nhảy mất đã ba năm.

Diệp Đằng ôm tâm sự nặng nề mà xoay mặt đi nhìn bên ngoài.

Xe quẹo vào ngõ, một cái quen thuộc bóng dáng hấp dẫn ánh mắt của cô, là người vừa rồi ở cửa hàng tiện lợi.

Trong tay hần còn cầm cái ô tàn phế của cô. Ở trong màn mưa, có cảm giác như: "Tôi không nhà không cửa để về nhưng nhất định tôi phải kiên cường bình tĩnh." Thật thê thảm!

Diệp Đằng nhìn hần như vậy, khoẻ miệng cong cong, không nghĩ hần đúng là người tốt.

"Làm sao vậy?" Hứa Kính Nghiêu nhìn thấy Diệp Đằng cười, hỏi.

"Không có việc gì ạ." Diệp Đằng thu hồi tầm mắt, đột nhiên rất tò mò người nọ rốt cuộc tên là gì?

Lúc này đám lưu manh kia gọi hắn là gia. Vậy hắn họ gì? Mỗi ngày hắn đều đến đây mua đồ à? Vì sao mùa hè lại mang găng tay? Rốt cuộc hắn có phải là lưu manh không? Vì sao lúc này hắn lại cứu cô?

Lòng hiếu kỳ là cô nóng lòng muốn tìm hiểu người xa lạ này.

Diệp Đằng về đến nhà, Phương Thục Trân đã làm xong một bàn đồ ăn, thấy bọn họ về liền cười, hỏi: "Bên ngoài mưa có to không? Kỳ Kỳ có ướt lắm không?"

Mặt Hứa Kính Nghiêu cứng lại, nhìn về phía vợ của mình. Bà ấy không phải lần đầu tiên gọi sai tên, Kỳ Kỳ là tên con gái ruột của họ.

Diệp Đằng phui mắt hạt nước trên người mình, nhìn thoáng qua cái ô đen trong đen, làm như không phát hiện ra mình bị gọi sai tên, cười: "Không ạ, con mượn được của người ta cái ô."

Nói chính xác hơn là của tên lưu manh kỳ quái.

Rửa mặt xong, Diệp Đằng trở lại phòng, ánh mắt của cô dừng ở cái ô.

Nước đã khô bớt rồi nhưng để cái ô này ở đâu? Màu sắc của nó có vẻ không phù hợp với căn phòng màu hồng này của cô. Cô cảm mình tốt nhất là đem này dù còn trở về.

Trong lúc cô đang tìm chỗ để cái ô thì có người đến gõ cửa, là mẹ nuôi của cô Phương Thục Trân.

Phương Thục Trân là người phụ nữ tri thức điển hình, cả người lộ ra vẻ ưu nhã, thanh cao. Bà luôn mặc những chiếc váy dài với màu sắc trang nhã, trong tay cầm cốc sữa bò: "Trước khi đi ngủ thì uống sữa bò."

"Cảm ơn ạ." Diệp Đằng cầm cốc sữa bò ấn áp trên tay.

"Ngoan." Phương Thục Trân vừa lòng mà xoa đầu cô, ngồi xuống mép giường.

"Ngày mai mẹ đưa con đi gặp dì Lưu. Sau này con học ở đây, xa nhà. Bố mẹ nghĩ nếu ở trường có việc gì thì con có thể liên lạc với dì Lưu, nhà dì ấy có hai đứa đều học ở đây có gì có thể chiếu cố lẫn nhau."

"Không cần đâu ạ, con ở trường học thì còn có thể có chuyện gì? Diệp Đằng cười, uống một ngụm sữa bò, nhớ tới mấy hôm trước cô quả thực là có đề cập qua chuyện này

"Con thật không hiểu. Học sinh chuyên trường, đặc biệt là người xinh đẹp như con, nhờ may bị bắt nạt thì sao? Có người chiếu cố con cũng tốt."

"Vâng." Diệp Đằng chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu. Thực ra, cô sẽ không nói cho Phương Thục Trân rằng cô không đi bắt nạt người khác thì mới gọi là tốt.

Nhất thời không nói chuyện, Phương Thục Trân giúp cô tắt đèn, cầm cốc sữa đi ra ngoài: "Con nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon."

Diệp Đằng đắp chăn nằm xuống, cầm di động nghịch Bách Gia Tinh* một chút. Trung Quốc có 444 họ đơn, và tên của hắn có bảy từ đồng âm, có nghĩa là trong số 48517 loại tổ hợp, chỉ có một, sẽ là tên của hắn.

**Bách gia tinh (chữ Hán: 百家姓, nghĩa là họ của trăm nhà) là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn (chỉ gồm một chữ, ví dụ Triệu, Hồ,...) và 60 họ kép (gồm hai chữ, ví dụ Tư Mã, Gia Cát,...). Hiện nay có khoảng 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này.*

Hôm nào phải đến cửa hàng đó, nói không chừng có thể gặp hắn. Diệp Đằng cứ nghĩ như vậy, nặng nề ngủ.

Đêm đó, cô mơ người nọ không ngừng phá cái ô của cô. Còn cô thì lì lợm mà đuổi theo hắn hỏi: "Rốt cục cậu tên là gì?"

Hắn không nói, còn bày ra bộ mặt lạnh lùng, bắt cô đọc một nghìn lần giá trị cốt lõi của chủ nghĩa xã hội. Thật ác độc mà!

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cậu tên là gì?

Đưa dứa lâu như vậy thế nhưng đến cái tên của hắn cô cũng không biết. Trần trực mãi cô mới ngủ ngon mà lại bị thức giấc. Xuống nhà, ăn sáng bằng ăn hai cái bánh bao nhân trứng sữa mới có thể ổn định tâm trạng.

Hứa Kính Nghiêu lật tờ báo: "Tí nữa bố đưa hai mẹ con đi."

"Đi đâu ạ?" Diệp Đằng dụi mắt vẫn còn thòm thèm ngủ, hai chân hơi đung đưa

"Con quên rồi à? Hôm qua chẳng phải mẹ đã nói với con hôm nay đến nhà dì Lưu. " Phương Thục Trân đưa bánh mứt trái cây cho cô.

"Con cảm ơn." Diệp Đằng nhớ lại hôm qua mẹ có nói đến chuyện này. "Trường học có xa bến xe buýt không ạ?"

"Sao thế?" Hứa Kính Nghiêu hỏi có chút nghi ngờ. Diệp Đằng cảm thấy ông có lẽ sợ mình ngày nào đó cao hừng mà trốn đi. Nhưng cô đâu có làm chuyện ngu ngốc như vậy: "Con có thứ cần tìm lại chủ nhân cho nó." Diệp Đằng rũ mắt, uống hết cốc sữa bò: "Nó cũng không quá quan trọng, không tìm cũng được."

Dù gì cũng là người xa lạ, cô cũng không biết chính bản thân mình đang muốn biết điều gì.

Hứa Kính Nghiêu lái xe đưa hai mẹ con đến nhà của dì Lưu. Trên đường cô cũng biết đại khái dì Lưu là giáo viên cấp ba, năm nay sức khỏe không tốt nên quyết định nghỉ hưu, thuê nhà ở gần trường học để tiện chăm sóc cho hai đứa con.

Nhà họ có một cặp "long phượng"*, bằng tuổi Diệp Đằng.

**Sinh đôi một trai một gái*

Đây là một tiểu khu mới, xung quanh vẫn khá yên tĩnh. Hôm nay Diệp Đằng mặc váy màu bạc hà, để tóc xoả tự nhiên, thoạt nhìn như một tiểu thư đài các.

Con gió nóng cuối tháng 8 thổi qua, kéo theo một mùi hương nồng đậm

"Hoa quế?"

Phương Thục Trần giờ tay chỉ cây hoa quế phía trước: "Ừ, con có muốn đến xem không?"

Diệp Đăng cong cong khoe mắt, đi theo mẹ, thấy hoa rụng xuống. Cô nhặt hoa lên, đặt trên bàn tay, ngửi mùi hương của nó.

"Kỳ Kỳ thích nhất là hoa quế."

Diệp Đăng sững người, bàn tay khẽ cuộn vào, bóp nát cánh hoa.

Phương Thục Trần cũng ý thức được chính mình thất thố. Từ khi con gái của họ qua đời, có một thời gian dài tâm lý của bà không ổn định. Cũng vì lý do này mà Diệp Đăng tới nơi này.

Thực ra trong chuyện này, trong lòng cô là rõ ràng nhất. Dù sao cũng là do nhu cầu của hai nên, không cần thiết phải quá thân thiết.

"Chúng ta đi thôi, không nên để đi Lư chờ quá lâu." Diệp Đăng mở lòng bàn tay, những cánh hoa đã nát chậm rãi rơi xuống bên chân cô.

Trong thang máy, Phương Thục Trần đột nhiên nhớ tới điều gì, hỏi: "Học kì trước con có tham gia cuộc thi toán toàn thành phố không?"

"Sao vậy ạ?" Diệp Đăng thuận tay nhấn đóng thang máy thì thấy một bóng dáng quen thuộc đi ngang qua, chính là người hôm qua cười nhạo bộ dạng của cô.

Cô vô thức duỗi tay ra ngăn thang máy đóng cửa thì bị Phương Thục Trần kéo lại: "Nguy hiểm! Con muốn làm gì?" Phương Thục Trần có chút bàng hoàng, có lẽ là sợ mất đi đứa con này, khi thấy Diệp Đăng hành động nguy hiểm như vậy thì có chút giận dữ.

"Con xin lỗi. Lúc này hình như con thấy người quen." Diệp Đăng nhớ ra ở đây ngoài bố mẹ nuôi cô chẳng quen ai: "Hình như là bạn cùng học trước kia, có thể nhìn lầm rồi."

Phương Thục Trần kéo tay cô, xác nhận không bị thương mới buông ra: "Về sau phải chú ý biết chưa?"

"Vâng." Diệp Đăng cảm thấy có chút ấm áp nhưng cô không thích quá thân mật với người khác, càng không thích hành động này là của mẹ nuôi cô.

Thừa dịp thang máy tới nơi, cô nhanh chóng rút tay về, đáng tiếc hôm nay cô mặt vấy, không có túi. Cô cũng không biết mình phải để tay ở đâu.

Mở cửa cho mẹ con cô chính là mẹ con dì Lư, cô gái không cao hơn Diệp Đăng, hơi gầy nhèn như học sinh tiểu học. Người đứng bên cạnh chắc là dì Lư, hơi béo, trên mặt nở nụ cười hiền từ, ánh mắt đầy liên tục, giống tia X quang quét từ đầu đến chân của Diệp Đăng.

"Thật đúng là...."

Diệp Đăng nghe được nửa câu sau: "Thật đúng là rất giống con gái của Phương Thục Trần."

"Diệp Đăng, không phải là Diệp Đăng kia chứ?" Dì Lư ngồi xuống sofa: "Có phải là người lần trước cùng Lâm Sơ thi toán cấp thành phố đạt giải nhì không? Sẽ không trùng hợp vậy chứ?"

Phương Thục Trần cười vui mừng, Diệp Đăng lúc này mới hiểu vì sao lúc này bà hỏi cuộc thi toán kia là có ý gì

Học kì 1 cô đại diện trường tham gia cuộc thi toán cấp thành phố, đạt giải nhì, có kém hơn một chút so với một bạn học cấp ba tên là Lâm Sơ - con trai của dì Lư. Ngồi bên cạnh dì có cô bé hướng về phía cô chớp chớp mắt. Cô bé ấy là em gái song sinh của Lâm Sơ, tên là Lâm Mạt.

"Tiểu Sơ không có ở nhà sao?" Phương Thục Trần ưu nhã nhấp một ngụm cà phê.

Diệp Đăng cùng cô bé kia ngồi đối diện nhau. Cô bé xấu hổ, thường hướng về phía Diệp Đăng cười cười. Loại xấu hổ này ai trải qua cũng biết, phảng phất có việc cần nhờ đều phải cùng cha mẹ đi thăm người thân.

Hai người xem như là đồng bệnh tương liên, đột nhiên sinh ra tình hữu nghị giữa hai đứa trẻ.

"Tiểu Sơ chưa bao giờ làm tôi thất vọng cả. Nghi cũng không nghi ngại, tự mình đến lớp bỏ túc học bù." Dì Lư cười nói, cuối cùng còn liếc đứa con gái bên cạnh: "Không giống như nha đầu này, cả ngày chẳng chịu học, chỉ chơi là giỏi."

"Mặt Mạt cũng ưu tú mà, đúng không?" Phương Thục Trần trước sau đều rất ôn nhu.

Diệp Đăng chán nản một bên ngồi đánh giá sofa, bàn trà, một bên nghe hai người mẹ tâm sự sự đối lập tính cách của đôi "long phượng" này.

"Con bé này mà nó thông minh bằng một phần ba anh trai nó thì tôi cũng không phải nhọc lòng như này." Dì Lư thờ dãi: "Vẫn là bà có phúc. Đăng Đăng đã xinh đẹp, thành tích học tập lại tốt, thật là ưu tú."

Hai người hợp ý nhau mà nhìn Diệp Đăng. Cô phớt hợp một chút mà cười cười rồi lại tiếp tục "công việc" đánh giá ly, đĩa trên bàn.

Trong phòng điều hoà đột nhiên đình một tiếng rồi cánh đảo gió từ đóng lại.

"Sao lại thế này?" Dì Lư đứng dậy đi kiểm tra một chút. Lúc này dì mới nhớ trong bếp có đang hầm đồ ăn, định giữ hai mẹ con Diệp Đăng ở lại ăn trưa nhưng vừa gặp lại bằng hữu, nói chuyện phiếm quên luôn. Đây mở cửa quả nhiên trong phòng bếp có mùi khét khét.

"Xem trí nhớ của tôi này. Điện bây giờ bị chập mất rồi."

"Phải làm gì bây giờ ạ?" Lâm Mạt đứng bật dậy.

Diệp Đăng và Phương Thục Trần nhìn nhau. Đến nhà người khác làm khách mà gặp phải việc này chỉ có tìm lấy cớ rời đi. Dì Lư như nhìn thấu suy nghĩ của hai người, tiến lên nói: "Hai mẹ con đừng về vội. Để tôi báo Mặt Mạt kêu chủ nhà lên sửa. Hôm nay nhất định hai người phải ở lại ăn trưa."

"Cậu cùng tôi đi đi?" Lâm Mạt kéo Diệp Đăng cùng đi.

Dì Lư lại kéo Phương Thục Trần ngồi xuống nói chuyện. Đến huyền quan, Lâm Mạt quay lại thấy thoáng qua hai người phụ nữ đang ngồi nói chuyện, thờ dãi nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói: "Cuối cùng cũng không phải nghe bọn họ nói nữa."

Diệp Đăng đối với bộ dạng này của cô có chút thiện cảm, nhưng không thể liên hệ với khuôn mặt tự cao tự đại của Lâm Sơ. Hai người này thật sự là anh em sinh đôi sao?

"Chủ nhà của cậu ở đâu vậy?"

"Tầng một."

Tầng một? Đầu óc của Diệp Đằng suy nghĩ rất nhanh: "Cả toà này là của người đấy à?"

"Không phải. Hình như là chỉ có hai căn hộ thôi." Lâm Mạt giúp cô nhấn thang máy: "Tôi có nghe anh trai kể về cậu."

"Nói tôi thế nào?" Diệp Đằng có chút tò mò mà nhướn mày.

"Nói cậu rất thông minh." Lâm Mạt thấp giọng nói, ấp a ấp úng.

Diệp Đằng thuận miệng trả lời: "Nhưng không bằng hấn đúng không?"

Hai cô gái nói xong thì bật cười.

Câu nói kia không sai. Tình hữu nghị của con gái thường bắt đầu từ việc cùng ghét một người. Xem ra cô gái tên Lâm Mạt cũng không thích anh trai mình.

"Chú nhà của tôi rất kỳ lạ. Tôi chưa từng thấy hấn nhưng nghe mẹ tôi kể thì tuổi hấn cũng không lớn, vậy mà mua nhiều nhà như vậy. Thật kỳ lạ!"

"Đúng không?" Diệp Đằng nhìn từng con số thay đổi, nhớ tới cái bóng lúc nãy, thất thần mà trả lời: "Không chừng là phú nhị đại đấy."

"Không phải!" Lâm Mạt phủ định, thì thầm vào tai cô: "Lần trước tôi thấy hấn đánh nhau với người khác, nhìn đáng sợ cực." Lâm Mạt cắn cắn môi: "Cậu nói xem liệu có phải hấn là xã hội đen không?"

Diệp Đằng nhìn ánh mắt của Lâm Mạt, trong lòng ngắm xem rốt cuộc người này là ai, nghe thật đáng sợ.

Ở tầng một có một khoảng sân, ra khỏi tòa nhà, đi một vòng mới đến. Lâm Mạt ấn chuông cửa xong rồi khần trương mà trốn sau lưng cô.

Diệp Đằng tiến lên phía trước, nhìn hành động này của Lâm Mạt cảm thấy người sắp bước ra có khi là người đàn ông cao to khỏe mạnh, khí thế hùng hổ lưng hùm vai gấu, không chừng còn có vết sẹo trên mặt, cùng với mấy hình xăm.

Chuông cửa vang lên nửa ngày mà không có ai đáp lại.

Sân này có hàng rào sắt bao quanh, Diệp Đằng cúi đầu, định chui vào thăm dò: "Hay là hấn đi ra ngoài rồi?"

"Cậu đứng..." Lâm Mạt còn chưa nói xong Diệp Đằng đã ngo đầu vào. Đúng lúc này có người đi ra.

Thấy có người tới, Diệp Đằng đứng sững sờ.

Người nọ đã thay áo sơ mi màu xanh nhạt, quần tây, giày da giống như đang định đi ra ngoài. Nhìn thấy Diệp Đằng hấn dừng lại một lúc, không lên tiếng.

"Tại sao lại là cậu?" Vẫn là Diệp Đằng phản ứng nhanh hơn, thậm chí trong giọng còn có chút vui mừng mà chính cô cũng không biết.

"Hai người có quen nhau?" Lâm Mạt có chút bối rối, vẫn đứng phía sau Diệp Đằng.

Trên người của cô có mùi hoa quế nhàn nhạt, còn có mấy cánh hoa trên đầu. Hấn đứng ở độ cao này vừa lúc nhìn thấy, có khi cô cũng không biết đến sự tồn tại của nó.

Với cả, cô ngo đầu vào hàng rào để làm gì?

"Tìm tôi?" Hấn cúi đầu sửa lại tay áo, trước sau như một tích chữ như vàng, khuôn mặt vô cảm.

"Nhà tôi bị chặn điện rồi. Mẹ tôi bảo xuống hỏi xem anh có thể lên sửa hộ không." Lâm Mạt ở phía sau, giọng nói càng nhỏ hơn, có thể cô thật sự sợ hãi.

Hấn kéo tay áo lên, nhìn đồng hồ.

Nói thật, trong bộ dạng này của hấn thoát nhìn giống doanh nhân thành đạt, chẳng giống với người hôm trước Diệp Đằng thấy.

"Không đi?" Hấn nhìn Diệp Đằng đứng dựa vào cửa, không nhúc nhích: "Vẫn là chân đã tê rần?"

Diệp Đằng...

Lúc này cô mới nhớ mình cần lui về phía sau, kết quả phát hiện cô đã đánh giá bản thân mình quá cao. Vừa rồi có thể do góc độ phù hợp, không biết làm thế nào mà chui vào được. Còn bây giờ "Không! Ra! Được!"

"Từ từ..." Diệp Đằng lắc lắc đầu: "Hình như... tôi bị kẹt mắt rồi."

"A?" Lâm Mạt kinh ngạc mà nhìn Diệp Đằng.

Diệp Đằng chưa từng nghĩ mình có thể gặp loại chuyện này.

Cô đột nhiên nhớ tới tin tức trên thời sự hôm trước, có một đứa trẻ bị kẹt đầu ở ban công. Lúc ấy cô xem tin đó cười nhạo, sung sướng bao nhiêu thì bây giờ thống khổ bấy nhiêu.

Đều là báo ứng.

Đặc biệt là cô thấy ánh mắt của hấn có chút ý cười. Thật muốn chửi bậy mà.

Vì lý do gì mà nhìn thấy hấn là gặp xui xẻo? Lần trước là bị tê chân, lần này là...

Diệp Đằng chỉ muốn chết tại chỗ.

"Bây giờ phải làm sao?" Lâm Mạt hoảng sợ: "Cậu chờ một lát, để tôi chạy lên gọi mẹ."

"Đừng... Đừng..." Diệp Đằng kêu lên như rất tiếc, không thể kịp để ngăn cản Lâm Mạt.

"Cậu đừng cười, có thể giúp tôi được không?" Diệp Đằng nhìn xung quanh, chẳng có ai đi qua, đành phải cầu cứu hấn.

"Cậu đừng nhúc nhích." Người nọ trên mặt mang nhàn nhạt ý cười, trông không quá lạnh lùng: "Nghĩ người thử xem. Nghĩ lại xem cậu chui vào bằng cách nào."

"Tôi không biết." Diệp Đằng buồn bực.

Ở góc độ này, Diệp Đằng không thấy mặt hấn, tầm mắt dừng ở cổ áo của hấn, nút áo cũng không được cài từ tế, lộ ra một mảng ngực rắn chắc. Diệp Đằng xấu hổ mà dịch tầm mắt, nghe lời hấn

nghe, nghiêng người, định tìm cách để có thể chui ra.

Cô đột nhiên nhớ tới giấc mơ hôm qua: "Cậu tên là gì?"

Người đàn ông dừng lại trên đầu cô, nhặt những cánh hoa quế: "Đây là lúc để hỏi điều này à?"

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thật trùng hợp tới cỡ này

Diệp Đăng không có ý gì, chỉ là hơi hiếu kỳ.

Khi còn nhỏ, trên đường về nhà thấy một con chuột chết. Bởi vì tò mò, cô bắt bớ mang nó về nhà nhưng cô lại là người yêu sạch sẽ, sống chết không chịu chạm vào nó. Cuối cùng bố của cô lại phải buộc một cái dây cho cô kéo nó về nhà.

Nói như vậy nhưng Diệp Đăng thấy so sánh người với một con chuột chết thì không tốt lắm, dù gì so với con chuột chết hẳn vẫn đẹp hơn.

Diệp Đăng cảm thấy đầu mình bị hấn hơi đẩy một chút, chọn một góc rất kỳ lạ từ cửa ra, mặt cô đỏ hết lên, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn."

Phương Thục Trân đã từ trên tầng chạy xuống. Diệp Đăng vừa thấy sắc mặt của Phương Thục Trân thì cũng biết bà sợ đến nhường nào. Cô thật sự không cố ý làm bà lo lắng, lần này là ngoài ý muốn.

"Đăng Đăng! Con không sao chứ?"

Diệp Đăng xấu hổ nhìn người đàn ông bên cạnh: "Không sao đâu ạ, chỉ là con không cẩn thận."

"Đau không? Để mẹ nhìn xem, lỗ tai đỏ hết rồi kia." Phương Thục Trân kéo tay cô kiểm tra, đập ngay vào mắt là tai của cô.

Đào Dã nghe thế cũng quay sang nhìn, vành tai của cô hơi hồng, gần như trong suốt, có hơi đỏ lên, không có vết thương nào.

"Đào tiên sinh, cảm ơn cậu rất nhiều, bọn nhỏ quá nghịch ngợm." Di Lư khách sáo.

Người nọ thu lại tầm mắt trên người Diệp Đăng, nghiêm túc gật gật đầu.

Hóa ra hẳn họ Đào, Diệp Đăng cảm thấy tên này khá đặc biệt, không biết có ai gọi hẳn một cách tình cảm như tiểu Đào không?

Mọi người cùng nhau lên tầng. Hẳn nhanh chóng tiến hành kiểm tra mạch điện, tìm được chỗ bị chập.

Di Lư lấy ra một hộp dụng cụ: "Cũng không biết chỗ này có bút thử điện hay gì gì đó không. Đào tiên sinh, cậu tìm xem trong này có gì có thể dùng được không."

Hắn ngồi xổm xuống, mở cái hộp ra, tìm được một cái bút thử điện.

Diệp Đăng cùng Lâm Mạt ở bên cạnh nhìn, giống hai đứa trẻ tò mò.

Động tác của hắn rất thuần thục, bởi vì hộp điện có hơi cao nên hắn phải dẫm lên một cái ghế, tay áo đã bị xắn lên. Diệp Đăng để ý thấy tay phải của hắn vẫn đeo găng tay, vẫn là găng đen nửa ngón, vải mềm không hạn chế hoạt động của hắn. Liệu hắn đeo găng tay có ý nghĩa gì?

"Mạt Mạt, giúp Đào tiên sinh đỡ ghế." Di Lư bận rộn dọn dẹp phòng bếp, Phương Thục Trân cũng đi theo giúp, quay lại nhìn thoáng qua huyền quan: "Nha đầu này chẳng hiểu chuyện gì cả."

Lâm Mạt có chút không vui, lá gan của cô rất nhỏ. Diệp Đăng không viết vì sao cô lại sợ vị chủ nhà này như thế nhưng đối với mỗi người ấn tượng đầu tiên rất quan trọng.

"Đề tôi làm cho." Diệp Đăng tiến lên giúp hắn giữ ghế: "Mạt Mạt, cậu đi giúp di Lư đi."

Lâm Mạt như trút được gánh nặng mà rời đi.

Diệp Đăng ngửa đầu nhìn hắn lấy công tắc điện ra, đôi đi một đoạn cháy. Cánh tay của hắn thật sự rất rắn chắc, có cơ bắp, theo động tác của hắn mà lộ ra gân xanh. Diệp Đăng không tự chủ mà nhìn hắn vài lần. Đột nhiên, hắn rũ mắt nhìn về phía cô, bị phát hiện, cô xấu hổ, cảm thấy tai hơi nóng.

"Bảng dính cách điện."

"Ừ." Cô ngồi xuống tìm trong hộp dụng cụ, thấy một cuộn băng dính cách điện màu đen: "Dài bao nhiêu?"

"Khoảng 10cm."

Diệp Đăng cắt một đoạn đưa cho hắn.

"Dính ốc."

"Ừ."

"Đây là đai vít." Hắn nhìn đồ vật tròn tròn trong lòng bàn tay Diệp Đăng, ánh mắt như muốn nói: Đến cả đinh ốc và đai vít cũng không phân biệt được?

"..."

Diệp Đăng cảm thấy oan ức, hẳn ghét bỏ à? Phân biệt được đinh ốc với đai vít thì ghê gớm lắm à?

Điện mau chóng được sửa, mọi người đều cảm thấy vui mừng. Thực sự trong thời tiết này không thể sống thiếu điều hòa một giây phút nào.

Di Lư rất cảm kích, một mực thuyết phục Đào Dã ở lại ăn cơm. Hình như hắn thật sự có việc, nói một chút liền nhanh chóng rời đi.

Tiền người đi, đi Lưu đóng cửa lại bắt đầu cảm thán: "Mọi người nhìn xem, người này so với người thật tức chết mà. Đào tiên sinh này mới hơn hai mươi tuổi, ngày thường không thấy hắn ra khỏi cửa, cũng không biết có phải là đi làm hay không. Dù gì cũng là một người trẻ tuổi mà cả ngày ăn chơi lêu lổng. Nhìn hắn đang hoàng như thế nhưng thực ra là dân thất nghiệp. Chính là do gia đình có điều kiện, trong tay có mấy căn nhà, đem cho thuê. Không chừng hắn không phải làm gì mà cũng đủ tiền tiêu dư giả."

Phương Thục Trân không phải là người thích nói sau lưng người khác, nghe đi Lưu thao thao bất tuyệt, không lên tiếng.

"Hon hai mươi?" Diệp Đằng nhìn bộ dáng của hắn không đoán ra tuổi.

"Hình như mới hai mươi tư tuổi nhưng cả ngày chẳng thấy hắn nghiêm túc làm việc, có đôi khi hắn ăn mặc rất tùy tiện, có đi khi lại mặc cực kì nghiêm túc. Không biết rốt cuộc là làm nghề gì?" Di Lưu tựa hồ rất hứng thú với vị chủ nhà này nhưng cũng không biết nhiều thông tin lắm.

"Vì sao anh ta lại đeo găng tay nhỉ?" Diệp Đằng thật sự tò mò.

"Ừ nhỉ, con nói đi mới để ý. Di cũng không biết, chưa bao giờ thấy cậu ta tháo găng tay ra."

"Kìa..."

Diệp Đằng còn chưa nói hết, Phương Thục Trân đưa cho cô cốc nước: "Con uống chút nước đi, cả người toàn mồ hôi."

Đây chính là không cho cô hỏi nhiều mà. Diệp Đằng cầm cốc nước uống lần hai ngụm, ăn cơm trưa ở nhà đi Lưu xong mới đi. Lâm Sơ mãi học, mãi đến lúc mẹ con cô rời đi cũng chưa về.

Diệp Đằng đi ngang qua tầng một, nhớ lại lúc này mình bị kẹt ở song cửa sắt. Hắn ăn mặc đẹp như vậy là để đi gặp ai nhỉ?

Diệp Đằng thấy còn cái ô, trước khai giảng cô có đến một lần nhưng không thấy hắn. Rất nhanh đã đến ngày khai giảng.

Khai giảng là một ngày rất nắng, mặt trời như đang muốn thiêu cháy con người.

Giáo viên chủ nhiệm mới của Diệp Đằng là Vương Văn Trác, là giáo viên dạy toán. Ông chính là người dùng "cửu ngư nhĩ hồ"* đưa cô đến lớp học của mình vì bọn Lâm Sơ cũng là do giáo viên chủ nhiệm gọi đi.

**Nôm na là dùng sức mạnh của mình.*

Diệp Đằng đi theo ông đến lớp học, nghe ông cứ lái nhái: "Kỳ thật trong kỳ thi lần trước, thầy thấy em bại bởi Lâm Sơ là ngoài ý muốn! Thầy đã nhìn vào thành tích ngày thường của em, lần tới chỉ cần nỗ lực thêm nhất định sẽ vượt qua nó!"

Diệp Đằng nhìn bộ dạng sục sôi tinh thần chiến đấu của thầy, gật gật đầu nói: "Vâng."

"Đến rồi." Thầy chủ nhiệm vui mừng đứng ở cửa lớp, đợi đám học sinh ổn định chỗ ngồi, đưa Diệp Đằng lên bục giảng: "Các em, hôm nay chúng ta có một bạn mới. Đây chính là Diệp Đằng học kỳ 1 từng đạt giải nhì cuộc thi toán cấp thành phố chỉ sau Lâm Sơ ở lớp 3."

Diệp Đằng thấy Lâm Mạt ngồi ở hàng cuối, không nghĩ hai người được phân cùng một ban, hướng về phía cô mỉm cười. Đến khi nghe đến câu cuối cùng của thầy Vương thì hơi nhủ mảy.

Phía dưới đồng loạt vỗ tay, mấy cậu con trai ngồi phía dưới thấy trên bục giảng có cô gái mặc đồng phục thể dục màu đỏ trắng, tóc buộc đuôi ngựa làm xoắn phía đuôi, cười lên thực sự xinh đẹp.

"Ủây, xinh thật." Mấy nam sinh phát ra lời cảm thán từ đáy lòng.

"Đây là học sinh mới của tập thể lớp chúng ta, tôi hy vọng về sau các bạn chiếu cố bạn ấy một chút, cũng có thể học tập để học tốt như Diệp Đằng..."

Thiếu nữ trên mặt không chút biểu cảm sự thừa, đứng ở trên bục giảng đợi chủ nhiệm lớp kết thúc lời giới thiệu dài dòng của ông. Cô để ý thấy đối diện lớp có một cây bạch quả nhưng lại không biết rằng các nam sinh cơ hồ đều bị cô hấp dẫn.

"Xin mời Diệp Đằng giới thiệu về bản thân mình."

Diệp Đằng hơi sững sốt, liếc mắt nhìn thầy chủ nhiệm, nửa đùa nửa thật nói: "Tớ là Diệp Đằng chỉ đứng sau bạn Lâm Sơ, mong được mọi người chỉ giáo nhiều hơn."

Phía dưới nam sinh cười, nhỏ giọng bàn tán: "Kính nha! Mới ngày đầu đã dám cùng lão Vương nói đùa."

Thầy chủ nhiệm có chút không vui, nhưng chỉ là vui đùa, không thể so đo cái gì, ho khan hai tiếng rồi nói: "Hy vọng đến kỳ thi toán tiếp theo, bạn Diệp Đằng cần nỗ lực hơn để vượt qua bạn Lâm Sơ."

"Cảm ơn thầy đã cổ vũ." Diệp Đằng cười trả lời.

"Tốt, em mau đến chỗ trống bên kia để ngồi." Thầy Vương chỉ hàng bên dưới, bên cạnh Lâm Mạt vẫn còn chỗ trống.

Thầy chủ nhiệm vừa đi, lớp học sôi động lên không ít, có mấy nam sinh phía sau hướng về phía Diệp Đằng huyýt sáo, thấp giọng nói: "Người mới, biết điều một chút."

Đây là tiết tự học vào buổi trưa, thầy chủ nhiệm vừa đi thì cô có giáo vào, không thể quản được lớp, hàng học sinh giới phía trên vì có học bá mới mà cảm thấy khẩn trương, phía sau vì xinh đẹp mà kích động, trong lớp tràn ngập không khí bất an, kích động.

Một lúc sau, có vài tờ giấy được vo tròn ném vào người Diệp Đằng, mấy lần trước Diệp Đằng không nói gì. Đột nhiên có người ném giấy vào trán cô, cô vốn dĩ đang viết bài thì phải dừng lại, giờ tay lên.

"Em có vấn đề gì sao?" Giáo viên ngồi ở phía trước lên tiếng.

"Em muốn xin phép cô ra ngoài." Cô vừa nói vừa nói vừa ném giấy lại cho nam sinh ném giấy vào người cô.

Người ném trứng cô là nam sinh không mặc đồng phục, một thân đồng phục thể dục ở giữa đồng phục của trường thật nổi bật. Cậu ta cũng có chút chột dạ nhưng vẫn ngang ngạnh, dịch dịch ghế về phía sau: "Tôi mà phải sợ cô?"

Diệp Đằng nhìn hành động nhỏ của cậu ta, cười nhạt, thấp giọng nói: "Cô ơi, xin phép cô cho em đi vệ sinh."

"Đi đi." Cô giáo nhẹ nhàng thở hắn ra. Nếu mà có xảy ra mâu thuẫn gì thì cô cũng không giải quyết được.

Cô vừa mới đi, cậu ta âm thầm mắng một câu: "Mẹ kiếp! Muốn chơi ông à?"

Diệp Đằng quay lại, bạn cùng bàn đưa cho cô tờ giấy nháp: Đừng có chọc vào Phùng Thiên, cậu ta là đại ca trong trường đấy.

Diệp Đằng mở bút, vẽ một khuôn mặt nhăm hiem.

"Thật trùng hợp tới cùng vậy."

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cứu.....

Mẫu thuẫn giữa Diệp Đăng và Phùng Thiên mau chóng lặn xuống, mỗi ngày đều sống trong hoà bình, không có chuyện gì xảy ra. Lâm Mạt là người nhát gan, lúc thu dọn sách vở còn cảm thán: "Thật kỳ lạ, nếu là trước kia, nói không chừng bọn họ sẽ..."

"Sẽ thế nào?" Diệp Đăng nhìn thái độ này của Lâm Mạt, xem ra trước đây Phùng Thiên hay đi treu đùa các nữ sinh khác, nói không chừng Lâm Mạt cũng là một trong số đó.

"Sẽ gây phiền toái cho cậu đấy." Lâm Mạt nhỏ giọng, liếc mắt về phía sau, Phùng Thiên đang cùng mấy nam sinh đá ghế, đi ra khỏi lớp bằng cửa sau.

"Bọn họ có hay làm mấy việc này không?"

Diệp Đăng ghét nhất cái loại đi trên đường cứ tùy tiện thổi sáo treu chọc các nữ sinh.

"Không." Lâm Mạt lắc đầu: "Họ chỉ treu những người đẹp thôi."

"..."

Sao lại có cảm giác chuột tre đẹp sẽ được ăn ăn trước, còn lớn lên nếu đẹp chẳng lẽ cùng phạm pháp?

Diệp Đăng cùng Lâm Mạt đi từ trường ra, ở cổng trường gặp một người đàn ông trung niên, tóc húi cua, hoi béo, bụng phệ, mặc áo ngắn tay.

"Là con!" Người đàn ông cười vẫy tay với Diệp Đăng.

"Đây là ai?" Lâm Mạt sợ hãi, nhìn người đàn ông xa lạ.

"Chú Kiều!"

Từ khi đến thành phố A đến nay, lần đầu tiên Diệp Đăng vui sướng như vậy.

"Mạt Mạt đây là chú Kiều, bảnh hữu của bố tớ." Diệp Đăng nói xong, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu: "Bố ruột của tớ."

Lâm Mạt ân cần thăm hỏi một chút rồi tách khỏi hai người. Về thân thể của Diệp Đăng cô đã sớm được mẹ kể, cho nên cô biết rõ ràng về quá khứ của Diệp Đăng. Cho nên lần tiên gặp Diệp Đăng cô liền nảy sinh một loại tình cảm khó nói, Diệp Đăng thoát nhìn vừa kiên cường lại lạc quan.

"Chú Kiều, sao hôm nay chú lại có thời gian rảnh qua đây?"

Kiều Chính Dương là bảnh hữu của bố cô, cũng là giáo viên thể dục ở trường trước kia của cô. Từ nhỏ đến lớn cô thân với ông nhất cho nên ông cũng không khác một người bố thứ hai của cô là mấy.

"Bất quá chú mới đến, chứ nếu không cháu cũng không định gọi điện cho chú à?" Người đàn ông cười rộ lộ hai má lúc đồng tiền, do đến tuổi trung niên mới mập ra chứ hồi trẻ chắc cũng là người có vóc dáng đẹp.

"Cháu mới đi mấy ngày mà chú xem bụng chú này!" Diệp Đăng không trả lời câu hỏi của ông mà nhanh trí chuyển đề tài: "Ai nhìn cũng chẳng biết trước đây chú có tập tán thù."

Kĩ thuật tán thù của Diệp Đăng cũng là do ông dạy. Kiều Chính Dương hồi trẻ là vận động viên tác thủ chuyên nghiệp, dựa theo cách nói của ông thì là phong cảnh cũng thật nên thơ, đáng tiếc phong cảnh một đi không trở lại, chỉ lưu lại thật mờ ở nhân gian.

Kiều Chính Dương hiểu đứa nhỏ này, cô thoải nhìn chuyện gì cũng không sợ, cười hi hi ha ha nhưng thật ra là một người nhạy cảm: "Cháu ở đây thế nào? Có chuyện gì thì gọi cho chú, nếu không quen chú sẽ đón cháu đi."

"Cháu thì có thể có chuyện gì?" Diệp Đăng cúi đầu, kéo kéo quai cặp: "Họ đều đối xử với cháu rất tốt."

Diệp Đăng thấy ông không tin, nhấn mạnh lại: "Thật sự tốt mà! Chú không tin thì nhìn xem."

Cô lấy điện thoại ra, lúc này Kiều Chính Dương có nhắn tin cho cô, ý muốn tới đón cô tan học.

"Đối với cháu tốt là được." Kiều Chính Dương cười cười.

Diệp Đăng có người cậu là một tên ăn chơi, sau lli bố mẹ cô qua đời chỉ chục chờ để chiếm tài sản. May cô có Kiều Chính Dương chăm sóc, sau hai, ba năm mới có thể thoát được.

"Ở nhà của chú có gì không tốt mà con cứ một mực phải đi tìm bố mẹ nuôi? " Kiều Chính Dương nhìn đứa cháu gái, trong giọng mang theo vài phần bất đắc dĩ.

"Chú, cháu chỉ muốn thay đổi môi trường, với lại bây giờ cháu vẫn sống tốt mà. Ở đây ba mẹ nuôi đối xử với cháu rất tốt, chú cũng đừng quá lo lắng. Thôi, cháu mời chú ăn một bữa cơm." Diệp Đăng kéo tay ông, lúc này cô đã nhận lại với Phương Thực Trần mình sẽ đi tàu điện ngầm về.

Nếu cô vẫn còn ở nhà của Diệp Chính Dương thì người cậu kia của cô sẽ không tha cho họ. Chuyện của một năm trước bây giờ nghĩ lại cô vẫn thấy sợ.

Diệp Đăng không muốn cho họ thêm phiền toái, cũng không muốn họ vì mình mà cả ngày kinh hồn táng đảm. Đổi một môi trường mới với cô cũng là chuyện tốt.

"Không, chú đến đây chỉ để thăm cháu. Cháu cũng mau về nhà sớm đi, hôm nào rảnh thì về thăm chú và đi." Từ đáy lòng, Kiều Chính Dương đã coi Diệp Đăng như một đứa con gái, nhưng ông cũng hiểu cho suy nghĩ của Diệp Đăng nên mới tôn trọng ý kiến của cô. So với cuộc sống trước kia, cô xứng đáng có được những cơ hoii tốt hơn.

Cuối cùng, Kiều Chính Dương vẫn cùng cô đi đến quán ăn gần trường ăn cơm rồi mới rời đi.

Diệp Đăng cùng ông đến ga tàu điện ngầm mới chia tay. Cô không muốn về nhà ngay, đi bộ một lúc rồi dừng chân ở sân sau trường.

Cô ngồi trên ghế dài, ngắm nhìn cảnh hoàng hôn với những đám mây như được dát vàng, trông thật đặc biệt

Ánh nắng chiều cũng chuyển thành màu cam hồng, có chút âm đạm

Cô phui tay, đứng lên định đứng dậy về nhà đột nhiên thấy năm sáu nam sinh đi ra, cầm đầu là Phùng Thiên.

Vốn dĩ tưởng họ rộng lượng thể nào, hoá ra là chờ cô ở chỗ này.

Thực ra, Phùng Thiên cũng không nghĩ gì nhiều, chẳng qua hôm nay cậu bị người bạn mới này làm cho mất mặt nên chỉ định hù dọa cô một chút, tiện thể ra oai với đám anh em. Kết quả tan học Diệp Đằng đi gặp chú, hại cậu ta bây giờ mới tìm được cô, người như muốn bốc hoá.

"Người mới, biết điều một chút!" Phùng Thiên lớn lên cũng được gọi là đẹp trai, cao to, mặc bộ đồng phục thể dục khiến cho người cho người ta dễ liên tưởng đến một tên ngốc to con.

"Diệp Đằng, mày đâu?" Cô biết là trốn không khỏi bọn chúng, dứt khoát đi ra.

"Hôm nay mày nói Thiên ca tao sai rồi, loại chuyện này tao không so đo." Cậu ta dùng giọng điệu ghê tởm: "Biết điều một chút, làm tao vừa ý thì về sau, Thiên ca che chở cho mày."

Diệp Đằng vốn dĩ là người vô tình, nghe xong câu này xoay người bỏ đi. Cô không có thừa thời gian mà nói chuyện với loại rác rưởi.

Phùng Thiên thấy cô đi, duỗi tay bắt lấy bả vai cô. Diệp Đằng thấy có bàn tay đặt trên vai mình, trực tiếp vịn tay, ném cậu ta xuống đất.

Đám đàn em đàn mặt ra.

Vừa mới xảy ra cái gì?

"Mẹ nó, chúng mày thất thần cái gì, đánh nó cho tao!" Phùng Thiên nằm trên mặt đất hét.

Bọn họ bình thường chưa cùng nữ sinh động thủ, đây là lần đầu, lại đánh nhau với một nữ sinh. Chuyện này truyền ra thì mất mặt.

Diệp Đằng dùng chân dẫm lên tay Phùng Thiên, cậu ta kêu to: "Đừng đừng đừng, đừng dẫm!"

Đám đàn em bên cạnh đứng đàn ra.

Diệp Đằng không dùng sức, chỉ là không muốn cậu ta nhúc nhích: "Còn nhớ giá trị cốt lõi của chủ nghĩa xã hội không? Đọc một trăm lần thì chuyện hôm nay, Diệp tỷ sẽ không so đo."

"Bọn nhãi ranh! Đừng yên, không được nhúc nhích."

Bên này, bọn họ vừa nghe thấy giọng quen thuộc, ngẩng đầu thấy có bóng người đang chạy đến đây, kiểu tóc Địa Trung Hải bị gió thổi rối tung, đó chính là giáo viên tổng phụ trách.

Người này nghiện tăng ca à? Muốn như vậy mà vẫn ở lại bắt lỗi học sinh!

Diệp Đằng xoay người chạy. Lúc này ai mà không chạy mới là người ngu. Cô ở trước bố mẹ nuôi là người con gái ngoan ngoãn, nghe lời. Nếu để bọn họ biết cô là loại người thế này thì xảy ra chuyện lớn mất. Cô liếc thấy phía trước là tiểu khu chỗ nhà Lâm Mạt, nhanh chóng chạy vào trốn.

Đám nam sinh kia nháo nhác chạy. Giáo viên tổng phụ trách thấy không đuổi kịp, dứt khoát đuổi theo Diệp Đằng, vừa chạy vừa hét: "Em đứng lại đó cho tôi! Học sinh cấp ba đúng không? Đừng chạy!"

Diệp Đằng quay đầu nhìn lại, giáo viên này thể lực không tệ, cô chạy lâu như thế mà vẫn đuổi theo được.

Cô nhìn thoáng qua, bất giác chạy đến khu nhà của Lâm Mạt, ở tầng một chính là sân nhà Đào Dã. Cô bất chấp tất cả ném balo vào trong.

Đào Dã đi ra thấy balo của cô đang nằm chễm chệ dưới mặt đất.

Diệp Đằng quay lại xem tình hình, vội vã nói: "Tôi không cẩn thận mà làm rơi balo vào sân nhà anh, anh cho tôi vào lấy lại được không?"

"Rơi vào?" Đào Dã không biết tiểu cô nương này năm lần bảy lượt tìm đến rốt cuộc có mục đích gì, dù bận nhưng vẫn nhìn cô nói hươu nói vượn. Balo nằm cách cửa gần 100 mét vậy mà cô một hai nói rằng nó rơi vào.

Diệp Đằng thấy giáo viên tổng phụ trách đứng cách đấy không xa, đag đứng thot hồng học, mắt thấy sắp đuổi kịp, gấp đến độ dậm chân bình bịch.

Đào Dã lười biếng ngoác một cái, nhìn cô đang chớp chớp mắt, chấp hai tay trước ngực về mặt thành kính: "Ca ca, cứ!"

Đào Dã:...

Ba giây sau, cửa vừa mở ra, Diệp Đằng nhanh chóng chạy vào, dựa lưng vào ven tường như tên ăn trộm, nín thở, ngón trỏ đặt môi: "Suyt!"

Không biết vì sao, Đào Dã bất giác đi theo cô, cô gắt gao kéo ống tay hần như sợ không cẩn thận hần sẽ nói với giáo viên tổng phụ trách đến đây.

Đào Dã liếc mắt xuống mắt cá chân cô: "Chân cô chảy máu rồi kia!"

Diệp Đằng cúi đầu nhìn, chắc là lúc nãy chạy không cẩn thận mà quệt vào đâu. Lúc đấy không có cảm giác gì, hần nói xong dưới chân truyền đến một trận đau đớn: "Không có việc gì!"

"Miếng vết thương rất sâu, đi đến bệnh viện xử lý đi nếu không sẽ nghiêm trọng hơn đấy." Đào Dã ngồi xuống kiểm tra, nhìn cô như một cô gái chẳng chịu chăm sóc bản thân, lại chẳng sợ đau.

"A! Có cần phải tiêm không?" Diệp Đằng từ nhỏ đến lớn không sợ cái gì, chỉ sợ mỗi tiêm: "Nếu tôi không đến bệnh viện thì sẽ thế nào?"

Đào Dã bình tĩnh nhìn vào mắt cô: "Không đến thì chết cũng không phải là điều bất ngờ."

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tạ chủ long ân

Kỉ ức của Diệp Đằng về việc tiêm phòng dừng lại ở hồi tiểu học. Thời đó là có bác sĩ ở trạm xá đến tận từng nhà, khi kim tiêm vẫn chưa chạm đến mông, cô đã liều mạng chạy ra ngoài, hại bác sĩ phải cầm ống tiêm chạy theo cô qua hai con phố.

Cô từ nhỏ đã là một đứa trẻ kỳ quái, không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để nói chuyện với cô.

“Đi rồi sao?” Diệp Đằng đi thăm dò.

Đào Dã thấy trước ngực mình có cục bông xù lúc ẩn lúc hiện, đột nhiên cứng đờ: “Thầy... Thầy...”

“Tôi thấy em rồi, còn chạy?” Giáo viên tổng phụ trách ôn định hơi thờ, trên đỉnh đầu rơi xuống vài sợi tóc: “Ra đây. Diệp Đằng đứng không? Hai hôm trước ở phòng hiệu trưởng có gặp qua tôi rồi còn gì. Mới chuyện trường tới à? Thôi nào, ra đây.”

“...”

Haizz, vẫn bị bắt. Cô nhìn hàng rào sắt trước mặt mình, quay đầu lại nhìn Đào Dã, cảm giác như có thể khóc như trút mưa ngay bây giờ.

“Thầy, thầy nghe em giải thích đã...”

“Vị này là?” Thầy giáo thấy cô đi ra từ phía sau Đào Dã, tưởng anh là phụ huynh của Diệp Đằng, ngữ khí khách khí không ít.

Diệp Đằng nghĩ có thể xoay chuyển tình thế, quan trọng nhất là không được để anh nói cho bố mẹ cô, nếu không cô không biết ăn nói thế nào với Phương Thục Trân. Cô lập tức ôm trầm lấy cánh tay của Đào Dã, cười hi hi nói: “Đây là anh trai của em ạ.”

“À, anh trai của em Diệp đây đúng không?” Ông định bắt tay với anh nhưng vừa giờ tay ra phát hiện ngăn cách giữa hai người họ là hàng rào sắt, tư thế giống như đi đến thăm tù, lại thu tay về.

Đào Dã liếc mắt nhìn Diệp Đằng, cô ngượng ngùng mà bỏ tay hẳn ra, thuận thế mở cửa cho thầy giáo, chớp mắt bắt đầu diễn: “Em chưa làm gì cả, em chỉ là một cô bé vô tội đáng thương.”

“Thầy, vừa nãy là hiểu lầm, là mấy nam sinh kia gây khó dễ cho em, em sợ quá nên mới chạy, không biết là thầy đuổi theo em.” Mặt của thầy tổng phụ trách trở nên nghiêm nghị: “Mới lúc này còn dẫm lên tay Phùng Thiên, bắt nó đọc giá trị cốt lõi của chủ nghĩa xã hội còn không phải?”

“...”

Lúc đấy là do cô đột nhiên nhớ ra nên mới nói... Bây giờ nói ra trước mặt anh, khác nào nói cô đang bắt chước anh đâu.

Diệp Đằng nhìn thoáng qua mặt anh, không biết hẳn có cười hay không.

“Chuyện này tương đối nghiêm trọng, tôi phải xem xét kĩ lại. Nhân tiện phụ huynh của em đang đây, đến trường phối hợp với nhà trường một chút, được chứ?” Ông nói.

“Có thể ngày mai không ạ? Hôm nay cũng hơi muộn rồi.” Diệp Đằng cảm thấy Đào Dã sẽ không phối hợp, ít nhất là hiện tại sẽ không đi.

“Thôi được rồi, ngày mai đưa phụ huynh của em đến trường học một chuyến đi.” Mãi giáo viên tổng phụ trách mới đi, Diệp Đằng thở nhẹ nhõm: “Thật ngại đã đem cho cho anh một phiền toái nhưng... Mai anh có thể đi không?”

“Không.” Đào Dã biết cô định làm gì, nhanh chóng cự tuyệt, rút điện thoại ra.

“Từ từ, anh gọi cho ai đấy?”

“Cô Lulu.”

“Từ từ! Anh đừng nói cho đi Lulu, tôi đi ngay đây.” Diệp Đằng khắp khiễng xách balo của mình, mỗi một bước đi đau thấu da thấu thịt.

Đào Dã nhìn ống quần của cô bị máu dính hết lên, nhìn có chút thê thảm, nhíu mày, vuốt tay giữ quai cặp balo của cô: “Chờ.”

“Uhm” Diệp Đằng đứng đánh giá nhà của anh một chút. Trong sân thoáng đãng, có một chiếc bàn nhỏ, bên cạnh là cái ghế mây rất lớn, ngồi ở đây chắc chắn sẽ rất thoải mái.

Đào Dã từ trong nhà lấy ra một hòm thuốc, đặt trên ghế mây bên cạnh bàn, mở nắp hộp lấy ra nước sát trùng và băng gạc: “Tự mình xử lý được à?”

“Chỉ là một vết thương nhỏ thôi.”

Đào Dã giờ điện thoại quơ quơ trước mặt cô.

Diệp Đằng ngoan ngoãn ngồi xuống, tự mình khử trùng, đau vô cùng. Cô cong eo xử lý miệng vết thương chỗ mắt cá chân, một bên thấy được người đàn ông đang đứng trong phòng, hơi dựa vào tường, có lẽ đang nói chuyện điện thoại.

Điện thoại của cô reo lên, có lẽ là bố mẹ nuôi của cô gọi đến. Bây giờ thực sự quá muộn rồi, trời đều tối đen, cô nhanh chóng bỏ đồ xuống, nghe điện thoại.

Đào Dã nghe điện thoại, bên miệng còn treo ý cười: “Tối nay tôi ở đây, bên này có chuyện ngoài ý muốn.”

Trong điện thoại truyền đến một trận ầm ĩ: “Cái gì? Lại chuyện ngoài ý muốn gì? Tim anh ăn một bữa cơm cũng khó thế à?”

Dáng người của anh thật sự rất đẹp, dựa vào tường giống như một người mẫu lười biếng, tùy ý chụp cũng có thể ra hàng đồng ảnh đẹp. Mí mắt hơi sụp xuống, cười xin lỗi: “Trong khu có một con mèo đi lạc, chân bị thương, tôi không thể thấy chết mà không cứu.”

“Phong Thần của chúng ta từ khi nào trở nên nhiệt tình như vậy? Anh không phải ăn một bữa cơm thôi cũng chê phiền toái à? Bây giờ thế nào? Cái gì mà mèo với chó đều phải quản?”

“Mấy chuyện vô đạo đức làm quá nhiều rồi, bây giờ phải làm việc thiện để tích đức.”

“Wow, anh có tư tưởng giác ngộ cao như thế từ bao giờ đấy?” Đối phương vừa nghe Đào Dã nói lời này liền cười.

Tư tưởng giác ngộ? Đào Dã nhớ tới lúc này thầy tổng phụ trách kể nãy lời Diệp Đằng nói, chính anh hôm đó cũng chỉ thuận miệng nói, không ngờ cô học nhanh như vậy.

Đào Dã nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương dưới ánh đèn đường, nghiêm túc xử lý vết thương của chính mình, cô lớn lên rất gầy, lại trắng, có lẽ là vì đau nên cô bạnh miệng ra, nhưng không kêu lên tiếng nào.

Diệp Đằng xoay mặt qua, hai tầm mắt chạm nhau, Diệp Đằng cúi đầu, xắn ống quần lên một đoạn, đứng lên: “Cảm ơn, tôi về trước, hôm nào... Khi nào anh ở nhà thì tôi đem trả anh ô.”

“Có ai đến đón cô không?”

“Có, chắc là sắp đến rồi.” Không chỉ đến đây mà Phương Thục Phương vừa nghe cô bị thương, ngay lập tức bắt cô đứng yên, sẽ đến nhanh nhất để đưa cô đến bệnh viện.

Diệp Đăng lại nghĩ mai phải mời phụ huynh đến trường, cảm thấy có thể níu kéo anh một chút, lại nghĩ dù gì anh cũng chỉ là một người xa lạ, mình đã đem lại cho anh thêm rất nhiều phiền toái, thật sự rất ngại: “Tôi, tôi đi trước.”

Đào Dã nhìn bố dăng ù rũ của cô, giống như một kiểu biểu tình: Bị cuộc sống ép đến mức suy sụp tinh thần. Anh mỉm cười, quay lại lấy chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài.

Lúc xe rẽ ra khỏi ngõ, từ gương chiếu hậu có thể thấy Diệp Đăng đang đứng ven đường, ông quần xắn lên lộ ra một đoạn băng y tế, nhìn giống như quần bừa lên nhưng thật ra cô rất nghiêm túc làm việc này, thậm chí còn thắt một cái nơ con bướm.

Anh đột nhiên nhớ tới thầy giáo vừa kêu tên cô là Diệp Đăng, làm người ta nghĩ đến một người đang nỗ lực leo dây thường xuân theo hướng ánh mặt trời.

Đi đến nửa đường, điện thoại của anh vang lên, anh tùy tiện nhấn nút trả lời: “Lại làm sao?”

“Sao anh vẫn chưa tới?”

“Đang ở trên đường.” Đào Dã đánh tay lái: “Khoảng mười phút nữa là tới.”

“Con mèo của anh đâu? Không có việc gì chứ?”

“Đi rồi.”

Anh bật radio lên, một giọng nam truyền ra: “Cuộc thi năm nay được theo dõi rất nhiều, Tiểu Tuyết, cô thích nhất là tay đua nào?”

“Tôi á? Tôi thích nhất là Tần Quân! Mười tám tuổi bắt đầu, đến bây giờ đã vượt qua được mọi chông gai. Không giấu gì chứ tôi đã theo dõi anh ấy từ rất lâu rồi.” Cô gái kích động nói.

“Nhìn thật không ra Tiểu Tuyết là fan của Tần Quân nha! Hahaha vậy cô hẳn sẽ nhớ Phong Thần, người lần trước cùng đội với Tần Quân. Lần này, người đầu tiên tôi nhớ là cậu ta, năm đó...”

Đào Dã tắt radio, trong xe trở nên yên tĩnh.

Trong điện thoại truyền đến tiếng ho khan: “Khụ khụ, thật ra lần thi đấu này, lần trước huấn luyện viên cũng nói qua, thực ra anh...”

“Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy, có gì tí nữa nói.”

“Được rồi, anh bình tĩnh, dù sao trong mười phút này em sẽ nghe theo lời anh nói.” Giọng của anh ta đột nhiên nhỏ lại: “Tí nữa anh đến thi khó nói hơn. À, em nhớ anh chuyện này.”

Đào Dã thờ dãi: “Nói.”

“Anh tìm cho em một người mẫu với!”

“Người mẫu?” Cổ Dật Trần sau khi xuất ngũ liền mở studio chụp ảnh, theo đuổi nghệ thuật là ước mơ của anh ta, tuy rằng không kiếm được nhiều tiền như trước, nhưng anh ta cảm thấy vui là được. Vì vậy Đào Dã chưa bao giờ nghĩ anh ta sẽ nghiêm túc với nghề nhiếp ảnh này.

"Gần đây không phải em đang tham gia một cuộc thi về nhiếp ảnh sao. Không tìm được người mẫu thích hợp nên mới hỏi anh. Dù gì tiểu khu chỗ nhà anh cũng gần trường học. Em muốn tìm một nữ sinh, mười sáu mười bảy tuổi, có chút khí chất, và thật xinh đẹp.”

Trong đầu Đào Dã nghĩ đến một người nhưng anh kịp thời đánh gãy suy nghĩ của chính mình: “Bất trẻ em lao động bất hợp pháp.”

“Em không trả tiền thì phạm pháp cái gì. Chỉ là hỗ trợ chụp ảnh thôi.” Trước kia trong đội Cổ Dật Trần là người trẻ tuổi nhất, luôn luôn ý lại Đào Dã. Những người khác đều đã không liên lạc được nhưng Cổ Dật Trần vẫn trước sau như một dính lấy Đào Dã như cao bồi trên da chó: “Anh có gặp mà đúng không? Em có nhớ lần trước có gia đình thuê nhà anh không phải có một cô bé sao? Anh giới thiệu một chút đi, em thấy cô bé ấy rất thích hợp.”

“Không được.”

“Tại sao lại không được? Anh giới thiệu một chút, rồi em sẽ tự mình đi nói, nếu tôi biết có người phù hợp hơn em tôi cũng sẽ không tìm em.” Cổ Dật Trần liền thoáng một hồi, nghe thấy đối phương không có động tĩnh gì như đã dừng xe: “Phong Thần?”

Đối phương nói với giọng cười nhạo: “Cầu xin tôi.”

Anh ta không hề phản kháng, nói: “Anh Dã, xin anh đấy!”

“...”

Đào Dã không nghĩ Cổ Dật Trần không biết xấu hổ như vậy, không thể nào nói nói: “Vậy trưa mai cậu qua đây, tôi dẫn cậu đi hỏi thăm.”

Cổ Dật Trần vui sướng nói: “Tạ chú long ân!”

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Anh Đào Dã*

Bệnh viện

Diệp Đăng khăn trương nhìn vào khay sắt có đựng ống tiêm mà y tá đang cầm: “Thực ra con thấy vết thương này không quá nghiêm trọng, cũng không nhất thiết phải đi tiêm.”

Phương Thục Trần lải nhải suốt dọc đường, đến bây giờ bà vẫn chau mày: “Bác sĩ kiến nghị nên tiêm cho chắc chắn, con cứ yên tâm.”

Diệp Đăng khẽ cắn môi, mặt trắng bệch.

Diệp Đăng rất sợ tí nữa mình thấy kim tiêm lại không khống chế được mà chạy. Ngày thường sốt cảm mạo bình thường, cơ hồ uống thuốc là được, sống chết không đến bệnh viện để tiêm, không ngờ có ngày lại thua một mũi uốn ván.

Chị y tá nhìn về mặt buồn bã của cô, cười an ủi giống mấy bạn trẻ con: “Không sao nó chỉ như kiến cắn thôi, không đau.”

Diệp Đăng không tin chuyện ma quỷ ấy, cũng là kiến nhưng nếu bị kiến bulinois* cắn thì vài phút là sẽ tử vong.

*Một trong những loài kiến lớn nhất hành tinh. Tại thời điểm bị cắn, loài côn trùng này tiêm một phần chất độc vào máu nạn nhân có thể gây đau đớn dữ dội, kéo dài. Đôi khi chỉ có phản ứng dị ứng nghiêm trọng. Vết cắn của một con kiến không thể gây chết người nhưng sự tấn công của một số cá thể có thể dẫn đến sốc phản vệ và trong một số trường hợp sẽ tử vong. Do đó hãy tránh xa chúng.

Diệp Đăng nhắm mắt lại, cảm thấy tay mình truyền đến một trận đau đớn. Cô cảm thấy như muốn chết đi, đầu choáng váng, hoa mắt.

Phương Thục Trân nhìn cô có gì không đúng lắm, vội vàng đỡ cô: “Y tá, con gái tôi làm sao đây?”

Y tá rút kim ra, thu gọn đồ đạc: “Không có việc gì, chắc là có hơi sốc, nằm một lát sẽ khỏi thôi.”

Diệp Đăng kéo góc áo của y tá, cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn sau khi nghe câu nói của y tá: “Một lát?”

Y tá kéo tay của cô: “Cái này mới chỉ là ngoài da thôi, hai mươi phút sau sẽ có kết quả, còn phải tiêm thêm một mũi nữa.”

“.....”

“Đăng Đăng! Con làm sao vậy? Tỉnh tỉnh!”

Từ bệnh viện đi ra, Diệp Đăng thấy như mình được sống lại, vượt qua mọi khó khăn, thử thách. Đặc biệt, lúc về chị y tá còn đặc biệt nói lời tạm biệt với cô.

Trên đường trở về, trên xe trở nên rất yên tĩnh.

“Khá hơn chút nào không?” Có lẽ Diệp Đăng yếu đuối làm cho Phương Thục Trân cảm thấy mình mạnh mẽ hơn, tâm tình của bà không tồi, là một người mẹ, bà hy vọng mình có thể trở che, chăm sóc cho con nhiều hơn.

“Khá hơn nhiều rồi ạ. Mẹ đừng lo lắng.” Cô là người rất khách khí, tuy là người một nhà nhưng cũng là bất quá nên mới ở cùng với nhau một tháng mà thôi.

“Về sau phải bảo vệ cho mình thật tốt, nếu không bố mẹ sẽ rất lo lắng.” Phương Thục Trân thở dài: “Hôm nay chú Kiều đến đây à?”

“Vâng, ông ấy để gặp con một lúc, rất nhanh đã đi rồi.”

Phương Thục Trân gật gật đầu, tựa hồ không quá tin tưởng chân của Diệp Đăng là không cẩn thận mà bị thương, bà không cam lòng mà hỏi một câu: “Đã thích ứng được với trường mới chưa? Nếu có gì khó khăn có thể nói với mẹ.”

Diệp Đăng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe: “Đã ổn rồi ạ.”

Một số người khi quan tâm đến ai đó, họ không cần suy xét đến trong nhà người ấy có tiền có xe không, cũng không thích việc người ấy bị người khác chỉ chỉ chỏ chỏ nói là đũa mỡ côi, càng không cần người ấy phải khoác bên ngoài một lớp vỏ bọc mạnh mẽ...

Đối với họ tất cả mọi thứ của người ấy đều hoàn hảo.

Nhưng cô cảm thấy đây đều là sai sự thật. Cô như đang sống cuộc sống của một người khác. Có lẽ cô chính là một tên trộm, trộm hết mọi thứ của cô gái tên Kỳ Kỳ.

Cô rất cảm kích nhưng cũng thấy áy náy, cho nên cô quyết định sẽ đối xử thật tốt với bố mẹ nuôi của mình.

Ngày hôm sau vừa đến trường học, Diệp Đăng và Phùng Thiên bị gọi vào văn phòng của chủ nhiệm lớp.

Trước sau tòa nhà có rất nhiều người sôi nổi cùng Lâm Mạt bàn tán: “Chuyện gì xảy ra đấy? Bạn mới sao lại cùng Phùng Thiên bị gọi lên tâm sự à?”

Lâm Mạt như thể không chịu được có quá nhiều người chú ý đến mình, về mặt mờ mịt lắc đầu: “Tớ cũng không rõ lắm.”

Tết tự học đã kết thúc, mấy thánh hóng tin của lớp không biết lấy tin tức ở đâu: “y áy, con tin! Có tin! Hình như hôm qua lúc cuối giờ, Phùng Thiên ở sân sau của trường bắt nạt bạn mới, bị giáo viên tổng phụ trách bắt được.”

“Thật á! Cậu nghe ai nói? Có đáng tin không?”

“Vừa mới đến chỗ văn phòng xong, Phùng Thiên thừa nhận nói cậu ta đúng là có bắt nạt bạn Diệp, cậu ta thường ngày cũng làm vậy mà!” Một người trong cái đội hóng tin của lớp nói đến mức nước miếng văng tứ tung, bất bình thay Diệp Đăng: “Dù gì người ta cũng là con gái, vừa mới tới, cậu ta làm vậy thực sự rất quá đáng!”

Xung quanh mọi người đều bàn tán, bất nạt nữ sinh cũng thật quá đáng, vốn dĩ đại gia với Diệp Đăng cũng không có hảo cảm gì. Hiện giờ mọi người đều thấy cô rất đáng thương, sôi nổi phản chiến,

Lâm Mạt nghe xong, có chút lo lắng, chẳng trách lúc này thấy trên chân Diệp Đăng có cuốn băng gạc, tám phần chính là do tên Phùng Thiên, cô nhát gan, không dám nói gì, chỉ quay đầu liếc mắt mấy nam sinh.

Mấy nam sinh kia không chú ý tới cô, chụm đầu với nhau nhỏ giọng thảo luận.

“Không đúng... Làm sao mọi chuyện lại đảo ngược thành Thiên ca bắt nạt cô ta?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua không phải cô ta dùng một chân... “ Người này còn chưa nói xong đã bị người bên cạnh bịt miệng.

“Đừng nói nữa, nói ra thì mặt mũi Thiên ca để đâu? Cậu cứ chờ bị đánh đi!”

Vài người đều ngưng ngưng cầm miệng, an tĩnh như cũ.

Rất nhanh Phùng Thiên và Diệp Đăng đã cùng nhau về lớp, Diệp Đăng đi phía trước, Phùng Thiên đi theo sau.

Mọi người đều nín thở, chờ xem kịch vui, kết quả hai vị này từng người về chỗ giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lâm Mạt nhìn Phùng Thiên, lại nhìn Diệp Đăng: “Bọn họ đánh cậu à?”

Diệp Đăng nhìn thoáng qua Phùng Thiên phía sau: “Nhìn xem.”

“Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ hơi xước da.” Diệp Đăng cười cười. Lúc này ở bên ngoài, hai người họ đã thương lượng chuyện này sẽ do Phùng Thiên chịu tội nhưng với điều kiện Diệp Đăng không được đi ra ngoài nói rằng cô đã dùng một chân để đá Phùng Thiên ngã lăn trên mặt đất.

Đáng đời ai bảo sĩ diện.

Diệp Đăng mừng rỡ đáp ứng, thuận tiện còn yêu cầu thêm một việc từ nay về sau Phùng Thiên không được tìm cô gây phiền toái.

Tuy rằng bọn họ đã thống nhất nhưng chuyện này vẫn chưa xong. Giáo viên tổng phụ trách một hai bắt họ chiều nay phải đưa bố mẹ đến, viết giấy cam đoan, đặc biệt là Phùng Thiên, cậu ta không phải chỉ một hai lần gây chuyện, còn phải chép phạt 5000 lần.

Phùng Thiên vừa nhìn thấy Diệp Đăng cảm thấy tức giận, nghiêng mình dựa vào bàn phía sau.

“Thiên ca, chuyện này tính như vậy à? Nếu không...”

“Tĩnh.” Phùng Thiên ôm một bụng bức bối.

“Thiên ca!”

“TAO NÓI TĨNH!” Phùng Thiên quay đầu, mấy nam sinh sợ tới mức không nói được gì, chuông vào lớp vang lên, mọi người nghe thấy cậu ta lớn tiếng, quay đầu lại nhìn: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Diệp Đăng nhìn bộ dáng tức muốn học máu của cậu, nhếch miệng cười. Một màn này vừa vụn lột vào mắt Phùng Thiên, dứt khoát nằm bò lên bàn, nhắm mắt làm ngơ.

“Mặt Mạt, chủ nhà của cậu hôm nay có nhà không?” Diệp Đăng treo chiếc ô đen bên cạnh bàn, cuộn ngay ngắn.

“Hình như là ở nhà. Sao vậy?”

“Tớ tìm anh ta có chút chuyện, một hai câu nói không rõ, tí nói rành tớ kể cho.”

Diệp Đăng thừa dịp đang giờ nghỉ trưa cầm ô đi tìm Đào Dã, trong tay còn xách một cái túi.

Rất nhanh cô đã đi đến cửa sân, gặp một cái xe màu xanh ngọc, chạy đến rất nhanh, cô theo bản năng chạy sang bên cạnh, con gió từ chiếc xe tốc vấy cô lên, làm tóc cô hơi rối, cô tức giận mà nhìn theo cái xe kia.

Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, lập tức giảm tốc độ, lùi xe lại.

Cố Dật Trần từ cửa sổ xe nhớ ra: “Ngại quá, xin hỏi một chút, cô biết nhà của Đào Dã ở đâu không?”

“Ồ chỗ này.” Diệp Đăng dùng ô chỉ nhà bên cạnh sân.

Cố Dật Trần nhắc kính râm, cậu nhận ra cái ô này bởi vì ô này là của cậu, lúc trước để rơi ở nhà Đào Dã, vẫn luôn lười đến lấy, tay cầm của cái ô kia bị vỡ một mảng rất lớn.

“Đây là ô của Đào Dã mà.” Ánh mắt của Cố Dật Trần nháy mắt trở nên hứng thú: “Cô cũng là tới tìm anh ta?”

“Ừ.” Diệp Đăng cảm giác người này có điểm không đúng đắn, giống như đang đánh giá mình, kỳ kỳ quái quái, không muốn cùng cậu ta nhiều lời, lập tức đi về phía trước.

Cố Dật Trần lái xe chậm rãi đi theo cô, cánh tay vẫn luôn để bên ngoài cửa sổ xe: “Tôi là bằng hữu của Đào Dã, anh ấy có nói chuyện này với cô không? Chuyện người mẫu này là tôi làm ơn anh ấy.”

“Cái gì?” Diệp Đăng không hiểu rốt cuộc cậu ta đang nói cái gì.

Đào Dã vốn dĩ có hẹn với Cố Dật Trần, thấy cậu ta vẫn chưa tới nên ra ngoài tìm xem. Kết quả lại thấy cậu ta đem xe thành con rùa ngàn năm, đi theo một tiểu cô nương. Anh đứng ở cửa híp mắt, dần dần nhìn thấy rõ mặt của cô gái kia.

Cô như thế nào lại tới nữa?

Cố Dật Trần liếc mắt thấy Đào Dã, duỗi tay về phía anh chào hỏi: “Phong Thần!”

Đào Dã nghe thấy cách xưng hô này thì nhíu mày, nhưng vẫn gượng tay đáp lại cậu ta cho có lệ.

Diệp Đăng ngẩng đầu, thấy người đứng ở cửa, hướng về phía anh mà cười. Đào Dã nhìn hai người đang tươi cười nịnh nọt, chậm rãi dứt tay vào trong túi quần, đột nhiên phát hiện hai người họ có điểm tương đồng là đều giống cao bồi trên da chó.

Cố Dật Trần dừng xe, Diệp Đăng đem trả ô, lại đưa cái túi nhỏ lúc này mang đi: “Ô của anh. Còn có cái này mua cho anh, cảm ơn anh gần đây giúp đỡ tôi rất nhiều.”

Đào Dã mở túi ra, bên trong có một chậu cây nhỏ, trên cành cây có mấy chiếc lá xinh xinh, trên chậu còn in hình một con chó rất đáng yêu.

“Cái gì vậy? Cho em xem với!” Cố Dật Trần nhanh chóng rút chìa khóa xe, chạy đến xem: “Rất đáng yêu nha! Ha ha... Nhưng cái này tặng cho Đào Dã?”

Diệp Đăng gật đầu: “Đáp lễ.”

Cố Dật Trần cười vui vẻ, vỗ lên bả vai của Đào Dã: “Em có nên cũng chuẩn bị một phần không? Em biết ngay anh sẽ giúp em mà! Người này không tồi, đúng ý của em.”

Đào Dã cảm thấy có lẽ anh ta đã hiểu lầm, cho rằng Diệp Đăng chính là người mẫu mà mình tình cho: “Đây không phải người mẫu tôi tìm cho cậu đâu, đừng nói bậy.”

Cố Dật Trần nhún vai, cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Diệp Đăng, trong lòng thầm hạ quyết tâm người mình cần tìm chính là cô.

Anh lấy cái túi từ tay Cố Dật Trần đưa trả lại cho Diệp Đăng: “Ý tốt của cô tôi nhận, còn cái này thì cô mang về đi.”

“Anh không thích thực vật?” Bởi vì không biết anh thích gì cho nên cô mới mua tạm thứ mà mọi người đều có thể nhận.”

“Anh ấy không thích nhưng anh thích. Hay là tặng cho anh đi?” Cố Dật Trần cọt nhà đòi quà, bị Đào Dã bắt lại.

Anh bực bội cầm cái túi kia lên: “Tôi nhận.”

“Em gái, em năm nay bao nhiêu tuổi?” Cố Dật Trần bắt đầu cùng “người mẫu” của mình làm quen.

“Mười sáu.” Kỳ thật Diệp Đằng không thích cái về cả lơ phát phơ của anh ta nhưng e ngại anh ta là bằng hữu của Đào Dã: “Cái kia, thực ra tôi đến đây có chút chuyện muốn nhờ anh Đào Dã* giúp một chút.”

Cố Dật Trần cảm giác cằm của mình đang rơi xuống: “Anh Đào Dã*?”

“...” Mặt của Đào Dã đen lại: “Chuyện gì?”

“Tí nữa anh có thể cùng tôi đến trường không? Cái chuyện ngày hôm qua í.” Diệp Đằng thấy da mặt của mình quá dày, nhưng cũng không có cách nào khác, ai bảo hôm qua cô lại nói với giáo viên tổng phụ trách anh chính là anh trai của mình. Bây giờ chẳng có thể tìm ai đánh phải làm phiền anh.

“Có thể!” Cố Dật Trần phản ứng nhanh hơn so với Đào Dã: “Chuyện gì thế? Anh ta không thể đi nhưng anh thì có thể. Anh là Cố Dật Trần, em cũng có thể gọi anh là anh Dật Trần.”

Đào Dã khoanh tay trước ngực, yên lặng nhìn anh ta nói, lại nhìn cô về mặt chán ghét: “Ai nói tôi không đi?”

“Thật chứ?” Ánh mắt Diệp Đằng sáng lên: “Chắc chắn á! Tôi phải về trường học. 5 giờ 40 phút tôi ở cổng trường đợi anh. Đừng quên!”

“Biết rồi.”

Diệp Đằng vui vẻ quay lại trường, không nghĩ lại dễ dàng như vậy.

Cố Dật Trần ngồi xuống sô pha, cúi đầu nhặt chậu cây lên: “Có phải em cũng nên mua cho anh cái này?”

Đào Dã lười biếng ngồi trên chiếc sô pha đơn, cầm lấy chậu cây nhìn thoáng qua: “Mua cũng vô ích, tôi không thích thực vật.”

Thực vật, loại đồ vật này, mặc kệ chủ nhân đi bao xa, sẽ luôn lo lắng cho nó, tựa như không thể dứt ra.

“Vậy sao anh còn giúp người khác?” Cố Dật Trần đoán không ra người trước mắt.

Đào Dã ném một ánh mắt lạnh lùng qua: “Không đi tìm người mẫu?”

Cố Dật Trần nháy mắt đã hiểu: “Cảm tạ Phong Trần đã hy sinh. Chốc nữa em mời anh ăn cơm. Nếu không, em gọi anh một tiếng anh Đào Dã*?”

Đào Dã đá chân, chiếc dép thiếu chút nữa là bay vào đầu của Cố Dật Trần, khó khăn lắm anh ta mới tránh được.

****Trong những trường hợp thì anh là anh trai.***

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

5 giờ 30 phút chiều, chuông tan học vang lên, học sinh từ các lớp lao ra như đàn ong vỡ tổ, vội vàng đi ăn cơm hoặc mua đồ ăn vặt.

Phùng Thiên cùng Diệp Đằng một trước một sau đi xuống tầng ra cổng trường.

Phùng Thiên vốc dáng rất cao, vẫn luôn đi sau Diệp Đằng, cô cố ý đi chậm, cậu ta cũng đi chậm theo.

Cô đột nhiên quay đầu lại, Phùng Thiên theo bản năng quay lại phía sau. Ý cười trong mắt cô rõ ràng, cậu ta tức muốn học máu: "Cậu có bệnh à! Đang đi tự nhiên quay lại làm gì!"

Diệp Đằng coi như không có chuyện gì mà xoay người đi, không phát hiện ra lỗi tai của Phùng Thiên đều đỏ, trông như con thỏ đang bực tức điều gì đó.

Diệp Đằng đứng ở cổng trường đợi một lúc, quả nhiên Đào Dã đúng hẹn tới, cô còn lo lắng anh lừa cô, nhìn mặt anh thoạt nhìn chẳng đáng tin chút nào.

"Anh Đào Dã, nơi này." Diệp Đằng dứt khoát diễn kịch thì diễn cho chói. Dù gì gọi tiếng "anh" này cũng chẳng mất đi miếng da miếng thịt nào.

Nghe tiếng "anh" này anh hơi sững sốt, sai bước đến chỗ Diệp Đằng.

Phùng Thiên liếc người đang bước tới, cao hơn cả cậu ta. Ánh mắt cậu ta dừng ở găng tay màu đen bên tay phải, dần dần chuyển hướng lên mặt của người nọ. Một lát sau yên lặng mà xếp cùng một loại với Diệp Đằng "Không có việc gì thì đừng chọc vào".

Diệp Đằng cùng Đào Dã tới khu dạy học, phía sau có mấy cô cậu học sinh từ nhà ăn trở về, nhìn anh mặc áo sơ mi cùng quần âu sạch sẽ, tưởng là giáo viên mới, hai nữ sinh vội vàng đi qua cúi đầu chào. Đào Dã cong cong miệng, anh còn có ngày bị gọi là giáo viên, thật hiếm nha!

"Đây là giáo viên mới tới à, đẹp trai thế!"

"Không biết, để ngày mai tìm hiểu xem."

Hai nữ sinh vừa đi vừa nhỏ giọng thì thầm, kiểu như tìm vừa lỡ đi một nhịp.

"Cô làm sao mà bị gọi phụ huynh lên đấy?" Đào Dã rũ mắt nhìn cô gái bên cạnh. Chân cô vẫn còn đang băng bó, vẫn còn chiếc nơ bướm như cũ, vừa nhìn đã biết đối với cô đó là kiệt tác của cô.

"Trường tôi có một tên lưu manh tên là Phùng Thiên, tôi vừa mới chuyển trường tới cậu ta đã khi dễ tôi." Diệp Đằng lời ít ý nhiều mà tổng kết lại chân tướng sự việc cho anh: "Nói tóm lại, chúng ta có lý do chính đáng, anh không cần sợ."

"..." Đào Dã nhìn bộ dáng của cô đang an ủi mình, bật cười: "Vì sao tôi phải sợ?"

"Tóm lại..." Diệp Đằng đi tới văn phòng của Vương Văn Trác, cúi đầu ho khan một tiếng, kéo tay áo của Đào Dã: "Đây là giáo viên chủ nhiệm của tôi, anh nói anh là anh họ của tôi. Nhớ kỹ, việc lớn hoá nhỏ, việc nhỏ coi như không có chuyện gì. Còn có..."

Diệp Đằng ngược nhìn anh, về mặt chán nản nhưng chân thành: "Cảm ơn anh đã giúp tôi."

Đào Dã có đôi mắt rất đẹp, giống như trong sách miêu tả, như cái lốc xoáy, nhìn vào bất tri bất giác sẽ bị hấp dẫn. Vào lúc anh ta hung dữ nó như một thanh đao nhưng vào giờ phút này lại làm người ta có cảm giác ôn nhu lạ thường.

Những nam sinh nữ sinh mặc đồng phục đi qua họ, ánh mắt của anh như một thanh đao hiền lành nhưng đối với Diệp Đằng, nó như một dấu ấn khắc lại trong lòng cô.

"Đừng cảm ơn sớm như vậy." Anh cười như không cười mà nói ra một câu cô nghe không hiểu: "Cô bé, có hứng thú với lao động trẻ em không?"

"Hà?"

Diệp Đằng còn chưa hỏi rõ anh hỏi lao động trẻ em nghĩa là chuyện gì thì chủ nhiệm lớp đã tới.

"Đây là anh trai của Diệp Đằng mà. Làm phiền cậu quá." Thầy giáo khách khí giơ tay ra, thấy Đào Dã đang đeo găng tay tưởng anh có chuyện gì không tiện, lại xấu hổ rút tay về: "Tới rồi thì tốt. Bây giờ chúng ta đến văn phòng của giáo viên tổng phụ trách để nói chuyện."

Diệp Đằng: "..."

Bọn họ tới trước, một lát sau Phùng Thiên mới đưa mẹ của cậu ta tới, mang theo mùi nước hoa nồng nặc tiến vào. Diệp Đằng thiếu chút nữa là hất xì, xoa xoa mũi đứng một bên.

Người phụ nữ nhìn lướt qua, thấy Diệp Đằng tức giận nhìn cô một cái, hình như tâm tình của bà không được tốt lắm.

"Nếu phụ huynh của hai bên đã đến thì chúng ta sẽ nói qua sự việc một chút." Giáo viên tổng phụ nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Phùng Thiên, em nói trước"

Phùng Thiên nói xong, mẹ của cậu ta như đang khinh bỉ: "Dựa vào cái gì mà nói con tôi bất nạt cô ta? Không phải chính mắt thầy thấy cô ta đánh con tôi à?"

"Đúng thật là tôi thấy. Nhưng xét thấy em Diệp Đằng chỉ đang phòng vệ cho nên sai lầm quy về em Phùng đây." Thầy tổng phụ trách nói có sách, mách có chứng, nói trơn chu như thẩm phán trong một phiên tòa.

Diệp Đằng nhìn chăm chăm lên đầu ông chỉ còn sót lại mấy sợi tóc, nhìn chúng đang đung đưa trong gió.

"Diệp Đằng, em nói xem cậu ta bất nạt em như thế nào."

"Dạ?" Diệp Đằng dõng nhiên bị gọi tên, suy nghĩ một chút: "Cậu ta hướng vào chỗ em mà huyết sáo, ném giấy vào người em, còn đem theo một đám nam sinh chặn đường không cho em đi".

"Đó chỉ là hiểu lầm, cùng học với nhau thì chào hỏi một chút không được à?"

Mẹ của Phùng Thiên nói hợp tình hợp lý, tựa như người có thể được con trai nhà họ tiếp đón là người có tam sinh hữu hạnh*.

****Tam sinh hữu hạnh là một câu thành ngữ, xuất phát từ một điển cổ. Tam hiểu là, ba kiếp đều có được sự hạnh phúc, là một duyên kỳ ngộ tốt đẹp cực kì khó gặp được.***

Từ lúc vào văn phòng đến giờ, Đào Dã như không nói quá ba câu, giáo viên tổng phụ trách cho rằng anh giận không thể lần át được, sợ sự tình chuyển biến xấu liền ném vấn đề cho anh, xem xét thái độ: "Phụ huynh của Diệp Đằng, cậu thấy thế nào?"

Đào Dã thản nhiên ngồi trên ghế, vắt chéo đôi chân dài, lười nhác mà nhìn một chút người đứng cạnh Diệp Đằng: "Tôi cảm thấy hình như vị phụ huynh của em này đã hiểu lầm. Phong tục nhà chúng tôi chào hỏi đều là quàng ngã qua vai. Đúng không Đằng Đằng?"

???

Diệp Đằng cảm thấy chấn động...

Anh trai à, chuyện gì đang xảy ra vậy? Đằng Đằng?

"Vâng, là..." Diệp Đằng đảo mắt, miệng cười gật đầu: "Em chỉ cùng với bạn Phùng Thiên chào hỏi một chút."

Mặt của mẹ Phùng Thiên tái lại, thầy tổng phụ trách dờ người, trong lòng thầm nghĩ gia đình này thật kỳ lạ. Vương Văn Trác đứng một bên cười, rốt cuộc đều là học sinh của ông cho nên chuyện này cần giải quyết nhanh một chút nếu không ông cũng sẽ bị liên lụy.

Cuối cùng, nên xin lỗi thì xin lỗi, nên viết kiểm điểm thì viết kiểm điểm, nên ký tên thì ký tên. Chuyện này coi như là kết thúc.

Diệp Đằng từ văn phòng đi ra, thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng mọi chuyện cũng xong.

Mẹ của Phùng thiên xách theo túi da đi ra, có thể là lúc này không chiếm được thể thượng phong cho nên có chút ảo não, vừa đi vừa nhấc mải: "Đầu năm nay loại người nào cũng gặp qua. Trẻ em thì không đáng hoàng, người lớn cũng không đứng đắn."

Bình thường Phùng Thiên là người rất nóng nảy, nhưng trước mặt mẹ, tính tình mềm đi không ít, không nói lời nào, lặng lẽ đi theo.

Diệp Đằng đưa Đào Dã ra đến cổng trường, hôm nay cô đã bắt đầu phải học tiết tự học buổi tối: "Mới nãy anh nói gì mà lao động trẻ em?"

"Không đứng đắn" tiền sinh do dự một lát vẫn quyết định nói thay cho Cố Dật Trần: "Lần trước ở nhà tôi cô có gặp cậu ta. Nó muốn tìm cô làm người mẫu chụp một bộ ảnh để dự thi, không biết cô có đồng ý không?"

"Anh ấy?" Diệp Đằng có ấn tượng không tốt lắm "Chụp về cái gì?"

"Chủ đề hình như là thanh xuân, tôi cũng không rõ lắm. Nếu cô cảm thấy có hứng thú thì cậu ta sẽ tự mình giải thích. Đứng rồi, nhớ hỏi ý kiến của bố mẹ cô, nếu họ đồng ý thì sẽ thương lượng thù lao." Đào Dã luôn thích để người khác làm việc một cách tự nguyện, không thích ép buộc.

"Tôi đồng ý nhưng có một điều kiện." Diệp Đằng trả lời.

"Điều kiện gì?" Đào Dã cũng đoán trước cô sẽ không đồng ý dễ dàng như vậy, tiểu quý này thật sự rất tinh quái.

"Anh cũng phải đến cùng, người bằng hữu đó của anh..." Cô tới gần một bước, trên người cô có mùi vị rất ngọt ngào, anh quá cao cho nên cô hơi kiễng chân lên: "Nhìn không đứng đắn."

~Hết chương 8~

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tiết tự học buổi tối, Lâm Mạt nghiêng người, thấp giọng hỏi: "Nghe nói cậu bị mời phụ huynh đến. Không sao chứ?"

"Không có việc gì, tớ tìm người giả mạo rồi."

"Hả?" Lâm Mạt không cẩn thận hơi lớn tiếng, giáo viên trên bục giảng không hài lòng mà liếc nhìn cô một cái. Lâm Mạt che miệng: "Ai đấy?"

"Chủ nhà của cậu." Diệp Đằng hạ giọng, ngòi bút không ngừng viết, tờ giấy nháp trên bàn đã tràn ngập các công thức.

"Anh ta???" Lâm Mạt viết liên tiếp ba dấu hỏi chấm thể hiện nội tâm của cô đang khiếp sợ. Giáo viên từ trên bục đi xuống dưới, Diệp Đằng nhanh chóng lấy lại tờ giấy trong tay cô, lật mặt trái có đề toán tiếp theo.

Giáo viên chấp tay sau lưng, đi xuống phía sau. Cũng không biết ai đẩy người Phùng Thiên đang say sưa ngủ, cậu ta bực bội nhũn mảy, nói mớ: "Buông ra, cái đùi gà kia là của tao."

Một trận cười vang lên. Thầy chủ nhiệm đẩy cửa đi vào, xách lỗ tai của Phùng Thiên, đánh thức cậu ta dậy: "Trong mơ mà vẫn đang ăn đùi gà à?".

Ánh mắt Phùng Thiên dờ dẩn, vẻ mặt như đang biểu tình: Sao thầy lại biết em mơ thấy ăn đùi gà?

Thầy chủ nhiệm bị cậu ta chọc cho tức cười: "Lên văn phòng của tôi."

Trong lớp lại trở nên sôi nổi, Diệp Đằng dừng bút, ngước lên hỏi Lâm Mạt: "Vì sao cậu sợ Đào Dã thế?"

Lâm Mạt sùng sốt. Nếu muốn nói đến chuyện này thì phải kể từ khi cô mới chuyển đến đây. Có một lần tan học, cô cùng Lâm Sơ về nhà, đi ngang tầng một đúng lúc thấy Đào Dã túm lấy cổ áo của một người đàn ông, đánh một quyền mặt người nọ, khoe miệng có máu chảy ra. Người đàn ông dùng mu bàn tay quạt đi, phun ra một ngụm máu, giương mắt nhìn chằm chằm vào Đào Dã, không nói gì.

"Sau đó thì sao?" Diệp Đằng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó, thật đáng sợ.

"Sau đó người đàn ông bị ấn lên trên cửa, chủ nhà dùng một tay bóp cổ người đấy. Tớ còn thấy trên cổ người kia có xăm hình đôi cánh. Lúc đấy bộ dáng của chủ nhà cực kỳ đáng sợ, bọn tớ còn nghe thấy chủ nhà nói nếu người đàn ông còn đến đây liền giết chết anh ta..." Lâm Mạt nói tiếp, khi kể lại vẫn còn sợ: "Tớ không dám nhìn kỹ, anh tớ đưa tớ lên nhà, nói rằng sau này sẽ ít tiếp xúc với chủ nhà. Hơn nữa không đề kể với mẹ, nếu bà biết chuyện này phỏng chừng sẽ lại chuyển nhà đi."

Cuối cùng, cô còn đặc biệt dặn dò Diệp Đằng: "Cậu cũng ít tiếp xúc với anh ta thôi, anh ta nguy hiểm lắm."

"Ừ." Diệp Đằng gật đầu.

Thoạt nhìn, Đào Dã là một người rất nguy hiểm. Nhưng cô không nghĩ người ra tay giúp người xa lạ sẽ là người xấu, có lẽ anh có chuyện gì đó mà người khác không biết.

Tuần đầu tiên sau khai giảng mau chóng trôi qua. Tiết thể dục của họ là vào thứ sáu, bóng rổ phân tổ, giáo viên thể dục nhìn danh sách điểm danh: "Mới có bạn Diệp Đằng chuyển tới đúng không? Giờ tay lên."

"Rõ." So với nữ sinh, vóc dáng của Diệp Đằng được tính là cao, giáo viên nhìn người đang giờ tay: "Em cùng... Phùng Thiên một tổ đi. Tiết này chúng ta sẽ luyện tập ném bóng vào rổ."

Cả lớp quay sang nhìn phản ứng của Diệp Đằng, giáo viên không rõ nguyên do: "Làm sao vậy? Không đồng ý?"

Phùng Thiên liếc nhìn một hàng phía trước đỉnh đầu của Diệp Đằng, cô thực sự chấp nhận: "Em đồng ý."

"Dựa..." Mấy nam sinh bên cạnh Phùng Thiên cho rằng gần đây cậu ta bị trúng tà: "Các cậu có thấy Thiên ca gần đây không bình thường không?"

"Các cậu biết cái gì. Cái này người ta gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ vẫn phong lưu." Mấy nam sinh hàng sau bắt đầu cười nhạo.

"Diệp Đằng đâu? Có vấn đề gì không?"

Diệp Đằng tùy ý mà lắc đầu: "Không ạ."

Luyện tập ném bóng vào rổ, hai người một tổ, một người ném mười quả, một người hỗ trợ nhặt, thay phiên nhau.

Giáo viên thể dục nói rằng việc này có thể rèn luyện cho họ tinh thần hợp tác, thuận tiện rèn luyện thể lực, với tinh thần và thể xác đều có ích. Diệp Đằng liếc giáo viên đang ngồi trong bóng râm, cảm thấy hình như thầy chỉ đang nói hươu nói vượn.

Cô chạy tới chạy lui nhặt mười lần bóng, lần cuối cùng cậu ta cố tình ném đến trước mặt cô, Diệp Đằng thuận tay bắt được.

"Cậu có ý à? Muốn trả thù mà không thấy dễ tiện à?" Diệp Đằng thấy kỹ năng ném bóng của cậu ta không tồi, không đến mức không ném trúng lần nào. Chỉ có một khả năng là cậu ta cố tình ném xa để cô đi nhặt.

"Bạn mới, cậu đừng hiểu lầm Thiên ca như vậy, anh ấy không phải loại người như thế." Đám nam sinh bên cạnh bao che: "Nếu anh ấy cố ý thì sao không ném luôn vào đầu cậu đi."

Phùng Thiên ném bóng cho người nọ: "Đừng đứng đấy mà nói nhảm."

Người nọ là Lưu Sướng, ở trong lớp có quan hệ không tồi với Phùng Thiên, cũng chẳng phải kẻ hầu người hạ của cậu ta.

Lưu Sướng đưa bóng cho Diệp Đằng: "Chẳng ai dám đem Phùng Thiên ra nói đùa, thế mà cậu còn làm cậu ta nhặt bóng cho, gan thật."

"Cậu dám!" Phùng Thiên bực mình, nhìn Diệp Đằng vừa mới nhặt bóng mặt đỏ bừng, đang trừng mắt nhìn cậu ta: "Tóc xoắn nhỏ!"

"Cậu nói cái gì?" Diệp Đằng tức giận.

"Cậu điếc à?"

Diệp Đằng rất muốn cho cậu ta muốn quyền, người này làm sao lại muốn gây sự với cô?

"Các nhóm này làm sao đây?" Giáo viên thể dục đứng từ xa chỉ về phía bên này.

Diệp Đằng giờ quả bóng lên cao, nhắm một mắt, ném qua đầu Phùng Thiên: "Yes, hai điểm."

Phùng Thiên nhắm mắt, quả bóng rơi xuống đất.

Lưu Sướng đứng bên cạnh cười run cả bụng: "Thiên nhi, đừng giận. Trách là trách cậu lớn lên quá cao, sắp đuổi kịp cái rổ rồi."

Diệp Đằng không để tâm đến cậu ta, đứng một bên xoa eo: "Ngại quá! Phùng Thiên à, tôi không chỉ điếc mà còn mù, không thấy rõ."

Bởi vì có ân oán với Phùng Thiên nên từ trước đến nay Diệp Đằng không thích tiết chế dục, đến lúc tan học cảm thấy tay mình phể đi, eo, chân đều nhức.

- - - - -

Thứ sáu họ không có tiết tự học buổi tối nên có thể tan học sớm một chút. Lần trước Đào Dã có để lại số điện thoại cho cô, nói khi nào rảnh có thể gọi, bàn một chút về cái việc chụp ảnh kia.

Lúc đấy đến bây giờ Diệp Đằng vẫn có chút do dự.

Tan học, cô xé tờ giấy có ghi số điện thoại, tự nhủ với bản thân: "Lúc này, đã đáp ứng rồi thì làm luôn, làm xong thì rửa sạch quan hệ. Được rồi, cứ như vậy đi."

Cô ấn số điện thoại, đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương, trái tim không nghe lời mà đập loạn xạ.

"À?"

Bên kia truyền đến thanh âm quen thuộc, khàn hơn trước. Cô lại nhớ về buổi tối đầu tiên họ gặp nhau.

"Là tôi, Diệp Đằng."

Đối phương hình như đang uống nước, cô nghe được tiếng anh ta đặt cốc nước xuống bàn: "Ừ, sao thế?"

"Mai là cuối tuần, anh nói là tôi gọi cho anh mà." Diệp Đằng ảo não, gãi đầu, có lẽ anh quên rồi.

"Cô nói với bố mẹ chưa?" Hôm nay Đào Dã bị cảm, thật sự không nhớ rõ chuyện này, nói chuyện khó khăn: "Mai tôi sẽ đón cô, đưa địa chỉ cho tôi."

"Lát nữa tôi nhắn cho anh. Anh có sao không?"

Anh dè dặt ả đường: "Tôi bị cảm một chút, không sao, cảm ơn."

"Ừ, ngày mai gặp."

"Mai gặp."

Diệp Đằng cất điện thoại, thất thần, cảm thấy như mình đang làm chuyện trái lương tâm. Chuyện đó cô vẫn chưa nói với người nhà, định ngày mai nói chuyện rõ ràng rồi về giải thích với Phương Thục Trân sau.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Đằng đứng đợi ở chỗ hẹn, Đào Dã lái xe đến, nói là Cố Dật Trần muốn mời cơm, thuận tiện bàn rõ chuyện chụp ảnh.

Diệp Đằng ngồi ghế phụ, thắt dây an toàn, hỏi thăm về bệnh tình của anh, hai người hàn huyên một lúc, cô nhìn đồng nhìn tây, chỉ cảm thấy xấu hổ

"Thịt Thịt thế nào?" Diệp Đằng đột nhiên hỏi.

"Thịt Thịt là à?"

"Lần trước tôi tặng anh cái cây, tôi đặt cho nó lấy cái tên."

"..." Đào Dã liếc cô một cái: "Đặt bao giờ?"

"Vừa xong."

"..." Đào Dã cười: "Thứ cô tặng tôi quá phiền phức."

Diệp Đằng tưởng anh nói cái gì, anh là người nấu cơm còn thấy phiền nói gì đến trồng cây, tuy rằng cái cây ấy không cần chăm sóc nhiều: "Vứt đi."

Sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh, nhưng thế sự khó liến, Diệp Đằng yên lặng cúi xuống lướt điện thoại.

"Cô đặt tên cho những thứ gì?"

"Hả?" Thực ra Diệp Đằng chỉ nói giỡn, cô sẽ không nhảm chán mà đặt tên cho cái cây, nhưng cô thực sự thường xuyên đặt tên cho đồ vật: "Rất nhiều nha. Balo tên là Diana, bút tên là Nhòn Nhòn, tẩy là Mau Mau vì nó dùng hết rất mau."

"Vì sao lại đặt tên?" Đào Dã chưa từng thấy ai mà đặt tên cho mọi vật xung quanh mình, cảm thấy rất kỳ lạ.

"Bởi vì như thế thì mới cảm giác mấy đồ vật đó được để ý."

Đặt cho nó cái tên đương nhiên là vì thích, đây là điều mà bố mẹ cô dạy.

Phía trước là đèn đỏ, Đào Dã dừng xe lại, cảm thấy cô gái trước mắt anh nhìn vậy mà khá ấu trĩ: "Vậy cô thấy cái ghế mây sẽ đặt tên là gì?"

Diệp Đằng cảm thấy mình bị anh ta chơi, tức giận quay ra cửa sổ: "Ai thèm xen vào đồ của anh?"

~Hết chương 9~

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Họ đi đến nơi mất nửa giờ. Hai người dừng xe, đi dạo trên đường. Nơi đây có từ quán com của người địa phương đến bò bít tết, com Tây.

"Có ăn kiêng gì không?" Đào Dã có mấy khi đưa con gái ra người ăn com đầu, hoàn toàn không biết phải làm gì, anh cảm đi động tùy ý gửi một tin nhắn cho Cố Dật Trần hỏi anh ta đang ở đâu

"Không có." Diệp Đằng cảm thấy hơi nóng, ánh sáng mặt trời quá mạnh. Da cô vốn dĩ rất trắng, không thể tiếp xúc với ánh sáng mạnh, tiếp xúc một lúc sẽ bị dị ứng, cả mặt và cánh tay cô đều nổi mẩn.

Đào Dã rất cao, cô vội vã bước theo, dưới thời tiết thế này, đi theo bóng dáng anh thật thoải mái.

"Cố Dật Trần nói tìm được địa điểm rồi, hình như ở...." Đào Dã mở định vị chỗ anh ta, đột nhiên quay lưng lại. Diệp Đằng cúi đầu xem điện thoại, không cẩn thận mà đụng vào người anh, đứng vào chỗ cúc áo.

Cô giờ tay ôm đầu: "Sao anh giống cái ván sắt thế?"

"Tôi nhìn xem." Anh cười, cầm lấy tay cô, nhìn vào trán đỏ ửng: "Đỏ."

Anh dùng tay phải để nắm tay cô cho nên có thể cảm nhận được sự mềm mại của vài dệt. Anh chỉ dùng găng tay nửa ngón rất mỏng, có thể xuyên qua lớp vải dệt mà cảm nhận lòng bàn tay ấm áp của anh.

Diệp Đằng rút tay, xoa xoa cái trán đáng thương của mình: "Tôi không sao "

"Hai người sao vẫn còn ở đây, không đến chỗ em đã phát định vị à?" Cố Dật Trần chờ không được, tự mình chạy ra tìm người, thấy hai người đang đứng ở đây không nhúc nhích, giờ đi động chạy tới.

"Cố Dật Trần, lần trước còn chưa chính thức giới thiệu cậu." Đào Dã nhướn mày, chỉ vào Cố Dật Trần: "Người này hiện tại là nhiếp ảnh gia, còn đây là Diệp Đằng, học sinh."

Cố Dật Trần căn bản không định thu hoạch thông tin bỏ ích gì trong lời giới thiệu ngắn gọn của Đào Dã, cười giờ tay với Diệp Đằng: "Xin chào, lần trước anh cũng đã nói, gọi anh là anh Dật Trần là được."

Diệp Đằng bắt tat lấy lệ rồi lập tức thu về: "Xin chào!"

"Hoá ra em tên là Diệp Đằng, tên thật dễ nghe, rất thích hợp với em." Cố Dật Trần nói chuyện như đã ăn ba cân mật, cười hi hi với Đào Dã rồi chuyển đến Diệp Đằng: "Em học lớp mấy?"

"Cấp ba." Đào Dã trả lời thay.

Về mặt của Cố Dật Trần như muốn nói: "Em không hỏi anh thì anh trả lời làm gì", liếc mắt nhìn Đào Dã một cái rồi lập tức dừng về mặt tươi cười ôn hoà cúi xuống hỏi Diệp Đằng: "Em học ban tự nhiên à? Học hành có bận lắm không? Thành tích thế nào?"

Đào Dã liếc nhìn cô gái đang kiểm chế sự bức bối, giương mắt ném một câu: "Cám miệng, ồn ào quá, đau cả đầu."

"..." Diệp Đằng vừa muốn trả lời, lại yên lặng ngậm miệng, thở hắt ra.

- - - - -

Nơi này là do Cố Dật Trần chọn. Nói như vậy vì vừa thấy cậu ta đã thấy ưng.

Đứng ở cửa tiệm, Diệp Đằng cảm giác, hmmm,....

Thật mê..... Rất mê.....

Vừa bước vào đã thấy bên trong khắp nơi đều treo bắp ngô, sau đó cách mỗi gian đều là giường đất hẹp, được bọc bằng những chiếc đệm in những chậu hoa lớn, một cái bàn lớn ở giữa và một cái nôi sắt lớn trên bàn...

Người phục vụ tiếp đón cũng mặc quần áo với hoa văn như vậy, vào cửa đã nói: "Mời cô cậu vào bên trong thưởng thức!"

"...." Sắc mặt Đào Dã không tốt lắm

Đào Dã xoay người muốn bỏ đi, bị Cố Dật Trần kéo lại: "Ồ, đừng đi, đồ ăn ở nhà hàng này rất ngon mà."

"Cố Dật Trần."

Bị gọi cả tên lẫn họ, Cố Dật Trần nhìn chằm chằm Đào Dã, ngượng ngùng mà buông lỏng tay ra: "Đây không phải rất thú vị sao? Diệp Đằng, em cảm thấy thế nào?"

"Ukm, rất thú vị." Khoé mắt Diệp Đằng hơi nhếch lên, cười gật đầu: "Chúng ta ăn ở đây đi."

"Có cậu định vị từ sao?" Người phục vụ nhìn họ, do dự hỏi một câu.

"Ha ha. Có phải là rất thú vị không?" Cố Dật Trần vừa nghe bọn họ nói chuyện liền bắt đầu cười đến không dừng lại được: "Hai người hẳn là đã tới quán com Đông Bắc đúng không? Nghe nói ăn rất ngon, chốc nữa còn có biểu diễn. Hai người xem, em không muốn ở đây một mình đâu."

Diệp Đằng gật đầu. Thực sự cô cảm thấy điều buồn cười không phải cách bài trí của nhà hàng này mà là cảnh Đào Dã ở đây ăn com. Ngẫm lại thật thú vị, anh là loại người như thế đó.

Nhưng anh là loại người nào nhỉ? Diệp Đằng nghĩ đến đây mới cảm thấy mình biết rất ít thông tin về anh.

"Xin mời ngồi. Mời cô cậu ngồi ở đây cần hạt dưa tán ngẫu đã."

Diệp Đằng cười một tiếng. Cố Dật Trần đưa hạt dưa cho Đào Dã và Diệp Đằng: "Nào xin mời cô cậu."

Ánh mắt Đào Dã nhìn Cố Dật Trần như muốn thông cảm cho kẻ bị thiếu năng trí tuệ, không thêm để ý đến cậu ta. Diệp Đằng nhìn Cố Dật Trần, đột nhiên cảm thấy người này cũng rất thú vị

"Chốc nữa sẽ có biểu diễn, mười mấy phút nữa sẽ bắt đầu." Cố Dật Trần bung hạt dưa đến trước mặt, về mặt chờ mong.

Diệp Đằng ngấm trộm Đào Dã vài lần, cảm thấy anh vì mình nên mới bước vào nhà hàng này, thật đúng là làm khó anh, nhìn anh như đang đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than.

Một lát sao anh đi vệ sinh, Cố Dật Trần cười nói: "Em cùng Phong Thần quen nhau thế nào đấy?"

"Phong Thần?"

"À, là Đào Dã."

"Là tình cờ gặp nhau. Anh ấy giúp tôi rất nhiều, có vẻ là người tốt." Diệp Đăng nói lời này rất chân thành, nhưng người đối diện chỉ thấy tức cười: "Kỳ thật anh cũng không biết nhiều lắm."

Cố Dật Trần hơi ngả về phía trước, chủ động bán đứng đồng đội: "Em giúp anh thì chính là em gái của anh. Em nói xem muốn tìm hiểu gì về anh ấy, anh sẽ nói cho em."

"Thật ra..." Trong đầu Diệp Đăng có một ý tưởng chợt loé lên: "Tôi vẫn luôn tò mò vì sao anh ấy lại đeo găng tay. Không nóng sao? Hay là giống trong mấy cái manga anime?"

"Cái gì mà manga anime?" Cố Dật Trần nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, thấy rất thú vị.

"Như là.... Tay phải là của thần... Là sức mạnh do lòng tin và niềm tin yêu sinh ra, gì gì đó..." Diệp Đăng vừa nói ra liền cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng đang bình thường tự nhiên đeo găng tay làm gì? Mà lại là tay phải?

Cố Dật Trần nghe xong, cười đến run bần bật.

Đào Dã đã trở lại, đứng ở phía sau Diệp Đăng, Cố Dật Trần báo cô quay lại nhìn.

Trong tiệm, buổi biểu diễn đã bắt đầu, âm thanh vang lên rung trời, Diệp Đăng nhìn thấy môi Đào Dã hơi giật giật.

"Há, anh nói cái gì?" Âm thanh quá to, Diệp Đăng chẳng nghe rõ cái gì. Anh khẽ cúi xuống, hơi thở ấm áp phả vào tai cô. Anh mới bị cảm nên giọng hơi khàn khàn: "Đây không phải vấn đề trẻ con nên hỏi."

~Hết chương 10~

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đã không nói thì thôi đi lại còn lấy tuổi tác chèn ép người khác.

Diệp Đăng chẳng thèm quan tâm nữa, đi theo Cố Dật Trần xem các tiết mục, xung quanh đều huyền ảo, ba người bọn họ đều yên tĩnh lại. Một lúc sau món ăn đã được đưa lên đủ.

"Hai người nếm thử đi, mùi vị rất tuyệt."

Đĩa cuối cùng được đưa lên là thịt dê. Đã lâu cô không thấy nó, từ nhỏ cô đã không ăn thịt dê rồi. Diệp Đăng cứ ngồi nhìn chăm chăm vào đĩa thịt trước mặt.

"Tiểu Đăng Đăng sao không ăn thịt? Nếm thử thịt dê đi." Cố Dật Trần giúp cô gấp thức ăn.

Diệp Đăng vừa nghe mấy chữ "tiểu Đăng Đăng" thiếu chút nữa là chết sặc, cầm chén nước bên cạnh uống một hớp: "Cảm ơn nhưng tôi không ăn thịt dê."

"Ra là vậy. Vậy em ăn thịt vịt đi, đang gần em đấy." Cố Dật Trần ăn đĩa thịt dê mình vừa gấp. Xung quanh vang lên vỗ tay, các tiết mục đã kết thúc, mọi người ăn uống trong yên tĩnh.

Đào Dã ăn không nhiều, có lẽ thức ăn ở đây không hợp khẩu vị của anh, phần lớn thời gian anh đều trầm mặc, chỉ có Cố Dật Trần nói chuyện.

Cậu ta nói từ studio của mình đến việc chuẩn bị tham gia cuộc thi đó để tranh tài, còn có nguồn cảm hứng và kế hoạch của cậu ta.

"Chủ đề lần này là thanh xuân, anh muốn cho ra đời một tác phẩm đẹp nhất. Thật ra anh đã thảo luận với mọi người trong studio rồi. Mọi người đi khắp nơi tìm người mẫu trong ba tháng trời mà không thấy, nếu không cũng sẽ không nhờ đến anh ấy."

Diệp Đăng không khỏi cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh*: "Tôi không biết chụp hình lắm."

**Được cưng chiều mà thấy lo sợ.*

Từ nhỏ đến lớn cô ngoài chụp ảnh lớp thì mấy tấm khác chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Không sao. Em cứ đứng ở đó là được, những thứ khác giao cho anh." Cố Dật Trần lúc này mới chú ý Đào Dã bên cạnh: "Anh nói xem?"

Đào Dã cảm điện thoại di động: "Cậu nói thế nào thì là thế đấy."

"Còn người phụ diễn? Chọn ai? Bạn gái?" Cố Dật Trần thuận tay mở chai bia: "Đăng Đăng liệu đồng ý chứ?"

Đào Dã nhìn điện thoại, không bị ảnh hưởng bởi Cố Dật Trần, chính xác dùng một tay để cánh tay Cố Dật Trần xuống: "Vị thành niên."

Diệp Đăng vốn đang vui sướng gặm chân vịt, nghe hai chữ "bạn gái", đầu óc xoay chuyển thật nhanh.

Đào Dã có bạn gái? Anh đương nhiên phải có bạn gái rồi, hai mươi tư tuổi rồi chứ mấy. Anh cũng là một thẳng đàn ông có nhu cầu sinh lý bình thường, lại đẹp trai, đừng nói là bạn gái, có con rồi cũng rất bình thường. Chân vịt rơi xuống bát, cô dùng cái thìa chọc chọc, không có ý định gặm tiếp.

"Như vậy đi, ngày mai nếu em rảnh thì có thể đến studio của anh không? Chúng ta chụp thử, sau đó có thể chờ em rảnh vào cuối tuần. Cuối tuần chúng ta sẽ thay đổi bối cảnh, có thể mất một đến hai ngày. Em nhớ nói chuyện với người nhà. Nếu không yên tâm có thể rủ bố mẹ hoặc bạn bè đi cùng."

Cố Dật Trần này nhìn không từ tế như vẫn tương đối tỉ mỉ.

Diệp Đăng nghe cậu ta ba hoa một lúc, ngắm nhìn Đào Dã ngồi bên cạnh. Tầm mắt của anh cũng rời khỏi màn hình điện thoại, hai người nhìn nhau một cái rồi rất mau cúi đầu: "Tôi cũng đi."

"Anh?" Cố Dật Trần dường như rất không vui: "Anh không đi chăm sóc bạn gái à?"

Đào Dã tắt nguồn điện thoại, tiện tay ném qua một bên: "Bạn gái của tôi ở đâu ra?"

Diệp Đăng cúi đầu gấp cái chân lúc này, cắn một miếng nhỏ.

"Tôi ra ngoài hút thuốc, hai người ăn xong thì ra ngoài, tôi ở ngoài chờ." Đào Dã lấy từ túi ra bao thuốc lá, đi ra ngoài.

Khẩu vị của Diệp Đăng ngược lại rất tốt, tiệm này món ăn đúng là không tệ, cô ăn nhiều hơn so với bình thường. Cố Dật Trần cùng cô nói chuyện, nhưng cô không có cách nào nghe vào, chỉ muốn nhanh chóng về nhà để nói chuyện này với Phuong Thục Trần.

Cố Dật Trần tỉnh tỉnh, Diệp Đăng đi ra trước. Đào Dã đang đứng ở ngoài, cau mày, đang đeo tai nghe, điều thuốc trong tay sắp cháy đến đầu ngón tay mà anh cũng không động đậy.

Diệp Đăng tới gần anh mới phát hiện, tháo một bên tai nghe, tiện tay ném tàn thuốc vào thùng rác ven đường: "Xong rồi?"

"Ừ. Bằng hữu của anh còn đang tỉnh tiền."

"Cảm ơn cô đã giúp nó."

Tai nghe màu trắng được anh tùy ý để trên vai, ánh mắt của anh rất nghiêm túc.

Diệp Đăng thích anh nói chuyện như vậy, không thích anh mở miệng là gọi cô bé.

"Anh xem cái gì đấy? Video à?" Diệp Đăng chỉ chỉ điện thoại anh.

"Trực tiếp một cuộc tranh tài."

Diệp Đăng không nghĩ anh sẽ thích cái gì đó tranh tài: "Vương giả vinh dự?"

Anh cất điện thoại, nhét tai nghe vào túi: "GT."

GT? Vì cô ấy? Hôm nào? Đầu chó?

Diệp Đăng cảm thấy thật xấu hổ cho vốn từ ít ỏi của mình: "Đó là cái gì?"

"Đua xe."

Anh lại cười!!!

Cái gì vậy? Diệp Đăng quyết định không hỏi anh, tự mình tìm hiểu.

China GT, Cuộc đua siêu xe thể thao Trung Quốc, nghèo khó khiến cô chẳng biết gì với cuộc thi này. Cố Dật Trần trả tiền xong đi ra, tiện tay nhét ví vào túi. Diệp Đăng liếc thấy nhãn hiệu của cái ví, cô nhớ không nhầm thì là nhãn hàng chỉ dành cho những tên nhà giàu: Bottega Veneta.

****Hình ảnh của Bottega Veneta***

Sở dĩ cô biết vì thường xuyên lướt Weibo.

Trong nháy mắt cô cảm giác mình và hai người này bị ngăn cách bởi dây Mariana.

"Sao thế?" Cố Dật Trần nhìn về mặt cô hơi khác thường.

"Không sao, chỉ có chút không nghĩ ra." Thế giới này rộng lớn như thế mà ngay trước mặt cô đây là những tay đua.

"Không nghĩ ra chuyện gì?" Cố Dật Trần nhìn cô gái về mặt đau khổ trước mắt: "Nói cho anh, anh sẽ giúp. Nhìn thế này thôi nhưng anh là thiên tài ẩn giấu đấy."

Diệp Đăng yên lặng nhìn cậu ta, thuận miệng đọc một đề toán: "Một bàn cờ vuông 19x19. Xác suất mà hình được bao quanh bởi hai đường ngang và hai đường thẳng đứng là bao nhiêu?"

Cố Dật Trần: "..."

Đào Dã nhìn Cố Dật Trần, khoanh tay trước ngực, cười, có chút há hê.

Diệp Đằng hướng xe Đào Dã mà đi tới, anh đứng từ xa mở khoá.

Cố Dật Trần khó hiểu hỏi: "Em nói sai điều gì? Em chọc cô ấy à?"

Đào Dã vỗ bả vai cậu ta: "Gặp lại sau, thiên tài."

- - - - -

Trên đường đi về ngang qua một trung tâm thương mại, Diệp Đằng nhớ ra mình còn phải mua sách ôn tập: "Anh cho tôi xuống chỗ ven đường kia, tôi mua chút đồ rồi tự đi về sau."

Đào Dã không nghe cô, trực tiếp lái xe xuống nhà để xe: "Tôi đưa cô đi thi phải có trách nhiệm đưa cô về. Nhờ may cô có vấn đề gì thì tôi không biết phải giải thích với bố mẹ cô như thế nào."

Diệp Đằng cảm giác trong lòng anh mình như một đứa trẻ, không thể tự mình đi về. Nếu anh đã muốn đi cùng thì sao phải đuổi anh về.

Hai người đi thẳng đến cửa hàng sách ở tầng năm. Diệp Đằng tìm được khu sách tham khảo, trên giá bày đầy các đề thi cùng đề luyện. Cô muốn tìm một quyển ôn tập số học, mấy cửa hàng gần trường không có cho nên hôm nay cô muốn đến đây để thử vận may.

Đào Dã tiện tay cầm một quyển tiếng Anh trung học, dở dở mấy trang. Bên cạnh có mấy cô gái, thầm thì nói chuyện.

Diệp Đằng liếc nhìn từng hàng một, cảm giác cổ rất đau nhức. Ở trên cùng có rất nhiều tạp chí và sách tham khảo cũ, cô thấy một quyển màu đỏ, hình như chính là nó.

Cô vươn lên định lấy nhưng nó cao quá.

Hàng trên cùng đoán chừng bình thường không có ai động đến, cũng đã kết thành một lớp bụi mỏng.

"Này, anh giúp tôi lấy quyển sách kia được không?" Diệp Đằng nghiêng đầu gọi Đào Dã.

"Này?" Tiểu quý này khi không có chuyện gì cần nhờ là bắt đầu gọi "này" với anh.

Diệp Đằng theo bản năng cười: "Anh à!"

"Anh làm sao?" Anh gấp sách lại, cố ý không vội qua đấy.

"Lấy cho tôi quyển sách kia. Nó ở trên, quyển màu đỏ í." Diệp Đằng chỉ hàng sách trên cùng, đội viên phát hiện trên đấy có 10 quyển sách màu đỏ mà quyển nào cũng na ná nhau. Cô muốn tìm quyển đề năm 15 gần đây.

"Quyển kia?"

"Anh tùy tiện lấy một quyển xuống đây đi." Diệp Đằng cũng không rõ. Đào Dã dễ dàng lấy một quyển năm 10 đưa cho cô.

"Đổi quyển khác."

Anh lại cầm quyển năm 12 xuống.

"Quyển này cũng không phải."

"Chính cô chọn." Đào Dã không nhịn được mà nhui mày.

"Không phải là do tôi không với được sao?" Diệp Đằng thấp giọng nói, cô bắt đầu đếm: "1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, anh lấy quyển thứ chín..."

Cô còn chưa nói hết, cảm giác người mình nhẹ bẫng, không chút đề phòng mà bị anh bế lên: "Tự tìm đi."

Mặt Diệp Đằng đỏ như Ớt, anh chóng rút một quyển. Mặc dù từ khi bị bế lên đến lúc hạ xuống chưa đến 10 giây nhưng tâm của cô nhưng muốn nhảy ra ngoài. Cô đọc bìa sách, mấy số 2015 màu hồng đập vào mắt: "Đúng rồi."

"Là quyển này?" Đào Dã cảm thấy mừng lây. Diệp Đằng cảm giác mình khi ở trong lòng của anh như cá đầu gỗ nhưng cô lại dễ dàng hoảng loạn. Đây là cô sao?

"Ừ."

Diệp Đằng xoay người rời đi, khoe mắt liếc thấy người ngồi bên kệ sách có chút quen, lại nghiêng sang chỗ khác nhìn, kết quả nhìn thấy đôi mắt đen nhánh.

Người thiếu niên nghiêm mặt, lộ ra nửa người, trong tay cậu ta cũng đang cầm quyển sách giống cô, trên tay còn cầm bút. Xung quanh còn có mấy tờ giấy nháp vứt bừa.

Lâm Sơ?

Cậu ta thấy hết chuyện lúc này?

Đào Dã đi đến bên cô, Lâm Sơ nhanh chóng ngồi thẳng người, từ bên này có thể thấy cậu ta mặc quần đồng phục, bên chân có mấy tờ giấy nháp.

Diệp Đằng mang tâm sự nặng nề quay đầu, không biết tại sao nhưng cô lại cảm giác chột dạ, nhưng rõ ràng không có gì cả.

Cô cảm thấy trong lòng chua xót, đi thẳng mấy đến tầng một nhìn thấy gian hàng bán kẹo: "Đợi chút! Tôi đi mua món đồ cuối cùng."

Diệp Đằng như một làn khói chạy tới, bỏ Đào Dã lại phía sau, không khéo còn phải xếp hàng, anh liền ngồi trên ghế chờ cách đó không xa.

Diệp Đằng nhìn anh gác tay lên thành ghế, trong đầu chợt nhớ đến lúc anh bế mình lên, liệu có giống lúc sửa điện mà nổi gân xanh?

Cô lại nghĩ: mình nặng như vậy sao?

Đứa bé bên cạnh khóc, cắt đứt dòng suy nghĩ lung tung của cô. Thằng bé muốn ăn kẹo như mẹ của nó không cho.

Diệp Đằng xoa đầu thằng bé, khom lưng cười: "Bạn nhỏ, nhìn thấy người kia không? Anh ấy hỏi bé rất lùn, bây giờ mới cao được như vậy."

Diệp Đăng lấy hai tay chống lên đầu gối mình: "Sau này anh ấy không ăn kẹo mới cao được như thế."

Thằng bé có chút không tin, nhìn Đào Dã đang đứng lên, 1m88 trong mắt nó giống như một toà tháp vậy.

Thằng bé hỏi: "Có thật không ạ?"

"Đương nhiên rồi." Mẹ của thằng bé cũng hứa theo, lời nó đi chỗ khác.

"Cô gái, cô muốn loại nào?" Người bán hàng nhắc cô chọn lựa.

Ngón tay thon dài của cô chỉ vào tủ kính: "Tất cả kẹo trong hàng thứ nhất, mỗi loại 200g."

Nhiệm vụ hoàn thành. Cô ôm một túi giấy chạy tới trước mặt Đào Dã: "Được rồi, đi thôi."

"Cô vừa nói gì tôi đấy?"

Diệp Đăng nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, nhét kẹo hình con gấu vào miệng, cái miệng nhỏ chậm rãi nhai: "Nói anh khoẻ mạnh, đẹp trai."

~Hết chương 11~

***Tác giả có lời muốn nói: Lời của con gái đều gạt người cả.**

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Diệp Đăng về đến nhà đã là hai, ba giờ chiều. Phương Thục Trân và Hứa Kính Nghiêu bình thường cuối tuần đều ở nhà xem luận văn.

Diệp Đăng về cũng không quấy rầy họ, lập tức về phòng làm vài tập.

Cô nằm liệt trên ghế, mở điện thoại ra xem, có người nhắn tin cho cô, là con gái của chú Kiều. Ngày trước cô ở nhà chú ấy còn phụ đạo một thời gian cho cô bé, năm nay tiểu nha đầu này mới lên lớp 3 mà dùng điện thoại rất thành thục.

Cô bật cười sau khi nghe giọng nói đó: "Chị Lá con, chị làm xong bài tập chưa? Gần đây em được giáo viên khen ngợi, còn được 100 điểm toán."

Diệp Đăng cười tìm emoji đáng yêu, khen cô bé rất giỏi.

Cô chưa làm bài tập xong, hơn nữa cô nghĩ số bài tập ấy hôm nay cũng không thể xong dù chỉ một nửa. Giáo viên cấp hai thật giờ hơi, cho một đồng bài tập vào cuối tuần. Diệp Đăng buông điện thoại, làm bài đến tận lúc ăn cơm.

Phương Thục Trân gõ cửa bước vào: "Đăng Đăng, xuống ăn cơm."

"Vâng ạ." Diệp Đăng vận mình, quay đầu lên tiếng: "Cái kia... Con có chuyện muốn thương lượng với mẹ một chút."

Tóm lại cô vẫn nói với người nhà một tiếng, tuy rằng Diệp Đăng không thấy chụp ảnh là chuyện đại sự gì nhưng cô không quá hiểu biết bố mẹ nuôi, không biết họ có đồng ý hay không.

"Xuống dưới nói đi." Phương Thục Trân thuận thế nói thêm một câu: "Đúng lúc bố mẹ cũng có chuyện muốn nói với con."

Diệp Đăng thu dọn đồ đạc một chút rồi xuống tầng. Phòng bếp rất rộng, ba người ngồi trong một bàn ăn rất to. Trước kia Diệp Đăng đều ăn cơm trên sofa, có lúc cùng bố xem TV nhưng hiện tại thì không được nữa rồi.

"Đăng Đăng nói có việc muốn thương lượng." Phương Thục Trân múc cho mỗi người một bát canh tuyệt lê*.

****Canh tuyệt lê*:**

<https://www.youtube.com/watch?v=IYvI-iOQUXM>

Gần đây Hứa Kính Nghiêu rất bận, có lúc một tuần đều không về nhà, ở luôn tại kí túc xá của trường, râu ở trên cằm ông còn chưa cạo sạch: "Chuyện gì?"

"Lần trước chủ nhà của di Lưu đã cứu con." Diệp Đăng cảm thấy dùng cảm tình sẽ có phần thắng cao hơn: "Chính là cái lần trước khai giảng, ở nhà ga, có mấy tên lưu manh, anh ấy đã cứu con."

"Con có sao không?" Phương Thục Trân theo bản năng buông cái thìa trong tay: "Sao con không nói với bố mẹ?"

"Con không sao, cũng không phải chuyện lớn gì nên không nói. Gần đây anh ấy có bằng hữu tham gia một cuộc thi nhiếp ảnh, muốn tìm con giúp một chút, con đồng ý rồi." Diệp Đăng ngồi thẳng lưng, nhìn Phương Thục Trân và Hứa Kính Nghiêu: "Khả năng là ngày mai con ra ngoài một chút, bố mẹ không cần lo lắng."

Nếu là bố mẹ ruột thì sẽ trực tiếp mắng, hoặc nói là không được đi linh tinh nhưng Phương Thục Trân và Hứa Kính Nghiêu nhìn nhau một chút rồi hai người đều cúi đầu không nói gì.

"Để mẹ đưa con đi." Hứa Kính Nghiêu một lúc lâu sau mới mở miệng nói.

"Để con gọi Lâm Mạt đi cùng, mẹ không phải đi theo đâu." Diệp Đăng nghĩ mình không phải học sinh tiểu học, không phải đi đâu cũng có mẹ đi cùng, nhưng Phương Thục Trân luôn quán cô rất nghiêm.

"Ừ, ngày mai gọi điện cho di Lưu, báo cả Lâm Sơ đi cùng, hai đứa con gái đi với nhau mẹ không yên tâm." Phương Thục Trân hoà hiệp: "Đúng rồi, Đăng Đăng, gần đây mẹ có biết một giáo viên dạy dương cầm không tồi, con có muốn đi học không? Trước kia không có điều kiện, bây giờ con học cũng không muộn."

Diệp Đăng cảm thấy họ đã điều tra rất kĩ về quá khứ của cô. Muốn nói về tài nghệ, cô ngoại trừ cùng chú Kiều học đàn thì cô cũng chẳng có tài năng gì. Nhà họ trước kia đúng là không có điều kiện, bố ruột của cô là thương binh, sau này thì làm công nhân vệ sinh.

"Bây giờ phải phát triển toàn diện, sau này con vào đại học, có thứ mình yêu thích cũng tốt. Chứ con ngoại trừ học tập, có điều mình yêu thích không tốt hơn sao." Hứa Kính Nghiêu cũng ủng hộ.

Diệp Đăng uống một ngụm canh: "Bố mẹ sắp xếp đi, con có thể học. Cảm ơn, con đi lên trước làm bài tập."

Cô cảm thấy mình như cục đất sét, bị người ta nặn đi nặn lại, đắp nặn thành hình dáng mà họ muốn.

Nhưng cô không thể tức giận, cô chẳng có lý do gì để tức giận, học đàn dương cầm, nghe cũng tốt đấy chứ.

Vấn đề là chẳng ai hỏi cô có thích không.

Cô nằm trên giường, lấy túi kẹo lúc này mua, ăn mấy viên, cảm thấy khá hơn nhiều.

- - - - -

Sáng sớm hôm sau, cô bị Phương Thục Trân đưa đến tận cửa nhà di Lư.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Lâm Mạt và Lâm Sơ đứng ngây ngốc với nhau, trước kia không cảm thấy họ giống nhau nhưng đứng chung một chỗ mới phát hiện ngũ quan của họ như một khung mà đúc ra.

Lâm Mạt rất cao hứng vì được ra ngoài chơi, Lâm Sơ không thoải mái, trong tay cầm quyển sách, thấy Diệp Đăng liền dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô.

Di Lư và Phương Thục Trân tự mình đem bọn họ giao cho Đào Dã, ba người cùng lên xe, Lâm Sơ ngồi ở phía trước, hai cô gái ngồi phía sau.

"Đăng Đăng, nghe nói cậu được làm người mẫu. Có được mặc quần áo đẹp không?" Lâm Mạt kích động mà kéo cánh tay cô. Diệp Đăng phát hiện Lâm Mạt ngoại trừ nhất gan ra thì việc gì cũng hiểu biết, đặc biệt là chiêm tinh, như một tiểu pháp sư vậy.

"Không rõ lắm." Lần trước Diệp Đăng không hỏi, hôm nay cũng chỉ mặc quần áo bình thường đến đấy, hoàn toàn không nghĩ đến việc này.

Lâm Sơ vẫn ngồi ở phía trước, cúi đầu đọc sách, mọi thứ xung quanh cậu ta đều như không tồn tại.

Studio của Cố Dật Trần còn rất xa, trên đường Diệp Đăng và Lâm Mạt đều dựa vào nhau ngủ thiếp đi, Lâm Sơ không nói lời nào yên lặng đọc sách.

Đào Dã như kính chiếu hậu, lại nhìn thoáng người nam sinh bên cạnh.

Một lúc sau, Lâm Sơ đóng sách lại, nhìn thẳng về phía trước.

Xe run lên một chút, Diệp Đăng mơ mơ màng màng tỉnh giấc, vừa lúc nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ.

Thế nhưng vẫn là Lâm Sơ mở miệng trước, cậu ta hỏi Đào Dã: "Anh là bạn trai của Diệp Đăng à?"

Diệp Đăng sặc, giả chết không dám mở mắt ra.

Đào Dã liếc một cái về phía sau, tựa hồ cho rằng nam sinh cấp hai yêu hận tình thù, cười đánh giá thiếu niên bên cạnh: "Sao? Cậu thích cô ấy?"

Lâm Sơ cho rằng anh đang thừa nhận, nhớ lại sự việc hôm qua, nghiêm túc mà nói: "Anh không cảm thấy anh như vậy không tốt lắm sao?"

Đào Dã chống khuỷu tay trái lên cửa sổ xe, nhướn mày nhìn tiểu tử này: "Tôi làm sao?"

"Yêu đương với trẻ vị thành niên."

Diệp Đăng hận không thể tỉnh dậy mà ném văng Lâm Sơ ra khỏi xe. Hiện tại cô tỉnh không được mà không tỉnh cũng không được, chỉ sợ hai người họ một lát nữa điên lên, mà lá gan của Lâm Sơ rất lớn nha, dám tranh luận cùng Đào Dã.

Đào Dã thay đổi tư thế, dẫm chân lên chân ga, Diệp Đăng đang giả vờ ngủ nghiêng người về phía trước, đầu nghiêng đến giữa hai người họ, nhìn như đã tỉnh từ lâu.

"Đừng giả vờ nữa, giải thích một chút, tôi bị cô biến thành kẻ phạm tội rồi."

Diệp Đăng trong lòng muốn mắng người, nhìn thoáng qua Lâm Sơ: "Lâm Sơ, thật sự không phải như cậu tưởng đâu."

Lâm Sơ lại mở quyển sách trong tay, tựa hồ cậu ta không tin lời giải thích của cô cho lắm: "Chính cậu lần trước thi toán thấp hơn tôi 5 điểm."

"Cho nên?" Hai chuyện này có liên quan với nhau sao!?

Lâm Sơ đẩy mắt kính: "Cho nên tôi nghĩ cậu đang yêu sớm."

□□*Hết chương 12*□□

□*Tác giả có lời muốn nói:*

Bạn cùng lớp với Lâm Sơ (dãy kính): "Nói chính xác, đây là tâm trạng khó chịu khi tình yêu của mình không được đáp lại."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Diệp Đăng cảm thấy mình giải thích cho Lâm Sơ - một con mọt sách quá mệt mỏi, dứt khoát từ bỏ, đợi lần sau nói chuyện rõ ràng

Cố Dật Trần nhìn một đám trẻ con từ trên xe Đào Dã đi xuống, cảm thấy rất thú vị: "Phong Thần, sau này nếu anh không trở về đội được, không bằng đi làm giáo viên mầm non, hiện tại giáo viên nam rất được ưa thích, em thấy anh rất phù hợp."

Đào Dã đánh một cái vào tay anh ta: "Tiếp khách."

Bên này, họ đang ngồi, đầu óc hơi choáng váng. Lâm Mạt bị say xe, từ trên xe đi xuống đứng còn không vững, Diệp Đăng phải đỡ cô ấy.

Lâm Sơ nâng mắt kính, nghiêm túc nhìn một đường từ trên xuống dưới Cố Dật Trần: "Xin hỏi một chút, nhà vệ sinh ở chỗ nào?"

Cố Dật Trần hơi khó hiểu, tùy tay chỉ vào bên trong: "Đi vào, rẽ phải."

"Cảm ơn." Lâm Sơ xoay người rời đi, bước chân có chút vội vã.

Diệp Đăng cười xì một tiếng: "Có lẽ anh bị ghen hòng rồi. Nhìn cậu ta đi đường còn đọc sách, trông rất nghiêm túc."

Cố Dật Trần hỏi Đào Dã: "Thằng bé nào sao trưởng thành được vậy?"

"Mấy đứa thông minh đều như vậy, cậu không giải thích được đâu."

"Không phải đứa nào cũng thế." Cố Dật Trần đi qua, khoác tay lên vai Diệp Đăng: "Diệp Đăng có như vậy đâu."

"Thật tình mắt." Diệp Đăng phụ họa.

Đào Dã nhìn đôi mắt toát lên vẻ kiêu ngạo của Diệp Đăng, không nhìn được mà trêu cô: "Cô không gọi là thông minh mà là một tên trộm."

Diệp Đăng nhìn anh xoay người đi vào, sững sờ: "Trộm? Tôi trộm cái gì?"

Cố Dật Trần đứng cười ha ha: "Em ra đây lấy quần áo đi."

Lâm Mạt vừa nghe thấy quần áo liền cảm thấy khoẻ hơn rất nhiều. Studio của Cố Dật Trần mọi việc đều có nhân viên phụ trách. Nhưng hôm nay là cuối tuần, anh ta chỉ gọi một trợ lý tới hỗ trợ, cô ấy mới từ bên ngoài đi vào, vừa vận thấy Lâm Mạt.

"Em là Diệp Đăng sao?" Trợ lý thấy một cô gái, theo bản năng cho rằng cô ấy là người mẫu hôm nay, liền cùng chào hỏi.

"Em... Em không phải." Lâm Mạt chỉ vào bên trong, Cố Dật Trần đang đứng nói chuyện với Diệp Đăng: "Cô ấy ở đằng kia."

"Ừ, hoá ra là em ấy." Trợ lý hài lòng mà cười: "Thật xinh đẹp! Mà em là bạn của em ấy à?"

Nụ cười của Diệp Đăng tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, Lâm Mạt đem tầm mắt kéo trở về, hơi rũ mắt: "Vâng ạ."

"Tiểu Dương, váy để đâu?" Cố Dật Trần nhìn qua, gọi một tiếng.

Lâm Mạt đi theo chị trợ lý. Váy được để ở phòng trong, Diệp Đăng trực tiếp đi vào thay, ngoại trừ Cố Dật Trần, những người khác đều không biết cái váy ấy như thế nào.

Lâm Mạt đi vào, ngồi bên cạnh Lâm Sơ đang đọc sách: "Anh, sắp thi giữa kì rồi, anh giúp em bỏ túi môn toán đi."

Lâm Sơ cũng chẳng thèm ngước mắt lên: "Em cảm thấy anh sẽ lãng phí thời gian cho việc không đem lại hiệu quả sao?"

"..." Lâm Mạt cũng đoán được kết quả này, chỉ là thuận miệng hỏi: "Bỏ đi."

"Ghi chú có thể mượn bạn, còn cái gì không hiểu thì có thể hỏi anh." Lâm Sơ không chút để ý bỏ sung một câu

"Vâng ạ."

Đào Dã ở sau sofa dựa vào tủ âm tường, nghe hai anh em họ nói chuyện, tùy tiện liếc quyển sách trong tay Lâm Sơ, toàn tiếng Anh mà cậu ta có thể thần nhiên đọc.

"Cẩn thận." Chị trợ lý ở bên trong đột nhiên hô một tiếng. Diệp Đăng từ sau tấm màn ngã ra, Đào Dã một tay đỡ lấy, kéo trở về. Cô mặc một chiếc váy lụa thuần trắng, trước dài sau ngắn, trên xương quai xanh là phần ren rộng, từ cổ áo đến cổ tay áo phác họa ra hình dáng của một thiếu nữ. Mái tóc xoăn của cô buông xoã trên vai, ánh mắt nghịch ngợm mang chút ngượng ngùng: "Lần đầu mặc như vậy có chút không quen."

Đào Dã rút cánh tay về, còn không quên chế nhạo cô một câu.

Có lẽ là do cô thiếu chút nữa té ngã nên Lâm Sơ mới ngước lên nhưng lại nhanh chóng cúi xuống đọc sách.

"Thật xinh đẹp nha!" Trong ánh mắt của Lâm Mạt tràn đầy vui sướng: "Váy siêu cấp đẹp!"

"Thật không?" Diệp Đăng lúc này trong phòng thử đồ đều nghe rõ mọi chuyện: "Cậu muốn bỏ túi toán à? Sao không tìm tờ."

"Thực ra..." Lâm Mạt thẹn thùng mà cười: "Tôi chỉ sợ cậu thêm phiền thôi."

"Chúng ta không phải bạn tốt sao?" Diệp Đăng rất bức bối, môn toán của Lâm Sơ tốt như vậy mà cũng không biết giúp Lâm Mạt. Hôm nay cô mới xem như đã biết người này sống như một cái máy, tựa hồ mỗi một phân đều được cậu ta tính toán tỉ mỉ.

"Anh Trần, trang phục xong rồi, bây giờ chỉ còn trang điểm thôi." Trợ lý giúp Diệp Đăng sửa lại váy.

Cố Dật Trần chống cằm quan sát kỹ tiểu cô nương: "Không cần, như thế nào là rất xinh đẹp rồi. Đào Dã, anh thấy thế nào?"

Diệp Đăng đang nói chuyện cùng Lâm Mạt ngẩng đầu lên, nhìn Đào Dã đang đứng một bên, cực kỳ chờ mong câu trả lời của anh.

"Trẻ con thì trang điểm cái gì."

Không phải nói xinh đẹp cũng không phải nói không xinh đẹp. Trong ánh mắt của Diệp Đăng lộ ra chút mất mát.

Quá trình chụp hình diễn ra rất thuận lợi, Cố Dật Trần nói rất nhiều, biết làm sôi động bầu không khí cho nên hoàn toàn không cần lo lắng tệ nhạt hay xấu hổ, hai cô gái bị anh ta trêu cười hi hi ha ha, rất mau đã bị anh ta thu phục.

Đào Dã cùng Lâm Sơ ngồi ở trên sofa, một người đọc sách, một người xem video, giống như hai toà tháp

"Hai người tới giúp một chút, đi lên tầng lấy ghế xuống!" Cố Dật Trần cảm thấy ảnh hưởng bên hai toà tháp gọi.

Lâm Sơ ngẩng đầu hai giây rồi lại cúi xuống. Đào Dã tháo tau nghe, đi lên tầng, không so đo với người ngồi bên cạnh.

"Đề dưới chân Đăng Đăng, khoảng ở giữa, không cách vị trí cô ấy ngồi quá xa nhưng cũng không quá gần." Cố đại nhiếp ảnh gia chỉ huy.

Đào Dã liếc mắt nhìn, Cố Dật Trần chần chờ một chút: "Tiểu Dương, cô tới điều chỉnh vị trí đi. Đào đại gia, anh nghĩ ngồi mới tốt, là tiểu nhân sai."

"Nhưng tôi bên này không thể..." Tiểu Dương đang tắm ván, vẫn chưa mở được.

Diệp Đăng và Lâm Mạt bị chọc cười. Đào Dã ngồi xổm xuống, duỗi tay cầm chỗ mắt cá chân Diệp Đăng. Cô cảm thấy bên dưới truyền đến một trận ấm áp, nhìn người trước mặt đang quỳ một gối xuống đây, có chút ảo tưởng...

Đào Dã đặt chân cô ở bên trên ghế: "Như này được chưa, ông chủ Cố?"

"Được rồi." Cố Dật Trần nhìn máy trong màn hình: "Tốt, anh lui xuống đi."

- - - - -

Một trận lộn lộn qua đi, giữa trưa họ cùng nhau ăn lẩu, đến lúc đi về cũng là đến cơm tối. Di Lư một hai giờ Diệp Đăng ở lại ăn cơm, cô lại phải gọi điện về nhà báo cho bố mẹ.

Bây giờ Diệp Đăng mới biết vốn dĩ Lâm gia cách trường rất xa cho nên cách mười ngày nửa tháng chủ Lâm mới đến thăm họ một lần. Tay nghề của di Lư quả thực không tồi, ở nhà không có việc gì làm nên rất hay nấu ăn.

"Mẹ, về sau thứ sáu Diệp Đăng sẽ đến nhà mình giúp con bỏ tức môn toán, anh trai không giúp con." Lâm Mạt nhân cơ hội mách tội với mẹ.

"Con không giúp được nó, nó vô phương cứu chữa rồi." Lâm Sơ đặt bát vào bồn: "Con về phòng."

Diệp Đăng chép chép miệng, tiếp tục ăn tôm hùm đất.

"Đưa nhò này!" Di Lư cười lại gấp cho Diệp Đăng một con: "Cảm ơn con, Đăng Đăng. Cái con Mạt Mạt này á, đầu óc nó cứ đi đâu í, làm con phải tốn nhiều tâm tư như vậy, mỗi tuần đến đây đi đều làm đồ ăn ngon cho con, được không?"

"Mẹ!" Lâm Mạt bất mãn mà nhìn mẹ của mình.

"Cảm ơn đi."

"Đứng rồi, đi nghe mẹ con nói chỉ nhà của di còn cứu người?" Tình nhiều chuyện của di Lư nổi lên, đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Đăng ăn uống vui vẻ vô cùng, món tôm hùm đất này quá ngon. Cô vội vàng lau miệng, nói vắn tắt một chút, cuối cùng kết một câu: "Anh ấy quả thật là người không tồi."

"Đừng vậy. Tuy rằng ngày thường nhìn nó vô thanh vô tức* nhưng thật ra là người phúc hậu. Chỉ có cái là tuổi còn trẻ mà không làm việc đáng hoàng." Di Lư cảm thán: "Ồ sao các con đều không ăn? Di biết con thích ăn món này, đặc biệt nấu một nồi to vậy mà con ăn ít như thế."

***Vô thanh vô tức: Không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không mấy ai biết đến.**

"Chỉ có con là không được." Lâm Mạt tỏ vẻ một miếng ăn cũng không vào.

Diệp Đăng xoa xoa cái bụng tròn vo của mình: "Ngại quá nhưng con không ăn được nữa rồi."

"Chỗ này ăn không hết để tủ lạnh nó hỏng mất. Như vậy đi," di Lư nói liền đứng dậy đi tìm hộp cơm: "Mạt Mạt, con mang xuống dưới cho chủ nhà. Dù gì lần trước nó cũng đã giúp nhà mình sửa điện."

"Tí nữa tớ đi cho, tớ cũng phải đi về rồi." Diệp Đăng nhìn đồng hồ, thấy trời cũng đã tối đen.

Lúc về, di Lư còn cố ý đưa cho cô thêm một hộp, đưa cô ra đến thang máy.

Mùi của tôm hùm đất trong hộp toả ra, bao trùm toàn bộ thang máy.

Cô đi đến nhà Đào Dã bấm chuông cửa. Chỉ một lúc sau bên trong đã có người đi ra. Anh vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt. "Di Lư bảo mang cho anh tôm hùm đất."

Đào Dã mở cửa. Cô đã có bài học nhớ đời, đứng thật xa, không thể kẹp được đầu nữa.

Diệp Đăng thấy anh dùng tay phải mở cửa, lúc này lại không đeo găng tay, có thể là vì mới vừa tắm xong, trên mu bàn tay vẫn còn bọt nước. Ánh mắt dừng ở bàn tay phải của anh, bị vết sẹo ghé người dọa. Đó là một vết sẹo hơn mười xăng-ti-mét, từ mu bàn tay đến cổ tay. Vết sẹo rất dài, thoát nhìn có thể bị dọa.

Đào Dã chú ý đến ánh mắt của cô, mắt tự nhiên đứt tay vào túi quần, dùng tay trái để nhận hộp cơm trong tay cô: "Cảm ơn."

"Vết thương của anh..." Diệp Đăng cũng không biết mình bị làm sao nhưng lời đã buột miệng thốt ra: "Làm sao vậy?"

"Trẻ con..."

Anh còn chưa nói xong đã bị Diệp Đăng ngắt lời: "Anh có thể dừng như ông lão gọi tôi là trẻ con, trẻ con không?"

Đào Dã bị cô bắt thình lình ngắt lời, dờ khóc dờ cười: "Vậy cô muốn tôi gọi cô là gì?"

Diệp Đăng suy nghĩ, dừng lại ngược mặt nhìn anh: "Gọi là... Diệp Đăng đi. Bằng không anh cứ gọi như trước còn tôi sẽ gọi anh là chú."

Anh hơi cúi đầu, trong giây lát rút ngắn khoảng cách. Diệp Đăng theo bản năng lùi về phía sau, cảm giác xung quanh mình đều là mùi sữa tắm của anh, đầu óc trống rỗng. Giấy tiếp theo người nọ duỗi tay búng một cái vào trán cô, lười nhác mà cười: "Tiểu quý, dám cùng anh nói điều kiện."

□□Hết chương 13□□

□Tác giả có vài điều muốn nói:

Đào Dã: Có phải lỗi của tôi là quá đẹp trai? Tôi không muốn trở thành một kẻ chủ mưu.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Vậy là đã hết cuối tuần. Thứ hai đi học, cả lớp đều uể oải. Chuông vào học reo lên, tất cả nhanh chóng về chỗ, nhìn từ bên ngoài, trong lớp như vừa bị cương thi công kích.

Diệp Đằng chống cằm nhìn bên ngoài, tháng mười rồi mà vẫn oi bức, mây đen dày đặc, có lẽ là sắp mưa.

Cô lười biếng mà ngáp một cái, mí mắt nâng lên lại hạ xuống, nằm bò bên cạnh Lâm Mạt nói chuyện phiếm, câu được câu không.

"Đằng Đằng, sinh nhật của cậu vào ngày nào? Tổ xem cậu là cung hoàng đạo nào." Lâm Mạt hứng khởi, vì thời gian truy bài quá chán nên mới tìm chuyện để làm.

"Sinh nhật á." Diệp Đằng hơi nheo mắt lại: "12/12."

Nghe nói ngày hôm đấy thời tiết không tốt, mưa dai dẳng nhiều ngày. Bỏ cô sốt ruột đi ra ngoài tìm bà mẹ, còn té ngã một cái, vỡ nửa cái răng, nhưng vẫn đề như thế, sau này cũng chẳng đi sửa.

"Âm hay dương lịch?"

"Dương lịch." Diệp Đằng nhìn cô ấy lấy ra một quyển sổ, cũng không biết cô ấy kiếm đâu ra.

"Vậy cậu là cung Nhân Mã, cung Nhân Mã..." Cô ấy đóng quyển sổ lại: "Chân thành, nhiệt tình, có tình lực và trí lực thiên phú, tớ đã nói rồi, cậu có trí thông minh trời sinh."

Diệp Đằng hí hóp mắt cười: "Cậu cũng thật là, sao cậu biết được thế?"

"Đương nhiên, lớn lên tớ sẽ trở thành một nhà chiêm tinh." Lâm Mạt thấp giọng nói: "12/12, Nhân Mã là người có ý chí kiên cường, lại rất độc lập. Cậu có thấy mình độc lập không?"

"Có, mỗi buổi sáng tớ đều có thể tự đi tắt." Diệp Đằng đan mười ngón tay vào nhau, chống trên mặt bàn, chống cằm, một câu cũng không đứng đắn.

Lâm Mạt cắn môi liếc cô một cái: "Còn có, cậu là người sống tình cảm, không thể sống thiếu tình bạn và tình yêu."

Diệp Đằng cười thay đổi tư thế, quay đầu về phía sau có một đôi mắt, bị cô phát hiện nên chút ngượng ngùng. Phùng Thiên mở lung tung quyển sách giáo khoa trước mặt, giả vờ đọc sách. Diệp Đằng bỏ qua, quay lại cùng Lâm Mạt thảo luận tiếp.

Mấy nam sinh từ bên ngoài nhanh chóng về lớp, trong đó có Lưu Sướng từ cửa sau tiến vào, đi đến chỗ Phùng Thiên, vỗ bả vai của cậu ta: "Thiên nhi, cậu thế nào mà đến sách cũng phản cậu thế." Phùng Thiên cầm ngược sách, bị Lưu Sướng vạch trần liền cầm sách đánh cậu ta. Lưu Sướng rất linh hoạt, rất nhanh đã tránh được, nhanh chân chạy về vị trí của mình.

"Cái này.... không có." Ánh mắt của Diệp Đằng hơi mê mang, cô không có bạn bè, cô độc nhưng cô rất mạnh mẽ, cũng giống như lời của Lâm Mạt lúc nãy là ý chí kiên cường.

"Tớ giúp cậu nhìn xem vận may gần đây!" Lâm Mạt lại từ balo lấy ra một bộ bài Tarot.

"..." Diệp Đằng giờ ngón tay cái với cô ấy.

"Cậu bốc ba lá bài đi." Thực ra Lâm Mạt cũng không thạo lắm, chỉ là thích tìm tòi mấy thứ này: "Nhanh, sắp đến giờ vào học rồi."

Diệp Đằng tùy tiện bốc ba lá, Lâm Mạt vừa thấy, giả vờ "nhắc kỉnh". Cô ấy hạ thấp giọng để nói chuyện, như con mèo vậy: "Cái này... Sắp tới có khả năng cậu sẽ..."

Một hồi chuông vang lên, Diệp Đằng ghé sát vào mới cái thề nghe rõ ràng: "Có khả năng sẽ gặp định mệnh của cậu."

Trái tim không báo trước mà thịch một cái, Diệp Đằng lấy sách ra, mãi mới nói được một câu: "Còn gì nữa không?"

"Là này muốn nói cậu phải chủ động, dũng cảm hơn." Lâm Mạt thấp giọng nói.

Diệp Đằng cúi đầu, cắn môi, mắt nhắm theo ý cười mà nhìn vào sách giáo khoa rồi vẽ lung tung vào đấy.

Sau khi kết thúc giờ truy bài, Vương Văn Trác cầm theo một tập bài tiến vào, tâm tình có vẻ không tồi, lập tức cho kiểm tra một tiết. Ở cấp hai mỗi lần kiểm tra một tiết đều phải tiến hành xếp hạng, không chỉ xếp hạng từng cá nhân mà còn xếp hạng từng lớp dựa trên kết quả cả năm của học sinh. Cho nên mỗi lần kiểm tra, giáo viên chủ nhiệm đều rất để ý.

Wang Wen Trac là người hiểu thấu, ở trường không có lớp nào đặc biệt nhưng ở lớp này lại có hai học sinh thành tích không tốt, như là Lâm Mạt hồng kiến thức nghiêm trọng nhưng còn có thể cứu vớt, còn Phùng Thiên cũng không phải không học gì, ít nhất cậu ta có thiên hướng về nghệ thuật, mấy môn văn hoá không đến mức kéo chân cậu ta.

"Tôi và các giáo viên khác đã bàn bạc, căn cứ theo thành tích từng người, quyết định sẽ tổ chức phong trào "Đôi bạn cùng tiến"."

Wang Wen Trac vừa nói xong, bên dưới ồ lên một tiếng: "Ồ cái gì mà ồ. Đặc biệt là bạn có thành tích yếu." Vương Văn Trác đảo mắt qua, Lâm Mạt tự giác mà rũ mắt xuống.

"Các bạn nghĩ xem, nếu các bạn có học mấy môn kém tốt lên thì sẽ không cần lo lắng không vào được một trường đại học tốt. Đúng không? Bây giờ các bạn liền làm môn một chân, sau này cũng sẽ giúp ích cho các bạn."

Wang Wen Trac mỗi lần nói chuyện này thích dùng thành ngữ lung tung. Có học sinh ở dưới nhỏ giọng nói ông dùng "làm môn một chân" có vẻ không đúng lắm.

"Tóm lại, các nhóm căn cứ theo thành tích, tự nguyện mà đăng kí, đương nhiên, không ai là không tham gia nếu không thì có thể không cần ở lại lớp này. Nơi này không sự tuyệt những học sinh không ưu tú nhưng sẽ không chào đón những học sinh không cố gắng tiến bộ."

"Ông ấy nói có vẻ ép buộc bọn mình nhỉ?" Diệp Đằng nghe ông nói xong, đầu cảm thấy ong ong.

"Đằng Đằng, cậu nhất định phải một tổ với tớ." Lâm Mạt bắt lấy cánh tay của cô: "Thầy vừa mới nói hai đến ba người một nhóm."

"Được."

Thời gian còn lại chính là hoạt động nhóm. Vương Văn Trác chia trước hai mươi học sinh thành hai mươi nhóm, những học sinh này là nhóm trưởng, sau đó dưới tên mỗi người đều có một khoảng trống. Những học sinh còn lại dựa vào thành tích của mình tự chọn nhóm. Nhưng mỗi nhóm không được quá ba người. Tất cả mọi người sẽ chọn nhóm cuối cùng thì nhóm trưởng là người quyết định ai được tham gia trong số đó.

Chờ đến khi tờ giấy truyền đến Diệp Đằng thì cô phát hiện đã có hơn mười đăng kí, phía dưới cũng đã hết chỗ trống.

"Oa, Đằng Đằng cậu cũng được mọi người hoan nghênh phết."

Diệp Đằng nhìn thấy tên một nam sinh, nháy mắt đã hiểu ra điều gì đó

Lâm Mạt viết tên của mình ở mặt sau cùng. Cô ấy rất vui vì rốt cuộc mình không phải cạnh tranh với mười mấy người kia.

Diệp Đăng cầm tờ giấy đem xuống bàn của Phùng Thiên. Cậu ta căng mặt, nhìn thoáng qua, lấy bút viết tên mình ở chỗ có mười mấy nam sinh đang tranh giành.

Người ngồi bên cạnh cậu ta giờ ngón tay cái lên: "Thiên ca!"

Cuối cùng thầy chủ nhiệm thu tờ giấy, gọi mấy nhóm trưởng ra ngoài bàn bạc.

Họ vừa mới ra khỏi cửa, trong lớp liền ồn ào, nói cho mọi người mình vừa chọn ai, trông còn rất kích thích.

Vương Văn Trác nhìn tờ giấy, cười hi hi nói: "Xem ra bạn mới hoà nhập không tệ, được nhiều người chọn như vậy."

Thực ra Diệp Đăng chẳng có ấn tượng nào với mấy nam sinh đó, nhưng cô chẳng để bụng, định chọn bữa mấy người trong số đó.

Vương Văn Trác nhìn chữ viết rồng bay phượng múa của Phùng Thiên, chống cằm, nảy ra một ý: "Nếu không thì nhóm của em sẽ là Phùng Thiên và Lâm Mạt đi, tôi thấy quan hệ của ba người khá tốt."

???? Cái gì??

Diệp Đăng cho rằng tai mình có vấn đề rồi: "Thầy, em với Phùng Thiên..."

"Em nhìn xem, Phùng Thiên có khi nào thấy nhiệt tình với việc học như vậy đâu. Tôi cảm thấy nhất định em là một tấm gương tốt cho cậu ta."

Vương Văn Trác cười chỉ chỉ vào tên của Phùng Thiên: "Thành tích học tập của cậu ta có hơi kém nhưng Diệp Đăng sẽ không vì điều này mà cự tuyệt đúng không?"

Mấy học sinh bên cạnh cười trộm, sắc mặt của Diệp Đăng cũng khó coi. Vương Văn Trác dứt khoát mặt kệ cô, trực tiếp xếp những người còn lại vào nhóm khác, cuối cùng gọi cô ở lại.

"Thầy, thầy biết rõ quan hệ giữa em và Phùng Thiên mà."

"Em đừng có gấp. Đưa nhò Phùng Thiên này thực ra không phải người xấu, lần trước chỉ là hiểu lầm thôi."

Diệp Đăng đã sớm nhìn ra tuy rằng Phùng Thiên luôn đem phiền toái cho Vương Văn Trác nhưng trước nay ông đã bỏ qua, cũng không phạt cậu ta bao giờ.

"Cậu ta rất thông minh, nhưng đầu óc không chú tâm đến việc học. Tôi cảm thấy em là tấm gương cho cậu ta, các bạn học hỗ trợ lẫn nhau, sớm ngày hoá giải mẫu thuẫn, không phải quá tốt sao? Đây cũng là cho cả hai bên một cơ hội." Không thể không thừa nhận, khi Vương Văn Trác mềm giọng nói đã hoàn toàn bỏ đi khí chất hung hăng thường ngày.

Một lát sau, hai người qua lại lớp, công bố thành viên của các nhóm, cả lớp đều cảm thấy bất ngờ.

"Phùng Thiên?" Lâm Mạt cũng lắp bắp kinh hãi: "Đăng Đăng, chính cậu chọn cậu ta à?"

"Không phải, chính là cậu ta chọn tớ, nhìn xem cậu ta vui vẻ thế nào." Diệp Đăng nói.

Bên ngoài có tiếng sấm, kêu một lúc rồi cuộc mưa cũng trút xuống.

Trận mưa đến đến tận tiết tự học buổi tối mới kết thúc. Là một nhóm trưởng, Diệp Đăng đưa bài cho Phùng Thiên làm bài kiểm tra, cô muốn biết được trình độ của cậu ta đến đâu.

"Bài kiểm tra? Vứt đi."

Diệp Đăng đánh cậu ta một cái, sau đó mỉm cười: "Dù sao thì nghĩa vụ của tôi cũng hết, còn lại là chuyện của cậu."

Diệp Đăng chuẩn bị cầm bài của Lâm Mạt về nhà xem. Chuyện học tập đơn giản là đưa kiến thức vào, làm bài kiểm tra, phải biết kiến thức hổng ở đâu.

"Từ từ, chúng ta phải đi cùng nhau chứ. Lão Vương đã nói cuối tuần chúng ta sẽ thảo luận bài tập về nhà với nhau."

Diệp Đăng cười: "Cậu? Bài tập về nhà?"

"Nhờ may tôi nổi hứng, đột nhiên muốn làm bài tập." Phùng Thiên hơi banh miệng, gương mặt nhìn cô.

Lâm Mạt ở một bên nghịch bộ bài tarot của mình, không nói lời nào, cảm thấy hai người nhưng đang mạo hiểm ở trên sao Hoà.

Cuối cùng bọn họ lập một nhóm chat, tên là nhóm học tập.

Sau khi mọi người chia tay không lâu thì trong nhóm xuất hiện một thông báo lạ, Phùng Thiên đổi tên nhóm thành "Bá Bá và các tiên nữ".

Nhà Lâm Mạt gần đó, lúc về đến nhà, ăn trái cây, nhìn điện thoại phát ngốc, hai giây sau thấy tên nhóm bị Diệp Đăng đổi thành "Nhóm của Bá Bá và các tiểu tiên nữ".

Lâm Mạt:...

Lúc ấy Phùng Thiên đang chơi game, nhìn thoáng qua QQ, đột nhiên bật cười, huynh đệ bên cạnh cậu ta thấy thể biểu tình: "Thiên ca, anh bị giết còn cười?"

"Tao mẹ nó muốn cười, sao không?" Phùng Thiên thu lại ý cười, nhân lúc được hồi sinh, tùy tiện tìm emoji gửi vào trong nhóm.

Nếu tóc xoăn nhỏ muốn làm bá bá thì hãy làm cho cô ấy vui vẻ.

Lúc này Diệp Đăng đang ngồi trên xe của Phương Thục Trân, nhìn điện thoại, đột nhiên nhớ ra cô vẫn chưa thêm WeChat của Đào Dã, liền ôm hi vọng dùng số điện thoại của anh tìm thứ, trong khung chat nháy ra một người, ảnh đại diện màu đen, không nhìn rõ cái gì. Tên là Aeolus, vòng bạn bè trong ba ngày là có thể thấy được, tương đương với mấy chỗ trống. Diệp Đăng cũng đã hiểu đó là tên của một thần thoại Hy Lạp, Aeolus* là tên Phong Thần.

****Trong thần thoại Hy Lạp, Aeolus là người giữ gió và vua của đảo Aeolia, một trong những hòn đảo Lipara đã đột ngột gần Sicily. Các nhà văn cổ điển sau này coi ông như một vị thần.***

Cô hoảng hốt nhớ ra ngày trước Cố Dật Trần đã gọi mấy lần. Cô mím môi, chắc chắn đây là anh, chuẩn bị gửi lời mời kết bạn, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cười xoá câu vừa rồi đi, thay bằng câu khác.

Không nghĩ anh chấp nhận nhanh như vậy, gửi đến hai chữ: "Tiểu quý."

Diệp Đăng nhìn hai chữ đó, bật cười.

"Có chuyện gì vui vẻ thế?" Phương Thục Trân nghiêng đầu nhìn cô.

"Không, chỉ là con vừa đọc truyện cười thôi." Diệp Đằng thu lại ý cười, gửi một câu: Làm thế nào anh biết đây là tôi.

Aeolus: Tôi có ít thực vật hơn

Được anh nhắc nhở, Diệp Đằng mới nhớ ra, tên WeChat của mình là: Người thực vật...

Rốt cuộc là đây sao cô lại lấy cái tên này nhỉ?

"Tối rồi." Phương Thục Trân nhắc nhở.

Diệp Đằng cất điện thoại vào trong túi, đang định mở cửa thì thấy một khuôn mặt quen thuộc, cô đột nhiên thấy mình lạnh toát, chút sức lực để mở cửa cũng không có.

"Làm sao vậy?" Phương Thục Trân quay đầu xem, mặt Diệp Đằng đã trắng bệch, trong ánh mắt đầy hoảng sợ nhìn người đàn ông đang hút thuốc lá ở bên ngoài: "Đây là ai ạ?"

Diệp Đằng tự trấn an bản thân. Cô biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không biết người cậu này tìm đến nhanh như vậy. Người đàn ông này như một ác mộng, từ khi cô sinh ra đã phá hủy tất cả mọi thứ của cô. Cô vốn tưởng rằng mình chạy thoát, hoá ra chỉ là ảo giác.

Cái vũng lầy kia, trước nay cô đều không dám vượt qua.

□□*Hết chương 14*□□

□**Tác giả có điều muốn nói: Đừng sợ lá nhỏ.**

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đó là Diệp Thần, cùng họ với cô, là cậu ruột của cô.

Nhưng ông ta với cái tên Thần tốt đẹp này một chút cũng không liên quan, là người Diệp Đằng ghét nhất trên thế giới này, không gì sánh được.

Thật ra, Diệp Đằng theo họ của mẹ. Bố cô nói rằng họ Diệp rất tốt, lại dễ nghe. Cái chuyện theo họ mẹ này nếu ở gia đình khác sẽ rất phức tạp, nhưng ở nhà của cô lại dễ dàng. Bởi vì cô và bố đều biết trên thế giới này có nhiều việc còn quan trọng hơn là việc mang họ gì.

Diệp Đằng nhìn người họ hướng về phía cô cười cười, như là lỡ đăng đi qua mà thôi.

"Sao vậy?" Phương Thục Trân thấy sắc mặt của cô không tốt, duỗi tay sờ trán cô: "Người vừa này là người quen của con?"

Cô hoảng hốt buột miệng thốt ra: "Con không quen."

Nếu thật sự được lựa chọn, cô lựa chọn không quen biết người này.

Cô đi lên tầng sau đó còn quay đầu lại nhìn, Diệp Thần đã biến mất không thấy, tim cô vẫn còn đập thình thịch, hần đến nơi này rốt cuộc muốn làm gì?

Hần đến không nói gì liền rời đi. Nếu hần mở miệng đòi tiền hoặc kéo cổ áo mắng cô, Diệp Đằng còn thấy bình thường một chút. Nhưng hần như vậy yên lặng không một tiếng động mà rời đi, ngược lại cô có chút thấp thòm.

Buổi tối hôm đó Diệp Đằng trần trọc, vắt và mới đi ngủ được lại gặp ác mộng, nửa đêm tỉnh lại trên người toàn mồ hôi. Trong giấc mơ, ở bên lề đường, Diệp Thần cãi nhau với bố, hần đẩy bố ra ngoài, sau đó có một chiếc xe lao đến, tiếng còi chói tai, xe mất không chế,..... Mọi chuyện đều rơi vào màn đêm huyền bí.

Giấc mơ lặp đi lặp lại, cô tỉnh dậy vào sáng sớm, cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, toàn thân lạnh run. Phương Thục Trân tìm cặp nhiệt độ đo cho cô, hóa ra là bị sốt.

Diệp Đằng uống xong thuốc hạ sốt, trùm chăn ngồi trên sofa, nhìn Phương Thục Trân đang gọi cho thầy chủ nhiệm xin nghỉ, trong đầu chỉ nghĩ: Chỉ cần không tiêm, nói gì cũng được.

Cô chống cằm trên đầu gối, mở khung chat với Đào Dã trên WeChat, tin nhắn gần nhất là do anh gửi, về người thực vật.

Cô bí mật đổi ID thành tên viết tắt của mình YT*, sau đó gửi một tin trong vòng bạn bè: Hôm nay học được kĩ năng mới, chiến thắng bằng trán.

****Tên phiên âm của Diệp Đằng là Ye Teng, viết tắt là YT.***

May quá, lúc này Phương Thục Trân không còn một hai bắt cô đến bệnh viện. Diệp Đằng ở nhà ngủ, do sốt nên ngủ rất nhiều, vừa mở mắt đã hai ba giờ chiều. Cô lấy cốc nước ở đầu giường, uống một ngụm, bò dậy nhìn điện thoại.

Phía dưới có mấy tin nhắn hỏi thăm linh tinh, chú Kiều còn gọi điện thoại cho cô nhưng làm cô tức giận nhất là Phùng Thiên bình luận: Ô!

Diệp Đằng không phản ứng, nằm ở trên giường đợi một lúc, vẫn không thấy Đào Dã nói gì.

Sớm biết thế này cô đã không đăng. Diệp Đằng bắt đầu ảo não, bình thường cô sẽ không than khổ như vậy, cơ bản là không đăng trên vòng bạn bè, chẳng qua là muốn cho anh thấy, anh đọc thôi cũng được nhưng tốt hơn có lẽ anh sẽ hỏi cô làm sao vậy.

Do chưa có gì phát sinh, Diệp Đằng cảm thấy có chút khổ sở, cũng không biết khổ sở cái gì, liền xóa bài đăng đi.

Thứ sáu, Diệp Đằng đến trường, Lâm Mạt vừa thấy cô đã kéo hỏi: "Sao cậu lại sốt? Bây giờ tốt hơn chưa?"

"Không có việc gì đâu." Diệp Đằng lấy bài thi đưa cho cô ấy: "Tớ đã xem cho cậu rồi, có liệt kê ra mấy chỗ cậu chưa vững, cậu tự đối chiếu sách giáo khoa nhé."

"Đằng Đằng, cậu thật tốt!" Lâm Mạt ôm cánh tay cô cười: "Cậu biết không? Hôm qua nhà chủ nhà của tớ bị cháy đấy!"

"A?" Diệp Đằng không nghĩ tới: "Nghiêm trọng không? Anh ấy có sao không?"

Lâm Mạt vẫy vẫy tay: "Anh ấy không sao, đội cứu hỏa tới kịp thời nhưng đại khái là phải sửa lại nhà."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Diệp Đăng nhớ đến tâm tư của mình hôm qua, nhà anh ở đều cháy, phỏng chừng cũng không phát hiện tin mình phát trên vòng bạn bè, về tình cảm có thể tha thứ được.

Diệp Đăng vừa mới ngồi xuống, Phùng Thiên từ bên ngoài đi vào lớp, lập tức ngồi xuống đằng sau Diệp Đăng.

Diệp Đăng qua đầu: "Sao cậu lại ngồi đây?"

Phùng Thiên tùy tiện duỗi thẳng chân: "Chúng ta là một nhóm mà, ngồi đây để dàng thảo luận chuyện học tập."

"..."

Diệp Đăng làm mặt quỷ, nửa tin nửa ngờ quay lên. Đại bộ phận thời gian Phùng Thiên đều dùng để ngủ, giống như 800 đời cậu ta chưa được ngủ, chỉ cần cậu ta không lên tiếng là cảm giác như cậu ta không tồn tại.

Lúc tan học, Diệp Đăng đã đồng ý sẽ đến nhà Lâm Mạt cho cô học bù. Lâm Mạt một bên thu thập đồ dùng của mình, một bên nhắc mãi xem hôm nay mẹ mình làm món gì ngon ngon: "Hai hôm trước bố tớ có đến mang đến cá do chính ông câu, mẹ tớ làm cá chua ngọt rất tuyệt, kiểu gì cậu cũng thích."

Không biết Phùng Thiên nghe được gì, đột nhiên đứng dậy, vịn mình, xách theo cái balo một ngày chẳng mở ra mấy lần, đi theo hai cô: "Cho tôi đi với."

Lâm Mạt ngượng ngùng quay đầu.

"Hai cậu đi học nhóm lại chẳng rù tôi, không được chút nào."

Diệp Đăng cảm thấy buồn bực, rốt cuộc điều gì đã làm cho một thiếu niên bất lương đột nhiên muốn học tập như vậy? Việc học giống như là của mẹ cậu ta vậy, mỗi ngày đều nói bên miệng: "Nếu mày bị bắt cóc, mày chỉ ngồi đây chớp chớp mắt."

Phùng Thiên cười một chút, giẫy tiếp theo lại xụ mặt từ bên người cô đi ra: "Cậu coi như tôi muốn ăn cá chua ngọt đi."

Diệp Đăng: "Câu này còn giống tiếng người, Mạt Mạt cậu nói xem?"

Lâm Mạt: "Tớ không biết, tớ cũng không dám hỏi..."

Cuối cùng Lâm Mạt vẫn chẳng có chút tiền đồ nào mà đồng ý mỗi tuần cho Phùng Thiên đi cùng, thuận tiện cùng ăn cơm. Di Lư cũng thật thích náo nhiệt, cũng không biết Phùng Thiên là người không học vấn không nghề nghiệp, bị cậu ta dùng cái biểu cảm ngoan ngoãn mê hoặc, thế nhưng còn rất thích cậu ta.

Lâm Sơ ghét bỏ Phùng Thiên tuy nhiên ghét bỏ cũng vô dụng, cũng chẳng có ai để ý đến ý kiến của cậu ta.

"Tiểu Sơ, con nhìn Đăng Đăng xem, con cũng nên theo chân họ cùng nhau học tập, bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau, con đến cả em gái mình cũng mặc kệ, sau này con không được như thế, đến lúc đó con ở bên ngoài cũng phải kết giao với mọi người, biết không?"

Lâm Sơ buông bát đĩa đi về phòng, đi Lư cũng lải nhải đi theo.

Diệp Đăng nhìn thấy cảnh tượng này liền bật cười: "Nhà cậu cũng thật có ý tứ."

"Cái gì? Nhà tớ cả ngày đều gà bay chó sủa." Lâm Mạt yên lặng bình luận.

"Thật thú vị." Diệp Đăng cúi đầu định lấy tôm, bị Phùng Thiên đoạt mất, còn đắc ý mà nướng mày khiêu khích cô.

"Ấu trĩ..."

Lâm Sơ cuối cùng cũng bại trận trước đi Lư, bị bắt gia nhập nhóm học tập của họ, bốn người cùng vây quanh cái bàn trà ngoài phòng khách.

"Các cậu yếu chỗ nào?" Lâm Sơ nhắc nhắc mắt kính, lật xem sách giáo khoa.

Diệp Đăng trực tiếp thay hai người bọn họ trả lời: "Đừng phiền, không sao cả."

Phùng Thiên lười biếng ghé vào bàn: "Không cần phải quan tâm tôi, tôi đến đây chỉ để ăn cá."

Lâm Mạt cũng hùa theo: "Anh, em chỉ cần Đăng Đăng là ổn."

Cuối cùng bạn học Lâm Sơ trở thành người trông coi.

Một đám trẻ con làm bài tập, trông vô cùng hài hòa, lúc đầu của Phùng Thiên đang chuẩn bị cầm xuống đất thì giật nảy mình tỉnh giấc.

Di Lư cười đưa đĩa trái cây đến: "Nghỉ ngơi một lúc đi, cũng đều mệt mỏi hết rồi."

Lúc này có người gõ cửa, di Lư cọ tay qua tạp để để lau qua loa, trên tay Diệp Đăng đang cầm miếng dưa hấu, quay đầu nhìn xem bỗng thấy có người tới, một thân màu xám nhạt, bộ quần áo không đẹp lắm nhưng ở trên người anh trông thật tuyệt. Tựa hồ anh cũng đã nhìn thấy cô nhưng không liếc đến cô lần nào, chỉ nói gì đó với di Lư.

"Được vừa lúc bọn nhỏ đều ở đây, để tôi bảo chúng nó xuống hỗ trợ."

"Không khách khí, không khách khí."

Diệp Đăng cúi đầu ăn dưa hấu, miếng dưa hấu quá lớn, cô cắn một miếng, ngọt tới tận đáy lòng.

Hóa ra là anh muốn lấp một số đồ dùng cho nhà mình, có một số đồ muốn để ở nhà di Lư, tuy Đào Dã nói không cần nhưng di Lư vẫn kiên trì gọi mấy đứa đi theo xuống giúp đỡ.

Thang máy không lớn, một đám người nối đuôi nhau đi vào, Diệp Đăng đi sau cùng, cuối cùng lách lách đứng cùng Đào Dã ở trong cùng.

"Đào tiên sinh, rốt cuộc ngày hôm qua sao lại bị cháy vậy? Về sau cần phải chú ý nhiều hơn." Di Lư thuận miệng hỏi.

"Tàn thuốc dụi không cẩn thận vẫn còn cháy."

"Chặc." Diệp Đăng nhin không được kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên thấy Đào Dã đang nhìn mình: "Mọi người đều sẽ ngẫu nhiên mà không cẩn thận, cũng rất bình thường."

"Đó là sự thật, nhưng mấy người trẻ tuổi vẫn hút thuốc, đặc biệt là mấy anh con trai, một là không tốt cho sức khỏe, mặt khác lại không an toàn, nhìn xem..."

Di Lư không hổ danh là giáo viên, mượn đề tài bắt đầu chính đến Lâm Sơ và Phùng Thiên.

Diệp Đăng yên lặng lấy tay che miệng ngáp một cái, đôi mắt ngán ngán nước nhìn Đào Dã đứng bên cạnh, anh dùng ngón trỏ chỉ chỉ mặt mình chỗ gần cằm.

Làm gì? Đây là có ý gì?

Thang máy kêu lên một tiếng, mọi người lục tục đi ra ngoài, Đào Dã nhìn cô về mặt mẹ man nhìn mình, duỗi tay lấy giúp cô hạt dưa hấu dính trên mặt: "Còn nói mình không phải trẻ con. Đây là cái gì?"

Anh lấy rất nhanh, không đến ba giây, Diệp Đăng cảm giác được ngón tay ấm áp của anh lướt qua mặt mình, trừng mắt nhìn anh, đỏ mặt đi lên: "Chỉ là không cẩn thận thôi, không phải anh cũng không cần thận mà đốt nhà à?"

Giọng của anh rất nhẹ, mang theo ngữ khí trêu chọc: "Vậy mà cũng không tha được? Về sau tìm bạn trai thế nào?"

□□*Hết chương 15*□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Từ cửa đi vào đập vào mắt là một mớ hỗn độn, may mắn là bị cháy không quá nghiêm trọng nếu không ngay cả tầng trên cũng không thoát nạn.

Ngon lửa bắt đầu từ phòng ngủ lan ra, từ chân tường hướng lên trên đen thui. Bức tường bị cháy cảm giác như một bức tranh trừu tượng.

Phòng khách cũng bị ảnh hưởng. Bởi vì muốn sửa lại nên rất nhiều đồ đạc phải bỏ đi, anh đều đóng gói cẩn thận, đặt chúng gọn gàng, hộp nào ra hộp nấy.

Tổng thể phòng ngủ của Đào Dã là màu xám nhạt, còn bây giờ là màu đen và màu xám. Nhưng phẩm vị của anh cũng không tồi, từ đồ vật có thể nhìn ra, cửa tủ quần áo bị cháy hổng, bên trong treo vài cái áo thun với áo sơ mi may mắn còn sót lại có vẻ phá lệ mà thừa thớt.

"Chỉ có mấy cái hộp này thôi đúng không?" Di Lư nhìn mấy cái hộp trên mặt đất, lấy tay đẩy đẩy: "Không nặng mấy, tiểu Sơ con bê đi."

Lâm Sơ gầy gò lại mỏng manh, nhìn là biết bình thường không chịu tập thể dục, cũng may cái hộp không nặng, cậu ta đang ôm lấy, Lâm Mạt cùng đi Lư bê một cái hộp khác, đi đằng sau.

Diệp Đăng xoay người muốn lấy hộp khác bị Phùng Thiên lấy trước: "Đưa cho tôi, nhìn cậu như thể chưa ăn cơm vậy, vừa rồi cũng không biết ai ăn nhiều như vậy."

Diệp Đăng liếc mắt nhìn Đào Dã bên cạnh, bực mình mà trừng mắt với Phùng Thiên: "Tôi ăn nhiều lúc nào? Cậu đừng có nói bậy."

Phùng Thiên bĩu môi, lúc đi qua còn cố ý đụng vào cô, Diệp Đăng theo phản xạ lui về phía sau, thiếu chút nữa là ngã.

"Có bệnh!"

Còn lại một hộp nặng nhất, Đào Dã để ở trong phòng, Diệp Đăng cùng Phùng Thiên đùa giỡn một lúc, anh đi ra, Diệp Đăng nhìn sân nhà trống trơn: "Tôi phải bê cái gì? Để tôi giúp?"

Đào Dã thu hai tay lại, dễ dàng nâng một cái hộp, lấy từ trong đấy ra một quyển sách đưa cho cô.

Đào Dã thấy cô bất động nửa ngày: "Không phải muốn giúp tôi sao?"

"Một quyển sách?"

"Mấy năm trước tôi đi Li Băng*, tổng thống của họ tặng cho tôi kỷ niệm, bên trong còn có chữ kí của ông ấy, rất quý giá."

**Tên đầy đủ là cộng hòa Liban là một quốc gia nhỏ tại vùng. Liban có nhiều núi, nằm cạnh bờ biển đông của. Nó giáp với về phía bắc và Đông, và về phía nam, có bờ biển hẹp dọc theo ranh giới Tây. có màu xanh trên nền trắng, và hai đường sọc đỏ có một phần tư.*

"Tổng thống!?" Nháy mắt Diệp Đăng cảm thấy anh thật thần kì: "Anh đi Li Băng làm gì thế?"

"Đi thi đầu lúc còn học đại học." Đào Dã nhìn cô, cười nhàn nhạt: "Cho nên phải cảm giúp tôi thật cẩn thận."

"Là vinh hạnh của tôi." Về mặt của Diệp Đăng trang trọng, cảm thấy trọng trách thật nặng nề, tiếp nhận quyển văn xuôi bằng tiếng Anh. Thoạt nhìn có chút cổ, trang giấy màu vàng, có cảm giác hơi tang thương, mỗi một chữ đều lộ ra vẻ cao quý...

Đến khi cô giờ đến bìa sau, tên công ty xuất bản là: Công ty TNHH xuất bản Ningxin Thượng Hải.

"Này!" Diệp Đăng nhìn bóng dáng lười nhác của người nọ, có thể tưởng tượng ra nụ cười của anh. Tức thật, lại bị anh chơi!

Diệp Đăng đuổi theo, lúc ra đến phòng khách, ánh mắt dừng trên nóc tủ lạnh, có chậu cây màu cô tặng, lúc này nó làm căn phòng thêm vẻ sinh động.

Nỗi buồn bực của cô vui đi một nửa, không thể che dấu được ý cười ngọt ngào, chính cô cũng không phát hiện ra, đuổi theo anh: "Anh không thể có một câu nói thật à?"

"Sao lại không có?" Đào đã dừng chân một chút, nghiêng ngẫm nhìn cô: "Tôi thật sự đã đi qua Li Băng."

"..." Thật đúng là có nói thật một câu.

Cuối tuần

Ban đầu cô có hẹn với Cố Dật Trần sẽ chụp ảnh. Phương Thục Trân vẫn như trước đưa Diệp Đăng đến nhà của di Lư, cô vừa xuống xe đã thấy bóng dáng cao ráo của Phùng Thiên.

"Sao cậu lại ở đây?" Diệp Đăng không thể che dấu biểu cảm chán ghét, nhìn về phía Lâm Mạt.

Lâm Mạt lui về phía sau hai bước: "Tôi không có ý phản bội, cậu ta một hai hỏi..."

"Anh Dã cũng đồng ý, còn nói đưa chúng ta đi ăn BBQ đúng không, Lâm học bá?" Phùng Thiên khoác vai Lâm Sơ, bị cậu ta tránh, lảo đảo suýt ngã.

Diệp Đăng thấy bộ dáng chật vật của Phùng Thiên bật cười: "Anh Dã? Cậu có biết là ai không?"

"Sao lại không biết? Anh Dã còn nói sẽ dạy tôi taekwondo."

Diệp Đăng nhìn thoáng qua đi Lưu còn đang nói chuyện với Phương Thục Trần. Cô kéo kéo khóe miệng: "Cậu tin anh ta? Tôi cũng sẽ dạy cậu tán thù."

"Cậu? Lần trước không phải là tôi nhường cậu à?" Phùng Thiên nhìn cô: "Tóc xoắn nhỏ!"

"Có bệnh!"

Bọn họ lên xe, lúc này có thêm Phùng Thiên, trong xe ngồi không đủ, Lâm Sơ chủ động từ bỏ mà đi học bỏ túc.

Phùng Thiên ngồi ở ghế lái phụ, nói vô cùng nhiều, nói chuyện phiếm với Đào Dã suốt lúc đi.

"Không bằng để Lâm Sơ đi, ít ra cậu ta cũng không nói nhiều thế này." Diệp Đăng bắt mồm nói.

Lâm Mạt không dám lên tiếng phụ họa, nếu nói xấu Lâm Sơ cô chính là người biết nhiều nhất nhưng nếu nói Phùng Thiên thì lá gan của cô chưa lớn đến vậy.

"Anh, hiện tại anh đang ở đâu thế? Bao giờ nhà anh sửa xong?"

Anh? Diệp Đăng yên lặng liếc Phùng Thiên một cái.

"Tạm thời đang ở nhà bạn."

Lần trước Cố Dật Trần cũng thêm WeChat của cô nên cô biết hiện tại anh đang ở studio của Cố Dật Trần.

Sau khi chụp ảnh xong thì mới bắt đầu chuyện chính. Đào Dã mời mọi người ăn BBQ, tìm một quán, gọi ship về, ăn ở sân sau nhà anh. Khi đến về đến nơi đã có một nhóm người đến trước bao gồm cả mấy nhân viên ở studio của Cố Dật Trần.

"Ăn thoải mái đi, anh Đào Dã của mọi người có rất nhiều tiền." Cố Dật Trần gọi đến một thùng đồ uống, hào sảng mời mọi người như người bỏ tiền ra là anh ta vậy.

Mọi thứ đều có sẵn, việc nướng bị người lớn tranh giành, Phùng Thiên cũng đi theo trợ giúp, chỉ còn lại hai cô gái ngồi nói chuyện.

Diệp Đăng ngồi trên một băng ghế nhỏ, ngậm kẹo mút trong miệng nên một bên má hơi phồng lên. Ánh mặt trời hơi gắt, cô híp mắt nhìn Đào Dã đứng cách đó không xa.

Nhất cử nhất động của anh đều lộ ra vẻ thanh thản, hình như việc gì anh cũng làm thành thạo nhưng anh cũng là người trong miệng Lâm Mạt kể, bốp cốp của người khác, đó mắt nói muốn giết người đó...

Anh tựa như một đề toán không giải được.

Diệp Đăng thất thần, nghe phía sau có người bước tới, hóa ra là Lâm Mạt: "Cậu chụp cái gì thế?"

"Cho cậu xem này." Lâm Mạt chạy tới ngồi cạnh Diệp Đăng.

Trong điện thoại, trời xanh mây trắng trông thật đẹp, còn có mấy bức chụp biểu cảm kì quái của Phùng Thiên, Diệp Đăng bật cười: "Tớ phát hiện người này nhìn như đang tấu hài í."

"Còn có cái này." Lâm Mạt tìm tấm ảnh cô ấy vừa chụp, cô ấy tưởng là chụp quán ăn này nhưng do góc độ nên có cả bóng của anh phản chiếu trên tấm gương.

"Cậu có thể gửi ảnh cho tớ không?"

"Được chứ. Cậu muốn tấm nào?" Lâm Mạt nhìn lại mấy tấm ảnh do mình vừa mới chụp.

"Tất cả..." Lỗ tai Diệp Đăng đỏ ửng lên, trong miệng tràn ngập vị cam của kẹo mút: "Tất cả."

"Nói gì vậy?" Phùng Thiên bị đuổi ra nên cậu ta ra đây, đặt mông ngồi xuống.

"Mạt Mạt, cậu cho cậu ta xem cậu ta xấu thế nào."

Lâm Mạt cười đưa điện thoại qua.

Kết quả Phùng Thiên bị chính biểu cảm của mình chọc cho bật cười: "Cái này... Đây là tôi à?"

"Chẳng lẽ là quý. Cậu phải chỉnh đốn lại bản thân đi." Diệp Đăng đoạt lấy điện thoại đưa cho Lâm Mạt trước khi cậu ta xóa đi: "Đừng có dọa Mạt Mạt, ở đây tôi còn có một bản sao đây."

Phùng Thiên tròn mắt, ngã ra nằm trên cỏ.

"Lâm Mạt, cậu biết bói đúng không?" Trông miệng Phùng Thiên đng ngậm một ngọn cỏ, đột nhiên hỏi.

"Gọi là Tarot." Lần trước cô bị Lâm Mạt nghiêm túc giảng giải nên bây giờ rất chuyên nghiệp mà sửa cho đúng.

"Đều giống nhau." Phùng Thiên ngồi dậy: "Cậu xem cho tôi đi."

Lâm Mạt lấy từ trong túi ra một bộ bài Tarot: "Cậu muốn hỏi cái gì?"

Diệp Đăng chán nản ngồi một bên lướt điện thoại, chuyển mấy tấm ảnh từ điện thoại của Lâm Mạt sang.

"Xem vận đạo hoa của tôi."

"..." Diệp Đăng nhìn tốc độ download, có thể do chỗ này xa quá nên tốc độ tải chậm, nửa ngày mới được 3%.

"Vậy cậu bốc ba lá đi."

Phùng Thiên ngoan ngoan phối hợp, bộ dáng còn rất thành kính.

"Lá bài này nói rằng có khả năng gần đây cậu sẽ gặp định mệnh của mình."

Diệp Đăng xoay mặt nhìn qua: "Những lời này... sao có vẻ như tớ nghe qua ở đâu rồi nhỉ?"

"Thế còn lá này?"

"Lá này nói rằng cậu phải chủ động một chút."

"..." Diệp Đăng nhớ ra lần trước Lâm Mạt cũng nói mấy lời này với cô.

Giả, đều là giả hết.

"Lá bài này tượng trưng cho việc tình cảm không quá thuận lợi, tốt nhất là mang theo một vật may mắn nào đó, chính là cái này."

Lâm Mạt lấy chính cái vòng tay trên cổ tay mình.

"Giả đúng không?" Phùng Thiên cũng không tin.

"Giả." Diệp Đăng chắc chắn, nếu không sao cậu ta lại giống mình y chang.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, được 90% rồi nhưng đang ngừng lại.

Cô thay đổi vị trí, đi lại tìm chỗ nào có mạng mạnh một chút. Cuối cùng cũng 100%. Cô click mở ảnh, phóng to ra. mơ hồ có thể thấy bộ dạng lười biếng của Đào Dã, đang nướng mấy xiên que.

"Tiểu quý, nhìn trộm cái gì đấy?"

Đột nhiên Diệp Đăng nghe thấy giọng của ai đó từ đỉnh đầu truyền đến, cô nhanh chóng giấu điện thoại về phía sau, ngửa mặt nhìn nam nhân đứng trước mặt mình, mặt bỗng đỏ lựng.

Đào Dã đưa cho cô một quả cà chua đã được rửa sạch sẽ, cười như không nhìn cô: "Trẻ con phải học tập thật tốt, đừng xem những thứ không nên xem, mấy cái tiểu thuyết, truyện tranh gì đó, biết chưa?"

"Cái gì cơ! Anh đừng nói vậy." Diệp Đăng bị anh nói giỡn, mặt đỏ như quả cà chua trong tay: "Tôi xem ảnh mà Lâm Mạt vừa mới chụp!"

Đào Dã nhìn bộ dạng tức muốn học máu của cô, cảm thấy thú vị, từ từ duỗi tay: "Ảnh gì mà nhìn đến đỏ mặt? Cho tôi xem với."

□□Hết chương 16□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Cố Dật Trần mang đĩa xiên nướng đến kịp thời chữa cháy, Diệp Đăng may mắn thoát nạn.

Một cái bàn dài căn cứ theo độ tuổi chia làm hai bên, một bên người trưởng thành, bên còn lại là trẻ vị thành niên. Đào Dã ngồi chéo hướng của cô. Anh ăn không nhiều, nhưng tay nghề của anh không hề tồi, nhìn bộ dáng như thường xuyên nướng BBQ.

"Aizz, anh có thấy lúc này giống như được trở lại trong đội không?" Cố Dật Trần hình như đã ăn xong, hai tay đặt sau đầu, tư thế thoải mái: "Tay nghề của anh một chút cũng chẳng kém đi."

Đào Dã không phản ứng, một lát sau mới "Ừ" một tiếng.

"Tuổi trẻ thật tốt." Cố Dật Trần nhìn mấy đứa trẻ đối diện vẫn còn đang chiến đấu, nhớ về lúc anh ấy với vào đội. Lúc ấy anh cũng giống Phùng Thiên, đánh nhau suốt ngày, tính cách quái gở. Đào Dã cũng không giống như bây giờ suốt ngày trung cái mặt khó chịu ra, khi đấy anh thế nào nhỉ?

Trần đầy năng lượng, hăng hái, sắc sảo.

Cố Dật Trần đột nhiên hỏi: "Sao anh lại trở nên thế này?"

"Tôi thế nào?" Đào Dã ngửa về phía sau, tựa lưng vào ghế.

"Già rồi."

Cố Dật Trần nhìn ánh mắt của anh không hề gọn sóng, không hề tức giận, thật khác. Nếu là trước kia thì Cố Dật Trần sẽ bị đánh một trận toi bời.

Đào Dã nhàn nhã đứng dậy, nhân tiện nói với mọi người: "Tí nữa chuyện rửa bát Cố Dật Trần nói nó sẽ phụ trách."

"Wowww!"

"Ông chủ vạn tuế!"

Cố Dật Trần: "..."

Thay đổi cái con khi. Quả nhiên anh vẫn là Đào Dã ngày xưa, cho dù anh 58 tuổi cũng sẽ không thay đổi, huống chi anh chỉ mới 24. Ma quỷ vẫn là ma quỷ...

Diệp Đăng thích ăn bánh, nhưng ăn hơi chậm cho nên cuối cùng chỉ còn cô với Phùng Thiên ngồi ăn. Cô ăn xong bánh mặt, cảm thấy mỹ mãn nhìn xem còn hay không, phát hiện ra chỉ còn một xiên thịt dê cuối cùng.

Phùng Thiên thấy cô tìm đồ ăn, nghĩ rằng cô ăn không no, thấy chỉ còn một xiên thịt dê, tốt bụng đẩy đến cho Diệp Đăng.

"Tôi không ăn thịt dê." Diệp Đăng lại đẩy trở lại.

Phùng Thiên cho rằng cô không thích đồ mình đưa, trong lòng thấy bức bối, cậu ta đã đưa món mình thích nhất cho cô! Người con gái này có nhầm hay không?

"Tôi đưa cho cậu, cậu ăn đi! Sao cậu cứ muốn đối nghịch với tôi?"

Diệp Đăng nghe cậu ta nói vậy cảm thấy bức mình: "Cậu có bệnh à? Tôi nói tôi không ăn thịt dê, không nghe thấy?"

Lâm Mạt nhìn hai người, run bần bật, hai người họ có thể không cãi nhau một ngày không? Cô ấy thật sợ hai người họ hăng máu mà xông vào đánh nhau một mình cô ấy không cản được.

Lúc này hai người họ cạu một câu tới một câu thì có một cánh tay vươn qua lấy xiên thịt dê cho vào trong miệng, sau đó coi như không có gì đi ra ngoài.

Diệp Đăng:???

Phùng Thiên thấy người vừa rồi lấy là Đào Dã, không dám lên tiếng, còn nói thăm một câu: "Cho cậu ăn cậu không ăn bây giờ thì hết rồi."

Cố Dật Trần đang đứng một bên nhìn hai người cãi nhau, cảm thấy rất thú vị, kết quả Đào Dã đi qua lấy đi xiên thịt làm bọn nó bình tĩnh lại.

Lúc này còn nói không ăn sao bây giờ lại lấy đồ ăn của bọn trẻ con?

"Không sao. Nếu Đăng Đăng muốn ăn tí nữa anh sẽ nướng cho." Cố Dật Trần cười: "Đăng Đăng của chúng ta ăn rất khỏe nha!"

"..." Diệp Đăng không còn lời gì để nói.

Cô đã nói 800 lần là cô không ăn thịt dê sao không ai nghe cô nói. Mà Cố Dật Trần cũng thật là, lần trước ăn com cùng cô cũng đã nói một lần rồi mà.

Cô nhớ đến hành động lúc này của Đào Dã, anh vì nhớ rõ nên mới giả vờ cho cô sao? Diệp Đăng phỏng đoán, lại thấy mình thật sự quá tự mình đa tình, nói không chừng chỉ là do anh đói bụng.

Lúc nói đến việc rửa bát, mọi người đều hào hứng ủng hộ là thế, bây giờ đều đi theo hỗ trợ, đồ cần rửa không ít nhưng người nhiều lực lượng lớn, rất nhanh đã rửa xong.

Căn biệt thự có rất nhiều thứ để chơi: bida, game,... còn có bàn mát chược. Mọi người tản ra để chơi, Cố Dật Trần và Phùng Thiên chơi game, còn Lâm Mạt và Diệp Đăng bị các chị kéo đi hát karaoke.

Có thể là do lúc này ăn nhiều bánh mật, Diệp Đăng cảm thấy hơi tức bụng: "Tớ đi ra ngoài đi dạo một chút."

Lâm Mạt gật đầu.

Từ lúc ăn xong đã không gặp Đào Dã, cô đi dọc hành lang, đi ngang qua chỗ hút thuốc thấy anh đứng dựa tường.

Anh giương mắt thấy cô gái nhỏ, vội dụi tàn thuốc: "Tìm tôi?"

"Không, tôi chỉ đi ngang qua thôi." Trên người anh có mùi thuốc lá nhân nhặt, Diệp Đăng định nói với anh hút thuốc không tốt nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách gì để quàn anh.

"Sao không đi chơi?"

"Ăn nhiều quá, muốn đi dạo một chút." Diệp Đăng xoa bụng, đầu vừa mới bị cánh tay anh cọ qua làm tóc xù hết lên, giống như một tên ngốc.

Đào Dã nghe thấy cô nói lời này liền bật cười, thấy phòng bida: "Có chơi bida không?"

"Không đâu." Diệp Đăng theo anh đi vào.

Đào Dã tìm giấy chơi bida: "Muốn học không?"

"Có, anh dạy tôi đi."

"Vậy cô đưa ảnh lúc này chụp cho tôi xem." Đào Dã thuần thục bôi lơ bida, nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô.

"Tôi không học." Diệp Đăng quyết đoán: "Cái này là anh bắt nạt người khác."

"Tôi bắt nạt cô?" Đào Dã tùy tay khai bóng, thay đổi vị trí đứng: "Tôi chưa bao giờ bắt nạt..." Anh nghĩ nghĩ, tiểu quý này không cho anh gọi là mình là trẻ con.

Anh khom lưng nhanh chóng đánh bóng, tiếng cạch cạch của bóng chạm vào nhau vang lên. Cuối cùng Diệp Đăng nghe anh gọi mình là: "Bạn nhỏ."

"Tôi chưa bao giờ bắt nạt bạn nhỏ."

Diệp Đăng ngồi trên ghế sofa, ngắm nhìn sườn mặt của anh: "Năm 16 tuổi anh thích được mọi người gọi là bạn nhỏ à?"

"16 tuổi..." Đào Dã dường như nghĩ về chuyện gì đó xảy ra thật lâu: "Không thích."

Thiếu niên nổi danh trong giới, hồi ấy phàm là ai hiểu biết một chút về đua xe cũng đều biết tên của anh, không ai gọi anh là bạn nhỏ.

"Thế họ gọi anh thế nào? Bạn nhỏ Đào? Bạn nhỏ Đào Dã? Hay là trẻ con?" Diệp Đăng hỏi.

Đào Dã thấy cô bức mình, cây gậy đặt ở kia: "Họ gọi tôi là đại ma vương."

"Gạt người." Dù sao anh chẳng nói thật bao giờ.

Đào Dã không cho là đúng, cười cười, bày ra vẻ tin hay không thì tùy: "Ra đây, tôi dạy cho cô."

"Không học." Diệp Đăng ngồi bất động.

Đào Dã thả gậy chơi bida đi, dựa vào bàn, để như trò bàn tay mà ngồi lên, ngồi nói chuyện phiếm với cô: "Muốn nhanh chóng lớn lên?"

Diệp Đăng cảm thấy kinh ngạc, trước kia cô không có ý nghĩ này.

"Đúng vậy, trưởng thành là có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ." Nếu anh có năng lực đưa bố thoát khỏi người kia thì bố cũng sẽ không sẽ ra chuyện ngoài ý muốn.

Đột nhiên bị nói trúng tâm sự, Diệp Đăng có chút áp lực, có lẽ là cô đã trốn quá lâu, trong một buổi chiều yên tĩnh, cô cảm thấy mình như một cái hồ sắp vỡ bờ.

Đào Dã không biết câu nói đấy đã làm cô gái nhỏ nghĩ tới gì, thấy cô như sắp muốn khóc, cô chính là người thấy lưu manh cũng không để lộ ra sự trẻ con, sao lại vì một câu nói mà bật khóc?

Anh cho rằng cô giận dữ mình gọi cô là bạn nhỏ. Trẻ con mới mười mấy tuổi luôn cho một số việc còn lớn hơn bầu trời, nhưng trưởng thành sẽ không tốt như chúng tưởng tượng, anh không đành nói sự thật này cho cô.

Anh đến gần, giờ tay áo somi đến trước mặt cô: "Làm một bạn nhỏ thật tốt, có thể khóc nhè."

Diệp Đăng nín khóc, mỉm cười, sao anh lại có cái biểu cảm này? Lúc chọc cô, lúc lại tốt làm cô khó xử.

□□Hết chương 17□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trời đã trở lạnh. Tối thứ ba bắt đầu có những cơn mưa nhỏ đến sáng mới tạnh. Buổi sáng Diệp Đăng ngáp ngủ đi vào cổng trường, nghe thấy hai người phía trước nói rằng Vương Văn Trác rất sợ vợ.

"Tớ cũng nghe người khác kể rồi. Hai ngày trước ở trung tâm thương mại, Vương Văn Trác chủ nhiệm lớp năm còn buộc dây giày cho vợ, bình thường ông ấy rất ác, hóa ra còn sùng vợ như vậy."

Diệp Đăng ngáp một cái rồi nhanh chóng đi về, cô thật không thể tưởng tượng ra cảnh lão Vương buộc dây giày cho vợ. Lên đến lớp cô gặp Phùng Thiên ở cửa, tay cậu ta xách túi sữa bò, trong miệng còn đang ngậm miếng bánh mì, sai bước dài để đuổi kịp, chặn đường đi của cô.

"Này, sáng sớm nên khó chịu à?" Biết Phùng Thiên đã lâu, cô phát hiện cậu ta là tên ngốc to con. Lúc trước ném bóng vào đầu cô tám phần là do cú ném quá tệ, định ném vào người cô nhưng lại không nhắm chuẩn... Lần ném bóng rõ đó cũng không phải trả thù, nghe cậu ta nói là cầu thủ tiền vệ rất tức giận.

Cũng không biết cậu ta làm thế nào mà trở thành kẻ bất nạt. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại, Diệp Đăng không thích cậu ta, quả thực cậu ta là một tên kiêu ngạo và quá mức phiền phức.

"Cho cậu uống." Phùng Thiên đưa túi sữa bò trong tay cho cô, còn mang theo hơi ẩm: "Tôi ghét nhất là sữa bò."

"Vậy cậu còn mang đi, có bệnh à?" Diệp Đăng đoán không ra suy nghĩ của cậu ta, tại sao suốt ngày đi làm phiền cô vậy?

"Mẹ tôi đưa cho tôi mang đi, dù sao cậu cũng giúp tôi uống hết nó." Phùng Thiên ném túi sữa bò lên người cô, cho rằng cô sẽ đỡ được nhưng lại không nghĩ đến tay cô vẫn đang đút trong túi áo, chưa kịp giờ tay ra đỡ túi sữa đã rơi xuống đất.

"Cậu!"

"Cậu không muốn uống thì đưa cho tôi? Tôi là cái thùng rác của cậu à?"

Phùng Thiên bực mình nhưng thấy cô nói cũng có lý, không phản bác lại được, xoay người lại nhặt, trên cổ lộ ra một vết.

Diệp Đăng liếc mắt một cái liền thấy được, sợi dây màu bạc, phía dưới có một viên hắc diệu thạch.

Phùng Thiên đứng dậy, không phát hiện ra, theo ánh mắt của cô nhìn thoáng qua, nhanh chóng kéo sợi dây xuống, lỗ tai do xấu hổ mà đỏ ửng lên. Cậu ta định giải thích một hai câu như lại không biết mở miệng thế nào, cúi đầu cắn mớ túi sữa bò, xoay người bỏ đi.

Cô làm gì mà muốn giải thích cho cô? Giải thích cái trứng!

Diệp Đăng ngượng ngừng rút tay ra, quơ quơ vòng tay hắc diệu thạch, ghét bỏ mà rùng mình một cái, nhanh tay tháo vòng tay, thiếu chút nữa là chạy theo cái nhau với cậu ta.

Đến tiết toán, Diệp Đăng không thể nhìn thẳng vào thầy giáo. Cô tự hỏi một người đàn ông trung niên nghiêm túc như vậy khi yêu có dịu dàng hơn không. Nhưng cô không biết rằng, tên gia hỏa* Phùng Thiên này lại có thể đi yêu thầm người khác.

**Tiếng gọi đùa hoặc khinh miệt người khác, con vật khác: anh chàng này, cái con đó, v.v.*

Không biết ai lại xui xẻo như vậy, bị cậu ta yêu thầm.

"Diệp Đăng, ra ngoài đi." Bạn ngồi cửa hô lớn.

Lâm Mạt đẩy ghế ra ghé vào bàn Diệp Đăng đang ngủ: "Đăng Đăng, có người tìm cậu."

Diệp Đăng khẽ nhú mày: "Ai?"

Cô ba ngày hai đầu đều có người tìm, phần lớn là nam sinh lớp khác đến thổ lộ, đưa thư tình, tặng quà, không thể hiểu được còn có mấy người đến gặp cô, sau đó bàn tán.

Lâm Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò: "Anh trai của tớ."

Diệp Đăng mở to hai mắt nhìn: "Lâm Sơ?"

Lâm Sơ tìm cô? Hỏi về đề toán à? Nhưng cô lại không thích thảo luận về việc học với người lớp khác.

Cô đi ra ngoài đã thấy, quả nhiên là Lâm Sơ, cậu ta đứng là giành giật từng giây một, sang lớp khác mà vẫn cầm theo quyển sách.

Thấy Diệp Đăng đi ra, hơi ngừng đầu lên, mặt vô cảm mà đưa cho cô một cái túi: "Bạn tôi bảo tôi đưa cho cậu đồ, không có việc gì thì tôi đi trước."

Bên cạnh có mấy người trốn sau tường chờ xem kết quả đều bị người này chọc cho bật cười, "Người khôi xướng" có thể là nam sinh đang đó bùng nổ.

"Vậy bạn của cậu có lẽ thật sự hối hận vì đã nhờ cậu đưa." Diệp Đăng mở túi ra xem, là một ít đồ ăn vặt, cố ý chọn nhiều loại khác nhau và tất nhiên không thể thiếu một bức thư.

Lâm Sơ đã đọc xong quyển sách: "Tôi nói với bọn họ là cậu có người thích rồi nhưng họ không tin, tôi cũng chẳng có cách nào khác."

Mấy người trong cùng một khối tới tới lui lui, có lẽ đều biết được có một mỹ nữ mới chuyển tới - Diệp Đăng, được mọi người yêu mến.

Thiếu chút nữa là cô phun ngum máu ở trong miệng ra, hình như Lâm Sơ là do ông trời phái đến tra tấn cô.

"Còn có việc gì sao?" Lâm Sơ làm ra cái vẻ "Cậu không biết cậu đang làm gì à? Cậu đang lãng phí thời gian quý giá của một nhà khoa học tương lai."

Diệp Đăng ôm suy nghĩ không thể làm chậm trễ sự phát triển của tổ quốc trong tương lai, hào hứng mà vẫy vẫy tay: "Đi thông thả không tiễn."

Cô còn bỏ sung thêm một câu: "Thuận tiện nói với bạn của cậu tôi cảm ơn, cả xin lỗi nữa."

Nam sinh kia không biết đã đi chưa, có thể hay không nghe thấy, hay là vẫn tránh ở góc tường. Diệp Đằng dần dần nhận ra, mỗi một phần yêu thích đều xứng đáng được đối đáp ôn nhu.

- -----

Thứ sáu.

Bài kiểm tra dự kiến sẽ diễn ra vào thứ sáu, kiểm tra xong là đến cuối tuần, mọi người kích động mà múa bút thành văn, không như trước là vô đầu bút tai. Tiếng chuông vang lên, tất cả đều trở thành những chú chim nhỏ tự do bay lượn.

"Đằng Đằng, cuối tuần đến nhà tớ chơi đi. Mẹ tớ nói phải về một chuyến, một mình tớ ở nhà chán lắm."

"Anh trai cậu đâu?" Diệp Đằng ở một bên thu dọn đồ đạc hỏi, đột nhiên ý thức mình vừa hỏi một vấn đề ngớ ngẩn, cùng Lâm Mạt trầm miệng một lời: "Học bài!"

Hai cô gái nhỏ ngây ngô bật cười.

"Anh trai cậu vì cái gì mà nỗ lực thế?" Diệp Đằng vẫn luôn thắc mắc điều này.

"Không phải là anh ấy nỗ lực mà là do anh ấy thích." Lâm Mạt yên lặng nói: "Bọn họ đều nói cậu có người thích rồi, thật không?"

Diệp Đằng ngừng một lúc, cô cũng không xác định được loại tâm tình này có tính là thích không: "Là do anh cậu nói, cậu tự đi hỏi đi."

"Tớ nói là không." Vốn dĩ Lâm Mạt không tin, là do Phùng Thiên một hai bắt cô tới xác nhận.

"Vậy còn cậu?" Diệp Đằng thuận miệng hỏi.

"Tớ?" Lâm Mạt ngây ra, mặt đỏ bừng bừng: "Tớ cũng không có."

Cuối tuần đến nhà Lâm Mạt, Phương Thục Trân cũng yên tâm. Bà mong Diệp Đằng và Lâm Mạt có thể trở thành bạn tốt, vốn dĩ sợ cô đột nhiên đổi một hoàn cảnh mới sẽ cô đơn, huống chi còn là con của bạn mình, tương đối an tâm.

Diệp Đằng tự mình đi tàu điện ngầm đến, mọi người đều phải đứng. Mất cả chân của cô đau nhức, buổi sáng cô đã do dự nửa ngày mới quyết định đi giày cao gót, bình thường đi học không cần mặc đẹp nhưng do không đi thường xuyên nên rất đau.

Khi tàu điện ngầm đến nơi, cô đứng trước chiếc kính đen đánh giá quần áo hôm nay mặc. Nghe nói nhà của Đào Dã sửa gần xong, thứ bảy mới vừa dọn về, không chừng hai người sẽ gặp nhau. Diệp Đằng cân nhắc, thấy có chút thấp thỏm.

"Sao cậu không đi taxi đến?" Lâm Mạt nhìn cô đi vào liền cảm thấy có điểm không thích hợp: "Gót chân của cậu chảy máu rồi kia."

Diệp Đằng cúi giày nhìn thoáng qua: "Mạt Mạt cậu tìm cho tớ cái băng urgo với."

Bệnh đa nghi của Phương Thục Trân rất nghiêm trọng, Hứa Kính Nghiêu đã nói với cô, con gái họ qua đời là do tai nạn xe hơi, tình huống cụ thể cô cũng không rõ, cô cũng không hỏi. Diệp Đằng đi tàu điện ngầm là cho bọn họ an tâm.

Nhưng cô lại đi loại giày này đi tàu điện ngầm vì một việc không biết có ngẫu nhiên mà xảy ra không.

Diệp Đằng nghĩ đến đây thiếu chút nữa là bị sặc nước mà chết, Lâm Mạt vỗ vỗ lưng cô: "Cậu uống nước từ từ thôi."

Đáng tiếc cái việc ngẫu nhiên có thể xảy ra kia lại không xảy ra. Lâm Mạt cảm thấy bên ngoài quá oi bức, liền ở nhà xem phim. Hai người ăn cơm hộp rồi ăn bỏng ngô uống coca xem phim, hai cô gái xem từ hài kịch đến phim kinh dị, giữa chừng còn ngủ một giấc, tỉnh lại mới phát hiện trời đã tối.

"Tớ phải về rồi." Diệp Đằng dụi mắt.

"Tớ tiễn cậu." Lâm Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hình như trời sắp mưa to, hay là tối nay cậu ở đây đi, đừng về."

Ngoài trời thật sự mưa tầm tã, như là muốn đem một chút oi bức cuối cùng đẹp đi.

Lâm Mạt nhìn thoáng qua điện thoại, mẹ cô cho rằng cô sợ nên gọi liên tục. Cô bấm nút chấp nhận cuộc gọi: "Con không sợ à? Tốt, còn anh thì sao?"

Lâm Mạt mở cửa đi ra ngoài, nhìn phòng Lâm Sor: "Về rồi ạ. Vâng, con biết rồi."

Lâm Mạt tắt điện thoại: "Mẹ tớ nói mưa lớn thế này thì cậu đừng về, nguy hiểm lắm!"

Diệp Đằng gọi điện thoại về nhà, Phương Thục Trân nói rằng một lát nữa sẽ tới đón cô. Cô cúp máy, bất đắc dĩ mà nhún nhún vai: "Tớ thu dọn một chút rồi xuống dưới tầng chờ."

Trời tối đen, Diệp Đằng không để Lâm Mạt đi xuống, cô tới đây đã nhiều lần, coi như đây là nhà của mình,

Thang máy ding một tiếng, thực ra một lát nữa Phương Thục Trân mới đến. Cô muốn xuống dưới thử vận may. Cô bật ô, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì đó, mở túi đeo cái vòng tay vào, cầm ô đi vào màn mưa.

Tai nghe bật một bài ngẫu nhiên, cô quay lại.

Hình như Đào Dã đi ra ngoài, mặc một cái áo thun đen rộng, cầm ô, trong tay cầm một cái túi không biết có phải là cơm nắm không. Anh cứ như vậy mà đi đến trước mặt cô.

Trong tai nghe vừa mới kết thúc một bài hát, phát tiếp một bài cô không biết tên ca sĩ, khúc dạo đầu là tiếng đàn ghi-ta như kích thích tâm trạng của cô.

Anh đến gần, ca sĩ bắt đầu hát: "Băng qua sân vận động. Để mưa ướt thân tôi. Con ngượng ngùng bối rối..."**

****Đây là bài Thời trung học (中学时代) của Lý Kiện. Đây là link cho mọi người tham khảo: <https://www.facebook.com/watch/?v=2437622046344939>***

Nếu mọi người không tìm được thì mình có ghim ở phần giới thiệu của mình.

Diệp Đằng kéo tai nghe xuống: "Anh nói gì?"

"Sao lại ở đây?" Đào Dã lấy từ trong túi ra cái bánh nếp đưa cho cô: "Mua ở cửa hàng tiện lợi."

"Tôi tới chơi với Mạt Mạt." Vốn dĩ đây là lời nói thật nhưng cô lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Thực tế điều cô muốn nói là: "Tôi tới để gặp anh."

Cô mặc một chiếc váy rất đẹp nhưng lại bị chảy máu chân, buồn cả ngày nhưng gặp anh trong nháy mắt liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Không thể không thừa nhận Lâm sơ cũng thật thông minh.

Cô thích Đào Dã, không thể nghi ngờ.

□□Hết chương 18□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Bây giờ cô phải về?" Khi anh mở cửa, túi nilon treo trên ngón tay út cọ xát với cửa tạo ra tiếng "rầm rầm".

"Vâng nhưng phải đợi một lát mới có người đến đón tôi." Trong lòng bàn tay Diệp Đăng đang cầm cái bánh nếp anh đưa, lạnh buốt.

"Vào đây mà chờ." Đào Dã đẩy cửa ra. Phòng khách của anh đều có thể nhìn ra ngoài, khi nào có xe vào thì ra cũng không muộn, lại không cần đứng chờ ở ven đường, hướng hồ mưa đang lớn thế này.

Diệp Đăng thu ô lại. Quả nhiên là anh đi mua com ở cửa hàng tiện lợi, lúc này anh đang cho nó vào lò vi sóng để hâm nóng: "Ăn com à?"

"Ừ." Lúc ở một chỗ với anh Diệp Đăng luôn có chút khẩn trương: "Anh về lúc nào đấy?"

"Hôm qua." Đào Dã ngồi trên sofa bên cạnh cô, tùy tiện mở TV, không biết đang chiếu phim cầu huyết gì, nhân vật chính đang hôn nhau. Anh liếc nhìn cô đang xé vỏ bánh, nhanh chóng chuyển kênh.

Diệp Đăng ngẩng đầu, thấy người dẫn chương trình của một kênh thiếu nhi đang dùng ngữ điệu khoa trương giới thiệu, cô nhú mày duỗi tay về phía anh.

Đào Dã cười trượt điều khiển đến cho cô, đứng dậy lấy hộp com

Lúc quay lại thấy TV đang chiếu chương trình dành cho người lớn tuổi.

Diệp Đăng mở cái miệng nhỏ cắn cái bánh nếp, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía anh cười cười.

Đào Dã cầm cái đôi dùng một lần gõ vào đầu cô: "Lại nói tôi già rồi?"

"Anh Dật Trần nói rằng trước kia anh là một tay đua, thật không đấy?"

Ngoài trời mưa rất to, bên ngoài có một cây hoa quế đã sớm bị mưa làm đổ.

"Ừ, tôi còn là thần cuồng hoàng hoàng."

"Thần cuồng hoàng hoàng là gì?"

Là từ chuyên nghiệp trong giới đua xe à? Sao lại nghe giống vắc-xin phòng bệnh cho chó vậy?

Đào Dã mở nắp hộp com ra, mùi thơm của đồ ăn lan tỏa khắp phòng. Vốn dĩ Diệp Đăng đã ăn bánh rồi nhưng không hiểu sao lúc này lại không chút tiền đồ nào mà thấy đói.

"Thần bí năng lượng, cuồng nhiệt tình tay lái, hoàng kim an toàn lớp xe, hoàng kim thần bí bộ kiện." Đào Dã nghiêm túc nói một tràng. Diệp Đăng nghe chả hiểu một từ nào cả.

"Nghe có vẻ rất lợi hại."

Đào Dã nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, nhin không được bật cười. Diệp Đăng có thể nhìn từ vẻ mặt của anh: Anh lại nói hươu nói vượn.

"Anh lại gạt tôi! Mấy từ này không phải do anh bịa ra chứ?"

Đào Dã không trêu cô nữa: "Tôi không có bản lĩnh này, thần cuồng hoàng hoàng là chạy chạy tạp dĩnh xe bán tốt nhất. Ngày đó bộ này tìm được rất khó."

Chạy chạy tạp dĩnh xe... Đây không phải là trò chơi từ hồi xưa chứ?

"Bỏ đi. Tôi cũng không cố tình muốn hỏi về quá khứ của anh." Diệp Đăng cảm thấy anh vẫn luôn giữ kín như bưng, hình như không thích chia sẻ chuyện của mình với người khác cho nên đến bây giờ những điều cô biết về anh rất ít.

"Cố Dật Trần còn nói cho cô cái gì không?" Đào Dã ăn được một tí đã dừng lại, có vẻ anh ăn không nhiều.

"Chẳng nói cái gì nữa." Diệp Đăng cầm cái túi bánh nếp trong tay vứt vào thùng rác.

Thật ra anh ấy còn nói bây giờ Đào Dã đang chữa bệnh. Lúc ấy Diệp Đăng còn khẩn trương hỏi bệnh gì, kết quả Cố Dật Trần nói rằng: Đầu óc có bệnh.

"Tôi đúng là một tay đua nhưng là chuyện của ba năm trước."

"Vậy bây giờ anh làm gì?" Diệp Đăng thấy mỗi ngày anh đều ăn không ngồi rồi.

"Nghỉ phép." Đào Dã thu dọn đồ trên bàn.

"..."

Nghỉ phép ba năm? Bỏ đi, có tiền làm gì chẳng được.

"Còn muốn hỏi gì không?"

"Không có." Diệp Đằng lắc đầu.

Đào Dã cười nhạt: "Sao không hỏi tôi người ở đâu? Cao bao nhiêu, cân nặng thế nào?"

"..."

Điều cô tò mò muốn biết có rất nhiều ví dụ như anh không làm việc thì lấy gì để nuôi sống chính mình? Không thể ăn bám bố mẹ chứ? Ví dụ như người nhà của anh đâu? Sao trên tay anh lại có vết thương?... Diệp Đằng cảm thấy mình tò mò về đời sống riêng tư của người khác như một tên biến thái, hơn nữa quan hệ của bọn họ chưa đến mức điều gì cũng chia sẻ cho nhau biết.

Vì muốn tìm hiểu nhiều hơn về anh, cô ở trên mạng tìm kiếm rất nhiều, thường xuyên dạo ở mấy diễn đàn về đua xe. Thế mới biết hóa ra lúc mười lăm mười sáu tuổi anh đúng là một đại ma vương, năm mười ba tuổi phá vỡ kỉ lục ở cuộc đua F4, bộc lộ sự tài giỏi của mình trong giới đua xe, được mọi người gọi là "Thiên chi kiêu tử"**, sau lại giành được giải cao trong rất nhiều cuộc đua. Năm mười chín tuổi lần đầu tiên tham gia đua F1 đã đạt được thành tích không tầm thường, mọi người chờ mong anh sẽ tỏa sáng một lần nữa tại cuộc đua F1 nhưng lại chỉ chờ được tin tức anh rời khỏi đoàn xe.

****Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.***

Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì không một ai biết. Đến sau này anh trở lại câu chuyện xưa trong miệng của mọi người.

Người mà cô thích đã có một thời rất tỏa sáng. Thế nhưng Diệp Đằng lại có một ý tưởng xấu, mặc kệ trước kia có xảy ra chuyện gì, may mắn là anh đã rời khỏi đội, nếu không vĩnh viễn cô và anh sẽ chẳng có điểm giao nhau nào.

Tiếng chuông điện thoại của Diệp Đằng vang lên, cô phát hiện chính mình đã quên chuyện mình còn phải về nhà.

"Tôi phải đi rồi. Cảm ơn bánh nếp của anh. Gặp lại sau." Diệp Đằng đứng lên, không chú ý liếc va đầu vào bả vai của Đào Dã.

Anh híp mắt nhìn, tầm mắt rơi xuống đôi giày cao gót của cô, thảo nào tự dưng hôm nay cô cao như vậy. Nhưng anh cũng nhìn thấy vết thương ở gót chân cô, tuy đã lành nhưng nếu đi tiếp không chừng nó sẽ chảy máu tiếp.

"Từ từ." Anh lấy từ kệ TV mấy cái băng cá nhân đưa cho cô: "Lần sau chọn giày thoải mái mà đi."

Diệp Đằng xé băng cá nhân, ngồi xổm xuống dán ở gót chân: "Nữ sinh thích xinh đẹp sẽ không sợ đau, anh không hiểu đâu."

"Tôi đi đây!" Diệp Đằng mở ô ra, quay đầu về phía anh vẫy tay tạm biệt rồi chậm chậm đi vào trong màn mưa.

Đào Dã nhìn bóng dáng của cô bật cười: "Nhỏ mà lanh..."

- - - - -

Từ cái lần Lâm Sơ đến lớp năm tìm Diệp Đằng, mọi người đều truyền tai nhau nói rằng học bá xinh đẹp đã có người thích rồi.

Đám nam sinh đều kêu than, chỉ có các nữ sinh lại bắt đầu bàn tán ai có thể may mắn gây ấn tượng với vị học bá này.

"Thiên ca, nói thật ra, có phải cậu mới cùng tiểu mỹ nữ yêu đương đúng không?"

"Chắc chắn luôn, Thiên ca vừa ra tay đã có tin người đây có người thích."

"Cái lần phân nhóm lần trước tớ đã biết rồi. Thiên ca trâu bò thật!*"

****Trâu bò hay còn gọi là ngưư bức, tức là chỉ sự lợi hại, mạnh mẽ mang ý bất nhã.***

Buổi sáng Phùng Thiên mới tới trường đã bị một đám nam sinh vây quanh, hỏi đông hỏi tây.

"Tất cả đều nhàn rồi quá phải không?" Phùng Thiên ngồi xuống, thuận thế liếc mắt nhìn chỗ ngồi trống rỗng của Diệp Đằng.

Tuy rằng Lâm Mạt đã hỏi qua nhưng cậu ta vẫn thấy khó chịu, muốn chính miệng cô nói không có thích ai mới yên tâm hoặc là nghe cô nói người kia chính là chính mình cũng không tồi. Nghĩ đến đây Phùng Thiên bất giác cong cong khóe miệng.

Diệp Đằng đi vào lớp đã bị đám nam sinh kia dùng ánh mắt quái dị nhìn cô chằm chằm. Cô cúi đầu nhìn quần áo của mình, không có mặc ngược. Cô cất balo vào ngăn bàn, mặc kệ bọn họ.

Phùng Thiên không biết làm bài kiểm tra ở đâu, đưa từ phía sau cho cô.

"Cái gì đây?"

"Bài kiểm tra của tôi, không phải cậu muốn nó à?"

Diệp Đằng nhìn thoáng qua mỗi câu chỉ viết được một ít, đẩy trở về: "Cái này không có bất kì giá trị tham khảo nào, cậu cũng không muốn học thì thôi vì cái gì mà phải uống phí công sức?"

"Ai nói tôi không muốn học?" Phùng Thiên bực mình, lại hạ giọng xuống: "Tôi không phải chỉ kém tiêu chuẩn một ít thôi à?"

Xung quanh tất cả đều cười trộm.

"Ai cha, Thiên ca vì yêu mà học."

"Phùng Thiên, tôi thương lượng với cậu chuyện này." Diệp Đằng vừa nghe bọn họ nói mình và Phùng Thiên là một đôi đã cảm thấy phiền: "Có thể nói với bọn họ một tiếng đừng có đem ghép tôi với cậu là một đôi, người không biết lại cho rằng cậu với tôi có ý gì đó."

Phùng Thiên không nghĩ cô sẽ trực tiếp nói ra, về mặt kinh ngạc, không biết phải trả lời cô như thế nào, trái lại còn hỏi cô: "Tôi với cậu thì có ý gì? Tôi còn muốn hỏi cậu đối với tôi cậu có ý gì?"

Diệp Đằng thấy mình với cậu ta đúng là ông nói gà bà nói vịt, xoay người trở lại: "Tôi có bệnh à?"

Mấy nam sinh lúc nãy còn ồn ào nháy mắt đã an tĩnh như gà, tuy rằng bình thường họ cũng nhìn quen Diệp Đằng với Phùng Thiên cãi nhau nhưng cũng chỉ cho rằng đây là đánh yêu, thậm chí Phùng Thiên cũng cảm thấy như vậy. Nhưng hôm nay đột nhiên cảm thấy... Sự tình hình như không đúng lắm, bọn họ nhìn sắc mặt của Phùng Thiên. Cậu ta đã vắng vẻ ra, mặc kệ tiếng chuông vào học đã vang lên, lập tức đi ra ngoài.

Lúc tan học, Diệp Đằng bị Lưu Sướng chặn ở cửa lớp.

"Thiên nhi nói muốn nói chuyện với cô."

"Tôi vội phải về nhà, có chuyện gì thì mai ở trường nói." Diệp Đằng cảm thấy mình với cậu ta chẳng có gì để nói, hơn nữa mỗi lần nhìn mặt cậu ta đều thấy khó chịu. Nói chuyện với cậu ta quá khó khăn, có đặc biệt sợ ngày nào đây nhận không được sẽ cho cậu ta một quyền.

"Chỉ năm phút thôi, ở quán trà sữa." Lưu Sướng nhìn rất nghiêm túc: "Phùng Thiên giống như một đứa trẻ vậy. Tôi với nó lớn lên từ nhỏ nên rất hiểu nó, nó không xấu, đừng trông mặt mà bắt hình dong."

"Tôi cũng có tiêu chuẩn phán đoán của riêng mình. Cậu ta ấu trĩ nhưng không có đạo lý rằng tất cả mọi người phải chịu đựng sự ấu trĩ của cậu ta cho nên tôi hẳn không có cái nghĩa vụ này." Diệp Đằng vẫn luôn chịu đựng cậu ta nhưng mấy người bạn của cậu ta, cô thật sự chán ghét: "Huống hồ, tôn trọng cũng là cho nhau cơ hội."

Lưu Sướng cười gắt đầu: "Vậy cô đi đi."

Lâm Mạt chạy chậm chậm theo Diệp Đằng ra khỏi lớp học, lúc xuống tầng lặng lẽ thở phào một hơi: "Đằng Đằng cậu thật lợi hại, cậu ta chẳng nói được lời nào."

Diệp Đằng chớp chớp mắt nhìn về phía cô ấy: "Lợi hại đúng không? Tôi sẽ trở thành thiên hạ vô địch thôi."

Nói với cậu ta hai câu này thật sự không là gì cả. Cô còn có thời điểm huy hoàng hơn, nói chuyện với một đám đại nhân mà không hề lo sợ. Bởi vì cô biết, có đôi khi trầm mặc sẽ không bảo vệ bạn mà chỉ làm bạn thêm tổn thương.

Nhưng những điều này chỉ là đối với người khác, còn khi mà người thân chọc cho bạn một con dao, cho dù có một vạn câu bạn cũng chẳng thể nói được lời nào. Huyết thống chính là điều không thể xóa bỏ, và nó cũng là một loại nghiệt duyên như cô và Diệp Thần.

Cô không nghĩ đến cách một khoảng thời gian, ông ta lại xuất hiện, lần này là ở cổng trường, nhìn như hồn ma, thoát ần thoát hiện.

Lần trước gặp ở bãi đỗ xe, cô vẫn luôn sợ sẽ có ngày này cho nên đã chuẩn bị tinh thần, không còn hoảng loạn nữa: "Mạt Mạt, cậu đi trước đi, tớ có chút việc."

"Ừ, cậu nhớ về nhà sớm." Lâm Mạt nắm quai cặp, chuẩn bị về nhà.

"Tớ biết rồi." Diệp Đằng nhìn thẳng vào người đang đứng cách đó không xa, râu ria xồm xoàm, hình như là ở bên ngoài chơi lâu lông khá lâu, nói không chừng là lại cờ bạc.

Diệp Đằng đi qua người ông ta, làm như không quen biết. Người nọ đi theo cô, người nông nặc mùi rượu: "Thấy người lớn cũng không biết đường chào hỏi? À, thành con của giáo sư rồi, bây giờ gọi là gì nhỉ? Hứa Đằng sao?"

"Tránh ra!" Diệp Đằng đột nhiên xoay người, cô thật sự muốn sụp đổ: "Ông đừng mơ tưởng sẽ moi được tiền từ tôi! Tôi một phần tiền sẽ không cho ông đâu!"

Ở cổng trường có rất nhiều người, đều bị cô hét to như vậy hấp dẫn tầm mắt. Lúc này Diệp Đằng mới ý thức mình còn đang ở cổng trường, cô cúi đầu đi về phía trước một đoạn.

"Nha đầu chết tiệt trở thành tiểu thư tính tình cũng lớn không ít ha. Tao nghe nói mày là người thể thân ở nhà người ta. Thế nào? Trở thành thể thân vui không?"

"Mặc dù mày là con của giáo sư nhưng vẫn phải gọi tao một tiếng cậu. Mày là do chị tao mang nặng đẻ đau, và mày cũng là sao chổi hại chết chị ấy."

"Mày cho rằng mày đối thân phận là được? Đòi này, cho dù chết mày vẫn là người của Diệp gia!"

Diệp Đằng nghe mỗi một câu của ông ta, gắt gao cắn môi, trong lòng mặc niệm: "Tôi không phải! Tôi không phải! Tôi không phải!"

"Đây là cha con mày thiếu Diệp gia bọn tao, là chúng mày thiếu tao! Nghe thấy chưa? Nha đầu chết tiệt, khi tao còn đang từ từ nói chuyện, mau đưa tiền bồi thường ra đây."

Diệp Đằng không thể nhịn được nữa, đứng tại chỗ không nhúc nhích: "Ông dựa vào gì mà nói bố tôi như thế? Ông chính là hung thủ giết người!"

"Tao giết người?" Diệp Thần cười lạnh: "La do ông ta đột nhiên chạy ra đường nên bị xe đâm chết, có liên quan gì đến tao? Còn không phải mày là sao Tang Môn*, hại chết mẹ lại hại chết cả cha."

****Sao Tang Môn nói về: Tang tóc, hình thương, tai nạn, tang thương, bệnh tật, chết chóc***

Sao Tang Môn.

Ông ta là người thân của cô, vĩnh viễn biết được cô đau nhất ở nơi nào. Cô tự trách bản thân mình để lộ điểm yếu, trở thành vũ khí sắc bén của ông ta làm tổn thương cô, bách phát bách trúng.

Đáng giận nhất là cô ngoài khóc thì không thể động thủ. Lần trước vì đá ông ta mấy đá mà bị đưa đến cục cảnh sát. Ông ta tựa như thuốc cao bôi trên da chó, chạm vào không được, xả không xong.

Diệp Đằng lâm vào tuyệt vọng, cô ôm mặt ngồi xổm ven đường, mọi người đi qua đi lại, tiếng ồn ào của đám đông cùng tiếng còi xe tới tới lui lui.

"Sắp đến giờ rồi, lần này tao bỏ qua. Nha đầu chết tiệt kia, lần sau nhớ mang thẻ đến, tao sẽ đến tìm mày."

Diệp Đằng cảm giác lòng bàn tay có một mảnh thấm ướt, mọi người đều vây xung quanh cô, còn ân cần hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại ngồi đây?"

Còn có người tốt bụng đến hỏi: "Em gái, em không sao chứ? Có phải là cơ thể không thoải mái không? Có cần gọi xe cứu thương không?"

Diệp Đằng liều mạng lắc đầu, nước nớc, giã giữa đứng lên.

Đào Dã ngồi chung xe với Cố Dật Trần, đi ngang qua đó. Lúc tan học lượng người quá lớn, xe nhích từng chút một, chờ cảnh sát giao thông điều khiển, đột nhiên anh thấy có một cô gái đứng ven đường, có điểm giống với Diệp Đằng.

"Dừng một chút, tôi xuống xe xem thử."

"Xem cái gì?" Cố Dật Trần không kiên nhẫn mà ẩn còi: "Còn dừng xe lại? Ở đây không có chỗ nào để đỗ xe cả."

"Tôi xuống trước, cậu đợi tôi ở ngã tư phía trước." Đào Dã mở cửa đi xuống, đến gần mới xác định đúng là Diệp Đằng.

"Sao lại khóc?"

Diệp Đằng nghe thấy âm thanh quen thuộc liền ngừng đầu, mặt đầy nước mắt, đáng về đau khổ, cực kì giống ở phòng bida ngày đó, nhưng bộ dáng còn đáng thương hơn.

Diệp Đằng duỗi tay ôm lấy anh, nước mắt thấm đẫm phần ngực áo sơ mi của anh, nước nớc, một câu cũng không nói nên lời.

Hãy cho cô tùy hứng một chút bởi vì cô biết, Đào Dã sẽ không cười nhạo cô.

"Để tôi tìm cơ hội khác. Mà cậu sẽ từ tế với người ta trong tương lai chứ?" Luru Sướng và Phùng Thiên vừa vặn đi từ cửa tiệm trà sữa ra. Cậu ta đã khuyên Phùng Thiên nửa ngày trời.

"Tôi cũng không biết, cô ấy luôn đối nghịch với tôi. Cậu xem bộ dáng đánh đá của cô ấy có chút nào giống một cô gái?" Phùng Thiên lải nhải, vừa ngẩng đầu đã thấy hình bóng quen thuộc.

Cái người vình vảnh kiên cường, lạnh lợi, đánh đá kia đang khóc như một đứa trẻ con trong lòng người khác.

□□Hết chương 19□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

"Có chuyện gì đấy? Cậu không đi xem thử à?" Luru Sướng đẩy Phùng Thiên đang đứng bên cạnh: "Sao lại khóc thành thế này? Mà người đàn ông kia là ai?"

Phùng Thiên nhìn Diệp Đăng khóc thảm thiết như vậy, hơi kích thích. Cô như một con thú nhỏ đáng thương, còn người mà đang ôm cô thì nhẹ nhàng xoa đầu cô, sau đó thấp giọng nói điều gì đó.

"Tôi mẹ nó biết thế nào được! Không quen biết!" Phùng Thiên xoay người bỏ đi.

Luru Sướng vội đuổi theo: "Con gái họ muốn được dỗ dành, cung chiều còn cậu cả ngày không bắt nạt thì rống lên với người ta, cứ thế này ai thích cậu cho được?"

"Biết rồi, biết rồi!" Phùng Thiên không kiên nhẫn mà xua xua tay, nhịn không được quay lại nhìn thoáng qua.

"Cứ mặc kệ thế à? Nhìn người kia hình như không phải là học sinh." Luru Sướng biết cậu ta không yên tâm.

"Không phải là cậu nói rồi à? Tôi phải đối xử tốt với cô ấy hơn. Bây giờ tôi không đi đến đây có lẽ cô ấy sẽ cảm kích hơn." Phùng Thiên xoay mặt: "Còn người kia là một người anh mà cô ấy biết, người khá tốt, không có việc gì đâu."

"Anh?" Luru Sướng nửa tin nửa ngờ mà đuổi theo, đập tay lên vai Phùng Thiên: "Cái gì mà anh? Cậu xác định không phải là tình địch với cậu chứ?"

"Sao có thể?"

"Sao lại không có khả năng? Người kia nhìn có vẻ đẹp trai hơn cậu nhiều." Luru Sướng cười hi hi ha ha nói đùa với cậu ta "Người ta thì được bỏ nhào vào lòng ngực, cậu thì... chẳng có tiền triển gì."

"Con chó Luru Sướng! Tránh xa tôi ra."

Bên kia Diệp Đăng mới ngừng khóc, cảm giác tốt hơn lúc nãy. Cô nhận lấy khăn giấy Đào Dã đưa qua.

Diệp Đăng cúi đầu: "Cảm ơn."

Cô mờ tờ giấy ra, che mặt: "Lúc này anh thấy gì thì quên hết đi, quá mất mặt."

Đào Dã cười khê: "Cũng không phải là chưa thấy qua."

Diệp Đăng lộ ra đôi mắt đỏ rực, gương mặt vì mới mất khống chế cảm xúc mà có chút phấm hồng: "Không giống nhau."

Lúc khóc quá xấu, cô cũng nghĩ rằng sẽ bị anh thấy cảnh này.

"Ồ trường bị bạn bắt nạt à?"

"Không phải." Diệp Đăng không biết phải bắt đầu từ đâu. Từ chuyện mẹ cô sinh khó năm đó nói lên? Hay là từ chuyện Diệp Thần dây dưa với cô để đòi tiền bồi thường? Những chuyện đó đã bị cô kìm nén quá lâu, bỗng nhiên bởi mớ nó lên có cảm thấy có chút khó chịu: "Là chuyện trong nhà thôi, không có việc gì cả."

Cũng không có chuyện gì, chỉ là bị một tên vô lại dây dưa mà thôi.

Diệp Đăng buông tờ giấy vẫn luôn che mặt, lộ ra một nụ cười tự cô vũ bản thân, nói với anh nhưng cũng như là nói với chính bản thân mình: "Lần sau, lần sau tôi sẽ không khóc nữa."

"Xe của Cố Dật Trần đang đỗ ở phía trước, tiện đường đưa cô về nhà luôn."

Diệp Đăng lấy điện thoại ra, mở WeChat của Phuong Thục Trân. Mỗi lần tan học cô đều tự mình về nhà, hôm nay về muộn thế này cũng nên nhắn cho bà một tin.

Cô yên lặng đi theo anh, gió đêm lạnh căm căm, chui cả vào trong lớp áo ấm. Cô cất điện thoại đi, nhìn thoáng qua người bên cạnh: "Đừng nói chuyện này cho anh Dật Trần."

"Nói cái gì?" Đào Dã dứt tay vào trong túi, vẻ mặt như cái gì cũng không biết: "Không phải cô bảo tôi quên hết đi à?"

"Ừ. Tôi chỉ sợ anh gạt tôi."

Đào Dã nhìn ánh mắt hoài nghi của cô, bật cười, rút tay ra giơ đến trước mặt cô: "Hay là tôi với cô mớc ngoéo?"

"Tôi không có trẻ con như thế." Ngoài miệng Diệp Đăng nói như vậy nhưng vẫn vươn tay ra ngoắc lấy ngón út của anh: "Nhưng anh là người không thể quá tin tưởng."

Tay cô quá nhỏ, lúc đóng dấu không thể vươn đến. Nhìn anh lúc này tìm Diệp Đăng không tìm được mà đập thình thịch.

Cố Dật Trần đi đến thấy cô còn có chút giật mình: "Đăng Đăng?"

"Anh Dật Trần."

Đào Dã mở cửa xe cho cô, cô ngồi vào trong góc khuất nên Cố Dật Trần cũng không phát hiện ra cô khóc nên mặt phấm hồng.

"Sao em lại chưa về nhà thế?"

"Cơ thể cô ấy có chút không thoải mái, cậu làm anh cũng nên đưa cô ấy về nhà." Đào Dã bắt đầu tăng tốc Cố Dật Trần.

Cố Dật Trần ghét bỏ mà liếc mắt một cái: "Còn cần anh phải nói. Đẳng Đẳng nhà em ở đâu vậy?"

Đào Dã trực tiếp đưa đến thoại cho anh ta: "Đi theo nó."

Hiện tại Diệp Đẳng không thể nói chuyện. Lúc xuống xe cô đi đến phía cửa sổ xe nói lời cảm ơn, cô đột nhiên ngoan ngoãn thế này Cố Dật Trần có điểm không thích ứng được.

"Có số điện thoại của tôi chưa?" Cuối cùng Đào Dã cũng hỏi một câu.

"Rồi." Diệp Đẳng gật đầu.

"Không có gì, vào nhà đi." Đào Dã khẳng định hôm nay cô gặp điều gì đó nhưng nếu cô không muốn nói anh cũng sẽ không hỏi. Anh vốn định nói nếu gặp chuyện gì có thể gọi cho anh, đừng ngại ngốc mà để cho người ta bắt nạt nhưng lại ngại lúc này mới ngoác tay với cô hứa sẽ giữ bí mật nên không nói gì nữa.

Cố Dật Trần cảm thấy buồn bực: "Đứa nhỏ này hôm nay có vẻ không có tinh thần."

Đào Dã nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô chậm chậm khuất khỏi tầm mắt: "Chắc là học tập mệt mỏi quá."

"Em phát hiện hình như anh thay đổi rồi." Cố Dật Trần lắc đầu. "Trước kia anh đâu có quan tâm đến ai. Anh là cái ngày cả ngày chỉ chờ nhận lấy 258 vạn, ai cũng mặc kệ. Anh có nhớ không? Lúc đấy có một tay đưa nữ, mới vào đội ngày đầu tiên đã bị anh mắng khóc, anh mẹ nó lúc ấy còn tức giận."

Đào Dã sờ sờ cằm: "Có sao?"

"Còn giả vờ." Cố Dật Trần cười ha ha: "Hiện tại ngài đã tu luyện thế nào rồi? Học được lòng từ bi rồi à?"

"Điều đó không đúng." Đào Dã lười biếng ngửa về phía sau: "Có thể là do tuổi đã lớn, nên dễ mềm lòng với bọn trẻ con."

Cố Dật Trần khinh thường, trừng mắt với anh: "Thôi đi. Sao anh không nói vì muốn bảo vệ cho những mầm non tương lai của tổ quốc?"

Đào Dã nói tiếp: "Ý này cũng không sai."

Diệp Đẳng từ thang máy đi ra, ghé vào chỗ cửa sổ thấy Cố Dật Trần đã lái xe ra khỏi tiểu khu. Trong lòng cảm thấy ảm áp vì anh không đẩy mình ra, vì anh cẩn thận mà bảo vệ lòng tự trọng của cô, và còn vì anh không truy vấn xem nguyên nhân là vì sao.

Đào Dã thật tốt. Mỗi ngày trôi qua cô đều thích anh nhiều hơn một chút.

Cho dù cô biết việc này có thể không có ý nghĩa gì đối với anh. Anh chỉ là thuận tay giúp một đứa trẻ mà anh có quen biết.

Phương Thục Trân thấy cô trở về, đưa đĩa trái cây mới vừa cắt xong cho cô: "Đẳng Đẳng có đói bụng không? Ăn chút trái cây trước đi."

Cô cầm một miếng dưa vàng bỏ vào miệng: "Ngọt lắm ạ."

"Đúng rồi, còn nhớ chuyện học piano mẹ đã nói với con không? Mẹ đã hẹn với giáo viên rồi, cuối tuần sẽ tới đây dạy con. Con muốn học buổi sáng hay buổi chiều."

"Buổi sáng đi ạ." Diệp Đẳng có chút thất thần.

"Được, để mẹ đi sắp xếp. Con nhớ nghỉ ngơi sớm một chút, đừng làm bài tập đến muộn quá."

"Vâng, mẹ ngủ ngon." Diệp Đẳng gật đầu.

Lúc thay quần áo, trong túi rơi ra tập khăn giấy mà Đào Dã đưa cho cô, đã dùng một nửa.

Cô nhột nố lên, cất vào trong ngăn kéo. Ngón tay tìm kiếm ở trong túi. Có cái vòng tay hắc diệu thạch của cô, còn có một bức ảnh, là ảnh cô chụp chung với bố, trong ảnh bố đang ôm cô cười. Diệp Đẳng lấy khung ảnh ra: "Bố, con nói cho bố một bí mật, hình như con thích một người rồi."

Diệp Đẳng gọi cho Kiều Chính Dương hỏi thăm tình hình gần đây của ông nhưng thật ra là muốn nghe xem Diệp Thần có trở lại làm phiền họ không.

Kiều Chính Dương nhìn Diệp Đẳng lớn lên, vừa nghe cô nói chuyện liền biết lý do vì sao.

"Có phải cái tên kia lại đến tìm con đúng không?" Cách điện thoại cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của Kiều Chính Dương: "Thằng đấy có làm gì con không?"

"Con không sao. Con chỉ sợ ông ta lại đến nhà chú ném đồ. Lần trước ông ta thiếu chút nữa đã làm em bị thương." Diệp Đẳng nhớ đến chuyện này liền cảm thấy mình cần phải xin lỗi gia đình chú Kiều.

"Chú thím không sao. Còn con đấy. Con nói xem con còn nhớ như thế nào lúc xui xẻo có một người cậu như vậy. Haizzz!" Kiều Chính Dương bắt đầu đi thờ dài: "Con có chuyện gì thì đừng giấu. Lần sau nếu gặp lại thằng đấy nhớ nói cho bố mẹ nuôi biết, biết chưa? Người lớn luôn có biện pháp để giải quyết."

"Vâng, luôn có biện pháp."

"Đúng rồi, thím con mấy hôm nay không có việc gì làm nên làm mấy vịt mà con thích. Hai ngày nữa sẽ gửi cho con, con gửi địa chỉ cho chú nhé."

"Thật chứ ạ?"

Kiều Chính Dương nghe thấy cô hưng phấn như vậy, cười nói: "Lá con của chúng ta vẫn còn trẻ con lắm!"

Sao lại nói như vậy? Rõ ràng mấy năm nữa cô sẽ thành niên.

Ôm tâm trạng chờ mong món vịt yêu thích nên thời gian trôi qua rất nhanh. Diệp Đẳng cũng không chú ý từ ngày cô cự tuyệt nói chuyện với Phùng Thiên, từ hôm sau, Phùng Thiên liền không nói chuyện với cô.

Mỗi ngày cậu ta thấy cô như hai người không biết nhau. Diệp Đẳng không biết Lưu Sướng nói thế nào với cậu ta nhưng thế này cũng tốt.

Kết quả kiểm tra 1 tiết trở thành căn cứ để chủ nhiệm lớp đánh giá thành quả của việc đôi bạn cùng tiến. Vương Văn Trác theo sự tiến bộ của từng người, tiến hành xếp hạng từng nhóm để thúc đẩy mọi người luôn cố gắng.

Người khác đều tiến bộ, chỉ riêng Phùng Thiên không tiến mà còn lùi.

"Trời ơi!" Lâm Mạt nhìn bảng xếp hạng của từng nhóm: "Thế mà chúng ta lại xếp cuối cùng."

"Chuyện này có gì mà kinh ngạc?" Diệp Đăng tò vò đây rõ ràng là điều mà cô đã dự đoán: "Điều tở kinh ngạc nhất là Phùng Thiên còn chưa rút lui."

"..."

Cái bảng xếp hạng kia gắn ở gần cửa sau, Phùng Thiên ngồi bên cạnh nó. Cậu ta nghe được muốn phản bác, há miệng thở dốc nhưng lại không nói gì.

"Cậu có thấy dạo gần đây Phùng Thiên lạ lạ không?" Lâm Mạt chọc chọc Diệp Đăng, thấp giọng hỏi.

"Có chút, ít làm mấy việc vô nghĩa hơn."

"Không phải, cậu ta không hề nói chuyện với cậu." Lâm Mạt tuy rằng vô thanh vô tức nhưng ở phương diện quan sát này cô và anh trai mình tương đối giống nhau.

"Này, hai người có thể không đứng trước mặt tôi nói chuyện không?" Phùng Thiên rút cuộc cũng không nhịn được: "Lão tử..."

Cậu ta nhìn chăm chăm vào mắt của Diệp Đăng, đột nhiên nhớ tới bộ dáng khi khóc ngày đó của cô, nhú nhú mày, sửa lại: "Tôi thích nói chuyện với ai thì nói."

"Ngài tùy ý." Diệp Đăng cảm thấy người này vẫn luôn rất không bình thường.

"Thế còn... Sao lát nữa cậu còn đến nhà Lâm Mạt?" Phùng Thiên cầm bút viết linh tinh, tâm phiền ý loạn.

"Ừ, tôi muốn lấy đồ chuyển phát nhanh." Trong lòng Diệp Đăng tràn đầy vệt: "Mạt Mạt, cậu thích ăn vệt không?"

"Tôi rất thích." Phùng Thiên xen vào.

"Cậu đổi tên rồi à?" Diệp Đăng trừng mắt một cái: "Cậu tên là Phùng Mạt Mạt?"

Lưu Sướng nói với cậu ta phải đối xử với cô nên cậu đành viết chữ "Nhẫn" lên tay.

Diệp Đăng chờ cậu ta phá tác, kết quả cậu ta lại không nói gì.

Diệp Đăng vào WeChat tìm tin tức chuyển phát nhanh, click mở vòng bạn bè thấy ảnh đại diện của Đào Dã, tùy tay bấm vào.

Anh đăng một bức ảnh chụp đường đua.

Cố Dật Trần bình luận ở dưới: "Thảo*! Thật à? Là ai mẹ nó nói đời này sẽ không đua xe nữa?"

****Một từ chữi bậy ở Trung.***

Đào Dã trả lời: "Tôi ngoắc tay với cậu à?"

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào cũng không thể che được nụ cười của thiếu nữ.

□□*Hết chương 20*□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21

Bởi vì nghĩ còn phải chia một ít cho dì Lưu nên Diệp Đăng bảo chú Kiều trực tiếp gửi đến trường. Lúc đến phòng bảo vệ, bác bảo vệ còn nhìn cô một cái: "Là cháu à? Cháu lấy được không?"

"Dạ?" Diệp Đăng cho rằng cái túi nó nhỏ nhưng vừa vào thấy đã choáng váng, hình như chú Kiều định cho cô cả một cái đầu lợn chẳng..

Đó là một cái hộp rất to, không biết là khoảng bao nhiêu con, chắc là một mình cô bê không nổi. Bên trong có một số thứ xếp chồng lên nhau, nhìn vào có vẻ là mười con trở lên.

Diệp Đăng đã bê thử, vì bên trong toàn là thịt nên khá nặng.

"Nếu không thì tớ mở ra trước, đưa cho dì Lưu một ít, sau đó..." Diệp Đăng nghĩ cũng nên đưa hai con cho Đào Dã: "Cái này cũng không quá nhiều."

"Không cần phải dỡ ra đâu, để tôi bê cho." Phùng Thiên khom lưng ôm cái hộp từ dưới đất lên, cảm thấy nó quá nặng nên hơi chệnh choạng.

Lâm Mạt và Diệp Đăng đứng đối diện, thiếu chút nữa là bật cười thành tiếng.

Vốn nghĩ là định giảm bớt lượng công việc, nên khi đi qua tầng một đưa luôn qua nhà Đào Dã nhưng nhà anh lại khóa cửa, hình như là không có ai ở.

Phùng Thiên ôm cái hộp đi vào thang máy, thở dài một hơi, mấy cô gái đang nhìn cậu ta với ánh mắt kỳ lạ, xoay người nhìn chăm chăm vào cửa thang máy.

Mở cửa cho họ là Lâm Sơ, bây giờ cậu ấy cũng là thành viên cố định của nhóm học tập. Cũng không biết dì Lưu vừa đe dọa vừa dụ dỗ như thế nào, chỉ biết là một tuần vào thứ năm cậu ấy đều sẽ ngồi ở sô pha bên cạnh nhìn Diệp Đăng, cảm thấy chỉ số IQ của hai người họ như muốn phát điên.

"Đầu óc cậu còn ở đó à?" Lúc Phùng Thiên đổi giày, Lâm Sơ đột nhiên hỏi.

"Hả?" Phùng Thiên không hiểu cậu ấy rốt cuộc đang nói cái gì.

"Không đi đổi bồn inox à?"

Diệp Đăng với Lâm Mạt nhìn Lâm Sơ mặt vô cảm mà nói ra lời này, cười như điên.

"Anh, anh thế này mà kể chuyện cười đấy." Trong một thời gian dài, kể cả cô Phùng Thiên, Lâm Mạt cũng không còn sợ hãi nữa, hơn nữa cô ấy ở nhà vẫn luôn tương đối tự tại.

Diệp Đăng cười đến đau bụng. Lần trước do cô buồn bực, thuận miệng chửi Phùng Thiên một câu, nói đầu óc cậu ta không bằng một cái bồn inox, không nghĩ Lâm Sơ lại nghe được.

"Cậu có biết cậu dùng cái biểu cảm này để nói chuyện thực sự rất khóì hài không?"

Lâm Sơ nhìn bọn họ, vẻ mặt như không biết chuyện gì đang xảy ra, quay lại sô pha tiếp tục đọc sách. Bất quá cậu ấy tưởng Phùng Thiên chỉ dối một chút thôi. Nếu không phải cậu ta thì cậu ta cũng không đáng để gia nhập cái nhóm học tập quái quỷ này.

Phùng Thiên lạnh nhạt nhìn họ: "Cười đủ chưa? Tôi nói cho mà biết, tôi phát hiện tính tình bây giờ của tôi khá tốt, nếu là trước kia, các cậu một người cũng đều không chạy được."

Trong nháy mắt Lâm Mạt an tĩnh như gà, Diệp Đằng cũng lười cãi nhau với cậu ta. Huống chi gần đây cậu ta cũng khá tốt, so với trước kia an tĩnh hơn nhiều.

Mỗi lần Diệp Đằng đều nói qua một chút về các bài thi, thuận tiện bổ sung một chút kiến thức cho hai người họ, sau đó ăn cơm tối. Thời gian cũng không còn nhiều nữa, tối nay Phương Thục Trân có việc ở trường, không đi đón cô được, Diệp Đằng thấy trời vẫn chưa tối lắm, định đi sớm một chút.

Cô nghĩ Hứa Kính Nghiêu với Phương Thục Trân không thích ăn vịt, vì vậy để thêm một vài con cho đi Lư, tìm một cái túi mang một ít về, cho cho Phùng Thiên mang hai con đi.

Phùng Thiên với Diệp Đằng cùng nhau ra khỏi cửa, lúc xuống tầng thấy nhà Đào Dã vẫn còn khóa nhưng trên hành lang có thêm mấy kiện quần áo, xem ra là anh mới vừa rời đi.

"Lần trước tôi bảo Lư Sướng gọi cậu, sao cậu không đến?" Thật ta Phùng Thiên muốn hỏi cô vì sao hôm đấy cô lại cô lại khóc, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Cái túi nilon trong tay Diệp Đằng thỉnh thoảng lại va vào chân cô: "Cậu có chuyện gì? Nói luôn đi."

"Không được." Phùng Thiên cúi đầu nhìn mái tóc mềm mại hơi cong cong của cô, cảm thấy có chút đáng yêu: "Tôi nghĩ bây giờ không nên nói."

"Cậu thích nói hay không thì tùy." Tâm tư của Diệp Đằng cũng chẳng ở trên người cậu ta.

"Cậu..." Phùng Thiên bị cô chọc cho tức: "Cậu có thể đối xử với tôi tốt một chút không?"

"Cậu có thể đối xử với tôi tốt một chút không?" Diệp Đằng nói lại y nguyên.

"Bỏ đi." Phùng Thiên cũng chẳng có biện pháp nào với cô nữa: "Lúc tôi thấy cậu khóc sao mồm mép không lợi hại như thế này?"

Diệp Đằng nhảy bèn xoay mặt qua: "Cậu thấy tôi khóc lúc nào?"

"Hôm đấy cậu không đến, sau đó lại khóc ở ven đường. Đừng nói là tôi nhìn nhầm rồi."

"Cậu nhìn nhầm rồi!" Diệp Đằng bực bội mà rảo bước nhanh hơn.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói cho người khác đâu, miễn là sau này đừng chọc tôi là được." Phùng Thiên đi theo cô, còn cò kè mặc cả.

"Tôi chọc cậu?" Diệp Đằng cảm thấy cậu ta quả thực là hết thuốc chữa. Mọi lần đều ta cậu ta tới chọc cô, làm người cũng phải nói một chút đạo lý chứ: "Bỏ đi, tôi đây về sau sẽ không nói chuyện với cậu nữa, được chưa?"

Phùng Thiên nhìn bóng dáng của cô, bực bội đá chân vào trong không khí, túm tóc, cũng không biết là cô đang tức giận với chính mình.

Diệp Đằng đi đến ga tàu điện ngầm, lúc chờ tàu thấy Đào Dã đang ngồi trên ghế, mới này còn bực bội thấy anh đột nhiên an tĩnh hơn hẳn, vốn dĩ cho rằng tuần này sẽ không gặp được anh.

Cô ở trong thang máy hướng bên kia vẫy vẫy tay, vừa xuống dưới liền chạy tới: "Anh đi đâu vậy?"

"Đến Tân Hồ*. Hôm nay cô tự về nhà à?" Đào Dã biết mỗi tuần vào thứ năm cô đều đến nhà của Lâm Mạt.

*Tân Hồ là một thuộc,... Quận Tân Hồ có diện tích 770, dân số cuối năm 2001 là 780.000 người. Quận này được chia thành 4 (Hà Liệt, Vinh Hạng, Lê Hồ, Lê Viên), 5 trấn (Tân Hồ, Hoa Trang, Mã Sơn, Thái Hồ, Hồ Đại).

"Vâng." Diệp Đằng ngửa đầu tìm trạm đến Tân Hồ, cùng hướng với cô, chỉ là phải đợi tàu giữa chừng.

Thời điểm lúc sáu bảy giờ ga tàu rất đông, chỗ cửa đợi tàu đã có một hàng dài. Diệp Đằng đi theo phía sau anh: "Chú của tôi có gửi một ít đồ ăn cho tôi, anh có cần không?"

"Cảm ơn nhưng tôi không cần, tôi không nấu cơm." Đào Dã thấy túi cô xách có vẻ khá nặng: "Có cần tôi cầm hộ không?"

"Không nặng đâu. Thật ra anh chỉ cần cho vào lò vi sóng một chút là có thể ăn rồi."

Đào Dã không biết cô có thứ gì mà một hai phải cho anh, cười nói: "Tôi già thế này rồi, ăn nhiều cũng không lớn được. Có cứ giữ lấy mà ăn."

Ga bắt đầu báo đến giờ lên tàu, tàu điện ngầm thì nhau đến. Mọi người đều chen chúc nhau lên tàu, Diệp Đằng cũng đi theo anh lên.

Không gian tàu khá hẹp, anh dựa sườn xe bên cạnh. Lúc tàu bắt đầu đi, Diệp Đằng không đứng vững, vội vàng bám vào cánh tay của anh.

Anh phải đổi chuyển nên rất mau đã vào xuống tàu.

"Có phải anh sẽ kết thúc kỳ nghỉ đúng không?" Diệp Đằng ngửa đầu hỏi: "Tôi nhìn vòng bạn bè của anh."

Người đàn ông hoàn mỹ ở trên đầu cô âm thanh không ngừng biến hóa: "Ừ, còn đang liên hệ đoàn xe. Đạo gần đây vẫn còn phải đi lại nhiều, có khả năng phải qua giai đoạn này."

"Vậy anh phải đi à?" Diệp Đằng đã xem anh thì đầu trước kia, hình như là lúc mới vào đoàn xe, phòng chừng không ở thành phố A. anh có thể không rời đi không?

"Không." Đến trạm dừng xe, Đào Dã thuận tay cầm cái túi trong tay cô: "Tôi cầm cho."

Diệp Đằng không biết nên nói thế nào, chờ tàu lần nữa khởi động mới hé răng: "Anh có fans không?"

Đào Dã bị cô hỏi ngừng một lúc. Anh đã biến mất ba năm, quyết định quay lại còn chưa có, anh hơi do dự, fans? Có lẽ anh đã sớm bị quên đi.

"Có lẽ là không có." Đào Dã đổi tay xách túi: "Cũng không chắc. Tôi là tay đua đẹp trai thế này, tương đối hiếm thấy."

"..." Diệp Đằng cười phản bác: "Đã ba năm trôi qua rồi, bọn họ có khi còn không nhớ rõ anh trông thế nào."

"Fans của tôi không giống cô đâu, tiểu vô lương tâm." Đào Dã ngẩng đầu nhìn bảng thông báo: "Mới ba năm liền quên á?"

Diệp Đằng rừ mắt: "Tôi đâu có nói tôi đâu."

"Cầm đồ cho cẩn thận, tôi đổi tàu đây." Đào Dã đưa đồ cho cô, hướng phía cửa tàu chen qua.

Diệp Đăng nhìn anh đi, đi tới chỗ anh vừa đứng, ngẩng đầu thấy nó đánh số 03941.

Thích anh, mọi thứ về anh đều muốn nhớ kĩ.

- - - - -

Đào Dã từ tàu điện ngầm đi ra, đã là bảy tám giờ tối, cũng không biết ai chọn chỗ quý quái thế này, lại chọn Tân Hồ.

Chỗ này muốn lái xe đến thì mất rất nhiều thời gian, không bằng đi tàu điện ngầm đến. Cũng chính là vì ngồi tàu điện ngầm mà lẫn lộn đến nơi cũng mất gần một tiếng.

Sảnh của nhà hàng rất lớn, sạch sẽ, mọi người đều đang chờ ở tầng hai.

Đào Dã còn chưa đến đã nghe thấy tiếng cười phóng đảng của Cố Dật Trần, không cần phục vụ chỉ liền hướng về phía kia đi tới, đẩy cửa đi vào. Ngồi đối diện cửa là người đàn ông đã có mái tóc hoa râm, Đào Dã gật đầu với ông: "Huấn luyện viên."

"Đến rồi thì mau vào ngồi đi." Huấn luyện viên vẫy tay về phía anh: "Dạo gần đây cậu với cái gì? Nghe nói cậu về lại đội, sao lại không nói cho tôi biết?"

"Không vội gì, nhưng cũng không định tham gia cố định." Đào Dã ngồi xuống bên cạnh ông, rót cho một chén trà.

"Anh ấy bận cho con bú." Cố Dật Trần không đành lòng mà nói đùa.

"Con? Cậu có con?" Huấn luyện viên vẻ mặt khiếp sợ.

"Không có, đừng nghe cậu ta nói hươu nói vượn." Đào Dã tới đề nói chuyện chính sự. Anh chuẩn bị quay lại đội, cũng không dễ dàng gì. Lúc trước anh nói đi là đi, ở trong ngành để lại ấn tượng không tốt lắm. Thứ hai, trong thời gian ba năm, anh cũng như là đem lưỡi dao chém đứt một phần sự nghiệp của mình. Cái việc đua xe này, thể năng và độ nhạy một thứ cũng không được thiếu, tuy rằng mấy năm nay anh vẫn theo thói quen mà chăm tập luyện, nhưng chính anh cũng không biết bản thân còn có thể thích ứng không. Huống chi tay anh còn có thương tích.

"Nghĩ thế nào mà lại trở về?" Huấn luyện viên híu hắt, nhấp một ngụm trà.

Cố Dật Trần một bên tiếp đồ ăn từ tay phục vụ, một bên cũng hỏi: "Đào óc thay đổi rồi à?"

Thực tế Đào Dã chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Anh làm cái gì cũng tốt, thậm chí hai năm trước anh còn cùng bạn kinh doanh phụ tùng ô tô, làm cũng không tồi, chỉ là...

Đào Dã nhớ tới cuộc đối thoại trên tàu điện ngầm, rừ mắt cười: "Sợ tôi rồi đi quá lâu, fans không thấy mặt tôi sẽ khổ sở."

Cố Dật Trần giờ chén trà lên, chuẩn bị ném vào người anh.

Huấn luyện viên cười to, vỗ vai anh: "Tiểu tử cậu vẫn là đáng yêu kia!"

Tuy rằng bọn họ đều vui đùa, nhưng trong lòng đều biết lần này Đào Dã trở về cũng không dễ dàng như vậy. Hiện tại xã hội phát triển rất nhanh, các ngành nghề đổi mới tốc độ nhanh như vậy, mấy năm nay giới đua xe cũng có không ít người trẻ xuất chúng. Lần này trở về sẽ thế nào, không ai có thể đoán được. Đối với anh mà nói, thời gian xa ngành không dài cũng không ngắn nhưng nếu muốn trở lại thì phải nỗ lực rất nhiều.

Huấn luyện viên trầm ngâm một lát: "Cậu thật sự muốn trở lại không? Nói nghiêm túc, sao lại đột nhiên muốn trở về? Nếu là vì việc trước đó thì không cần như vậy."

Đào Dã nhìn huấn luyện viên thoải mái mà cười: "Ngài coi như tôi lòng dạ hẹp hòi, không muốn thấy Tân Quân tự do tự tại, một hai phải trở về làm cậu ta ghen muốn chết."

Cố Dật Trần đập bàn: "Nhắc đến hắn ta là bực mình. Lần trước hắn đi tìm anh, anh nên trực tiếp phế đi, lại còn cùng hắn dài dòng vô nghĩa!"

Ban đầu Tân Quân với Đào Dã là cùng một đoàn xe nhưng sau này lại chuyển sang đoàn xe khác. Hiện tại các cuộc đua lớn bé đều tham gia, còn được những người mê đua xe nhắc tới, phổ biến là điều hiển nhiên.

Năm đó Đào Dã đột nhiên biến mất, ngoại giới cũng nháo đến long trời lở đất nhưng nguyên nhân thực tế thì rất ít người biết.

"Bây giờ cậu chẳng khác gì lưu manh cả? Suốt ngày chém chém giết giết." Huấn luyện viên bất mãn nhìn Cố Dật Trần.

"Anh ấy năm đó!" Cố Dật Trần không nhịn được tức giận muốn nói, Đào Dã nhìn qua, nhẹ nhàng lắc đầu.

Chuyện năm đó, huấn luyện viên của bọn họ biết là cuộc thi đêm trước Đào Dã xảy ra sự cố, lúc ấy Đào Dã vẫn còn ngồi trên xe, cũng trong thời điểm đó bạn thân nhất và mẹ của anh ấy đều qua đời.

Tay đua là người thân thuộc xe nhất và xe cũng mang cho họ vinh quang.

Loại chuyện này xảy ra trên người ai cũng đều chịu không nổi. Cố Dật Trần nói lúc trước Đào Dã vì cái gì nói đời này đều không chạm vào đua xe nữa nhưng trong xương cốt lòng nhiệt huyết với đua xe vẫn không biến mất được.

Tiến huấn luyện viên đi rồi, Cố Dật Trần lấy bao thuốc từ trong túi ra, đưa một điếu cho Đào Dã.

Hai người dựa vào thành cầu Tân Hồ, nhìn phía dưới xe đi tới lui lui, đèn xanh đỏ không ngừng biến hóa.

"Lúc này sao anh không cho em nói với huấn luyện viên, xe của Dương Tử năm đó chắc chắn có người động vào." Cố Dật Trần khó có khi nghiêm túc như này, anh ta bình thường cả lo phát phờ đã quen, đột nhiên nghiêm túc làm cho người khác có chút không quen.

"Chứng cứ?" Đào Dã thở ra một làn khói trắng, theo gió biến mất trong màn đêm: "Năm đó cậu không phải không biết tôi nỗ lực thế nào, nếu đó không phải là mẹ tôi, hiện tại tôi sớm đã chết."

Cố Dật Trần vẫn luôn cảm thấy anh là vì giữ trọn đạo hiếu với mẹ, ba năm nay anh cảm thấy thế nào, thống khổ sao? Hay là nhần nại? Anh ta nhìn người đội trưởng mà mình vẫn luôn tin nhiệm nhất, vẫn luôn ý lại, cảm thấy nhìn không thấu anh. Nhưng bất luận là thế nào, không trở lại đua xe còn gọi là Phong Thần sao?"

Đào Dã lật tay phải của mình lên, mang găng tay cũng không che được. Mỗi lần nhìn vào vết sẹo kia, anh đều sẽ tâm phiền ý loạn.

"Thảo!" Cố Dật Trần chửi tục: "Lần này trở về có phải anh định làm rõ chuyện này đúng không?"

Con người của Đào Dã nhân nhậ lộ tia nguy hiểm, đột nhiên bên môi nở ra nụ cười đã lâu không thấy: "Cũng không phức tạp như vậy, đơn thuần chỉ là trở về làm anh ta."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Vào sáng thứ bảy, giáo viên dạy Piano cho Diệp Đăng đã đến đúng như đã hẹn. Nghe nói cô ấy là sinh viên rất giỏi ở khoa âm nhạc, giành được nhiều giải thưởng.

Diệp Đăng ngồi trước đàn piano, âm thầm quan sát cô ấy bước vào. Hôm nay cô mặc một chiếc váy nhẹ nhàng với họa tiết như thác suối. Tính tình của cô ấy rất tốt, ấn tượng nhất là đôi mắt, nó rất ngọt ngào và hay cười. Diệp Đăng nhìn xuống bản thân, quần short với áo phông ở nhà, có lẽ những người làm nghệ thuật sẽ không thích bộ dạng này của mình lắm.

"Em là Diệp Đăng đúng không? Nhìn em thật xinh đẹp." Có lẽ cô ấy đã được dạy qua, nói chuyện luôn có cảm giác như dỗ dành, đúng là bệnh nghề nghiệp của gia sư.

Diệp Đăng lắng nghe giọng nói ngọt ngào và hơi cường điệu của cô ấy, đột nhiên cảm thấy có gì đó mắc kẹt trong cổ họng: "Cảm ơn."

"Chỉ nghe giáo sư Phuong nói, em muốn học piano. Em đã biết gì chưa?" Giáo viên piano thấy cô ngồi trên ghế: "Sao em lại muốn học piano?"

"Học sinh gần đây nhất trả lời câu này của chị như thế nào?" Diệp Đăng vuốt tay nhón vào phím đen. Cánh tay trắng trẻo của cô hơi cong cong, có thể nhìn thấy mấy đốm nâu trên đó.

Cô giáo dạy piano rất thích thú với câu trả lời này của cô. Cô gái này nhìn vậy mà rất đặc biệt. Ngay từ khi bước vào cửa, cô ấy đã bị thu hút bởi tính khí của Diệp Đăng. Nó rất đẹp, tươi mát, sạch sẽ, giống như bông hồng có gai. "Bản nhạc piano em thích nhất là gì?"

"Piano?" Diệp Đăng thực sự biết rất ít về piano. "Cannon?"

Giáo viên gật đầu, suy nghĩ một chút. Sau đó một giai điệu nhẹ nhàng từ từ vang lên dưới đầu ngón tay cô ấy.

Trước đây, loại nhạc piano chủ yếu sử dụng để giúp mọi người đi vào giấc ngủ. Đây là lần đầu tiên Diệp Đăng nghe người khác biểu diễn trực tiếp, phải thừa nhận cô là một sinh vật trời sinh hung bạo. Tại sao cô không thể nghe thấy cảm giác nhẹ nhàng, sâu lắng trong bài hát này trước đây?

Nốt nhạc cuối cùng vang lên, Diệp Đăng vẫn ngơ ngẩn, cô nghĩ mình có khi bị điện mất rồi.

Khi cô nghe bản nhạc này, cô lại nhớ đến Đào Dã.

"Nghe có hay không?" Cô giáo piano nhìn lại cô: "Cảm giác thế nào?"

"Hạnh phúc, lại có một chút buồn, giống như..."

Giống như một nỗi đau.

"Tôi không thể nói." Diệp Đăng không biết cô ấy muốn nói gì. "Đây là một cuộc kiểm tra? Xem tôi có tí tế bào tài năng âm nhạc nào không?"

"Ha ha... Em thật dễ thương!" Giáo viên piano nở một nụ cười: "Hỏi để biết xem em có thể chơi bản này với người mình thích không? Mà em đã có người thích chưa?"

Diệp Đăng khẽ cúi đầu, mái tóc lòa xòa che hết mặt cô: "Tôi thích Sebastian nhất."

"Anime à?" Dường như giáo viên piano luôn bật cười khi nói chuyện với cô: "Haha. Có lẽ anh ta cảm thấy đáng tiếc, anh ta không nên nghe tiếng piano của em. À, gần đây học sinh của chị cho hai vé đi xem phim anime, hình như rất nổi tiếng. Nếu em thích thì cầm lấy mà tìm một người bạn đi xem cùng đi!"

Cô ấy lấy từ trong túi ra hai vé xem phim. Những bộ phim kinh điển trước đây đang được chiếu lại. Đạo gần đây mấy bạn trong lớp cũng đã đi xem. Bây giờ trên QQ có đầy đủ các cuồng vé từ các bộ phim khác nhau.

Diệp Đăng không biết Đào Dã sẽ còn ở lại đây trong bao lâu. Cô cảm thấy mình phải làm gì đó trước khi anh rời đi nhưng cô lại không biết phải làm gì.

Ban đêm, Diệp Đăng nằm trên giường suy nghĩ. Cô cảm về suốt cả buổi, cuối cùng cô quyết định mình sẽ bắt đầu với bộ phim này.

Cô bật điện thoại lên, tìm nick WeChat mà cô cho rằng là Sebastian. Mở hộp thoại lên, nhắn tin: "Đào Dã, ngày mai anh có bận không?"

Đào Dã trả lời rất nhanh: "Lại muốn cho tôi thứ gì?"

"..." Diệp Đăng nghĩ có lẽ anh cho rằng cô là một nhân vật rắc rối: "Không sao, tôi cũng có rất nhiều thứ muốn tặng anh."

Đào Dã: "Tiểu quý sao tự dưng hôm nay nói chuyện lịch sự thế?"

"..." Diệp Đăng mặc kệ anh. Cô cúi người, thay đổi vị trí, chụp vé xem phim gửi cho anh.

Gửi xong cô ném điện thoại sang một bên. Không có một âm thanh nào trong vòng hơn mười giây. Cô quay đầu lại, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào điện thoại.

Điện thoại hơi rung một chút. Cô nhanh chóng cầm điện thoại lên, hóa ra là newsfeed.

"Tàu điện ngầm số 7 ở một thành phố đang xảy ra sự cố..."

Ai quan tâm về tàu điện ngầm xảy ra sự cố? Cô cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Sao anh không trả lời cô? Hay anh không muốn đi chút nào? Anh không muốn đi cùng cô hay bộ phim này quá nhàm chán?

Hàng trăm câu hỏi lóe lên trong đầu cô nhưng chẳng có câu nào trong số đó là đáp án cô muốn.

"Ý tôi là, tôi cũng đến đây khá lâu rồi, anh cũng đã giúp tôi rất nhiều, nên tôi muốn mời anh đi xem phim coi như nói lời cảm ơn."

Diệp Đăng nghĩ ra một loại các tình huống, cô cảm thấy lời giải thích này có chút gì đó... Ngay khi cô sắp từ bỏ, điện thoại lại rung lên.

Anh chỉ đơn giản trả lời: "Tôi vừa mới đi đun nước."

Diệp Đăng cảm thấy mình vừa tự diễn một màn kịch độc thoại trong đầu nhưng anh chỉ đi đun nước.

"Vâng."

Diệp Đăng thoải mái gõ tin nhắn: "Ai quan tâm rằng anh đi đun nước hay làm gì. Thế anh có đi không?"

May mắn thay, lần này Đào Dã đã trả lời: "Ok. Có cần tôi lái xe đi không?"

Diệp Đăng cầm điện thoại, cô không nhìn rõ gì ở phía sau. Cô chỉ thấy một từ ok, đã cảm thấy cuộc đời như nở hoa.

Một lúc sau cô đã bình tĩnh lại, nhìn vào điện thoại của mình, thấy rằng sẽ có người đi theo.

Không quan tâm anh nghĩ gì, cô chỉ biết ngày mai mình sẽ đi xem phim với Đào Dã.

Diệp Đăng đặt thêm mấy cái vé xem phim đưa cho Lâm Sơ và Lâm Mật.

Lâm Sơ nhìn bốn chiếc vé trên tay, đẩy đẩy gong kính: "Cậu mua mấy cái vé này kiểu gì thế? Tại sao cậu lại ngồi ở một chỗ rất xa?"

Bởi vì vé của cô giáo cho là vé mua xem nên vị trí của vé này tốt hơn. Còn vé cô đặt thì khi ấy hầu như đã hết chỗ, chỉ còn lại một chỗ nên hai người bị tách ra.

"Không." Diệp Đăng lấy lại vé: "Tôi mua vé giảm giá, khi bấm vào thì nó bị chia thế này."

Lâm Sơ nhìn cô với vé mặt nghĩ ngợi.

Rạp chiếu phim không quá xa. Họ ngồi ô tô đến chỉ mất nửa giờ đồng hồ.

"Mua đồ uống với bóng ngô không?"

"Để tớ mua cho..." Diệp Đăng rút ví ra lại bị Đào Dã chặn lại: "Cảm ơn nhưng tôi không định để trẻ con mua đồ cho mình ăn."

"Chúng ta chia chỗ ngồi thế nào đây?"

"Để tôi xem."

Đào Dã đưa tay ra lấy vé xem phim. Cô có chút do dự khi đưa nó cho anh.

"Hai người ngồi ở phía trước, tôi và Lâm Sơ ngồi riêng ở phía sau." Đào Dã đưa ra quyết định, điều đó thì không thể cưỡng lại.

"Cảm ơn anh!" Lâm Mật khá thích bộ phim này nên rất mong chờ.

"Được rồi..." Diệp Đăng cảm thấy mình như kẻ ngốc. Tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này?

Xem phim, đừng nghĩ gì nữa, kế hoạch ban đầu đã thất bại rồi.

Tất cả lấy đồ uống từ Đào Dã và đi đến phòng chiếu phim.

Diệp Đăng quay đầu để nhìn các bậc thang, Đào Dã cũng đã đi đến bậc cuối cùng.

"Cậu chọn món gì đây? Cho tớ xem với." Lâm Mật mở túi đồ uống của cô.

Diệp Đăng xem đồng hồ: "Có một chút lỗi, để tớ nói chuyện với họ."

Diệp Đăng đứng lên khỏi chỗ, chạy ra tìm Đào Dã.

Anh đang ngồi giữa mấy cô gái. Diệp Đăng nhìn anh, thấy mắt của mấy cô gái xung quanh anh như đang sáng lên.

Cô cắn chặt môi, đột nhiên hối hận.

Đào Dã thấy cô xuống đây, đứng trước mặt mình, không thể thấy rõ biểu cảm của cô nhưng giọng cô vẻ hơi tức giận: "Hình như anh hiểu sai rồi, đồ uống của tôi không phải thế này."

Đào Dã nhìn túi đồ uống của cô, anh nhấp thử một ngụm, mở nó ra đưa cho cô: "Rất tức giận vì đồ uống sai à?"

Bản thân Diệp Đăng còn chẳng để ý đến nó. Cô không cảm thấy tức giận mà chỉ thấy chua chát.

Cô cúi đầu, uống một ngụm trà sữa: "Tôi không tức giận..."

"Vậy thì nhanh chóng về chỗ đi, phim sắp bắt đầu rồi." Đào Dã mỉm cười khi cô phủ nhận.

□□Hết chương 22□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Bộ phim kết thúc. Kết thúc đoàn viên ở trong mắt các thiếu niên hình như không vừa ý lắm, bọn họ còn không biết cảnh bình bình đạm đạm này có bao nhiêu trân quý nên bên tai phần lớn đều là: "Cứ như vậy á? Cứ như vậy mà kết thúc?"

Diệp Đăng cùng mọi người đi từ rạp chiếu phim ra. Trời đã tối rồi, đường đã lên đèn, xung quanh quảng trường được mọi người vây kín, cột nước suối nhảy múa cùng với ánh đèn đầy màu sắc.

"Chúng ta cũng đi xem!" Diệp Đăng lôi kéo Lâm Mật chạy về phía trước, Lâm Sơ hiển nhiên không có gì hứng thú, cùng Đào Dã đứng cách đó không xa chờ.

Lâm Sơ đeo cặp sách, xem chừng bên trong có rất nhiều thứ. Đào Dã thấy cậu ấy quay người mở cặp sách ra, có vẻ cậu ấy muốn lấy một quyển sách ra đọc.

Kết quả cậu ấy lấy ra một tấm ảnh, là ảnh cậu ấy và Diệp Đăng tham gia thi đấu, những người đoạt giải đứng ở trên bục chụp ảnh chung.

"Lần thi đó đề rất khó, có ấy thấp hai điểm so với tôi."

"Cho nên?" Đào Dã nhìn nam sinh vóc dáng cao ráo đứng trước mặt. Đứa trẻ này cũng thật ý tứ, thế nào lại nói một câu không đầu không đuôi liên khoe ra? Còn tự mang đạo cụ. Anh bắt đầu hoài nghi có phải từ nhỏ đến lớn cậu ấy đều đoạt giải không?

"Tôi không biết cô ấy sai ở đâu, chẳng qua là vừa khéo trừ điểm hơi nặng, cho nên tôi thấy trình độ của cô ấy với tôi là tương đương. Cô ấy có tư duy khác hẳn với người bình thường, hơn nữa lại quyết đoán, bình tĩnh. Sau này cô ấy vào đại học khoa toán học, có khả năng sẽ xuất ngoại, có khi lại trở thành một nhà toán học."

Đào Dã không biết rốt cuộc cậu ấy đang nói gì, tay chống vào lan can phía sau, đầu ngón tay gõ nhẹ: "Thật tốt."

"Cho nên bây giờ cô ấy cần phải hết sức tập trung."

Bốn bô lên năm thi chính là: Hồ ly tinh anh tránh Diệp Đằng xa một chút, không được làm chậm trễ việc học tập của cô ấy.

Còn nhà toán học tương lai đang ở phía trước, cùng Lâm Mạt ở bên cạnh suối phun, mặt đầy hưng phấn.

Điện thoại của Diệp Đằng đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại ra, đối phương truyền đến một trận ồn ào, sau đó là giọng của một

nam sinh: "Alo? Cô là Diệp Đằng à?"

"Tôi là Diệp Đằng, còn cậu à?" Đây là số lạ, cô không biết.

"Thiên nhi, kết nối rồi!"

KTV bên kia, Luru Sướng đưa điện thoại cho Phùng Thiên, cậu ta uống nhiều quá, cả người nằm liệt trên sofa: "Alo, tóc xoắn nhỏ!"

"Cậu có bệnh? Gọi điện thoại để nắng tôi?" Phùng Thiên có chút xấu hổ, Diệp Đằng cảm thấy không thể hiểu được.

"Tôi..."

Không biết Phùng Thiên nói gì đó, nhạc nước bắt đầu vang, mọi người xung quanh đều kinh hô.

"Cậu nói cái gì!" Diệp Đằng cầm điện thoại, không nghe được gì cả.

"Tôi nói tôi thích cậu, tôi thích cậu!" Phùng Thiên lăm lăm, giọng không lớn nhưng cậu ta lại thấy đầu óc choáng váng, trong đầu một mảnh hỗn loạn, vừa khẩn trương vừa lại khó chịu.

"Wow!" Người xung quanh xem nhạc nước hết toáng lên, không biết là con nhà ai, được bố cho ngồi ở trên vai, nó dùng một chân đá điện thoại của Diệp Đằng vào trong nước...

"Sao tôi lại thích cậu? Cậu hỏi tôi, tôi biết thế nào được. Tình tình cậu chán như vậy, hơi tí là cãi nhau với tôi, lâu từ bị cậu chọc cho tức chết rồi! Cậu đối xử với người khác khá tốt, còn với tôi thì... Điều này là không được!" Phùng Thiên ôm điện thoại lăm lăm, mấy đám huynh đệ xung quanh xem, cười cậu ta thất thố: "Nhưng em lại quá xinh đẹp, vừa nhìn thấy em cười anh lại không tức giận được."

Bọn Luru sướng rùng mình một cái, ôm lấy cánh tay, chỉ cảm thấy buồn nôn.

"Nói như thế nào? Nói như thế nào?" Phùng Thiên đột nhiên không lên tiếng, bọn họ vây đến hỏi dồn dập.

Phùng Thiên say rượu, chớp chớp mắt, điện thoại rơi xuống.

Luru Sướng chạy nhanh tiếp được, cầm lên đặt bên tai nghe xem, chỉ còn lại âm thanh vội vàng. Cậu ta nhìn mấy đôi mắt trời mong bên cạnh: "Tất máy."

Diệp Đằng căn bản không nghe thấy cậu ta nói cái gì. Nếu bây giờ cô có dao, đầu tiên là đi liều mạng với Phùng Thiên. Nhạc nước đang bật một bản piano, tâm tình của cô như một đường parabol hoàn mỹ, nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

"Điện thoại của tớ rơi xuống dưới rồi!!!" Diệp Đằng hướng về phía Lâm Mạt.

"A?" Lâm Mạt cúi đầu nhìn nhìn, chính xác là ở trong hồ nước: "Nếu không thì để mua cái khác đi!"

"Không được." Trong đầu của Diệp Đằng chỉ toàn là ánh lửa trước ăn BBQ, đầu óc nháy mắt mất đi năng lực phán đoán: "Không được đâu."

Mọi người xung quanh vốn đang bưng bưng hứng thú xem nhạc nước, mọi người đều chụp ảnh, nói chuyện phiếm đột nhiên hết lên một tiếng.

Đào Dã ngẩng đầu, thấy nhà toán học tương lai trong miệng Lâm Sơ tư duy khác với người bình thường, quyết đoán, lý trí đang lao xuống hồ nước.

Bên này hai người như một trận gió chạy tới. Lâm Sơ do không vận động thường xuyên nên lúc này chạy được hai bước đã thở hổn hển, theo không kịp Đào Dã.

Khi Đào Dã chen được lên Diệp Đằng đã nhặt được điện thoại, ghé vào thành hồ, dùng sức ấn khởi động điện thoại, màn hình lóe sáng một chút rồi lại tối đen.

Anh bế cô ướt đẫm từ dưới nước lên, ngồi lên thành hồ.

"Đằng Đằng, cậu không sao chứ?" Lâm Mạt thấy cô nhảy xuống hồ nước tí nữa lên cơn đau tim.

"Không có việc gì." Thật ra hồ nước cũng không quá sâu, đến ngực của cô. Cô nín thở đi xuống, toàn thân đều ướt.

Người xung quanh mới còn đang xem náo nhiệt lúc này lại bắt đầu nói: "Bệnh tâm thần à!"

Diệp Đằng từ trong đám người đi ra, đến ghế dài bên cạnh. Cô bước bình mớ điện thoại nhưng nó lại không có chút phản ứng nào.

"Có nước vào, phải đem đi rửa một chút. Chỉ vì một cái điện thoại mà làm chuyện này, cô đúng là yêu tiền như mạng." Đào Dã vừa nói vừa giúp cô xem điện thoại.

"Anh thì biết cái gì?" Diệp Đằng đỏ mặt lăm lăm: "Anh cái gì cũng không biết."

Diệp Đằng thấy mình dạo gần đây trở nên cảm xúc hóa, không có gì cũng suy nghĩ miên man. Thích anh giống như đi trên vách đá, muốn đi thêm một bước nhưng lại sợ tan xương nát thịt.

"Sau tự dung lại khóc?" Đào Dã bất đắc dĩ rút khăn giấy đưa cho cô: "Người không biết lại tưởng tôi bắt nạt trẻ con."

"Đằng Đằng, cậu lạnh không?"

Nói vừa dứt lời, Diệp Đằng thật đúng là cảm thấy lạnh, ôm cánh tay hít một hơi. Thật ra cô không có khóc, chỉ là nhìn suối phun nước, có thể là quá buồn nên có chút không thoải mái: "Điện thoại của

tôi vài ngàn, đau lòng."

Đào Dã bị cô chọc cười, thúc giục cô lên xe. Cốp xe của anh có áo khoác, Đào Dã lấy ra, mở cửa xe phía sau khoác áo cho cô. Trên áo khoác có nhân nhạ mùi của anh, nháy mắt bao vây lấy cô, cơ thể ấm lên không ít.

"Lúc nháy quyết đoán như vậy, không sợ phải đến bệnh viện tiêm ả?"

Vừa nghe đến chữ tiêm, Diệp Đằng cảm thấy mình run run, kéo chặt áo khoác: "Không đến mức đấy đâu."

"Dựa theo nhiệt độ ngoài trời hiện tại, rất có khả năng." Lâm Sơ bình tĩnh kết luận: "Cho nên có thể nói cậu vì một chút xúc động mà phải trả một cái giá đắt."

"Anh!" Lâm Mạt bắt đầu đi.

"Tôi..." Diệp Đằng muốn phản bác nhưng đột nhiên lại hất xì một cái, nháy mắt an tĩnh như gà.

Trên đường trở về mọi người đều yên lặng. Diệp Đằng cảm thấy dưới chân mình có nước nhỏ, bản thân giống như cái phế.

Thật là nhất thất tức thành thiên cổ hận*, một tấm ảnh thôi, không có cũng được, cũng lắm là chụp lên là được. Diệp Đằng hung hăng quay đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, thấy mình như mất trí.

****Lỡ một bước thành mối hận ngàn năm.***

Vốn dĩ muốn đưa Diệp Đằng về trước nhưng cô sợ dáng vẻ này của chính mình khi về lại phải giải thích với Phương Thục Trân, liền kiên trì muốn đến nhà Lâm Mạt trước, tìm bộ quần áo thay tạm rồi Đào Dã đưa cô về.

Trên đường cô đột nhiên nhớ đến anh có thể sẽ rời đi: "Chuyện anh trở về đoàn xe đã được định rồi ả?"

"Không có gì thay đổi thì một tháng sau sẽ đi." Đào Dã điều chỉnh lại dáng ngồi một chút.

"Đến đâu vậy?" Diệp Đằng cảm thấy thấp thỏm, hy vọng anh đừng rời khỏi nơi này.

"Thành phố S."

"Ồ." Nơi đó cách ở đây một đêm ngồi tàu. Cô cảm thấy mắt mắt, dọc theo đường đi không nói lời nào.

Người cô thích sắp rồi đi, cô thậm chí còn chưa nói cho anh mình thích anh nhiều đến nhường nào.

Đến nhà, Diệp Đằng ôm áo khoác vào trong ngực: "Tôi mang áo về giặt sạch rồi sẽ trả lại cho anh."

Anh lại nói: "Không cần, cái áo này vốn dĩ cũng không thể nào sạch được."

"..." Diệp Đằng suy nghĩ, nếu mang áo này về, không biết phải giải thích thế nào, nhưng cô lại muốn mang về. Diệp Đằng nhất thời có điểm do dự.

Tóc cô vừa mới sấy khô nên hơi rối hơn so với ngày thường. Mấy sợi tóc xoắn xoắn mềm mại, thoải nhìn giống như kẹo bông gòn.

Có lẽ anh thấy Diệp Đằng vì cái điện thoại mấy ngàn hồng rồi cho nên không dám về nhà, an ủi mà vỗ vỗ cái kẹo bông.

Diệp Đằng cảm thấy đỉnh đầu có chút áp, lúc anh rũ mắt nhìn về phía cô, cô thấy tim mình như dừng lại, anh xoa đầu cô.

"Đừng sợ, điện thoại tôi sẽ sửa giúp cô, giờ thì về nhà trước đi."

□□*Hết chương 23*□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Diệp Đằng đưa điện thoại cho anh, cái áo khoác của anh với quần áo đã ướt của mình vào cặp sách, nhanh chóng xuống xe.

Cô gái nhỏ đi một mạch đến chỗ ngọt, nhìn trộm xe anh đi, cô mỉm cười chạy nhanh đến cửa thang máy, không biết là do chạy quá nhanh hay là do khẩn trương.

Có đôi khi cô cảm thấy chỉ cần Đào Dã đi cùng hướng với cô cũng đủ làm cho cô tìm đập tình thích.

"Đồ si tình..." Diệp Đằng nhìn chính mình trong gương thang máy, chửi thầm nhưng trong ánh mắt lại không thể che dấu được ý cười.

"Về rồi ả?" Lúc về Phương Thục Trân đang ở nhà nấu cơm, cười hỏi: "Phim thế nào?"

"Rất hay ả." Diệp Đằng gạt đầu, nói vọng vào với Hứa Kính Nghiêu đang ngồi trong phòng khách: "Con lên tầng trước."

Diệp Đằng trở lại phòng, mở cặp sách ra, đem áo khoác với quần áo của mình đến nhà vệ sinh. Lúc xuống tầng bị Phương Thục Trân gọi lại lại có chút chột dạ.

"Đề đẩy đi, ăn cơm trước, một lát nữa mẹ sẽ giặt giúp cho." Phương Thục Trân một bên bụng đồ ăn đến bàn ăn, một bên nói chuyện với cô.

"Con cảm ơn nhưng đề con tự giặt vì ngày mai còn phải mặc." Diệp Đằng tùy tiện tìm cái cờ, ôm quần áo đến nhà vệ sinh dưới tầng, còn đóng cửa.

Bên ngoài hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Phương Thục Trân tựa hồ có chút xấu hổ, Hứa Kính Nghiêu đi qua vỗ vai bà: "Chờ một chút, nó không phải là một đứa trẻ nữa, muốn tiếp nhận cũng cần một quá trình. Tôi nhìn ra được Diệp Đằng nó là đứa trẻ ngoan, nó sẽ chậm rãi tiếp nhận chúng ta."

Phương Thục Trân mỉm cười nắm bàn tay dày rộng của Hứa Kính Nghiêu, gạt gạt đầu: "Ngồi đi, tôi còn một bát canh, để tôi đi lấy."

Diệp Đằng lấy áo khoác của Đào Dã nhìn nhìn, sao đó choàng lên người mình. Sao quần áo của anh lại to như vậy? Cô nhìn chăm chăm mình trong gương, giống như trẻ con mặc trộm quần áo của người lớn.

"Đằng Đằng ra ăn cơm!"

"Vâng ạ!" Diệp Đằng nhanh chóng cởi áo khoác ra, bỏ quần áo của mình với áo khoác của anh vào máy giặt rồi đổi nước giặt.

"Đằng Đằng, giáo viên piano mẹ con tìm cho thế nào?" Mối quan hệ giữa Diệp Đằng với Hứa Kính Nghiêu tựa như khách hàng với ông chủ. Ông không giống như Phương Thục Trân là cố tình làm thân. Ngược lại làm như ông mối quan hệ giữa hai người trở nên nhẹ nhàng hơn, có đôi khi đối xử quá thân thiết cũng là một loại áp lực vô hình.

"Khá tốt ạ, giáo viên kia rất lợi hại." Điều Diệp Đằng nói là nói thật, không chỉ đánh đàn giỏi mà đối xử với học sinh cũng rất tốt.

"Vậy là tốt rồi. Nếu có gì không hài lòng nhớ nói rõ với bố mẹ." Hứa Kính Nghiêu gấp một miếng cho cô, đây là hành động thân mật nhất mà họ làm hàng ngày.

"Cảm ơn." Diệp Đằng vui đùa ăn cơm.

Đêm đó Diệp Đằng tìm có để treo quần áo ở trong phòng vì cô sợ phơi ngoài ban công không an toàn. Cô dùng máy sấy cho áo khoác, ti mi sấy cả cổ áo lẫn tay áo, phơi ở cửa sổ cả đêm. Sáng sớm hôm sau lúc rời giường việc đầu tiên cô làm là xem quần áo treo ở cửa sổ, kết quả phát hiện nó trống rỗng, chỉ còn lại quần áo của cô treo lơ lửng trên đó.

Diệp Đằng lập tức cả kinh, hướng phía dưới nhìn nhìn, phía dưới lùm cây hay gì đó cũng không có, nói không chừng là bị người ta nhặt đi hoặc là bị công nhân vệ sinh vứt cũng không chắc...

Diệp Đằng rằng còn chưa đánh, vội vã chạy xuống dưới tầng, đi đến cửa sổ bên cạnh xem lại đến thùng rác bên cạnh nhìn nhìn. Có một bác gái đi đổ rác thấy cô mặc quần áo ngủ đi đi lại lại xung quanh thùng rác, cho rằng cô ném nhầm thứ gì đó: "Sao vậy nha đầu?"

"Dì, dì có thấy một cái áo khoác không?" Cô cảm thấy tức giận, quần áo không thể vô duyên vô cớ mà biến mất được.

"Áo khoác? Không có, xe rác đi rồi. Nha đầu, con ném áo khoác xuống à?"

Phương Thục Trân thấy cô sáng sớm đã hoảng hốt chạy ra ngoài, đi theo cô xuống tầng: "Ném cái gì? Có cần xem lại camera không?"

"Không có gì..." Diệp Đằng không dám nói là quần áo của con trai, lại còn bị cô mang về giặt sạch. Có thể là có tật giật mình nên cô không dám nói rõ chuyện này: "Có thể là con nhớ nhầm, để con về phòng tìm lại."

Diệp Đằng đến trường. Vì chuyện quần áo sáng nay nên cô không chú ý đến sự lo lắng của Phùng Thiên hôm nay, nhất là sau khi cô đến.

Một lát sau, Phùng Thiên dùng bút chọc chọc sau lưng cô, hạ giọng nói: "Này, tóc xoắn, chuyện ngày hôm qua là hiểu lầm, tôi chơi trò chơi thua nên mới thổ lộ với cậu."

Diệp Đằng đang bực mình lại nghe cậu ta nói một câu không đầu không đuôi: "Thổ lộ cái gì?"

Phùng Thiên thấy mặt cô mề màng, cho rằng cô có ý làm bộ không nhớ rõ: "Hôm qua tôi gọi điện thoại cho cậu ý, không phải là tôi nói tôi... Dù sao cậu nói không phải sự thật, cậu đừng có tin!"

"Điện thoại tôi rơi xuống nước... chỉ vì cậu gọi cho tôi." Diệp Đằng căn bản không nghe thấy cậu ta nói gì, cô chỉ biết Phùng Thiên chính là kẻ đầu sỏ gây tội, nếu cậu ta không đột nhiên gọi cho cô thì mọi chuyện hết thảy đều sẽ không xảy ra, cái áo kia cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà biến mất.

"Thật sự?" Phùng Thiên mừng như điên, cô không nghe được, thật tốt quá!

"Cậu có vẻ vui khi điện thoại tôi rơi xuống nước?" Diệp Đằng thấy mặt cậu ta nháy mắt sáng bừng lên, cô hoài nghi đây là một âm mưu của Phùng Thiên.

"Không phải." Phùng Thiên ngoài miệng nói không phải nhưng khóe miệng không khống chế được mà cười: "Tôi mua lại cho cậu, được chưa?"

Diệp Đằng thụ sủng nhược kinh, hôm nay cậu ta quá bình thường, điều này có chút bất thường.

"Không cần cậu mua, tôi đem đi sửa rồi." Diệp Đằng quay đi, chuẩn bị vào học.

"Nếu sửa không được thì tôi mua lại một cái cho cậu." Phùng Thiên ghé xuống mặt bàn, híp mắt nhìn đuôi tóc cong vút của cô, phía dưới là phần cổ trắng nõn, lộ ra bên ngoài áo đồng phục. Cậu ta nghĩ thầm: Lão tử quả thật quá may mắn, nếu không thì chả còn chút mặt mũi nào cả.

Tuy là mất áo nhưng đi động thì vẫn phải lấy lại. Giữa trưa vào lúc nghỉ Diệp Đằng từ trường học chuẩn ra ngoài. Đào Dã dựa theo ước định vào buổi tối hôm trước, ở cổng trường chờ cô. Cô từ xa đã thấy thân ảnh thon dài, ở giữa đám học sinh trung học vội vã đến nhà ăn thì phá lệ gây chú ý.

Điện thoại còn ở cửa hàng. Đào Dã đưa cô đi lấy, buổi chiều thuận tiện mang về trường học luôn.

"Bên trong điện thoại có gì quan trọng không? Khả năng là mất hết dữ liệu."

"À?" Diệp Đằng đang cầm nước dừa trong quán coffee, theo bản năng kinh ngạc, cô nhảy xuống hồ là vì tấm ảnh mà bây giờ ảnh chụp cũng không có: "Ừ, dù sao cũng không có gì quan trọng."

Hiện tại chuyện tấm ảnh cô không quan tâm, cái chính là giải thích thế nào cái áo của anh trong nhà cô lại biến mất không chút lý do...

"Cái áo khoác của anh hằng gì đấy? Có thể mua được ở đâu?" Diệp Đằng nghĩ nếu không tìm được thì mua lại cho anh một cái giống y đúc.

Đào Dã đoán không ra ý của tiểu cô nương, cười hỏi: "Sao? Tự dưng lại muốn mặc quần áo của nam giới?"

Diệp Đằng...

Diệp Đằng: "Không phải. Cái áo kia của anh có khi là tôi không trả lại được."

"Thích quần áo của tôi như vậy? Luyến tiếc?"

Diệp Đằng nhìn chằm chằm vào chữ thích, cắn ống hút: "Không phải... Là bị rơi, hình như là bị xe rác mang đi rồi."

Đào Dã không cho là đúng, nhẹ nhàng gạt đầu: "Thích thì nói với anh, áo khoác anh có rất nhiều, tặng cho em cũng được, bạn nhỏ không cần nói dối."

Diệp Đằng thiếu chút nữa là phun ngụm đồ uống trong miệng ra.

Đánh mất quần áo của người ta, lại còn bị hiểu lầm là có bệnh thần kinh về quần áo nam giới... Cô nhìn lý do của chính mình, cảm thấy không thể làm cho người khác tin được, nhưng đó là sự thật mà! Cô có thể làm gì bây giờ?

Anh nhìn thấy ánh mắt quẫn bách của cô, còn nói thêm một câu: "Mỗi người đều có một đam mê riêng, có thể lý giải được."

Diệp Đằng nhìn về mặt anh cười như không cười, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói ra bốn chữ: "Cảm ơn ngài!"

Đào Dã cười bước chân vào cửa hàng sửa chữa điện thoại, còn bảo thợ sửa thay dán màn hình cho cô. Do đã dán lại màn hình nên điện thoại nhìn như mới.

Hình như Đào Dã quen với chủ cửa hàng, cùng ông ta bắt chuyện vài câu. Diệp Đằng nhấn khởi động điện thoại, thử dùng một chút, không có trở ngại gì.

"Tiểu cô nương, giống như trước đây đúng không?" Chủ cửa hàng ghé vào quầy hỏi.

"Dạ, để cháu thử xem." Diệp Đằng nhấn mở camera, yên lặng chụp trộm Đào Dã đang xem điện thoại. Lúc cô bấm nút chụp, người nọ như là biết được cô chụp lén, quay đầu nhìn qua, tầm mắt của hai người gặp nhau qua màn hình điện thoại.

Trong lòng cô lộp bộp một tiếng, gương mặt tươi cười lười biếng trong màn hình được phóng to, cách màn hình cũng nhìn về phía cô: "Thế nào? Camera có rõ không?"

Diệp Đằng nhanh chóng quay lại phần chụp ảnh, hướng đến chỗ khác chụp vài cái, cúi đầu giả vờ xem ảnh chụp. Mọi lông tơ trên mặt anh đều có thể xem rõ ràng, mỗi móng cùng đôi mắt mang ý cười.

"Rõ, giống như trước đây."

Diệp Đằng quay lại trường học. Tâm tình của cô rất tốt, cảm thấy mình nhảy lần trước không uống phí. Trước lúc hết giờ nghỉ trưa, cô tranh thủ đến nhà vệ sinh, tránh ở bên trong nhìn lại tấm ảnh mới chụp một lần nữa.

Bên ngoài có tiếng nước, mấy nữ sinh cười nói lớn.

"Các cậu nghe tin gì chưa? Hoa hậu trường học mới tới kia, ở lớp năm tên là Diệp Đằng, thực ra là được nhận nuôi."

"Thật hay giả? Không phải là bố mẹ đều là giáo sư đại học, bản thân còn là học bá sao?"

"Thật sự! Nghe nói bố ruột là công nhân vệ sinh, do tai nạn xe cộ mà chết. Tin tức của tờ tuyệt đối đáng tin cậy, các cậu yên tâm đi."

"Haizz, còn tưởng lợi hại thế nào. Cả ngày làm ra cái bộ dáng tiểu thư, nghe nói ngày đầu tiên đã đùa giỡn chủ nhiệm lớp. Bấy giờ Phùng Thiên suốt ngày bám lấy nó, các cậu nói xem, nếu cậu ta biết nó là con của công nhân vệ sinh thì còn bám lấy nữa không?"

"Ai biết được?" Mấy nữ sinh bên cạnh đi theo đều cười.

Diệp Đằng cất điện thoại, vừa định ra ngoài đã nghe thấy thanh âm nhỏ, nhanh hơn cô một bước: "Các cậu nói bậy gì đó!"

Lâm Mạt, người không dám nói đang đứng ở cửa nhà vệ sinh, nhìn mấy nữ sinh bên trong, lấy hết dũng khí để báo vệ cho bạn tốt nhất của mình.

"Bọn tao nói bậy bao giờ? Mấy không phải là bạn tốt nhất của Diệp Đằng sao? Mấy nói xem bọn tao nói câu nào không đúng?" Có một nữ sinh cao cao nhướn mày hỏi.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, bọn họ đều quay đầu nhìn lại, đứng hình tại chỗ.

Diệp Đằng đi đến bồn rửa tay, ánh mắt lạnh trong gương nhìn đám người kia: "Sao không nói nữa? Mới này không phải mạnh miệng lắm sao?"

□□Hết chương 24□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiếng chuông reo lên, Diệp Đằng cùng Lâm Mạt bước vội vào lớp học. Trên bàn đã phát hai bài thi. Đây là bài kiểm tra cá nhân, Diệp Đằng ngồi xuống liền múa bút thành văn.

Lâm Mạt còn lo lắng chuyện vừa nãy sẽ ảnh hưởng đến cô, quay đầu nhìn Diệp Đằng, lại cảm thấy yên lòng.

Sau khi thu bài, Diệp Đằng nói đi ra ngoài có chút việc, không cẩn thận đụng vào góc bàn của Phùng Thiên, kéo cậu ta ra khỏi giấc ngủ.

Cậu ta ngáp một cái, nhìn chỗ ngồi trống trơn phía trước: "Cậu ấy ra ngoài gấp như vậy để làm gì?"

Lâm Mạt do dự một, quyết định vẫn là nói cho Phùng Thiên biết, cô sợ hãi Diệp Đằng đi ra ngoài là để tìm mấy nữ sinh kia tính sổ: "Lúc này ở nhà vệ sinh gặp phải bọn Đinh Văn Vân, bọn đấy không biết nghe được từ đâu, nói sau lưng Diệp Đằng bị cậu ấy bắt được. Cậu nói xem họ có đánh nhau không?"

"Đinh Văn Vân?" Phùng Thiên không nhớ được Đinh Văn Vân là ai.

Mấy nam sinh bên cạnh nhắc nhở cậu ta: "Người có vóc là rất cao bên lớp bảy í."

"À, cô ta á, đánh cũng được." Phùng Thiên tò mò không chút nào lo lắng: "Dù sao cũng không đánh lại Diệp Đằng."

"..." Lâm Mạt biết cậu ta không đáng tin cậy, tự tính toán đến lớp bảy xem xét tình hình.

Kết quả cô ấy đến cửa lớp bảy phát hiện Diệp Đằng căn bản không có ở đây. Cô ấy đứng ở cửa lớp nhìn nhìn, bắt gặp ánh mắt của mấy nữ sinh vừa nãy, có chút lúng túng mà rút về. Cô lui lại đụng phải ai đó, quay đầu phát hiện Phùng Thiên cũng đến đây.

"Cậu bảo cậu không để ý cơ mà?" Lâm Mạt nhỏ giọng nói.

"Tôi đến xem, trò hay không thể bỏ qua." Phùng Thiên bò lên cửa sổ của lớp bảy, hướng vào bên trong gọi: "Này, các cậu gọi ai tên Đinh Văn Vân ra đây một chút."

Mọi người đều biết Phùng Thiên. Học sinh của lớp bảy nhìn vào bên trong, Đinh Văn Vân có chút ngại. Cô ta biết Phùng Thiên có quan hệ tốt với Diệp Đằng nhưng lại không nghĩ Phùng Thiên sẽ đến tìm cô ta.

"Vân Vân cậu đừng sợ. Cậu ta không dám ở cửa lớp mình làm gì cậu đâu. Hơn nữa đấy không phải là tin đồn, chẳng phải là do giáo viên piano nói cho cậu sao?"

"Ừ." Đinh Văn Vân hướng phía cửa lớp đi ra.

Lâm Mạt cho rằng cậu ta muốn gây sự, kéo tay áo cậu ta: "Cậu đừng đem loại phiền toái cho Đằng Đằng được không? Cậu ấy không thêm đề ý đâu."

"Cậu ấy không thêm đề ý là chuyện của cậu ấy."

Lúc này Đinh Vân Vân đã đến trước mặt Phùng Thiên. Vóc dáng của cô ta so với các nữ sinh khác là rất cao nhưng đứng đối diện với Phùng Thiên vẫn thấp hơn một đầu: "Cậu tìm tôi có chuyện gì à?"

"Nghe nói mày động vào người của tao?" Phùng Thiên dánh vè và cò lơ phát phơ.

"Tôi cũng chả nói gì sai, lời tôi nói đều là sự thật." Đinh Vân Vân phản bác.

"Tao mặc kệ mày nói cái gì, về sau với Diệp Đằng, với cả cậu ấy." Phùng Thiên bắm vào vai Lâm Mạt, đẩy cô ấy đến trước mặt: "Tên cũng không được viết, hiểu chưa? Lần sau tao không còn khách khí thế này nữa đâu."

Mặt Lâm Mạt đỏ ửng lên, cảm giác đầu óc không phải của mình nữa. Cô ấy rừ đầu, vừa ngẩng đầu đã thấy Diệp Đằng đang đứng ở cầu thang bên kia, về mặt mẽ man nhìn hai người bọn họ.

Đinh Vân Vân chạy về chỗ ngồi, thiếu chút nữa là khóc.

Lâm Mạt chạy chậm qua chỗ Diệp Đằng: "Cậu đi đâu đấy?"

"Nói cho giám thị*." Diệp Đằng mặt không đổi sắc, tim không đập.

**Ở bản convert mình thấy ghi là Chủ nhiệm giáo dục nhưng hình như không có chức vụ nào như thế nên mình đổi thành giám thị.*

"Lớn như thế mà còn mách lẻo à?" Phùng Thiên cười ghét bỏ: "Cậu không ngại mất mặt à?"

"Cậu một đại nam nhân còn đi uy hiếp bạn học nữ, cậu cũng không ngại mất mặt à?"

Mặt Phùng Thiên cứng lại: "Này, lương tâm của cậu cho chó ăn rồi à?"

"Nếu có thì tôi có thể đi báo Vân Vân yêu sớm sao?" Diệp Đằng cười cười giờ bàn tay về phía cậu ta.

Phùng Thiên đập tay với cô, sau đó lập tức rút tay vào túi quần: "Cậu cũng thật vô lương tâm."

"Như nhau cả." Diệp Đằng bắt đầu cảm thấy Phùng Thiên này thật ra cũng không tệ lắm, ít nhất là có nghĩa khí.

Lâm Mạt ở một bên ngây ngốc: "Hai cậu cũng thật...." Thấy hai người quay đầu lại nhìn mình, cô ấy ngượng ngùng gờn ngón cái lên: "Muru mô."

Tiếng chuông vang lên, ba người trong nhóm "Bá bá và các tiểu tiên nữ" cấp tốc chạy như điên về lớp. Họ chạy thì với tiếng chuông vậy mà còn vào lớp chậm một bước so với thầy chủ nhiệm.

"Lâm Mạt thế nào cũng bị các cô cậu mỗi ngày kéo đi chạy thi với tiếng chuông để về lớp, toàn học nhau tật xấu?" Vương Văn Trác gờ gờ lên bàn: "Mau mau trở về chỗ đi."

Diệp Đằng nhìn nấy lá cây bên ngoài cửa sổ, chỉ còn lại mấy cây bạch quả*. Thời gian trôi qua thật nhanh. Cô đã đến thành phố A được một thời gian rồi, lúc khai giảng lá cây vẫn còn đầy mà bây giờ đã rụng hết rồi.

**Hình ảnh cây bạch quả:*

"Nhìn chằm chằm mặt tôi làm gì! Trên mặt tôi có chữ à, viết đi!" Vương Văn Trác đứng trên bục giảng vẫn khó tính như mọi khi.

Lớp học yên tĩnh, tất cả đều cúi đầu làm đề toán. Diệp Đằng đặt bút trên tay. Cô bắt đầu thích nơi này. Từ lúc bắt đầu xa lạ cho đến bây giờ trở nên quen thuộc. Ở đây cô được gặp Đào Dã, Lâm Sor, Lâm Mạt, Phùng Thiên, có lẽ quá trình này có chút khó khăn nhưng cảm giác có bạn bè thật thích.

- - - - -

Việc Đào Dã phải đi Thượng Hải đã được lên kế hoạch. Ngày xuất phát sớm hơn so với dự định. Vốn dĩ là một tháng lại biến thành mười ngày. Trước tiên là làm tiệc chia tay, chỉ có hai người...

Anh cùng Cố Dật Trần ra ngoài ăn, tám, chín phần mười là ăn com. Hai người đều không uống rượu, vừa ăn vừa nói chuyện, ăn xong thì trời vẫn còn sớm. Họ đi qua một cửa hàng trò chơi, bên trong đều là mấy đôi yêu nhau. Cố Dật Trần cảm thán một câu: "Đời này liệu em có thể thấy anh yêu đương không?"

"Mấy huynh đệ trong đội đều kết hôn, thoát đơn*. Em tuy nói rằng sẽ không thoát đơn, nhưng tốt xấu gì cũng có hình mẫu. Anh nói thành thật với anh em đi, anh có phải loại kia không?" Cố Dật Trần nhướn mày.

**Thoát đơn: thoát khỏi tình trạng độc thân.*

"Đừng vô nghĩa." Đào Dã biết tật xấu của anh ấy, không có việc gì là nói nhăng nói cuội. Thang máy đến rồi, anh lập tức đi vào.

"Anh đã bao giờ thích một cô gái chưa?" Cố Dật Trần thật sự tò mò. Mặt của Đào Dã không giống loại lịch sử tình trường trống trơn.

Đào Dã quay đầu quét một lượt từ trên đầu xuống chân anh ấy: "Cậu nói cũng đúng, tôi phải ngẫm lại xem mình có phải là..."

Cố Dật Trần sợ hãi, dịch sang bên cạnh hai bước: "Em không có hỏi."

Lối vào cửa trung tâm thương mại nhộn nhạo, bên cạnh cửa có một ngày đàn ông say rượu, đi đứng lảo đảo, vừa đi còn nói mãi: "Tao phải tìm nha đầu Diệp Đằng chết tiết kia."

Đào Dã đi hai bước đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn khắp nơi.

"Làm sao vậy?"

"Tôi... tôi có tiền, đều ở trong tay nha đầu Diệp Đằng chết tiết kia. Tôi đi lấy liền, các anh chờ...chờ."

Lúc này Cổ Đạt Trần cũng nghe thấy, khẽ nhủ mảy nhìn con ma men kia: "Có khả năng là cùng tên thôi."

Đào Dã nhớ lại lần trước ở công trường, thấy Diệp Đằng ngồi xồm trên mặt đất khóc. Chuyện của Diệp Đằng anh ít nhiều cũng được nghe từ mẹ của Lâm Mạt một hai lần, mỗi lần bà chỉ nói đứa nhỏ này đáng thương rồi lại thờ dài.

Cổ Đạt Trần lái xe, Đào Dã thuận tay chụp một tấm ảnh của người nọ, trở về sẽ tìm người điều tra.

"Dừng rồi, lại nói tiếp, lần trước ảnh chụp em cho anh xem chưa? Ảnh đẹp cực, tiểu cô nương Diệp Đằng này thật là đẹp nha! Cười rộ lên là trong mắt như phát ra ánh sáng vậy, sau này con gái của em mà như vậy thì tốt rồi." Cổ Đạt Trần vừa nói vừa cảm thán.

"Cậu cũng phải có gen tốt như cô ấy."

"Anh cũng không có đâu." Cổ Đạt Trần tức giận trừng mắt nhìn anh: "Gen của em ấy thì sao? Không phải là con của giáo sư đại học à? Giáo sư đại học hàng đầu còn gì?"

"Cô ấy không phải." Đào Dã gửi ảnh chụp người kia cho một người bạn mà anh quen, điều tra xem người này có phải kẻ phạm tội hay đại loại thế không: "Hình như cô ấy được nhận nuôi, cụ thể thì tôi cũng không biết."

"Nhận nuôi à..." Cổ Đạt Trần đột nhiên không biết nói cái gì, thờ dài: "Cũng không trách được vì sao được anh chiều cổ như vậy. Hiện tại anh đúng là đã mềm lòng rồi, đối xử giống như với Tiểu Dương."

Đào Dã cười khò: "Trước kia mẹ tôi nói làm người phải tích đức làm việc thiện, có bao giờ tôi nghe qua? Lúc ấy bà thích nhất là Tiểu Dương, cậu ta là người hiền lành, giống như mẹ tôi. Hiện tại hai người họ đều không còn nữa, thật ra tôi cũng đã nghe lời, muốn giống như hai người họ."

"Hai người họ thấy anh thế này ở trên trời cũng vui lòng. Bây giờ mặc cho ai nhìn anh cũng là người tốt." Cổ Đạt Trần cười nói.

Đào Dã hít mắt lại. Trước khi rời đi anh còn muốn gặp người bạn cũ Tiểu Dương với mẹ. Anh muốn cáo biệt họ, thuận tiện cáo biệt ba năm này, đem hết thấy bắt đầu lại từ đầu.

- - - - -

Diệp Đằng cảm giác chính mình sắp không nhận được, nhưng cô vẫn chưa có cách nào nói với người khác.

Cô muốn tìm một người để thương lượng, giờ đầu ngón tay đếm đếm bạn bè của mình. Đầu tiên là Phùng Thiên, bỏ qua. Lâm Mạt bình thường là người không biết gì, có khả năng cô ấy cũng không tán đồng việc cô thích Đào Dã, nói không chừng cô ấy chỉ nghe tin này thôi cũng có thể bị dọa đến ngất xỉu...

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn lại mỗi tên đầu gối Lâm Sơ.

Bất quá cậu ấy cũng có chỗ tốt, ít nhất cậu ấy sẽ không giết mình, cũng không đi nói linh tinh. Cậu ấy cũng đủ lý trí, lại là nam sinh, có thể nghĩ ra một vài ý tưởng.

Diệp Đằng hạ quyết tâm. Cô đi đến nhà Lâm Mạt, lấy cớ muốn mượn sách, lôi kéo một mình Lâm Sơ đến thư phòng của nhà bọn họ.

Cô không nói thẳng, nhìn giấy sách xem từng quyển một, như là trong lòng đang nhắc tới: "Lâm Sơ, cậu có thích ai bao giờ chưa?"

"Không có, loại tình cảm vô dụng này sẽ chỉ lãng phí thời gian."

"..." Diệp Đằng quay đầu ghét bỏ mà nhìn cậu ấy một cái: "Vậy cậu nghĩ xem, nếu một nữ sinh thích cậu, thổ lộ với cậu, cậu có thấy đột ngột không?"

"Cậu muốn thổ lộ với ai?" Lâm Sơ vẻ mặt vô cảm nhìn cô, tựa hồ trong ánh mắt mang vài tia thất vọng khó có thể phát hiện.

"..." Diệp Đằng cảm thấy có khi mình đã tính toán sai: "Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi."

"Bây giờ nữa là Đào Dã đi, cho nên bây giờ cậu đang làm việc vô dụng."

"Bây giờ? Không phải nói là một tháng sao?" Diệp Đằng buột miệng thốt ra, giấy tiếp theo ý thức được mình ở trước mặt Lâm Sơ giống như không có chút riêng tư nào, cậu ấy quá thông minh: "Trước tiên cậu đừng nói cho người khác."

Lâm Sơ lắc đầu.

Diệp Đằng nghĩ rằng cô đã phạm phải tội ác tày trời gì à? Nhìn cái biểu cảm của cậu ta như thấy người bị bệnh nan y vậy.

Yêu thầm một người, bản thân chính là mắc bệnh nan y.

"Giả sử như cậu đi thổ lộ, xác suất anh ấy chấp nhận cậu là nhiều hay ít? Cậu tự suy xét xem."

"..." Một câu làm Diệp Đằng trở nên ngây ngốc. Cô thậm chí không có nghĩ tới sẽ cùng anh ở bên nhau, cô chỉ muốn nói cho anh biết tình cảm của mình thôi.

"Chúng ta có thể tính toán một chút, nếu..."

Diệp Đằng chặn lời cậu ấy: "Tôi không đi, không phải tính."

Không cần tính cũng biết xác suất thành công là không. Anh còn bây giờ nữa sẽ rời đi, cô thích anh lại không thể nói. Diệp Đằng tùy tiện lấy một quyển sách rồi rời đi.

Lúc cô về nhà đi qua nhà Đào Dã, ở cửa chặn chờ nửa ngày không tiến vào, đi đi lại lại cuối cùng vẫn ấn chuông cửa.

"Mấy ngày nữa anh sẽ đi?" Diệp Đằng không nhận được trực tiếp hỏi.

"Thứ bảy tuần sau đây."

"Ừm... Anh còn trở về không?" Nơi này là nhà của anh, anh còn có phòng cho thuê, Cổ Đạt Trần cũng ở chỗ này, có lẽ anh còn có người nhà, chắc sẽ phải trở lại chứ.

"Sẽ không thường xuyên trở về, còn phải huấn luyện." Đào Dã nhớ tới tin tức lần trước nghe được, là người say rượu tên Diệp Thần, anh đã tìm người đi xử lý. Người như ông ta muốn tìm nhược điểm cũng không phải việc khó nhưng trước mắt vẫn chưa an bài thỏa đáng, anh nhớ đến có chút không yên lòng: "Có thật sự không có việc gì muốn tôi giúp sao? Về sau có thể sẽ không có cơ hội."

Cô là con gái, ăn nhờ ở đậu, nếu không có ai giúp đỡ, khả năng cô chỉ có thể ngồi xõm ven đường mà khóc.

"Hả?" Diệp Đăng thất thần, lòng cô tràn đầy mất mát: "Tôi chính là, chính là muốn hỏi nếu sau này tôi đến Thượng Hải, anh có thể đưa tôi đi xem thi đấu không?"

"Vương giả thi đấu?"

Diệp Đăng nhớ tới ngày đó mình hỏi anh có phải xem video vương giả vinh dự không, lại cười: "Đều được."

Áo của Đào Dã rũ xuống cổ tay, Diệp Đăng thấy tay anh dút trong túi không đeo găng tay. Ngày trước cô có xem cuộc phỏng vấn của Đào Dã, anh nói mình là loại người khi bị thương sẽ trốn trong bóng tối, không để bất kỳ ai phát hiện được.

Trước kia, anh từng là một thiếu niên tự tại. Nếu có thể biết anh sớm một chút thì có thể bên cạnh anh lâu hơn rồi.

Trong lòng Diệp Đăng tràn ngập cảm giác chua xót, không thể ngăn được. Cô thấy chính mình không thể đứng ở trước mặt anh thêm một giây nào nữa, nếu không cô sẽ bật khóc mất: "Chúng ta nói tốt, anh nhất định phải chờ tôi!"

Lại chờ một chút, chờ đến khi cô có một thân phận để đứng ở trước mặt anh.

Đào Dã tận tình khuyên bảo như là dẫn dò em gái mình: "Nhớ chăm học, không được để bị bắt nạt mà cũng ít bắt nạt bạn bè đi."

Lúc Diệp Đăng muốn khóc lại bị anh chọc cười: "Tôi không bắt nạt bạn, chuyện của Phùng Thiên thì là do cậu ta động chân động tay trước."

Đào Dã thấy cô đúng ý hợp tình, cảm thấy đứa nhỏ này không cứu được: "Ừ, về nhà đi."

"Anh Đào Dã," Diệp Đăng nói không rõ lúc này mình có cảm giác gì, cô chỉ thấy trong lòng có thứ gì dâng lên nhưng lại không dám, cuối cùng chỉ nói một câu: "Thuận buồm xuôi gió."

Ngày Đào Dã đi thuê một chiếc taxi đến sân bay, lúc lên xe trong tay bụng chậu cây nhỏ nhỏ kia.

"Thứ này không qua hải quan được đâu." Tài xế là người trung niên hơn bốn mươi tuổi, gương mặt hiền từ: "Chậu cây này để ở chỗ râm mát, lá cây sẽ hướng tới một chỗ."

"Vâng, chuẩn bị đem đi chuyển phát nhanh, chú cũng trông à?"

"Vợ tôi thích hoa cỏ, thực vật đều có tính hướng về phía mặt trời. Cháu phải đi chuyển nó, nếu không nó sẽ giống cháu, bị vẹo." Tài xế cười, lái xe.

"Dạ, tôi không hiểu lắm."

Đào Dã nhìn chậu cây trong túi, bởi vì bị anh đặt trong chỗ râm mát nên lá cây vẫn luôn hướng về phía ánh mặt trời đuổi thân.

Nhìn bộ dáng này có điểm giống với cô gái nhỏ Diệp Đăng.

Cho dù là đứng trong bóng tối, cũng vẫn luôn nỗ lực hướng về phía mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Sau khi Đào Dã rời đi khoảng một tháng thì cô biết được tin Diệp Thần phạm phải lỗi gì đó và bị giam giữ từ chú Kiều.

Sinh hoạt của Diệp Đăng trở nên nghìn bài một điệu*, Phùng Thiên như cũ cãi nhau với cô mỗi ngày, Lâm Mạt vẫn trầm mê chiêm tinh, Lâm Sơ có mấy lần kiểm tra không vượt qua cô, gần đây đang nỗ lực luyện tập.

*Nghìn bài một điệu: cái nào cũng giống nhau, rập theo một khuôn khổ.

Khóa học piano của cô như cũ mỗi tuần đều học, cô đã có thể đàn vài khúc đơn giản, nhưng khoảng cách để có thể đàn "Canon" cho Đào Dã nghe thì còn rất xa. Vào thứ năm hằng tuần cô vẫn đến nhà Lâm Mạt ăn uống, khi đi qua nhà Đào Dã thì theo thói quen ngó vào liếc nhìn, thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên đứng ở cửa nhà anh trong chốc lát.

Bộ ảnh chụp kia của Cố Dật Trần đạt giải thưởng, anh ấy còn in một bộ ra cho Diệp Đăng. Nhắc đến tình hình hiện tại của Đào Dã, Cố Dật Trần nói gần đây anh ấy không liên hệ với Đào Dã. Diệp Đăng có nhắn tin với anh hai lần trên WeChat nhưng rất lâu anh mới hồi âm lại.

Anh thế nào, Diệp Đăng không rõ lắm, nghe cách nói của Cố Dật Trần có vẻ cuộc sống của anh không quá tốt.

"Giống như là cho em ở đại học chơi bốn năm, sau đó lại cho em trở lại cấp ba, áp lực có thể không lớn sao? Hơn nữa con người, tính cách của anh ấy thì làm việc gì cũng rất chuyên tâm, ít bận tâm đến chuyện khác." Cố Dật Trần so sánh một cách đơn giản cho cô.

Diệp Đăng yên lặng gật đầu, hút một ngụm coca lạnh: "Em đang học cấp hai."

Không khí khẩn trương ở cấp ba còn chưa tràn đến bọn họ. So với sự tàn mạt* ở cấp một, nhịp điệu ở cấp hai thật sự rất nhẹ nhàng.

*Tàn mạt: Ở tình trạng rời rạc, không có sự liên hệ với nhau, không tập trung.

Mười hai tháng mười hai, đây là lần sinh nhật đầu tiên của Diệp Đăng ở nơi này. Bởi vì sắp tới thi cuối kì nên trước đó một ngày cũng không có đề cập đến chuyện này. Ngày hôm sau tan học, Phương Thục Trần cùng với Hứa Kính Nghiêu cố tình dành thời gian tới đón cô về nhà.

Đẩy cửa xe ra, bên trong có một hộp quà, Diệp Đăng mở ra thấy có một đôi giày da nhỏ, rất phù hợp với thẩm mỹ của Phương Thục Trần.

"Con phải đi một đôi giày tốt thì mới có thể đi tới nơi con thích." Phương Thục Trần cười xoa đầu cô: "Đăng Đăng có muốn đi tới nơi nào không?"

Cô muốn đi đến một nơi nhưng còn phải chờ một thời gian.

Ăn com xong, sau khi thổi nến, Diệp Đằng nhận được bao lì xì mừng sinh nhật của chú Kiều, cột nhà mà ôm điện thoại nói với ông tình hình gần đây, đột nhiên có một ai đó gọi đến, là Lâm Mạt.

"Đằng Đằng, cậu ở phòng à?"

"Ừ, sao thế?" Diệp Đằng cho rằng cô ấy có chuyện gì đó, từ trên giường ngồi bật dậy.

"Cậu đến ban công đi." Giọng của Lâm Mạt trước sau như một mềm mại, nhưng có thể nghe được trong đó có chút kích động: "Cậu mau đến đi."

Diệp Đằng đi dép vào, đã là tháng mười hai, thời tiết rất lạnh, cô khoác áo khoác lông đi ra ngoài, nghe thấy lạch tạch bên dưới.

"Diệp Đằng, sinh nhật vui vẻ!"

Bọn họ không biết lấy pháo ở đâu ra, ở trong đêm tối vẽ ra một cái vòng phát sáng. Bởi vì động tác của Lâm Sơ rất chậm, lại không phối hợp tốt với Phùng Thiên, vòng sáng xiêu xiêu vẹo vẹo không khớp, cơ hồ nhìn không ra hình trái tim.

Diệp Đằng ghé vào lan can cười: "Quay lại xem đi, bảo vệ tới kia."

Trong tiểu khu không được sử dụng pháo, bên này vừa có âm thanh, bên kia nhân viên bảo vệ đã cầm đèn pin đến đây. Phùng Thiên hô lên một tiếng, cất bước liền chạy, Lâm Mạt cũng đi theo. Lâm Sơ phỏng chừng cuộc đời chưa trải qua chuyện này, đứng ở kia tay chân có chút luống cuống.

"Chạy nhanh xuống dưới, buổi tối đi ra ngoài chơi!" Phùng Thiên nói về phía trên tầng, thuận tay kéo Lâm Sơ: "Huỳnh đệ, cậu thất thần làm gì? Không chạy, chờ để bị bắt à?"

Diệp Đằng mặc áo lông vũ cười, xoay người đi thay quần áo chuẩn bị đi xuống tầng gặp bọn họ.

"Đã trễ thế này đi đâu vậy?"

"Bọn Mạt Mạt tổ chức sinh nhật cho con nên con đi ra ngoài một chút!" Diệp Đằng chạy vội ra cửa. Ba người kia đã bị bắt được, một đám đang cúi đầu bị dạy bảo ở phòng bảo vệ. Diệp Đằng đi ra ngoài bảo lãnh cho bọn họ, thuận tiện cũng nhận lỗi theo.

"Sao ông ấy cứ như đang giáo huấn cháu của mình thế nhỏ?" Phùng Thiên không chịu nổi loại không khí này, ra ngoài bắt đầu lái nhái.

"Lâm Sơ còn chưa nói cái gì, cậu đã than vãn rồi." Diệp Đằng nhìn về mặt tuyệt vọng của Lâm Sơ, bật cười: "Chưa bao giờ bị giáo huấn thế này à? Nhìn cậu có vẻ rất suy sụp."

Lâm Mạt cười rất vui vẻ: "Anh tớ sống chết cũng không nghĩ tới chuyện này, bị bọn tớ kéo đến."

"Cậu cũng học thói hư từ Phùng Thiên." Diệp Đằng cười kéo cánh tay của cô ấy: "Cảm ơn các cậu đã tổ chức sinh nhật cho tớ, tớ siêu siêu vui vẻ, thật sự."

"Chú mưu" Phùng Thiên bắt đầu khoe khoang: "Không cần quá cảm động, còn có một bữa tiệc nữa!"

Đám huỳnh đệ của Phùng Thiên tuy rằng một đám cả ngày la hét lên xuống, nhưng thật ra cũng không đến mức quá chán ghét. Cảm tình của các bạn trong lớp đối với bọn họ cũng không rồi, nhất là khi đối nghịch với Vương Văn Trác, đặc biệt đồng tâm hiệp lực.

Sinh nhật của Diệp Đằng, bọn họ ở KTV thoát tục, chuẩn bị ca hát. Phùng Thiên sợ bọn họ không được tự nhiên nên gọi thêm Lưu Sướng, còn những người khác thì không.

Quả sinh nhật đã được chuẩn bị, ném trên ghế ló. Diệp Đằng đi vào bị Lưu Sướng bắt ngờ tung giấy. Cô lại ăn bánh kem sinh nhật một lần nữa còn điều ước thì vẫn vậy.

Diệp Đằng nhắm mắt lại, trịnh trọng mà mặc niệm tên của Đào Dã.

"Ước gì đây?" Phùng Thiên dựa vào ghế sofa, hỏi thăm.

"Bí mật."

"Cắt, không nói nữa. Đã đến đây thì hát đi."

Ngày thường nhìn không ra Lưu Sướng hát rất hay, cậu hát tình ca giống như tài xế giả kinh nghiệm phong phú. Phùng Thiên uống mấy lon bia, cậu ta ngồi bên cạnh Lâm Mạt, khom lưng cúi đầu cò còi còi cánh tay của cô ấy, nhìn chăm chăm Lâm Sơ đang ngồi một góc, cười: "Cậu nhìn anh mình kia, có giống như Đường Tăng lạc vào Động Bàn Tư không?"

Lâm Mạt bị cậu ta chọc cười: "Rất giống."

"Ít bất nạt Lâm Sơ đi có được không?" Diệp Đằng vốn dĩ định thuận tay cho cậu ta một chương, kết quả bị cậu ta trò tay, nắm được thủ đoạn của cô. Bị cậu ta vùng lại, cô thiếu chút té ngã, khoảng cách giữa hai người bỗng nhiên thu gọn lại, Diệp Đằng cảm giác mũi của mình thiếu chút nữa là đập vào mặt cậu ta. Đến khi đứng vững lại cô vẫn chưa hoàn hồn được.

"Hạ thủ sau lưng người khác không thấy mình ti tiện à?" Phùng Thiên thu tay, giọng cũng hạ thấp một chút.

Lưu Sướng rất có nhãn lực nhanh chóng lôi kéo Lâm Mạt qua bên kia hát cùng cậu, Lâm Sơ không biết cầm điện thoại đang xem cái gì, đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Trên sofa nhanh chóng chỉ còn lại Diệp Đằng và Phùng Thiên, Phùng Thiên không được tự nhiên mà điều chỉnh lại tư thế, ho khan một tiếng: "Này, tương lai cậu muốn đi đến đâu? Thi đại học í"

"Làm gì? Cậu không phải là không thi đại học sao?" Diệp Đằng kinh ngạc.

"Ai nói tôi không thi? Tôi bây giờ đang định làm lại mấy bài kiểm tra."

Diệp Đằng biết cậu ta không có định tính* cho nên cũng không mấy tin tưởng: "Cậu chịu phải kích thích gì đấy à? Sao đột nhiên lại cái tà quy chính*?"

*Định tính: tính cố định.

*Cái tà quy chính: bỏ những tính xấu.

"Bởi vì cậu." Phùng Thiên tay nhéo lon bia, hơi hơi dùng sức, lon bia hơi lồm vào trong giống như tấm lòng của cậu ta.

Diệp Đằng yên lặng uống một ngụm đồ uống, không nói chuyện.

"Cậu thực sự không biết hay giả vờ không biết?" Phùng Thiên dứt khoát bắt chấp tất cả, nhìn thẳng vào mắt Diệp Đằng, một lúc sau móc từ trong túi ra vòng hắc diệu thạch, đặt ở trên bàn trà, dịch chuyển đến trước mặt cô: "Nếu không tôi đeo cái này để làm gì? Ngu ngốc, ngày đó bị cậu thấy, tôi còn không dám lấy ra nữa."

"..." Diệp Đằng theo bản năng nhìn thoáng qua Lâm Mạt đang hát ở bên kia: "Cái này là Mạt Mạt cho cậu?"

"Cái này không phải là trọng điểm?" Phùng Thiên bị nữ sinh trước mặt này làm cho điên mất rồi, rốt cuộc cô có đầu óc không? Bây giờ cậu ta đang thổ lộ, thế mà cô còn so đo chuyện cái vòng cổ.

"Thực xin lỗi, Phùng Thiên." Diệp Đằng buông đồ trong tay: "Tôi có người thích rồi."

"Anh đã đúng không?" Phùng Thiên ngửa đầu uống một ngụm rượu, trên mặt vẫn cười: "Quả nhiên là đồ của tiểu bà cốt này chả có tí tác dụng nào?"

Đáp án đã sớm biết, lúc nói ra vẫn ôm một tia hy vọng, cho dù biết không có khả năng nhưng vẫn nịn không được mà thử, vạn nhất người đó có một chút thích mình thì sao? Vạn nhất thì sao?

Thích là một loại tình cảm hèn mọn, nhưng cũng là một loại bí mật chẳng thể che giấu.

"Đến tôi. Hai người hát chưa đủ à!" Phùng Thiên đứng dậy giật lấy micro, mặt vô cảm đi qua người Diệp Đằng.

Diệp Đằng thu hồi ánh mắt, đụng phải tầm mắt của Lâm Sơ, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Đêm đó ngoại trừ Lâm Sơ, tất cả đều hát khản cả giọng, thiếu niên đều mang tâm sự riêng, bảo vệ sự chân thành bí mật nhất của nhau trong tuổi trẻ.

Sau khi đưa Diệp Đằng về nhà, xe của Phùng Thiên với Lưu Sướng đến trước, hai người bọn họ rời đi. Lâm Sơ và Lâm Mạt chờ xe sau, gió thổi qua, Lâm Mạt run cầm cập, Lâm Sơ bro khăn quàng cổ của mình xuống, quàng cho cô.

"Anh, em hỏi anh một vấn đề." Lâm Mạt sửa lại khăn quàng.

"Vấn đề gì?"

"Anh cũng thích Đằng Đằng à?" Một lúc lâu sau Lâm Mạt cũng không nghe thấy câu ấy trả lời, tưởng vấn đề bản thân cô ấy hỏi quá đột ngột, ngẩng đầu thấy mặt của Lâm Sơ vẫn vô cảm như trước.

Lâm Sơ nhìn em gái song sinh của mình, không chút khách khí mà bóp má cô ấy: "Sắp xếp lại các ghi chú trong phòng em, với cái đầu óc này dùng để đi thi không được sao?"

"..." Lâm Mạt bĩu môi, đi theo lên xe.

Diệp Đằng vốn dĩ cho rằng sau đêm đó sẽ trở nên xấu hổ, nhưng sáng sớm hôm sau đến trường, đoán trước sẽ xấu hổ nên không tiến đến, thế mà Phùng Thiên lại ném túi sữa bò ở trên mặt bàn cô: "Không thích uống, cho cậu."

Diệp Đằng thấy mặt cô mang theo tơ máu, lấy quyền sách giáo khoa mới tinh từ trong cặp ra.

"Cậu... không có việc gì chứ?"

"Đừng quấy rầy tôi, lão tử muốn học bài."

"..." Diệp Đằng cùng Lâm Mạt liếc nhau, sợ tới mức nhanh chóng quay đầu.

Từ ngày đó trở đi, Phùng Thiên thật sự bắt đầu học tập, tuy rằng hiệu quả không như ý muốn nhưng cậu ta cũng không để cập lại chuyện ngày hôm đó.

Đông đi xuân lại tới, bọn họ từ khu dạy học của cấp hai chuyển đến tòa nhà màu hồng của cấp ba. Nhà ăn căng-tin vẫn là món cá chua ngọt, kỳ nghỉ vào cuối tuần giảm bớt một ngày, việc học càng ngày càng nhiều, kiểm tra càng ngày càng khó, con số trên lịch ngày ngày thay đổi cho đến mùa đông năm cấp ba, sinh nhật thứ mười tám của Diệp Đằng..

Bốn người trong nhóm "Bá Bá và các tiểu tiên nữ" tụ họp làm một chuyện.

Diệp Đằng cảm về xe vào nhà ga bắt đầu khăn trương, lần đầu tiên cô có cảm giác như vậy: "Hay là, tớ không đi nữa..."

"Đừng vậy, vẫn là đừng nên đi, nếu bị bố mẹ phát hiện thì là chuyện lớn đấy." Lâm Mạt nghĩ tới hậu quả, cảm thấy bọn họ sẽ không chịu được.

"Xem các cậu kia! Không phải là đã nói dối rồi à? Mọi chuyện đâu đến nỗi đó sao?" Phùng Thiên lôi kéo quai cặp của Diệp Đằng hướng đến cửa kiểm tra an ninh: "Bây giờ cậu không đi, về sau đừng hối hận, lần tới Lâm Sơ sẽ không giúp cậu nói dối đâu, cơ hội khó có được."

Lâm Sơ: "..."

Cậu ấy nghĩ có khi mình bị não úng thủy rồi mới có thể hứa theo ba người này, nói dối người nhà là muốn cùng Diệp Đằng đến thành phố S tham gia một cuộc thi toán.... Chỉ vì đến lễ thành niên* có muốn đi gặp Đào Dã, thô lộ...

*Lễ thành niên: Ngày đánh dấu tuổi trưởng thành của một người.

Nếu là người trước cậu ấy vĩnh viễn là không làm loại chuyện này, nhưng bây giờ lại làm như lễ đương nhiên.

"Tôi đi rồi." Diệp Đằng cắn răng, nắm chặt tay: "Đại ân đại đức của các huynh đệ, khi trở về sẽ trả ơn bằng một bữa lẩu."

"Hai bữa!" Phùng Thiên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Diệp Đằng làm dấu ok, thấp thòm mà lên tàu, bước đến con đường đi thô lộ của cô.

Phùng Thiên nhìn bóng dáng của Diệp Đằng, đuổi tay vỗ vào bả vai của Lâm Sơ, bị cậu ấy né tránh, cậu ta liền thuận tay đặt ở trên vai Lâm Mạt: "Các cậu nói xem, cậu ấy có thể thành công không?"

Lâm Sơ giống như không quan tâm đến kết quả, điều cậu ấy quan tâm hơn là: "Tôi nay tôi sẽ ngủ ở đâu?"

□□Hết chương 26□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Diệp Đằng ngồi tàu suốt một đêm, cảm giác mình như lao động trẻ em vào thành phố. Cô vào nhà vệ sinh ở nhà ga vọc nước rửa mặt, thấy từ lao động trẻ em không đúng nữa, hôm nay cô đã thành niên rồi.

Đào Dã đã lâu không còn ở trong nước, rời thành phố A không lâu liền ra nước ngoài huấn luyện, lần này chỉ là về nước tạm thời. Thời gian tiếp theo có thể không ở trong nước một thời gian dài, cho

nên rất may mắn năm nay mùa đông anh ở trong nước.

Thời điểm ăn tết năm trước, Diệp Đằng chúc mừng năm mới anh, còn đòi tiền mừng tuổi. Diệp Đằng nói muốn lấy tiền mừng tuổi nhân tiện tìm anh chơi, có lẽ anh không để trong lòng nên thuận miệng đáp ứng.

Sau một thời gian không gặp nhau, cô có chút khấn trương, trong lòng Diệp Đằng phỏng đoán anh có thay đổi không. Cô mặc áo khoác lông vũ màu trắng, ra khỏi ga tàu, kéo mũ đội lên, gió thổi vào má trắng nõn của thiếu nữ, làm cô ngửa ngửa.

Cô nhìn xung quanh cả buổi cũng không thấy bóng dáng quen thuộc, tưởng anh còn chưa tới, nhắn tin trên WeChat cho Đào Dã: "Em tới rồi."

Điện thoại rung lên, anh nhấn lại hai chữ: Quay đầu lại.

Diệp Đằng xoay người, bị anh đè mũ lại.

"Sao anh biết là em?" Cô kinh hi, ít nhất là anh đã không quên mình. Da của Đào Dã có vẻ hơi rám nắng, nghe nói ở Úc ánh nắng rất tốt. Nhưng bản thân da của anh rất trắng, bây giờ cũng chính là vừa vặn. Thoạt nhìn anh trông dịu dàng hơn trước rất nhiều, hôm nay anh mặc áo khoác lông vũ màu đen, không cài khóa, bên trong mặc một chiếc áo len cao cổ.

Đây là lần đầu tiên cô thấy bộ dạng của anh vào mùa đông, nhìn càng ấm áp, càng ôn nhu hơn.

"Tôi không mất trí nhớ, sao lại không nhận ra?" Đào Dã cầm cặp sách trên lưng cô: "Đi đường có mệt không? Đã gọi cho người nhà chưa?"

"Anh đừng như ông lão xem em là trẻ con, mấy điều đấy em cũng biết." Diệp Đằng yên lặng phản bác, xốc mũ lên lại bị anh chặn lại.

"Bên ngoài lạnh lắm."

Cô rụt rụt cổ vào bên trong áo lông, gương mặt có chút thấp thòm lại thận trọng nhìn anh: "Anh Đào Dã, thật ra ngày mai là sinh nhật của em, sinh nhật tuổi mười tám."

"Hóa ra là vậy, tưởng đến đây để tặng tiền anh trai?" Đào Dã cười cùng cô nói giỡn, vào thang máy xuống gara, anh tùy tay ấn mở khóa xe: "Thích quà gì?"

"Lần trước nói anh đưa em đi xem thi đấu, hiện tại chúng ta đi thôi." Diệp Đằng muốn xem anh thi đấu, nhưng bây giờ không có cơ hội, muốn tìm hiểu anh thích thứ gì, muốn hòa nhập vào thế giới của anh. Sau lưng anh cô đã làm rất nhiều việc, chỉ chờ có thể xem lúc thi đấu, làm anh cảm thấy mình với anh như bạn bè với nhau chứ không phải quan hệ người lớn - bé nhỏ.

"Thi đấu á?" Đào Dã nghĩ nghĩ, mở cửa xe giúp cô: "Sắp tới bên này không có lịch thi đấu, nhưng có một số môn thể thao điện tử, đi xem không?"

"..." Cái này cũng được, Diệp Đằng ngồi trong xe, trong ánh mắt tràn đầy "thiện ý".

Đào Dã thắt dây an toàn cho cô: "Nói giỡn. Đi ăn cơm trước."

Lúc tới gần, Diệp Đằng gửi được mùi thuốc lá quen thuộc trên người anh, mùi nước giặt quần áo, giống hệt như trước đây.

Mùa hè năm đó trong trí nhớ của cô mơ hồ, vốn dĩ nghĩ rằng gặp được sẽ khấn trương hoặc là xấu hổ, hiện tại cảm thấy mọi thứ đều tự nhiên, giống như từ mùa hè đến mùa đông, không có khoảng thời gian trầm tĩnh như nước kia.

Thời gian một năm, có rất nhiều thứ thay đổi, Đào Dã rất hứng thú nghe tiểu cô nương kể. Thật vui vì cô có thể ở một nơi mới tìm được bạn tốt, có gia đình mới quan tâm.

Anh nhìn cô gái trước mặt, nhớ tới một ngày mình đứng trước cửa sổ trong phòng ngủ hút thuốc, bỗng nhiên thấy cô trong tầm mắt. Hôm đó cô mặc váy, đứng dưới gốc cây hoa quế, là một bộ dáng khác hẳn với buổi tối hôm trước.

Nháy mắt đã gặp nhau được hai năm, đối với anh mà nói, Diệp Đằng giống như là một điểm nhỏ nhỏ, anh cũng không biết vì cái gì, thế nhưng lại từ trên người cô gái nhỏ này tìm được lý do trở về con đường đua xe. Mọi thứ giống như đã được ông trời an bài, có lẽ cô làm anh nhớ tới chính mình vào năm mười lăm mười sáu tuổi.

"Anh có nghe em nói không?" Diệp Đằng hướng về phía anh vẫy vẫy tay: "Anh Đào Dã?"

"Có." Đào Dã gạt đầu.

"Vậy anh nói xem em vừa nói gì đó?" Diệp Đằng giơ đĩa, rõ ràng đầu óc anh mới vừa bay đi đâu đó.

"Em nói Phùng Thiên bắt đầu học tập nghiêm túc, vì đề từ bỏ trò chơi, cậu ta dùng dây chun bắn đạn, mỗi ngày đều cột dây chun trên tay, nhìn như cậu ta đang ngược đãi chính mình." Đào Dã lặp lại lời nói của cô một chữ cũng không sai: "Đã qua bài kiểm tra chưa? Cô giáo Diệp?"

Diệp Đằng nghe giọng anh có chút lười biếng, hạ tầm mắt, cảm giác trái tim mình như đang bay ra, vùi đầu vào ăn: "Nhưng phương pháp này không hiệu quả."

Diệp Đằng suy nghĩ, vốn dĩ cho rằng thời gian trôi qua lâu rồi, có lẽ sẽ từ từ không thích anh, giống như cách một khoảng thời gian cô sẽ phải quyết định một lần.

Nhưng ngày hôm sau vẫn sẽ sa vào trong đó, cũng lắm là mỗi ngày trong lúc bận rộn học tập sẽ dành ra một chút thời gian ngẫm lại, cũng không có quá nhiều ảnh hưởng.

Vốn dĩ Đào Dã tính toán đưa cô ra ngoài đi dạo nhưng Diệp Đằng đã đi tàu trong một khoảng thời gian dài, cho nên cuối cùng vẫn là đưa cô về nghỉ ngơi trước.

Đào Dã ở trong khu chung cư bên cạnh sân huấn luyện, tòa nhà đó cũng tương đương với kí túc xá, một phòng đơn và mọi người ở với nhau.

Ở trong thang máy gặp người quen, Diệp Đằng đứng bên cạnh Đào Dã, cánh tay anh cầm cặp sách màu lam nhạt của cô, cảm giác như cha già đưa con đi học về.

"Anh Dã? Anh về khi nào vậy?"

"Hôm qua, sao cậu còn ở đây?"

"Chân bị thương, ở lại nghỉ ngơi. Vị này chính là?" Người nọ nhìn chằm chằm vào thiếu nữ bên cạnh anh. Cô gái mười bảy mười tám tuổi đã ra dáng người lớn nhưng diện mạo của cô nhìn vẫn như trẻ con, còn mang theo chút người sống chết tiền lại.

"Em gái tôi."

"Em không phải." Diệp Đằng lập tức phản bác.

Người nọ cười, tựa hồ mang theo điều gì đó không thể diễn tả: "Em đi trước, hẹn gặp lại, anh Dã."

Đào Dã bị đứa trẻ này chọc cho tức chết rồi, sao cô vẫn còn như thế, chuyên nghiệp phá đám cả một trăm năm: "Đi thôi, tiểu tử tông."

Diệp Đằng nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của anh, cảm thấy buồn cười: "Em không già như vậy..."

Diệp Đăng nhìn căn chung cư này, không tính là lớn nhưng đồ vật đều gọn gàng, ngăn nắp, không giống với người đàn ông độc thân trong trí tưởng tượng của cô, cũng có thể là đã cố ý thu dọn qua.

Trong nhà không có gì trang trí, thoát nhìn giống y chang với bàn mẫu, ngoại trừ trên bàn ăn có vết của gạt thuốc còn đâu không nhìn ra có dấu vết của người ở.

"Buổi tối em tự ngủ, tôi ở bên cạnh, trong phòng bếp có nước, trong phòng vệ sinh của chuẩn bị đồ dùng đều ở ngăn tủ phía trên. Buổi tối nếu sợ nhớ mở đèn lên."

Diệp Đăng nhìn đồ vật mới đặt xuống, cảm giác anh muốn đi.

"Chờ một chút, bây giờ còn sớm, em chưa ngủ được." Diệp Đăng nhìn nhìn trong phòng, thấy trên bàn có máy chiếu. "Em muốn xem phim."

Hai người cùng nhau xem phim.

Đào Dã cởi áo khoác, ngồi trên sàn nhà. Sau khi mở sượt toàn bộ chung cư đều trở nên ấm áp hơn. Diệp Đăng ôm đầu gối ngồi ở bên cạnh anh, nhìn anh tìm phim trên máy tính.

"Muốn em thể loại gì?"

"Hài đi."

"Đi tắt đi."

Diệp Đăng đứng dậy tắt đèn, toàn bộ căn nhà chỉ còn ánh sáng từ ánh chiếu chiếu lên vách tường. Đào Dã điều chỉnh góc độ của máy chiếu, Diệp Đăng nhìn bóng dáng của anh chiếu lên trên tường, vờn ngón trỏ vẽ theo bóng dáng của anh, cô cũng bóng của ánh đan chéo nhau.

Đào Dã quay đầu lại nhìn cô đang chơi bóng, duỗi tay làm hình con thỏ, cái bóng trên tường phóng đại ra, Diệp Đăng quay đầu nhìn anh: "Anh còn biết làm cái này á?"

"Khi còn nhỏ mẹ có dạy làm mấy cái, vốn dĩ muốn giữ lại cùng chơi với con gái của bà ấy."

"..."

Phim là một bộ phim cũ, xem cả trăm lần không chán, vẫn sẽ cười không ngừng. Đào Dã có chút kinh ngạc nhìn cô thể nào cười cười liên tục rồi...

Có thể là đi đường quá mệt mỏi, Diệp Đăng nghiêng đầu thiếu chút nữa là ngã, anh dùng tay đỡ lấy ót của cô, cảm một cái gối dựa, đặt cô nằm ngay trên tấm thảm mềm mại.

Điện thoại reo lên, anh đi đến ban công nghe.

"Diệp Đăng có đi tìm anh không?" Giọng Cố Dật Trần có vẻ rất sốt ruột: "Nhà đầu kia rồi nhà ra ngoài rồi!"

Đào Dã nhìn tiểu cô nương ngủ ở ngoài phòng khách, co rúm lại thành một cục.

"Này kẻ lừa đảo."

"Dạ? Nhà đầu kia có ở chỗ anh không? Em biết cô ấy không biết người khác, nhà cô ấy đều tìm đến phát điên rồi, không biết thế nào mà tìm được em. Đám tiểu quý kia với cô ấy cùng nhau nói dối! Còn đánh chết cũng không nói, trê con bây giờ thật là đáng sợ!"

Miệng Cố Dật Trần bây giờ đầy đạo lý lớn, thiếu chút nữa đã quên chính mình năm đó so với đám trẻ con này còn nghịch ngợm hơn.

"Có phải nhà cô ấy xảy ra chuyện gì không?" Đào Dã cảm thấy Diệp Đăng không phải loại trẻ con sẽ vô duyên vô cớ mà bỏ nhà ra đi, có lẽ là cô gặp điều gì khó xử, ở nhà bố mẹ nuôi không vui.

"Không có, bố mẹ nuôi của em ấy nhìn rất hiền lành. Người không có gì là được, em bên này nói trước với bọn họ xem họ xử lý thế nào. Anh đừng đuổi em ấy đi, tạm thời đừng nói, anh nhìn tình huống xem, mười bảy mười tám tuổi chính là thời kì phản nghịch, phòng tình huống khác xảy ra." Cố Dật Trần tận tình khuyên bảo.

"Không cần cậu dạy tôi."

"..." Cố Dật Trần thấy có vẻ mình đã phí lời: "Anh bảo vệ em ấy an toàn là được rồi, gọi lại sau."

Đào Dã đi vào, đánh thức Diệp Đăng dậy: "Tiểu quý, lên giường đi ngủ không cảm lạnh bây giờ."

Diệp Đăng mơ mơ màng màng dụi mắt, khép hờ mắt đi đến giường, nằm sấp xuống liền chìm vào giấc ngủ.

"Suy nghĩ cũng thật lớn..." Đào Dã đắp chăn, lại bật thêm đèn đầu giường cho cô.

Chấn toàn là hơi thở của anh, một đêm ngủ ngon.

Sáng sớm Diệp Đăng tỉnh lại, mới phát hiện ra hôm qua mình xem phim rồi ngủ quên, bắt đầu hồi hận mình không chút tiền đồ. Mở điện thoại lên xem, cô ngồi bật dậy từ trên giường.

Chuyện cô tới thành phố S, lộ ra rồi...

Cô vội vội vàng vàng định gọi cho Phùng Thiên, nghĩ lại dứt khoát gọi về nhà.

Điện thoại là Hứa Kính Nghiêu tiếp, cô cảm thấy có khi Phương Thục Trân phải vào viện rồi...

Trong lòng có chút áy náy, cô thật sự không muốn Phương Thục Trân phạm lỗi với mình.

"Thực xin lỗi..." Thẳng thắn từ khoan, kháng cự từ nghiêm, thái độ tốt đẹp, có thể giảm hình phạt.

"Là Đăng Đăng sao?" Giọng Phương Thục Trân vang lên, điện thoại đổi đến tay bà: "Đăng Đăng, con... Chú ý an toàn, nhớ về nhà sớm."

Có lẽ là cô vô số lỗi trách cứ muốn nói nhưng không phải con do mình đẻ ra nên bà càng thêm cẩn thận, cho rằng bọn họ chưa đủ tốt nên Diệp Đăng mới có thể bỏ nhà trốn đi.

Diệp Đăng nghe được giọng của bà thì nghẹn ngào, cảm giác mình là kẻ vô lương tâm.

"Thực xin lỗi, mẹ."

Cô đã tới thành phố A hơn một năm, đây là lần đầu tiên gọi mẹ, đối phương an tĩnh trong chốc lát, sau đó cô nghe được tiếng Phương Thục Trân khóc nức nở, bà thật là một người mẹ tốt cũng là một người lương thiện.

"Không có việc, mẹ chờ con về nhà."

Diệp Đăng thấy mình may mắn như thủ hăng, mất đi rất nhiều thứ nhưng cũng có được một hạnh phúc lớn lao.

Diệp Đăng mua vé tàu vào ban đêm, mặc kệ kết quả thế nào cô cũng muốn cho mình một đáp án.

Lúc ăn sáng, Đào Dã lấy ra hai vé, anh thật sự đưa vé vào vương giả thi đấu. Tốt thôi, mặc kệ thi đấu cái gì, được đi cùng anh là vui rồi.

Diệp Đăng thu dọn đồ, đi theo Đào Dã ra cửa, trên đường đi xem thi đấu, anh còn mua cho cô một con gấu nâu.

"Sinh nhật vui vẻ, bạn nhỏ."

"Em mười tám tuổi rồi." Diệp Đăng lặp lại: "Không phải bạn nhỏ."

"Không phải bạn nhỏ mà còn bỏ nhà ra đi?" Anh cúi đầu, cặp mắt dưới mũ lưỡi trai màu đen mang theo ý cười.

"Anh coi như em đến thời kỳ phản nghịch đi." Diệp Đăng ôm gấu nâu trở lại xe.

Diệp Đăng mười tám tuổi trước kia đều nỗ lực khiến mình là đứa trẻ thiện lương, hiểu chuyện, dũng cảm, kiên cường. Phản nghịch một lần cũng tốt, trong thanh xuân của cô anh là kỳ phản nghịch duy nhất.

Mở màn cuộc thi đấu, Diệp Đăng không chơi trò chơi này, cũng không có thể xem hiểu, nó giống như một loại nghi thức. Cô quyết định sau khi xem xong sẽ thổ lộ với anh.

Cô ôm gấu nâu, ngồi trên chỗ ngồi, nhìn bọn họ hoan hô hò hét, nghe những lời bình luận khi oán giận, cảm thấy trái tim cô cũng trào dâng theo.

Đào Dã híp mắt, đôi tay đặt trước ngực, tựa lưng vào ghế. Có lẽ bất kì môn thể thao vận động nào cũng có điểm chung.

Đến thời gian nghỉ ngơi, thế mà lại bắt đầu chơi kisscam. Diệp Đăng không quá quen thuộc với trò chơi NBA kinh điển này, về mơ màng hỏi anh: "Kisscam là cái gì?"

Đào Dã sử lúc quét camera có thể có người nhận ra anh, thuận tay đội mũ áo lông vũ cho cô, che chắn kín mít cho cô: "Chính là camera chiếu hình ai thì hai người đấy phải hôn nhau."

"..." Diệp Đăng nghe được hai chữ hôn nhau, trong lòng nhảy dựng lên, đem gấu nâu che trước mặt mình.

Camera bá đạo di chuyển, cũng không biết là ngẫu nhiên hay thật sự có người nhận ra, mặt Đào Dã xuất hiện trên màn hình lớn, phía dưới vang lên tiếng thét chói tai.

Đào Dã kéo mũ lưỡi trai thấp xuống, MC thật ra không nhận ra anh: "Wow! Là soái ca với mỹ nữ nha!"

Diệp Đăng mắt cũng không dám lộ ra, cũng không dám nhúc nhích: "Làm sao bây giờ?"

Chẳng lẽ... Thật sự muốn hôn mỗ?

Đào Dã lúc này còn rành trên cô, duỗi tay kéo cô lại gần: "Hiện tại biết sợ?"

Cô cảm giác hơi thở của anh trước mặt mình, vành mũ lưỡi trai cơ hồ có thể chọc vào trán cô, may còn có con gấu nâu, anh cúi người lại gần, thấp giọng nói: "Em đừng nhúc nhích."

Anh nói đừng nhúc nhích, Diệp Đăng liền cảm thấy mình cương thành một cục gỗ.

Trên màn hình lớn chiếu cảnh anh cúi đầu hôn người bên cạnh, còn thẹn thùng dùng gấu bông che kín mít cô gái, trên thực tế chỉ có Diệp Đăng biết.

Mọi anh nhẹ nhàng chạm vào sườn mặt của gấu nâu, nhưng lại như hôn vào trong lòng cô.

□□Hết chương 27□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Kết thúc cuộc thi đấu, Diệp Đăng thấy mình vẫn chưa thoát ra khỏi "hạ hôn" bất ngờ lúc này. Khi rời sân, cô bị cuốn theo đám đông đi về phía trước, giống như con cá không có linh hồn. Đào Dã quay đầu nắm lấy tay áo cô, tay anh giống như dây cầu, không có mối cô cũng đi theo.

"Vé tàu đi lúc mấy giờ?"

Diệp Đăng lấy di động nhìn thoáng qua: "9 giờ tối."

Thời gian vẫn còn sớm, Đào Dã đưa cô đến tiệm cơm Tây gần đó ăn tạm, quay lại thu dọn cũng vừa lúc phải đến nhà ga.

Bởi vì không phải giờ ăn cơm nên trong tiệm khá vắng người, người phục vụ thoát nhìn là sinh viên ở trường học gần đây, cảm thực đơn đề cử: "Bên em mới ra phần ăn nhân dịp lễ Giáng Sinh, anh chị có muốn dùng thử không ạ?"

Diệp Đăng nhìn cô ấy đặt thực đơn trên bàn trước mặt mình, chỉ vào một món gợi ý: "Đây là món sườn nổi tiếng của bên em, hiện tại đặt món này cũng rất nhanh, còn được tặng thêm một ly đồ uống."

Diệp Đăng do dự, ngẩng đầu nhìn Đào Dã ngồi đối diện: "Anh quyết định đi."

"Em không ăn thịt dê đúng không?" Đào Dã lấy thực đơn qua lật qua lật lại: "Trong này chứa thịt dê không?"

Diệp Đăng đã quên điều này, cô nhìn thời gian, trong lòng vì lát nữa sẽ thổ lộ với anh mà rối rắm.

"Bởi vì hôm nay nguyên liệu nấu ăn có chút vấn đề, khả năng là phải chờ lâu hơn một chút, đây là một chút đồ ăn tặng cho anh chị." Người phục vụ ghi đơn, tặng hai bản đồ ăn vặt cho họ.

Diệp Đăng ném thử một ngụm quả trám ướp, cảm giác hương vị cũng không tệ lắm. Đào Dã nói đi vào nhà vệ sinh, cô một mình rời ở kia, nhìn ngoài cửa sổ hình như có tuyết rơi, mọi người đều bật ô lên.

"Tuyết rơi rồi!"

"Mau ra nhìn xem." Trong tiệm có người phục vụ chạy ra xem, tuyết rất nhỏ, rơi xuống đất liền biến mất.

Một lát sau, Đào Dã quay lại, trong tay còn xách theo một cái bánh kem, không quá lớn, hóa ra anh mới vừa ra ngoài.

Diệp Đằng nhìn đầu vai anh còn có bông tuyết: "Bên ngoài tuyết rơi rồi."

"Anh đi mua bánh sinh nhật cho em?" Diệp Đằng có chút kinh hi.

"Bên cạnh vừa vặn có." Đào Dã mở hộp bánh kem ra, cắm nến, từ trong túi lấy ra bật lửa: "Ước đi."

Con người của Diệp Đằng phản chiếu ánh nến, lúc ngẩng đầu lên biến thành khuôn mặt anh, tay cô chấp trước mặt, mỉm cười nhắm mắt lại.

Đào Dã một tay chống cằm, hình như anh không để ý vết sẹo bên tay phải lộ ra bên ngoài, chơi chơi cái bật lửa trên tay: "Ước gì đây?"

"Ước về nhà sẽ không bị đánh." Diệp Đằng cúi đầu, cẩn thận lấy hai cây nến trên bánh: "Vội cả khi thi đại học điểm cao hơn Lâm Sơ, ừm..., còn có..."

Đào Dã rất hứng thú nhìn quý nha đầu này nói hươu nói vượn: "Tham như vậy à?"

"Gạt anh thôi." Diệp Đằng nhìn chằm chằm hoa văn xoắn ốc trên bánh kem, cảm giác trái tim sắp nhảy ra: "Thật ra chỉ có một điều thôi."

Diệp Đằng ngẩng đầu lên, lấy hết dũng khí: "Là anh, em thích anh."

Diệp Đằng vừa nói câu này xong, Đào Dã mỉm cười, món bô bít tết vừa vặn được đưa đến, hai người mặt đối mặt không nói một lời, không khí đột nhiên trở nên xấu hổ.

"Hai người cứ từ từ thương thức." Người phục vụ mỉm cười gạt đầu, xoay người rời đi.

Diệp Đằng nhấp môi, khăn trương đến mức không thể hô hấp, chờ đợi đối phương đáp lại. Cô tưởng tượng ra vô số cảnh tượng, tưởng tượng ra vô số đáp án, mặc kệ kết quả thế nào, cô đều chuẩn bị tinh thần thật tốt để tiếp thu.

Cô nhìn hộp giấy đặt bên cạnh, trong lòng thăm dò mình tí nữa không được khóc.

Đào Dã cầm lấy dao đĩa, cúi đầu cười cười: "Ánh mắt của em đúng là thật kém."

Diệp Đằng cho rằng anh sẽ làm bộ nghe không hiểu hoặc là tùy tiện tìm một lý do qua loa lấy lệ, hay nói câu "Chờ em trưởng thành...". Cô không dự đoán được anh sẽ trả lời như vậy, đột nhiên cô cũng không biết nói gì cho phải.

"Anh... Có ý gì?"

Đào Dã bình tĩnh cắt miếng bô bít tết của mình: "Em vượt ngàn dặm xa xôi tới tìm tôi thô lỗ, nhưng tôi không hề cảm động, cũng không hề thấy áy náy. Bây giờ em còn thích tôi nữa không?"

Diệp Đằng thấy có một chậu nước lạnh xối từ đầu đến chân cô: "Đối với anh em không là cái gì à?"

Ngoài cửa sổ tuyết bay đầy trời, trên mặt đất đã phủ một lớp mỏng.

Đào Dã đặt dao đĩa sang một bên, nghiêm túc mà nhìn cô: "Em với tiểu Sơ, tiểu Mạt, tiểu Thiên đối với tôi đều giống nhau, không có gì đặc biệt, hiểu chưa? Em ưu tú lại kiên cường, em mới mười tám tuổi, còn trẻ, sau này sẽ gặp được người tốt hơn."

Diệp Đằng cảm thấy có một lớp sương mù chắn trước mặt cô, cô toàn tâm toàn ý thích anh, anh lại nói cô với người khác không có gì không giống nhau. Giọng cô vang lên mang theo sự ủy khuất, không cam lòng: "Ai em cũng không cần, em chỉ muốn anh thôi."

Diệp Đằng ôm gấu nâu chạy ra ngoài, cô thấy nơi này quá áp lực, cô không muốn nhìn anh, không muốn nhìn bất cứ ai.

Cô chỉ mặc một cái áo lông đã chạy ra ngoài, Đào Dã cầm quần áo của cô với cặp sách đuổi theo.

Thành phố này không quen thuộc, trời lại đầy tuyết, xung quanh tới tới lui lui đều là người lạ, hôm nay là lễ thành nhân của cô, lại không nhận được bất cứ món quà nào.

Đào Dã đi theo phía sau cô, nhìn cô trên đường đi rất nhanh, anh chạy theo cũng thờ hồng học, giữ chặt cổ tay cô, khoác áo khoác lên người cô.

"Anh đừng động vào người em nữa!" Mắt Diệp Đằng hồng hồng, cũng không biết tức giận từ đâu: "Dù sao em cũng là một đứa trẻ không hiểu chuyện! Dù sao cũng không có cái gì khác biệt! Dù sao... Dù sao..."

Đào Dã đuổi tay giúp cô lau nước mắt, xúc cảm chân thật làm cô càng thêm đau lòng, người mình thích ở ngay trước mắt nhưng một cái ôm cũng không thể.

Cô dứt khoát ngồi xồm trên mặt đất, ôm đầu gối khóc một lúc lâu, lúc này giống như ngày đó anh bắt gặp cô ở ven đường.

Một lúc sau, cô khóc đủ rồi, định giãy giụa đứng lên, chân lại bị tê, Đào Dã vội đỡ cô.

"Chậm một chút không là ngã."

"Không cần, vừa nãy em quá mất mặt." Diệp Đằng hậu tri hậu giác* mà nhớ tới mình vừa thô lỗ thất bại, lại ở bên đường khóc rống, đây là lần thất bại nhất, mất mặt nhất mà cô của tuổi mười tám tuổi trải qua.

*Hậu tri hậu giác [后知后觉]: "Tiên tri tiên giác" cùng "hậu tri hậu giác", rất đơn giản, chính là độ nhạy cảm đối với sự việc, đầu tiên là tiên tri tiên giác đến cuối cùng là hậu tri hậu giác.

"Hậu tri hậu giác" là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm. Quá trình từ "tri" (nhận thức) tới "giác" (hiểu rõ) chính là quá trình tự dung nạp những thứ thuộc thế giới bên ngoài vào bên trong mình.

Đào Dã bị cô làm cho dờ khóc dờ cười, cô giống như quý mã tinh linh, chốc lát làm người khác đau lòng, nghĩ xem mình có phải mình đối xử với cô không tốt không, chốc lát lại làm người khác cảm thấy cô chỉ cùng mình đùa dai, vui đùa.

"Từ từ, để tôi gọi xe; Đào Dã ở ven đường chặn một chiếc xe taxi, cô còn đồ gì đó ở nhà anh, muốn cầm đi, thuận tiện đưa cô đến nhà ga luôn.

Diệp Đằng lấy điện thoại ra, nhìn màn hình thấy mình khóc đến sưng cả mắt: "Bây giờ có phải em xấu lắm đúng không?"

Đào Dã cười: "Không có."

"Không sao cả." Diệp Đằng phóng khoáng cất điện thoại, nhìn cửa sổ lẩm bẩm một câu: "Dù sao anh cũng không thích em "

Đào Dã cười cười, hai người không nói nữa.

Diệp Đằng khẳng khẳng không cho anh đưa mình đến nhà ga. Cô sự lúc đó thấy anh lại luyến tiếc không đi được, hoặc là lại khóc, khổ sở ngăn không được.

"Đến nơi thì gửi tin nhắn, không biết nói chuyện gì thì nhắn dấu chấm là được."

Diệp Đằng ngồi trên taxi ngoan ngoãn gật đầu, lúc phải rời đi, cô từ cửa sổ vờn tay ra: "Người trưởng thành khi tạm biệt phải bắt tay."

Đào Dã vui vẻ duỗi tay qua: "Tạm biệt, Diệp Đằng"

Cuối cùng anh cũng gọi tên cô, cả tên lẫn như, như là nói chuyện với người lớn.

Diệp Đằng cong cong khoe miệng, lộ ra ý cười nhàn nhạt, thuận tay kéo anh lại gần một chút. Giọng của con gái mang theo sự quyết liệt lại có chút giận dữ: "Anh yên tâm, ngày mai em sẽ không thích anh nữa."

Cô nhanh chóng buông tay anh ra, đóng cửa sổ xe lại, taxi khởi động đi ra ngoài.

Trong trí nhớ của năm mươi tám tuổi, cô ở trên một chiếc taxi khóc đến trời đen kịt, chú tài xế trong toàn bộ hành trình đều thờ dài, hộp khăn giấy trên xe đã bị cô dùng hết, lúc xuống xe một hai phải đưa thêm cho tài xế năm đồng. Cô thấy lương tâm bất an..

Đào Dã tiễn Diệp Đằng xong, vừa quay đầu thì thấy huấn luyện viên ở phía trước. Ông giống như đã đứng ở đó rất lâu, trên mặt không bộc lộ điều gì: "Tiểu Dã, cậu đi cùng tôi một lúc."

Nửa giờ sau, anh nhận được điện thoại của Cố Dật Trần, anh ấy hỏi tình huống của Diệp Đằng: "Nha đầu kia lên tàu chưa?"

Giờ phút này Đào Dã đang đứng trên ban công hút thuốc, màu sắc của áo lông cùng với bóng đêm hòa quyện thành một, tuyết vẫn rơi, phía xa xa vẫn còn phát sáng, anh nhìn thoáng qua đồng hồ: "Đến giờ tàu đi rồi."

"Anh không đi tiễn em ấy à?" Cố Dật Trần cảm thán: "Em đã nói ít đi rồi, sao anh không có chút nào đáng tin cậy vậy?"

Đào Dã bóp bóp ấn đường, giờ phút này anh thấy rất đau đầu: "Cậu không biết vì sao đứa nhỏ này trốn nhà đi à?"

"Em không biết, em ấy nói thế nào với anh?"

"Cô ấy nói cô ấy thích tôi." Đào Dã cười khẽ, như là cười nhạo chính mình, hoặc cười nhạo vận mệnh.

"A?" Cố Dật Trần bên kia kinh ngạc: "Thích theo loại nào? Không phải chứ, anh lớn thế này chứ có ít gì đâu?"

"Tôi sai." Tàn thuốc ở đầu ngón tay anh phát sáng: "Từ lúc bắt đầu thì tôi đã sai rồi."

"Cho nên anh không đi tiễn? Haizz, tiểu cô nương tình cảm mới là sơ khai, gặp được anh đúng là xui xẻo, vậy anh nói thế nào với người nhà?" Cố Dật Trần nghĩ anh trước giờ đều không quan tâm người khác.

"Không, tôi với cô ấy không có biện pháp nào cả." Đào Dã thờ dài: "Trước kia tôi cũng không rõ vì cái gì, nhưng không đành lòng, hôm nay lúc đưa tiểu gia hóa đi thì gặp phải huấn luyện viên, ông ấy nói cho tôi một việc."

Thần kinh của Cố Dật Trần nhảy dựng lên, việc kia, anh ấy biết.

"Không thể nào..." Cố Dật Trần vừa rồi còn cả lo phát phơ bây giờ lập tức căng thẳng: "Sẽ không như vậy chứ? Cũng quá cầu huyệt rồi."

"Là rất cầu huyệt, các cậu nên nói sớm cho tôi." Đào Dã quay người lại, dựa lưng vào lan can, nhìn vách tường trắng trong phòng khách, tối hôm qua tiểu cô nương kia chơi bóng trên đó.

"Lúc trước Tiểu Dương với mẹ anh đều rời đi, anh như vậy, bọn em sao có thể nhẫn tâm nói cho anh. Chuyện này em cũng là sau này mới biết, đều là huấn luyện viên một tay xử lý, ông ấy không nói cho ai biết trong vụ tai nạn xe đó còn có một người bị hại. Nghe nói là công nhân vệ sinh, em còn biết được ông ấy còn có một cô con gái."

Cố Dật Trần thờ dài: "Sao chuyện này khéo như vậy. Diệp Đằng sẽ như thế nào... Ông trời đang đùa giỡn sao."

"Có lẽ là bản thân tôi nợ cô ấy." Đào Dã nhàn nhạt mà nói một câu.

"Anh đừng nói vậy nữa. Anh mẹ nó lúc trước nếu không phải vận khí tốt sao có thể sống đến lúc này? Đào Dã anh nghe này! Chuyện này với anh không chút quan hệ này, biết chưa?"

Đào Dã nghe đối phương ồn ào, cúi đầu, ném tàn thuốc trên tay xuống dưới chân dẫm: "Biết rồi."

Thời gian ba năm là đủ rồi, từ lúc bắt đầu tiểu cô nương kia xuất hiện đã có thiên ti vạn lữ* mối liên hệ với anh. Thế giới này cũng thật bí ẩn, con người vĩnh viễn sẽ không biết được cái nào là nguyên nhân, cái nào là kết quả.

*千丝万缕= thiên ti vạn lữ = muôn hình vạn trạng

"Chuyện này, anh thấy có cần thiết phải nói cho em ấy biết không?"

"Không cần thiết." Đào Dã quyết đoán, nói: "Cậu giúp tôi để ý cô ấy nhiều một chút, cô ấy có gì phiền toái thì cậu nhớ chiếu cố. Tôi tính toán, sẽ không liên hệ với cô ấy."

"Em biết rồi, anh yên tâm đi." Cố Dật Trần biết anh vẫn luôn áy náy về sự tình của năm đó. Nếu lúc trước không phải anh nói muốn mẹ đi xem mình thì đầu thì mẹ anh sẽ không ngồi trên chiếc xe kia, Tiểu Dương cũng sẽ không cao hứng, phấn chấn mà làm tài xế.

Vì Tiểu Dương với mẹ mình, anh đã yên lặng ba năm, bây giờ biết được tai nạn đó không chỉ có hai người bị hại mà là ba người, hơn nữa người công nhân vệ sinh vô tội kia còn có con gái, vì việc này mà mất đi gia đình của mình...

Cố Dật Trần cúp máy, tùy tay ném điện thoại lên sô pha, hung tợn mà mắng một câu: "Thảo! Sao chuyện quái gì cũng xảy ra trên người anh ấy thế!"

Diệp Đằng không biết chuyện này loanh quanh lòng vòng như vậy, cô đắm chìm trong tình yêu thầm bị chấm dứt trong thống khổ.

Nhưng cô rất mau đã quyết định phải tỉnh táo lại. Cô đem tất cả đồ liên quan đến Đào Dã khóa vào một ngăn kéo, cô không còn liên hệ với anh mà Đào Dã cũng không cho cô biết bất kì tin tức nào.

Cô toàn tâm toàn ý học tập, nỗ lực yêu thương mỗi người bạn với bố mẹ, ngẫu nhiên nhớ về ngày trời tuyết kia trong lòng đều cảm thấy vắng vẻ, trống rỗng.

Lâm Mạt nói cô thật dũng cảm, phim truyền hình Hàn Quốc đều nói, ngày tuyết đầu mùa nói có gì đều có thể tha thứ, rất nhiều người ngày đó tỏ lộ đều thất bại, cho nên cũng không có gì mất mặt.

Ngay cả trong truyện cổ tích cũng như vậy, cô dựa vào cái gì mà muốn mình là ngoại lệ?

Kết thúc của thanh xuân vĩnh viễn là kỉ thi đại học. Tất cả mọi người đều đem chính mình mài giũa thành một cái máy làm bài kiểm tra, chết lặng mà đấu tranh với mỗi một đề, mỗi một công thức, lấp đầy mỗi một giấy, không để mình rảnh rỗi. Những người thích mình hoặc mình không thích cũng trở thành một đoạn nhạc đệm, là một lời chú thích nhỏ nhỏ.

Thi đại học ngày đó, Lâm Mạt đưa cho mỗi người một cái bùa hộ mệnh bất mang. Kết quả Phùng Thiên mới thi môn đầu tiên đã rớt, cuối cùng cậu ta ném bùa hộ mệnh, thi xong rồi vẫn còn canh cánh trong lòng.

Sau khi thi là lên hoan lớp. Vương Văn Trác bật khóc, nước mắt nước mũi tèm lem, đám học sinh cùng nhau ca hát, đủ loại cảm giác, cuối cùng lớp trưởng đã say khướt đứng lên giờ chén rượu nói: "Chơi một trò chơi đi! Vì vậy... Mọi người, mỗi người dùng một từ khái quát thanh xuân của mình! Kính thanh xuân!"

Cậu ấy mới bùng bình rượu lên đã bị một đám nam sinh ấn lại, cậu ấy không kịp phòng bị đã bị đập vào, mọi người đều cười đến ngã trái ngã phải.

Không biết là ai đã bắt đầu hát, Diệp Đằng ngồi một bên nhìn mọi người cười đùa, trước kia để ý rất nhiều thứ đột nhiên đều tiêu tan.

"Đằng Đằng, từ của cậu là gì?" Lâm Mạt thò qua hỏi: "Nếu thật sự dùng để khái quát thanh xuân của mình?"

Diệp Đằng lấy tờ giấy ăn trên bàn, viết hai chữ, đưa cho cô ấy xem.

"YT? Diệp Đằng?" Phùng Thiên không biết đến đây khi nào, tay cậu ta chống lên bả vai Lâm Mạt từ phía sau, Lâm Mạt ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua lại rũ xuống, trên mặt có chút ửng đỏ.

Phùng Thiên ngữ khí vẫn như bình thường: "Cậu cậu thật tự nhiên!"

"Cần cậu quản?" Diệp Đằng cười, giọng nói lại mang theo chút nước nớc.

Cô cầm khăn giấy lên lau vệt nước mắt vừa lúc tương phản lại hai chữ vừa rồi TY - Đào Dã*.

*Tao Ye là phiên âm tên của Đào Dã, cho nên TY là viết tắt tên của nam chính, ngược với tên của nữ chính là YT (Ye Teng).

"Này cậu khóc à?" Phùng Thiên nhìn cô, luống cuống tay chân.

"Tôi không khóc." Diệp Đằng tùy tiện lấy một viên kẹo trên mặt bàn, không để ý liền ăn luôn, sau đó đưa cho Lâm Mạt một viên, vừa bỏ vào miệng đã chua đến mức hoài nghi có phải số mình đen lắm không.

Ở năm tháng tốt đẹp nhất của cô, gặp một người, là anh ôn nhu dạy cô thích, cũng là anh dùng ôn nhu dạy cô buông tay.

Những tình cảm thích đó giấu ở trong thanh xuân, mặc kệ là cô cũng tốt, Phùng Thiên cũng tốt, Lâm Mạt cũng được, những điều đó là thứ cảm tình vi diệu. Rung động ở tuổi thanh xuân như là một viên kẹo cam chua chua ngọt ngọt, lại giống như một giấc mơ ôn nhu, ngọt ngào.

Tình giấc, tất cả mọi thứ đều đã định sẵn phải hướng về phía trước.

□□Hết chương 28□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cây long não cao lớn xếp chỉnh tề ở hai bên lề đường. Ánh mặt trời nóng rát bị bóng cây rậm rạp che đầy. Bánh xe xe đạp chuyển động nhanh chóng, đến cửa khu kí túc xá mới dừng lại. Diệp Đằng gạt chân chống, chạy nhanh tới, ghé vào phòng ngủ nhỏ bên cạnh cửa khu kí túc cười, chào đi bên trong: "Dì Lâu, có thể cho con mượn cái bơm không ạ?"

"Lá con à, cảm ơn xoài của con lần trước nha, sao vẫn chưa về nhà? Nghỉ hè cũng không về à?" Dì Lâu quản lý kí túc quay vào tủ tìm cái bơm đưa cho cô.

"Không cần khách khí đâu ạ, mẹ con gửi cho con rất nhiều. Hè này con ở lại trường thực tập, không về ạ."

Đây là cái nghỉ hè thứ hai từ khi Diệp Đằng đến nơi này. Khác với năm nhất vừa xa lạ lại mới lạ, sinh viên năm hai sinh hoạt tương đối có kế hoạch và phong phú. Nghỉ hè vừa bắt đầu cô đã đi tìm nơi thực tập, chẳng qua phải đợi sau mười ngày mới có thể nhập chức.

"Bạn trai đâu? Cũng không quay về à?" Dì Lâu thực sự rất thích cô gái xinh đẹp lại rộng rãi này, coi cô như con cháu trong nhà, nên mới hỏi giỡn.

Diệp Đằng bắt đầu bơm bánh xe: "Bạn trai nào ạ?"

"Chính là cái người mỗi lần đều tới tìm con í, nghe bọn nhí nói là học bá bên khoa Toán, lớn lên trắng trẻo, đeo kính." Dì quản lý kí túc nói mấy tin nghe được.

"Lâm Sơ á..." Diệp Đằng cũng không biết từ bao giờ cậu ấy lại là bạn trai mình, đoán rằng đó là nấy tin đồn đại trong trường: "Cậu ấy không phải bạn trai con, cậu ấy chỉ yêu toán học thôi."

Diệp Đằng trả bơm lại cho chủ, đi cất xe, đứng trước cửa chờ thang máy, chuẩn bị về phòng của mình.

Thời điểm thi đại học, cô với Lâm Sơn thành tích vẫn không phân cao thấp như cũ, thuận lý thành chương* mà vào cùng một trường đại học. Lâm Sơ vào khoa Toán học như cậu ấy tâm niệm, Diệp Đằng bởi vì không thích nghiền cứu buồn tẻ nên vào khoa Tài chính, Lâm Mạt cũng theo bọn họ tới thành phố S, đều ở đại học thành phố, trường học cách nhau không xa nên thường xuyên cùng nhau ăn cơm.

** Thuận lý thành chương [顺理成章]: Thuận theo lý thuyết (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) mà suôn sẻ (như thế nào đó).*

Bởi vì có bạn tốt bên cạnh nên khi thay đổi môi trường cũng không có gì không thích ứng được, một đám người ở chỗ này hồ mưa gọi gió. Điện thoại vừa vắn báo Lâm Sơ gọi WeChat đến, Diệp Đằng trong thang máy không khỏi nhỏ giọng kinh hô: "Alo?"

Người xung quanh đều quanh đầu lại nhìn cô, cô nhìn số tầng: "Ngại quá, xin cho nhờ một chút."

Đi ra khỏi thang máy, cô gọi trực tiếp gọi điện thoại cho Lâm Sơ, hỏi: "Phùng Thiên đến? Sao đột xuất thế?"

"Hello! My girlfriend!"

Phùng Thiên vừa mở miệng đã phun ra một tràng tiếng Anh, Diệp Đăng thiếu chút nữa là cười phun ra ngoài: "Bị bệnh tâm thần à? Đây là kết quả cậu ở nước ngoài du học một năm à?"

"Bỏn thiếu gia đặc biệt tiện đường đến đây xem ba người, còn không mau chào đón?"

"Nói nhỏ thôi."

Diệp Đăng cảm giác từ lời nhắc nhở của Lâm Sơ có thể nghe ra cậu ấy có chút ghét bỏ. Sau khi thi đại học, Phùng Thiên đi theo mẹ cùng nhau xuất ngoại, mỗi ngày không phải than thở với bọn họ ẩm thực ở nước thế nào thì là cảm thán nãy em bên đây đầy đặn bao nhiêu, không nghĩ đến tự nhiên cậu ta trở lại, đúng là không kịp phòng bị.

"Tớ trở về để lấy đồ, buổi chiều còn phải đi phiên dịch. Buổi chiều các cậu đi tìm Mạt Mạt trước, hẹn ăn vào buổi tối." Diệp Đăng một tay cầm điện thoại, một tay tìm chìa khóa trong túi, có tiếng mở cửa ra, bạn cùng phòng mở cửa giúp cô hình như mới tỉnh ngủ, mở mở màng màng rồi lại nằm xuống.

"Cảm ơn." Diệp Đăng cầm điện thoại ra ngoài ban công. "Thế nào mà tớ trở thành yêu tiên như mạng thế này? Công việc này trước kia là của bạn cùng phòng, cô ấy tạm thời có việc phải về nhà, tớ là vì tình giúp bạn không tiếc cả mạng sống!"

Không biết vì sao khi nói chuyện với Phùng Thiên, cô đều cảm giác mình đang cãi nhau với cậu ta nhưng loại cảm giác này cũng không tồi, như là nháy mắt bọn họ còn ở cấp ba, cùng nhau chờ tiếng chuông vang lên, cùng nhau chạy vội đến căn-tin ăn cơm, nháy mắt đã trôi qua một năm rưỡi.

Diệp Đăng hẹn với bọn họ, thu dọn một chút, cầm túi chuẩn bị ra cửa, bạn cùng phòng đang ngồi ở mép giường đột nhiên kéo cô lại.

"Lá cây, cậu lại đi ra ngoài à?"

Diệp Đăng vỗ vỗ mu bàn tay của cô ấy: "Cậu quên à, đại tỷ trước khi đi còn việc, nói là có trọng tài người nước ngoài, muốn có người phiên dịch, lúc này đại tỷ mới gửi cho tớ lịch trình, chiều nay người đấy có hành trình, tớ phải qua đó một chút."

"À, là chuyện đó." Bạn cùng phòng ngủ đến khi trời đen kịt, nói chuyện đều mơ mơ hồ hồ: "Vậy tối nay cậu có về đây ăn cơm không? Tớ đợi cậu nhé?"

"Tớ không về. Tớ có bạn mới đến đây, hẹn ăn ở bên ngoài, cậu tự ăn đi."

"Haizz, chỉ còn một mình mình! Anh anh*."

**Anh anh: Tiếng trò chuyện thân mật giữa bạn bè.*

Diệp Đăng bước lại, nắm tay cô ấy chào tạm biệt: "Tớ cũng không muốn rời xa cậu..."

Cô gái kia cười xì một tiếng, buông tay nằm trở lại: "Tạm biệt."

Ra cửa lái xe đi, thời gian không còn kịp rồi, khách sạn của người trọng tài ngoại quốc kia cách trường học cả cô không phải quá xa, mười phút lái xe. Lúc đến nơi thấy thời gian vẫn còn sớm, cô xuống đẩy cửa vào, hẹn gặp nhau ở khu sảnh chờ, Diệp Đăng ngồi ở đó vừa lướt newfeeds, vừa chờ.

Đối diện cô là một người mẹ đưa theo con trai, thấy cô hình như sợ người lạ, ôm chặt bóng cao su trong tay mình, dựa vào lòng mẹ, ánh mắt nhìn Diệp Đăng, cô hướng về thẳng bé cong cong mắt, cúi đầu nhìn tin tức.

Thang máy xuống có hai người đi ra, hỏi thăm ở chỗ quầy lễ tân. Trong đó có người mặc quần thể thao màu đen, áo thun đen trắng, mũ lưỡi trai đen kéo xuống rất thấp, người còn lại mặc áo ngắn tay, quần denim*.

**Hình ảnh quần denim: Quần denim còn được gọi là quần jeans.*

"Phòng 503 điều hòa có vấn đề đúng không? Đêm qua thiếu chút nữa là lạnh chết tôi rồi!" Người mặc quần jeans mặt không vui.

Người đội mũ đen dựa vào cột bên cạnh, chán đến chết nhìn lướt qua đại sảnh, nhìn đến một bóng dáng mảnh khảnh, tùy ý buộc tóc đuôi ngựa, đuôi tóc cong cong đang đưa trong không khí. Cô như là đang cười, bả vai hơi run rẩy, chiếc váy màu xanh tôn lên cái cổ trắng ngần.

"Nhìn cái gì đấy?" Người quần jeans phối hợp với bên lễ tân, xoay mặt lại hỏi anh.

"Không có gì." Chỉ là thấy một tóc xoắn nhỏ, có điểm giống với tiểu cô nương mà anh quen trước kia.

"Đi thôi."

Khi đi qua khu sảnh chờ, Đào Dã vẫn không nhận được, nhìn thoáng qua bóng dáng quen thuộc, chỉ là anh vừa nhấc mắt, người vừa mới còn ngồi ở chỗ đã biến mất, anh bắt đầu hoài nghi có phải mình có vấn đề không hay là bị hoa mắt. Anh nhếch khóe miệng, cúi thấp đầu xuống.

Hai người vừa đi ra ngoài, bên ngoài liền ầm ĩ, phóng viên cùng với fans vây xung quanh, hai người nhanh chóng chui vào chiếc SUV*.

**Hình ảnh xe SUV Trung Quốc:*

Diệp Đăng nhặt bóng cao su từ dưới đất lên đưa cho đứa bé: "Quả bóng của em lấy được rồi."

"Mau cảm ơn chị đi." Mẹ của đứa bé cười nói.

Diệp Đăng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, quay đầu nhìn nhìn: "Bên ngoài sao có nhiều người vậy nhỉ?"

"Có thể là minh tinh nào đó, trong khách sạn này thường xuyên có mấy đoàn làm phim linh tinh đến đây."

Diệp Đăng thấy từ thang máy đi ra có người đàn ông ngoại quốc cao lớn lại có chút mập mạp, xung quanh còn có vài người đi theo, cô sửa lại quần áo, tạm biệt hai mẹ con đáng yêu.

Buổi chiều đến một phòng tranh nghệ thuật xem triển lãm ở địa phương, đại khái là mất hai ba tiếng đồng hồ, sau khi ông ấy về lại khách sạn lúc đầu, Diệp Đăng vội vàng vàng gọi taxi đến tiệm cơm, bọn Lâm Sơ đã gọi đồ ăn lên, còn gọi cả rượu, nhìn qua là biết chủ ý của Phùng Thiên.

Diệp Đăng đẩy cửa vào, đột nhiên có một người nhảy ra, khiến cô hoảng sợ, cầm lấy túi trong tay đánh lên người cậu ta.

"Đau đau đau đau!" Phùng Thiên bắt lấy túi của cô kêu tha: "Sao vẫn còn lợi hại như vậy?"

"Cậu thiếu đánh đúng không?" Diệp Đăng tức giận, ngồi xuống. "Sao vẫn còn gầy như vậy?"

"Đăng Đăng, cho cậu bánh dày đậu đỏ mà cậu thích nhất này." Lâm Mạt vẫy vẫy tay về phía cô, muốn cô ngồi cạnh cô ấy: "Tớ gần đây béo chết đi được. Cậu thế nào mà lại thấy gầy, lần trước gặp cũng chẳng gầy được thế này."

"Có sao? Có thể là gần đây quá nóng, nóng lên tớ ăn chả được cái gì cả."

"Chủ yếu là vì nhà ăn của trường mình không được thân thiện lắm." Lâm Sơ yên lặng bổ sung.

"Lâm Sơ, nghe nói cậu sắp phải gửi giấy tờ, chúc mừng! Vẫn là bạn thân của mình tuyệt vời!" Phùng Thiên cầm rượu lên mở ra: "Tớ lần này là có chút việc, đi ngang qua xem các cậu, nhìn các cậu đều nỗ lực lại ưu tú, tớ an tâm rồi."

Ba người vẻ mặt khác nhau, đồng dạng ghét bỏ.

"Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Phùng Thiên cầm rượu rót rớt cho mình: "Về sau trở thành nhà khoa học gì đó, ông chủ lớn gì đó đều nhớ phải che chở huynh đệ của mình."

Sau đó cậu ta diễn tình thương thân, xoa xoa nước mắt không hề tồn tại: "Không nói, đều ở rượu."

Lâm Mạt với Diệp Đăng cười không dứt được, tùy tay ném túi vào người cậu ta, Lâm Sơ khoanh tay ôm ngực, vẻ mặt như xem kẻ bị thiếu năng trí tuệ.

"Tớ đi vào nhà vệ sinh một chút." Diệp Đăng đứng lên, theo hành lang tìm toilet, vòng một vòng, cảm giác mình như đang đi mê cung, nơi này cũng quá rộng lớn. Cô vừa ngẩng đầu thì thấy có bóng hướng dẫn, bởi vì quá cao nên cô không có chú ý tới...

Cô đi theo bóng hướng dẫn, rẽ ở khúc ngoặt, có người đi ra từ phòng bên cạnh, quần thể thao màu đen, áo thun đen trắng, trên đầu đội mũ đen. Năm đó họ cùng nhau đi xem thi đấu, vành mũ của anh dựa gần vào mặt cô...

Hoi bất ngờ nhưng không khổ sở như trong tưởng tượng của cô, cô cảm giác cảm xúc của chính mình còn được tính là vững vàng, bình tĩnh hơn khi thấy Phùng Thiên, thậm chí không chút gì là kinh hi

Giống như là khung cửa sổ cũ bị người ta đột nhiên đẩy ra, tro bụi chấn động rơi xuống đầy đất, làm người ta cảm thấy không biết theo ai.

"Lạc đường? Tôi thấy em đi tới tới lui lui chỗ này vài lần rồi." Giọng anh khàn khàn, không biết có phải bị cảm hay không.

Ai cần anh quản? Diệp Đằng nghĩ trong lòng, không thể tức giận được, cô không bị lạc đường, anh cũng không bị cảm mạo, hai người đều không có bất kì quan hệ nào.

Đào Dã nhìn cô gái trước mặt gầy hơn một chút so với trước đây, mặc váy trông rất thực nữ, giống như chỉ mặc khi đi gặp bạn trai, còn trang điểm, đánh son môi đủ kiểu. Như một chú mèo con nở ra nụ cười ranh mãnh, trong ánh mắt mang theo mê mẩn: "Chú, chúng ta có quen nhau sao?"

□□Hết chương 29□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Tóc của anh nhìn như đã cắt đi, thoát nhìn trông sắc nét hơn trước rất nhiều, mặt mày giống như trong trí nhớ của cô, chỉ là cảm giác tương đối khác, cả người anh giống như lộ ra một sự trong sáng tươi trẻ thấm vào ruột gan, có lẽ là vì đang là mùa hè.

"Đằng... Đằng?" Cô đi ra ngoài quá lâu, Lâm Mạt không yên tâm liền đi ra tìm, không nghĩ đánh bậy đánh bạ lại nhìn được một màn này trước mặt: "Anh Đào Dã! Sao anh cũng ở đây?"

"Gần đây bên này có thi đấu." Đào Dã tự nhiên đem tầm mắt chuyển qua trên mặt Diệp Đằng.

Diệp Đằng đã quên nơi này ngoại trừ cô, còn có mấy người bạn cũ ở đây, mọi người đều biết Đào Dã, hành lang trống rỗng nháy mắt biến thành hiện trường vụ lật xe...

"Mạt Mạt, vị này..." Diệp Đằng nhanh chóng cho Lâm Mạt một ánh mắt: "Có phải là người chủ tổ biết trước khi mất trí nhớ không?"

Lâm Mạt ngẩn người, đầu chấm hỏi to đùng, tuy rằng không rõ nguyên do nhưng vẫn không thể hiểu được gât gât đầu: "Cái kia...."

"Không nhớ rõ thì thôi, cũng không phải rất quan trọng." Đào Dã nhàn nhạt nhìn có một cái, Diệp Đằng thấy lạnh cả người, nhìn anh xoay người trở lại, lôi kéo Lâm Mạt đến nhà WC.

"Vừa nãy cậu... Sao lại giả vờ không quen biết?" Lâm Mạt hơn nửa ngày cuối cùng cũng phản ứng lại.

"Dù sao cũng không phải rất quan trọng." Diệp Đằng vào nhà WC, không nghĩ là qua lâu như vậy, vẫn bị anh bắt gặp. Cô đã quên mất những điều đó với anh một chút cũng không có ý nghĩa gì, quả nhiên vẫn là tự mình đa tình, anh cần bản cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Cô không phải vì anh mà tức giận, cô tức giận bản thân thời gian đã trôi qua lâu như vậy mà vẫn không có chút tiền đồ nào.

"Tí nữa đừng nói với hai người họ chuyện gặp phải Đào Dã." Diệp Đằng rửa tay, nhìn cổ mình nổi lên mấy nốt mẩn đỏ. Thành phố S từ trước đến nay thời tiết đều ẩm ướt, nóng nực, da cô lại mẫn cảm, đến đây đã hơn một năm đã có thể thích ứng, có thể là do uống rượu nên mới nổi mẩn lại.

Diệp Đằng cùng Lâm Mạt trở lại bàn ăn, Lâm Sơ liếc mắt nhìn hai người một cái, không nói gì. Phùng Thiên hứng thú búng búng mà nói không ít chuyện thú vị, tất cả đều ăn thêm chút ít. Một lúc sau, có phục vụ đi vào, tặng vài đĩa đồ ăn.

"Là Hoa Sen Thỉnh tiên sinh đưa, món đào hạch nhân* màu hồ phách này là món đặc trưng của chúng tôi, còn có đào hạch nhân đường phèn, cần tây xào đào hạch nhân."

*Đào hạch nhân là một vị thuốc trung phẩm trong Thần nông bản thảo kinh. Chủ trị tiêu tán máu tụ, trị chứng bế kinh ở phụ nữ, trong bụng có khối u, có thể tiêu trừ tà khí, sát trùng...

"Tiên sinh? Tiên sinh nào?" Phùng Thiên vừa muốn gấp một miếng lại thu tay trở về: "Lúc này hai cậu làm cái gì đấy?"

Ánh mắt Lâm Mạt lóe lên, bị Lâm Sơ liếc mắt nhìn chăm chăm, tính xin giúp đỡ mà nhìn Diệp Đằng.

"Gặp phải Đào Dã."

Diệp Đằng nhìn bàn đào hạch nhân màu hồ phách, đưa nhiều hạch đào nhân như vậy là để cho cô bỏ não?

"Hà?" Phùng Thiên chuyển bẻ xé ra to, Lâm Sơ tựa hồ là xác minh chuyện gì đó, không nói gì.

"Đằng Đằng còn giả vờ mất trí nhớ, nói không nhớ rõ." Lâm Mạt nhìn trên bàn toàn hạch đào yến, nhỏ giọng bổ sung: "Phòng chừng là đã bị nhìn ra..."

"Cho nên liền đưa cho đào hạch nhân?" Phùng Thiên nhìn đồ ăn trước mặt buồn cười, gấp một miếng bỏ vào trong miệng: "Hương vị không tồi, Diệp Đằng, cậu nếm thử xem!"

"Lâm on để mọi chuyện êm mượt rồi đi."

Phùng Thiên vừa ăn vừa cười: "Cậu cũng gầy thì trách ai? Đào Dã ngu phê*!"

*Ngu phê = ngu bực: bày tỏ người này tương đối lợi hại, có năng lực, cao nhân một bậc.

"Cậu không thể ngăn cái miệng của mình không ăn nữa à?" Lâm Mạt nhỏ giọng, trùng mắt với cậu ta, giọng vẫn mềm mại, không có chút cảm giác uy hiếp nào.

"Mạt Mạt cậu học hư từ Diệp Đằng rồi." Phùng Thiên duỗi tay xoa xoa đầu cô ấy.

Cơm nước xong, Phùng Thiên trực tiếp đến sân bay chờ chuyển bay tối, cũng không để cho bọn họ đi tiễn, những người khác trực tiếp gọi xe về trường học. Sau khi đưa Lâm Mạt về trường, trên xe chỉ còn hai người Lâm Sơ với Diệp Đằng.

Chương trình radio vừa khéo đang nói về tin tức Đào Dã thi đấu, người dẫn chương trình nói tràn đầy sùng bái. Những lời "Vương giả lại xuất hiện", "Vương giả trở về" thường xuyên được thốt ra. Trong một năm qua, anh ở trong nước vẫn được chú ý, không cần cố tình cũng có thể biết được động tĩnh của anh. Thật ra Diệp Đằng biết anh sẽ đến thành phố S chỉ là không đoán được sẽ đột nhiên mà gặp được như vậy.

Lâm Sơ từ tay tắt radio đi.

"Sao lại tắt?" Diệp Đằng ngồi ở đằng sau, ghé vào cửa sổ bên cạnh, hà hơi vào mặt kính, về một ngôi sao năm cánh: "Tớ không có làm ra về, tớ còn thường xuyên lên Weibo tìm thông tin về anh ấy."

"Sau đó thuận tay bình luận một câu như anti fans?"

"..." Cô cũng không hẹp hòi như vậy.

- - - - -

Sáng sớm hôm sau,

Diệp Đằng bị đồng hồ báo thức gọi dậy, 9 giờ phải đến khách sạn, hôm nay là hành trình cả ngày.

Cô nằm trên giường một lát, thiếu chút nữa ngủ quên, thay quần áo rồi lập tức ra khỏi cửa, bữa sáng cũng không kịp ăn, ở trên taxi ăn tạm một cái bánh mì, đến nơi thấy họ vừa vặn ra khỏi khách sạn.

"Chào buổi sáng Lá con."

"Chào buổi sáng anh Lý." Diệp Đằng sửa lại tóc, cười chào hỏi.

"James còn mấy phút nữa mới xuống, chúng ta ở chỗ này chờ một lát."

James chính là người trọng tài ngoại quốc kia. Bởi vì tiếp nhận công việc này tương đối gấp nên thậm chí cô còn không biết rốt cuộc huấn luyện viên là làm cái gì: "Anh Lý, James là trọng tài cho cuộc thi gì?"

"Đưa xe, mấy cô gái các em không thích xem thi không biết cũng là bình thường. Hôm nay còn có một lái xe đi cùng chúng ta, rất nổi tiếng, lại còn đặc biệt đẹp trai!" Anh Lý mày mắt hôn hờ giới thiệu: "A, nhắc tào tháo, tào tháo liền đến!"

Trong lòng Diệp Đằng đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

"Shirley, good morning!" James từ xa đã thấy cô, ông ấy hơi béo, gian nan mà gờ tay lên vẫy vẫy về phía cô, sau đó không biết nói cái gì với người bên cạnh.

Diệp Đào nhìn Đào Dã tây trang giày da bên cạnh ông ấy mỉm cười gật đầu, lúc đứng đối diện cô còn sửa sửa cổ tay áo của mình.

Diệp Đằng dời tầm mắt đi, cứ thế lễ thường chào hỏi với James, anh Lý ở bên cạnh giới thiệu: "Đây là bạn nhò phiên dịch của chúng ta, Diệp Đằng, còn vị này chính là tay đua xe soái ca nổi tiếng trong nước, Đào Dã."

Diệp Đằng nhìn anh chậm rãi từ từ nói: "Tôi có biết."

"Thật chứ? Biết khi nào?" Anh Lý cảm thấy điều đó rất thú vị, hai người quăng tảm sào cũng không tới thể mà lại biết nhau.

"Có thể là ngày hôm qua, cũng không chắc nữa."

"..."

"Lòng dạ hẹp hòi." Diệp Đằng lúc đi nhỏ giọng lầm bầm một câu, đi theo phía sau bọn họ lên xe. Nghe Đào Dã với người trọng tài kia thảo luận đề tài mà cô có thể hiểu một ít.

Anh thường xuyên mặc quần áo thể thao, phong cách ngày thường phần lớn là đơn giản, ít khi mặc trang phục thể này, trên cổ tay áo lộ ra vết sẹo báo hiệu tín hiệu nguy hiểm. Về mặt anh nghiêm túc, là đáng về mà cô chưa từng được thấy qua.

Bởi vì có Đào Dã đi cùng nên lượng công việc hôm nay của cô quá nhiều nhưng cô lại khẩn trương, ngẫu nhiên nói sai mấy từ, là Đào Dã bên cạnh sửa giúp, trừ lần đó ra, bọn họ cả buổi sáng một câu cũng chưa nói.

"Tiểu Đằng, anh đưa James đi nghỉ ngơi. Giữa trưa em với Đào tiên sinh đến nhà hàng kia giải quyết bữa trưa. Buổi chiều chúng ta tiếp tục hành trình, vất vả cho em rồi! Cảm phiền Đào tiên sinh chiếu cố tiểu Đằng một chút."

"Cảm ơn anh Lý." Diệp Đằng ngoan ngoãn gật đầu.

Cửa thang máy đóng lại, Đào Dã đứng phía sau cô, cánh tay vươn qua vai cô, ấn nút thang máy.

Diệp Đằng không được tự nhiên mà rụt vai lại, cảm giác cả người bị hơi thở của anh bao vây, thang máy nháy mắt trở nên thật nhỏ, thời gian cũng trôi qua thật chậm.

"Nhớ tôi là ai sao?"

Không khí khẩn trương bị phá vỡ, Diệp Đằng thấy mình cười lên lưng còng khó leo xuống, dứt khoát đứng yên: "Không có, em làm gì có nhớ đến nah, anh cũng chẳng là bạn trai cũ của em"

"Sao em biết là tôi không phải?" Tựa hồ anh cố ý làm khó cô: "Không phải là không nhớ rõ sao?"

Đào Dã cúi đầu nhìn tấm lưng thẳng của cô gái nhỏ, hơi nghiêng mặt đi, lông mi dài chớp chớp, cái gì cũng chẳng nói, thối lên quai hàm của cô rồi lại đứng trở lại.

Người đàn ông sau lưng không tiếng động mà cười.

Thang máy ding một tiếng, Diệp Đằng Muốn nhanh chóng đi ra, kết quả thang máy gặp trục trặc, cửa thang máy đóng lại, thiếu chút nữa kẹp cô. Cô hô lên một tiếng, nhắm mắt lại, nghe thấy ạch một tiếng, sau đầu bị thứ gì chạm vào, trợn mắt thấy người phía sau thể mà lại dùng tay giữ cửa thang máy.

Cô dãn ở ngực anh, cửa thang máy hướng hai bên chậm rãi mở ra. Diệp Đằng cuống quýt đi ra, cô theo bản năng nhìn lòng bàn tay của anh, tay vươn ra lại lặng lẽ thu lại: "Anh không sao chứ? Có bị thương hay không?"

Anh nhìn tay của mình, nhẹ nhàng hoạt động một chút: "Không có việc gì."

"Thật sự không có việc gì?" Gần đây anh muốn thi đấu, nếu tay bị thương hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Anh dứt tay bị kẹp đó vào trong túi, trên mặt vẫn tỏ vẻ không đứng đắn: "Nha đầu hư, nếu là bạn trai cũ thì cũng không mong tôi bị thương như vậy chứ?"

□□Hết chương 30□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 31

Lý Nguyên Thanh là người hôm trước ở cùng Đào Dã nằm điều hòa một đêm, đến bây giờ bị cảm mạo, bọc chăn ở khách sạn ngủ. Vốn dĩ hoạt động hôm nay anh ấy cũng phải đi, nhưng vì cả người choáng váng nên đành thôi.

Anh ấy mơ mơ màng màng bọc thảm từ phòng đi ra, thấy Đào Dã ngồi trên sofa bôi thuốc lên tay, tỉnh táo một chút: "Có chuyện gì xảy ra vậy? Tay cậu bị thương!"

"Không có việc gì, chỉ bị sưng đỏ thôi." Tay áo somi của anh xắn cao, áo vest vắt trên sofa sau lưng, cảm thấy bông khỉ trùng lòng bàn tay.

"Cậu điên rồi à?" Lý Nguyên Thanh bị cảm mạo, nói chuyện còn mang theo giọng mũi dày đặc: "Ngày mai cậu còn phải thi đấu, cậu cho rằng tôi đến đây để làm gì? Tay cậu thế này thì phải làm thế nào? Bọn họ cũng chẳng đáng tin cậy gì cả, cậu không nên đi cùng với cái người nước ngoài gì đó kia."

"Chuyện này với chuyện theo chân bọn họ không có liên quan gì cả."

"Thế có liên quan đến ai? Buổi chiều cậu đừng có đi nữa nếu không huấn luyện viên biết cũng mắng tôi. Thiếu chút nữa là làm cậu bị cảm, lại thiếu chút nữa làm tay cậu bị thương, tôi không dám đương nổi." Lý Nguyên Thanh sợ lại lấy bệnh cảm cho anh, không dám đứng quá gần anh.

Đào Dã thu dọn lại, nếu không phải là còn thi đấu thì ngay cả thuốc anh cũng không bôi. Anh xách áo khoác lên chuẩn bị đứng dậy, bị Lý Nguyên Thanh ngăn cản đường đi: "Cậu làm gì? Buổi chiều còn đi? Không phải nói chỉ đi nửa ngày thôi sao? Đây là trọng tài mà tôi có quen biết, không cần cậu đi cùng. Chờ lát nữa nói với Lý ca một chút là được, đừng biến tôi thành là kẻ ngốc."

Đào Dã đứng dậy, liếc mắt nhìn Lý Nguyên Thanh một cái, anh ấy ngại ngùng mà bước sang một bên.

Diệp Đằng ngồi trên sofa ở đại sảnh chờ. Buổi sáng đi quá lâu, cảm thấy đi giày xăng-đan mắt cá chân vẫn đau, có chút khó chịu, tùy tay xoa xoa.

Đào Dã đi xuống dưới, đưa cho cô bình nước khoáng: "Cái việc này phải làm mấy ngày?"

"Còn có ba ngày nữa." Diệp Đằng nhận chai nước, khách khí mà nói câu cảm ơn với anh.

"Buổi tối mấy ngày nay khi kết thúc nhớ về trường sớm một chút."

"Vâng." Diệp Đằng nhấp một ngụm nước đá lạnh cảm cảm: "Anh giống y chang bố của em."

"..."

Lúc Lý ca với James quay lại, hai người bọn họ đều yên lặng ngồi trên sofa chơi điện thoại, nghe thấy động tĩnh, Diệp Đằng vội nhét điện thoại vào cặp xách sau lưng, đứng lên.

Lúc đi không chú ý, cặp xách vẫn chưa khóa. Cô cảm giác phía sau có người kéo giúp cô, liếc mắt một cái, quay lại thấy Đào Dã thuận tay giúp cô khóa lại cẩn thận.

Diệp Đằng lúc này mới nhớ ra sáng nay lúc ra khỏi cửa có nhét một gói băng vệ sinh vào trong cặp, anh tám phần là thấy mới giúp cô kéo lên...

Vì sao mỗi lần gặp được anh ông trời đều sẽ tình cờ khiến cô làm chuyện mất mặt thế? Cô cảm giác có khả năng trên người Đào Dã mang theo buff cái gì đó.

"Lên xe." Đào Dã thấy cô một lúc lâu không nhúc nhích, tai hình như đỏ lên, tốt bụng mà nhắc nhở cô.

"..." Diệp Đằng ngoan ngoãn ngồi lên hàng ghế sau, Đào Dã thuận thế ngồi cạnh cô.

"Tiểu Đằng này, buổi chiều James muốn đi thăm bạn bè, có khả năng hôm nay chúng ta sẽ kết thúc tương đối sớm. Em có việc gì không. Lý ca mời em đi ăn một bữa cơm, Đào tiên sinh nếu rảnh thì đi cùng."

"Được ạ, cảm ơn Lý ca. Vẫn là để em mời anh đi, mấy ngày nay cũng khiến anh phiền toái không ít." Diệp Đằng mỉm cười. Lý ca là người phụ trách tiếp đãi James, từ ngày đầu tiên đã đối xử với Diệp Đằng rất tốt, trong lòng cô cũng rất cảm kích.

"Khách khí cái gì chứ, mấy cô gái các em ra ngoài làm việc bán thời gian, đều không có kinh nghiệm, cũng giống như em gái của anh thôi."

Đào Dã làm như không nghe thấy bọn họ nói chuyện, bắt chéo chân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Đằng với Lý ca hàn huyên hai ba câu, cùng James nói mấy nhà hàng nổi tiếng ở thành phố S, ông ấy nói buổi chiều muốn cùng với đám bạn của cô đi ăn cơm.

Diệp Đằng nhìn thoáng qua Đào Dã bên cạnh, anh cúi đầu nhìn điện thoại, đột nhiên ngẩng đầu. Lại bị anh bắt gặp, Diệp Đằng thuận thế chuyển ánh mắt chuyển qua chỗ để nước khoáng, giả vờ tìm nước: "Hôm nay thật nóng."

Cô duỗi tay, sờ soạng không thấy, nước khoáng đã bị anh cầm đi.

"Em bị mất trí nhớ hay là ném đầu óc đi đâu rồi?" Giọng của anh rất thấp, phía trước James bật nhạc, Diệp Đằng cơ hồ không nghe rõ anh nói cái gì.

"Em làm sao?" Sao đến uống nước cũng không cho uống là sao?

"Đội một chút, bên kia có nước ấm."

"...."

Quả nhiên là anh thấy....

Diệp Đằng cũng không kiên trì, trong đầu chợt lóe lên nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua: Anh thế mà cũng biết khi đi cà tời thì không thể uống lạnh? Nói không chừng anh có bạn gái... cầu nam nhân... Nam nhân đúng là thứ không có gì tốt!

Diệp Đằng vốn dĩ không có ý định nhắc lại chuyện bữa ăn, không nghĩ sau khi kết thúc chuyện anh thật sự muốn mời cô ăn cơm.

"Đào tiên sinh ngày mai còn có thi đấu đúng không? Nếu không có việc gì vội thì đi ăn một bữa cơm với chúng tôi được không?"

Diệp Đằng không rõ hành trình của anh lắm, chỉ là nghe nói có thi đấu, cụ thể là ngày nào thì đúng là cô không biết, gương mặt có chút mê mẩn nhìn anh.

"Được." Đào Dã gạt đầu, cắt điện thoại vào túi quần, trên màn hình điện thoại lúc này là tin nhắn hơn mười dấu chấm than của Lý Nguyên Thanh: "Không vội."

Diệp Đăng cảm thấy chiều nay anh có điểm kỳ quái nhưng là không nói được là không đúng chỗ nào, cô không có chú ý tới sắc mặt của Lý ca có điểm không tốt.

Đến nhà hàng, Đào Dã ngồi xuống trước, Lý ca đặc biệt ga lăng chỉ vào vị trí phía trong: "Tiểu Đăng, em ngồi vào bên trong đi, để anh ngồi phía ngoài."

Đào Dã nhìn thoáng qua chỗ phía trong ngồi quá gần điều hòa: "Gió quá lớn, ngồi bên cạnh tôi."

Không phải là câu nghi vấn, cũng không có khách khí, là mệnh lệnh. Nhìn lại Lý ca, cô hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi, thấy ở trên mặt anh ấy có một tia cười lạnh, sau đó ngồi thẳng ở vị trí bên ngoài.

Diệp Đăng đành phải ngồi ở bên cạnh Đào Dã.

"Đào tiên sinh, anh với tiểu Đăng trước kia có quen biết đúng không?"

Đào Dã: "Có quen."

Diệp Đăng: "Không quen biết."

"Tôi là bạn trai cũ của cô ấy."

Lý ca không dự đoán được đáp án sẽ là như vậy, tay cầm thực đơn cứng đờ, trên mặt xấu hổ mà cười: "Ha ha ha ha ha, hóa ra là như vậy...."

Diệp Đăng cũng không dự đoán được anh sẽ nói như vậy, cảm giác cảm như muốn rớt xuống, e ngại có Lý ca ở đây, cô cười ha ha vài tiếng, cũng không giải thích thêm.

Đây có thể là bữa cơm xấu hổ nhất mà từ trước tới nay Diệp Đăng đã từng ăn qua, xấu hổ đến mức lúc gặp đồ ăn đối mặt nhau cũng không biết nói gì. Ăn xong cảm giác mình đã tiêu tốn một lượng lớn đường khí, thật sự là làm khó người ta hồ hạp.

"À... Anh đi trước, ngày mai vẫn dựa theo thời gian cũ lại đến." Lý ca nhìn Đào Dã, lại nhìn thoáng qua Diệp Đăng, trên mặt không nói lên cảm xúc gì.

Diệp Đăng thấy mình cười giả tạo đến mức cứng cả mặt lại, chờ Lý ca đi, quay đầu chất vấn anh: "Rốt cuộc là anh muốn làm gì?"

"Nhớ lại tôi là ai rồi à?"

Lại lại câu song song nhuộc chuyết* này? Có phải anh không có chuyện gì chấp niệm đúng không?

*Song song nhuộc chuyết: là một ngôn ngữ mạng. Biểu hiện thứ gì đó lại xuất hiện lần nữa hay là một sự kiện lại phát sinh lần thứ hai.

"Không nhớ rõ!" Diệp Đăng bức mình. Anh không giống với trước kia. Đào Dã trong trí nhớ sẽ trêu chọc cô, nhưng sẽ không cố tình làm khó dễ, anh sẽ luôn bao dung cô.

"Còn ngốc như vậy? Không thấy được người đàn ông đó không có ý tốt với em à?" Đào Dã nhìn tiểu cô nương trước mặt. Lại thấy buồn cười khi mình nhọc lòng vì cô, rõ ràng biết cô sẽ không đi ăn với người họ Lý nhưng vẫn không yên lòng, dứt khoát làm anh ấy hết hy vọng.

"Anh nói Lý ca?" Lực chú ý của Diệp Đăng căn bản ở trên người anh, người có tâm tư mà để ý Lý ca. Cô nhớ Đào Dã có nhắc nhở cô về nhà sớm một chút, có lẽ cô cũng không đáp ứng đi ăn cơm với Lý ca, anh cũng sẽ không làm chuyện vừa rồi.

"Một người đàn ông bình thường sẽ không vô duyên vô cớ mà đối xử tốt với một người con gái."

"Vậy còn anh? Hiện tại anh đang làm gì? Chiều cổ, lễ phép với bạn gái cũ? Hay là đồng tình với một nữ sinh viên xa lạ? Không phải anh cũng là đàn ông à?"

Đào Dã nhìn cô nhanh mồm mềo miệng, như là quay về ba năm trước đây. Hiện tại cô trở mã ngày càng xinh đẹp, đích xác không thể đối đãi giống như trước, tùy ý nói đùa cũng phải chú ý chừng mực. Cô nói không sai, anh cũng là đàn ông.

"Tôi không giống." Đào Dã với cô là không có biện pháp. Nhưng bởi vì việc của bố Diệp Đăng năm đó, nội tâm áy náy làm anh không thể ngồi yên không nhìn đến chuyện của Diệp Đăng. Cho dù không có liên quan gì đến cô trong ba năm kia, anh cũng sẽ thường hỏi Cố Dật Trần tình huống của cô. Nghe thấy cô thi đại học tốt cũng vì cô mà vui vẻ, nghe thấy cô bị bệnh cũng sẽ lo lắng, giống như thành một loại thói quen.

Giống như là ở trong nhà trồng một chậu cây, mặc kệ đi đến nơi đâu vẫn có vương bận. Vụ tai nạn xe cộ kia đem bọn họ ở bên nhau, tách cũng tách không rời.

"Em trở về trường." Diệp Đăng từ đầu, thấy chính mình thất thố. Cô vốn dĩ không nghĩ như vậy, nhưng cô nhìn không được, phải cách xa anh một chút. Diệp Đăng xoay người đi, đi chưa được mấy bước thì gót giày đập vào nắp giếng. Cô buồn bức mà nhấc gót, giày xăng-đan từ trên chân rớt xuống, mắc ở nắp giếng sông chết không nhúc nhích.

Cô thấy mình sắp nổ tung rồi, sao chuyện này lại có tình xảy ra lúc này...

Cô dùng sức rút lên, gót giày rơi ra, ngã ngồi ở ven đường, quả thực không thể tuyệt vọng hơn.

Đột nhiên lại muốn khóc. Đào Dã không ở bên trong ba năm, cô một lần cũng không khóc, vừa thấy anh thì nhịn không được, giống như có ma chú gì đó, anh chính là ngưỡng cửa mà trong cuộc đời cô không thể vượt qua.

Một bàn tay duỗi đến trước mặt cô, cô giận dữ không nhúc nhích.

Đào Dã ngồi xổm xuống, kiên nhẫn mà nhìn cô: "Vẫn là tính tình trẻ con, lợi hại như vậy, cũng sẽ chẳng chiều cổ chính mình."

Diệp Đăng mang theo tiếng khóc nức nở, giọng nói ủy khuất lại mềm mại: "Cái kia cũng không quan hệ gì với bạn trai cũ."

Đào Dã bị bộ dáng đúng lý hợp tình của đứa trẻ này chọc cười: "Trẹo chân? Muốn tôi cõng em không?"

"Không cần."

Đào Dã bất chấp, mặc kệ người xung quanh có nhận ra anh không, vươn ngón trỏ: "Muốn tôi bế lên à?"

"Không cần bạn trai cũ bế thì." Diệp Đăng nhìn ngón tay của anh, định tự mình đứng lên, kết quả không nghĩ mất cả chân bị trật, đau đến không động đậy được.

Diệp Đăng nhìn người trước mặt cười đứng lên, đe dọa mà tùy tay sửa sang nút thắt của tây trang: "Vậy em là định làm nũng, để anh ôm?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Đăng thân tàn chí kiên*, thân thủ nhanh nhẹn mà nắm lấy tay anh để đứng lên khỏi mặt đất. Đào Dã chặn một chiếc taxi ven đường, đưa cô trở lại trường.

****Thân tàn chí kiên: Thân thể khuyết tật nhưng ý chí kiên cường, kiểu như tàn mà không phế.***

Dọc đường đi trong xe rất yên tĩnh, không ai nói chuyện, chỉ còn lại tiếng hướng dẫn quẹo trái quẹo phải đang nói.

Đối diện trường có một tiệm thuốc, Đào Dã đi vào mua một lọ Vân Nam bạch dược*. Diệp Đăng nhìn bóng dáng cúi đầu trước quầy thuốc của anh, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác khó có thể nói lên lời. Cô cúi đầu nhìn đôi giày của mình, cảm thấy buồn cười.

Anh đi ra, đưa túi thuốc cho cô: "Không cần bôi, xịt thuốc thì ngày mai chắc có thể tốt hơn một chút."

****Đây là thuốc dạng xịt, còn một loại nữa dạng bột.***

"Không nghiêm trọng như vậy đâu." Diệp Đăng cử động một chút, đã tốt hơn nhiều.

Từ nơi này đến khu kí túc xá còn một đoạn đường, cô muốn để cho Đào Dã rời trước. Hôm nay đã đủ mệt mỏi rồi, huống chi ngày mai anh còn phải thi đấu.

Đào Dã nhìn xung quanh, gần trường không có tiệm giày nào, chỉ có mấy tiệm cơm với tiệm bán đồ dùng sinh hoạt. Tim nửa ngày mới thấy một tiệm có tiếng, cúi đầu nhìn chân cô: "Em chờ tôi một chút."

Diệp Đăng nhìn anh từ cửa hàng ra, từ trong túi lấy ra một đôi dép đáng yêu.

"Cảm ơn." Diệp Đăng lao đảo đổi giày, một chân đứng không vững, tùy tay bám vào cánh tay anh.

Ban đêm vườn trường rất an tĩnh, lại còn đang nghỉ hè, trong trường học hầu như là không có ai, ngẫu nhiên mới có một người đạp xe đi qua, tạo nên một trận gió nhẹ. Bóng cây hai bên cắt giắt ánh đèn mờ nhạt, có tiếng côn trùng kêu rất nhỏ cùng với gió đêm.

Đi bên cạnh anh, nhìn bóng của anh dừng lại bên chân mình, khi vị trí thay đổi bóng cũng trở nên ngắn hơn. Chân Diệp Đăng đau nên không đi nhanh được, anh cũng kiên nhẫn đi chậm lại chờ cô, hai bước chân vừa vịn cách nhau nửa bước.

"Nghỉ hè sao không về nhà?"

"Mấy ngày nay muốn đi thực tập." Diệp Đăng thấy mình mấy ngày nay thật trẻ con, nhưng cô ở trước mặt anh luôn luôn như thế, cho nên cũng không sao cả. Tay cô ở trong không khí lướt qua cánh tay anh, hơi xấu hổ, đảo mắt lại gặp anh lại càng khẩn trương.

"Công ty ở đâu? Có thể tin được không?"

"Công ty chính quy, không lừa già dối trẻ." Diệp Đăng đan tay lại: "Anh thi đấu ở đâu? Có thể tin được không?"

Đào Dã cười cúi đầu: "Thi đấu chính quy."

"Ừ." Diệp Đăng kéo dài âm cuối, tầm mắt nhìn về phía trước thấy có bóng người ẩn nấp ven đường. Gió đẩy lá cây nên chỉ có thể thấy bóng dáng mờ mờ, có chút kì lạ. Diệp Đăng tò mò nhìn chăm chăm.

Đến gần mới thấy hóa ra là một đôi tình nhân, nữ sinh nằm trên đùi nam sinh, đầu gối đùi cậu ta, nam sinh cúi đầu hôn cổ ấy, hai người khó khăn chia lia...

Diệp Đăng còn không có thấy rõ ràng, xấu hổ, sững sờ tại chỗ. Cảm giác có thứ gì chắn trước mắt cô, là tay của Đào Dã, ở lòng bàn tay còn có một vết thương sưng đỏ.

Diệp Đăng còn không kịp xấu hổ, duỗi tay bắt lấy tay anh: "Đây là bị thang máy kẹp?"

Bàn tay của cô gái mềm như bông, mang theo xúc cảm tình tế. Cô dùng đầu ngón tay sờ soạng vết sẹo ở lòng bàn tay anh, anh theo bản năng rút bàn tay về: "Không quan trọng."

"Ngày mai anh còn muốn thi đấu? Nếu là vì cái này mà thua thì phải làm sao bây giờ?"

Giọng của anh vẫn trầm thấp như cũ, nói giỡn với cô: "Thế em định làm sao bây giờ?"

"Em?" Diệp Đăng vô tội, sững sờ.

"Em muốn chịu trách nhiệm thế nào?" Đào Dã ngẩng đầu thấy đôi tình nhân kia đi rồi: "Đi thôi, hù dọa em thôi. Trong từ điển của tôi không có từ thua này."

Diệp Đăng trở lại kí túc xá, chỉ còn Hứa Miêu Miêu trong phòng, cô ấy nằm trên giường, từ chân lộ ra một cái đầu: "Lá cây, cậu về rồi à?"

"Ừ." Diệp Đăng để đồ đạc trên bàn, ra ban công nhìn xuống phía dưới, không còn nhìn thấy Đào Dã nữa.

"Nhìn cái gì đấy?"

Diệp Đăng bị Hứa Miêu Miêu từ đằng sau xuất hiện dọa sợ, đẩy bả vai cô ấy vào bên trong: "Không có gì, ăn cơm chưa?"

"Ăn tạm rồi, cậu không có ở đây, tớ ở một mình siêu nhảm chán. Cậu hôm nay thế nào?" Hứa Miêu Miêu dạo gần đây đang tìm nơi thực tập, hè này là vì bạn trai mà ở lại trường học.

"Xui xẻo chết đi được..." Diệp Đăng vuốt tay lên trên bàn, tay cầm lọ Văn Nam bạch được: "Nhưng không sao. Miêu Miêu, tớ hỏi cậu một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Hứa Miêu Miêu ngồi trên giường, chớp chớp mắt hướng về phía cô cười: "Cậu thay đổi ý định, muốn tìm bạn trai?"

"Không phải, cậu với bạn trai, ai theo đuổi ai trước."

"Bảo bảo!" Hứa Miêu Miêu xông tới trước mặt cô: "Cậu cuối cùng cũng thông suốt. Tớ còn tưởng cậu giống Lâm Sơ kia mang một lòng chi biết học! Cậu trước kia chưa bao giờ quan tâm vấn đề này."

"..." Diệp Đăng cảm giác như mặt mình bị cô ấy nhào nặn đến biến dạng.

"Cho nên là à?"

"Đương nhiên là anh ấy!" Hứa Miêu Miêu làm bộ đáng phải dạy kiến thức về tình yêu cho cô: "Cậu nghe tớ nói này, con gái không thể quá chủ động, nam sinh đều thích loại rụt rè."

"Thật không?" Diệp Đăng cảm thấy đây có thể là nguyên nhân mà Đào Dã không thích cô: "Nếu cậu thích một người mà người đấy không thích cậu thì cậu làm thế nào?"

"Phải xem anh ấy đẹp trai thế nào."

"Rất tuần tú." Diệp Đăng nhớ lại mặt Đào Dã: "Chính là loại vừa thấy đã khó quên."

Hứa Miêu Miêu tựa hồ nhìn ra điều gì, hai tay ôm trước ngực: "Thế thì không thể chủ động theo đuổi được. Nhưng cậu có thể cầu!"

"Nhưng anh ấy thật sự không thích cậu, chỉ coi cậu như em gái." Diệp Đăng cảm thấy mất mát, bỏ trở lại: "Cùng lắm thì đối xử với cậu như một loại đồng cảm"

"Lá cây, cậu nghe qua câu này chưa?" Hứa Miêu Miêu thần bí nói: "Đồng cảm với ý lại chính là một loại tình yêu. Có lẽ là anh ấy không ý thức được mình thích cậu, chứ cậu lớn lên xinh đẹp thế này, chỉ là con trai cũng sẽ không thờ ơ. Nhưng, còn có một khả năng..."

"Cái gì?" Diệp Đăng nhắc mắt nhìn Hứa Miêu Miêu.

"Anh ấy là cong."

"...."

"Cậu nghĩ xem, anh ấy có bạn bè nam mà quan hệ thật thân mật không?" Hứa Miêu Miêu ngồi bên cạnh cô: "Tớ không phải là loại hù mà nhìn đâu cũng thấy người gay. Nhưng mà anh ấy yên lặng làm rất nhiều chuyện, anh ấy làm gì cũng đều sùng, còn có thể vì người đó mà khép nép nhờ người khác hỗ trợ."

Bạn tốt? Có Dật Trần.

Sùng? Diệp Đăng nhớ tới lần nào Có Dật Trần làm gì anh cũng ở bên cạnh nhìn...

Nhờ người hỗ trợ? Có tính lần trước có hỗ trợ chụp ảnh không?

"Không thể nào..." Diệp Đăng lại thấy mình suy nghĩ miên man, logic của mình sắp bị Hứa Miêu Miêu ném đi rồi.

Hứa Miêu Miêu ngáp một cái: "Mà người cậu thích là ai đấy?"

Diệp Đăng đứng lên: "Tớ đi tắm rửa trước..."

Diệp Đăng nằm ở trên giường, cầm điện thoại bấm vào WeChat của Có Dật Trần, nhìn chăm chăm trong chốc lát. Ảnh đại diện của anh ấy với ảnh đại diện của Đào Dã cùng một phong cách, càng nhìn càng thấy kì lạ.

Cô click mở khung chat với Đào Dã, tin nhắn gần nhất còn dừng lại ở cái dấu chấm câu kia.

Thời gian ngừng ở khung chat kia, nền là mặt của anh, dưới ánh nắng cơ hồ có thể nhìn thấy lỗ chân lông trên mặt anh, là cô chụp lên.

Đừng nghĩ nữa, mọi chuyện đều qua rồi.

Cô bực bội cất điện thoại đặt cạnh gối, nhắm mắt lại. Một phút sau điện thoại rung lên, cô không kiên nhẫn đẩy bật mắt ra. Mở điện thoại ra, khung chat hiện lên một tin nhắn mới.

Diệp Đăng chớp chớp mắt.

Anh gửi tin thoại đến, Diệp Đăng để điện thoại sát bên tai, nghe thấy giọng nói lười biếng của anh truyền qua điện thoại di động: "Thua thì em mời tôi."

□□*Hết chương 32*□□

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Cô lẽ là do ảo giác của Diệp Đằng nhưng cô cảm thấy sau khi trở thành "bạn gái cũ" của Đào Dã, thái độ mà Lý ca đối xử với cô kém đi không ít. Một ngày hôm trước gặp cô còn nhiệt tình mà giới thiệu cho hoặc là cô gặp được thứ gì đó không rõ còn chủ động giải thích. Bây giờ chỉ còn lại là việc công xử theo pháp công, thế cũng tốt.

Giữa trưa cô ăn cơm xong nghỉ ngơi luôn ở nhà ăn, ngồi một lúc thì đi bộ đến đại sảnh, ngồi trên sofa chờ. Cô tìm kiếm một chút lịch trình thi đấu của Đào Dã, sau đó lấy tai nghe ra, ngồi trên sofa xem phát sóng trực tiếp.

Đối với đua xe, hiểu biết của cô chỉ như phần lông con thú. Cô đã từng vì muốn hiểu biết hạng mục thi đấu này mà trà trộn vào các diễn đàn lớn, lặn xuống nước thật sâu. Nhớ tới đoạn thời gian đó, giống như đã đi qua rất xa, thỉnh thoảng cô sẽ ngẫu nhiên thấy một vài tin tức nhưng đều có ý tránh đi, trừ phi là tránh cũng không tránh được.

"Thích đua xe?"

Diệp Đằng nghe thấy có giọng nói truyền đến từ trên đỉnh đầu, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn. Một khuôn mặt thanh tú, trắng nõn rơi vào tầm mắt của cô, người này nhìn có vẻ quen mắt nhưng lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu.

Anh ta ngồi đối diện với Diệp Đằng: "Trận thi đấu này rất khó coi."

"Sao anh biết?" Diệp Đằng cảm thấy anh ta không giống như một người kiêu ngạo nhưng nói chuyện lại rất tùy tiện.

"Cô nhìn số 7 xem. Cô thường xuyên xem thi đấu chắc cũng biết người này." Anh ta cười khom lưng, hai tay chống ở trên đầu gối.

Diệp Đằng nhìn trên video chọt chiếu qua mặt Đào Dã, dây tai nghe di chuyển theo cảm cô hơi giật giật, cô gật đầu: "Có biết."

"Phong Thần có khi nào thua? Nếu không sao lại có thể gọi là thần?" Anh ta thả lỏng nhích về phía sau sofa, cảm giác như thể vịnh dự kia thuộc về anh ta: "Anh ấy là thần tượng của tôi, đại ma vương của giới đua xe trong nước."

Diệp Đằng nhìn anh ta vươn một bàn tay lên cô làm một cái phong hầu thủ thế, khóe miệng hơi nhếch lên: "Nếu cô không tin, tôi với cô đánh cược được không?"

"Đánh cược gì?"

"Nếu anh ấy thắng chúng ta có thể thêm WeChat không?" Anh ta nhẹ nhàng nhướn mày.

Chính cái động tác này lập tức làm Diệp Đằng nhớ tới gặp anh ta khi nào. Sinh nhật năm mười tám tuổi cô đi tìm Đào Dã, ở trong thang máy gặp phải người này, khi đó cô còn bối vì Đào Dã giới thiệu mình là em gái mà canh cánh trong lòng.

Sau này ở trên mạng cũng gặp qua người này, anh ta cũng xem như là bạn của Đào Dã. Hai người xuất hiện cùng nhau rất nhiều lần, người này tên là Lý Nguyên Thanh, cô có ấn tượng.

Diệp Đằng đeo tai nghe lên: "Cái cách làm quen này lỗi thời rồi."

Người đối diện không đoán trước được đáp án này, nhìn nữ sinh viên đơn thuần này lại thẳng thắn nói trắng ra, trên mặt hiện ra nét xấu hổ, cả người cứng nhắc nhìn bốn phía, ngoại trừ cô gái phía trước đang cười thì những người khác cũng chẳng có ai chú ý tới.

Nhà đầu này lớn lên nhu nhu nhu nhược nhược ai biết được là một hòn đá ngang ngách. Thật ra anh ta cũng chẳng có ý định gì, chỉ là bị cảm thật vất vả, Đào Dã lại có lịch thi đấu, anh ta đành đi ra ngoài hít thở không khí, thấy có gái xinh đẹp này thích đua xe, định ra kết giao bạn bè cũng tốt.

Nhưng lại bị cự tuyệt. Ngược lại anh ta rất hăng hái, nghĩ nghĩ tự giễu mà cười cười: "Thật ra tôi cũng là một tay đua xe, Phong Thần là bạn của tôi. Nếu cô muốn đi gặp cậu ta tôi có thể đưa cô đi."

Diệp Đằng ngược mắt lên nhìn cậu ta một cái: "Cảm ơn nhưng không cần, buổi chiều tôi còn phải làm việc."

"..." Lý Nguyên Thanh thấy cảm giác chết tiệt này rất quen thuộc. Anh ta mỗi lần nói chuyện với Đào Dã đều có loại cảm giác này. Trên thế giới này, người lớn lên xinh đẹp đều có phải chán ghét như vậy không?"

Diệp Đằng nhìn chằm chằm vào kết quả thi đấu, giống như Lý Nguyên Thanh nói, loại cấp bậc thi đấu này có lẽ đối với Đào Dã không có nhiều tính khiêu chiến.

Cô lấy tai nghe ra, thấy Lý Nguyên Thanh vẫn còn ngồi đối diện mình.

"Thế nào?" Ánh mắt của Lý Nguyên Thanh rất chắc chắn, mang theo ý cười.

"Thắng." Đôi mắt của Diệp Đằng lộ ra một tia sáng, đột nhiên nở một nụ cười: "Nhưng tôi vẫn luôn tò mò một vấn đề, anh có thể nói cho tôi không? Nếu anh cũng là một tay đua lợi hại, anh nhất định sẽ biết!"

"Nói đi." Ánh mắt sùng bái của tiểu cô nương làm con người ta mất đi sức chống cự, cảm giác khó chịu lúc này cũng mất đi hầu như không còn: "Hôm nay cô gặp tôi là vận khí cũng không tồi đâu."

"Lần này Phong Thần tham gia cuộc thi đấu này rốt cuộc là vì cái gì? Có phải có nguyên nhân khác không?" Từ lúc Đào Dã bắt đầu tham gia cuộc thi đấu này có rất nhiều người không thể lý giải. Thậm chí còn có người ở trên mạng nhân cơ hội này bôi đen anh, nói anh sau khi tái nhậm chức ngày càng phù hoa, bây giờ giống như không chọn lọc cuộc thi, nơi nơi chen ép người mới. Nhưng Diệp Đằng biết anh không phải là người như vậy, cảm thấy sau chuyện này có nguyên nhân đặc thù gì đó. Chuyện trong giới đua xe Diệp Đằng không quá hiểu biết, trên mạng phần lớn cũng là suy đoán, thoạt nhìn cũng không quá đáng tin cậy.

"Cái này..." Lý Nguyên Thanh không nghĩ có sẽ hỏi vấn đề này, có chút ngoài dự đoán, khó xử mà đan hai tay lại: "Hay là có đôi vấn đề khác đi?"

"..." Diệp Đằng hơi rũ mắt xuống.

"Không phải là tôi không biết mà là không thể nói. Cái này là vấn đề riêng tư của Phong Thần." Tuy rằng Lý Nguyên Thanh thích nói giỡn với em gái xinh đẹp này nhưng đây là điều riêng tư, đặc biệt là giữa bọn họ còn có ân oán cá nhân. Tóm lại cũng không thể dễ dàng nói cho người ngoài, nói không chừng nếu không cẩn thận sẽ đi cá dấm.

Đào Dã có mâu thuẫn với Tần Quân, tuy rằng mọi người đều biết nhưng nguyên nhân cụ thể thì không có ai rõ ràng. Anh ta cũng chỉ suy đoán Đào Dã tham gia cuộc thi đấu này hoàn toàn là hướng về phía Tần Quân.

Giờ phút này là hiện trường cuộc thi đấu, Đào Dã tháo mũ bảo hiểm ra, tiếp nhận phỏng vấn, đứng cách đó không xa là Tần Quân.

Điều mà rất nhiều người mê xe cảm thấy hứng thú nhất là năm nay Đào Dã sẽ không tham gia F1. Sau khi anh tái nhậm chức tuy rằng thường xuyên xuất hiện trong cuộc thi đấu lớn bé nhưng hình như mấy năm nay đều có tình trạng đi mấy cuộc thi đấu cấp cao. Thông tin chính thức nói rằng anh còn phải thích ứng, chờ đến khi trạng thái tốt mới có thể tham gia. Mà năm nay với năm trước Tần Quân ở F1 cũng lấy được thành tích tốt.

"Sang năm F1 vừa vận là do chúng ta làm chủ, không biết Phong Thần có lựa chọn trở về trường đua F1 trong năm nay không?"

Đào Dã nhìn Tần Quân đứng cách đó không xa, mỉm cười gật đầu: "Có lẽ. Trước mắt phải xem trạng thái của đoàn xe đã."

"Chúng ta đều biết khoảng thời gian trước Phong Thần đã trải qua huấn luyện rất lâu ở nước ngoài, không biết trở lại trong nước, anh có cảm thấy điều gì khác biệt không?"

Nữ phóng viên cố sức giờ cái micro, hỏi những điều mà fans chú ý ngoài những vấn đề chuyên nghiệp.

Giỏ nhẹ thổi tóc mái trên trán anh, người đàn ông nghĩ tới một người, ánh mắt không tự giác mà hiện lên ý cười: "Đứa trẻ mà tôi biết đã trưởng thành."

Tĩnh tĩnh vẫn rất xấu nhưng vẫn cứ nỗ lực mà sinh hoạt. Tiểu quý kia mang trên mình một cảm giác khó chịu và một loạt sức mạnh thú vị, có đôi khi làm người khác không cảm thấy yên lòng. Cố Dật Trần nói đúng, anh như là đang nuôi con vậy.

"Sau lần thi đấu này không biết có hoạt động chúc mừng nào không?"

"Chúc mừng á?" Đào Dã sờ sờ mũi: "Muốn mời bạn nhỏ ăn gì đó."

Đoạn phỏng vấn này lưu truyền từ quần thể fans đi ra ngoài. Trong video Đào Dã không giống với ngày xưa, lúc nói chuyện ngay cả biểu cảm cũng ôn nhu hơn rất nhiều.

Fans đều điên mất rồi, phía dưới video đồn đãi sôi nổi.

[Tôi họ bạn, tên nhỏ*, cảm ơn!]

*Bạn nhỏ: chỗ này trong convert là Tiểu bằng hữu, còn mình edit thành bạn nhỏ nên đúng của câu này là "tôi họ tiểu, tên bằng hữu, cảm ơn!"

[A a a a a, đại ma vương của chúng ta đã trưởng thành rồi, thật ôn nhu nha!]

[Chua chát, tôi cũng muốn được Phong Thần mời ăn cơm.]

[Mười năm roi lệ, đại ma vương của chúng ta thế mà có lúc ôn nhu như vậy. Lần trở về này anh Dã thay đổi thật nhiều, thiếu niên thông minh nhất nha!]

[Thưa bà, tôi có ý tưởng rất nguy hiểm... Phong Thần của chúng ta không phải là... có con chứ...]

Suy đoán có con kia rất nhanh bị đẩy lên đầu, phía dưới nói cái gì cũng có, rất nhiều người người nói có thể là con cháu thân thích trong gia đình, cũng có người đoán là tiểu tay đua biết ngày trước.

Đột nhiên có người bình luận một câu mà mọi người cũng không nghĩ tới: "Bạn nhỏ" có khi chỉ là một nick name...

Phía dưới lập tức nhấn rất nhiều.

[Cậu cảm miệng!]

[Anh Dã của chúng ta không phải minh tinh, xin hãy chú ý tới lúc anh ấy thi đấu, không cần chú ý quá nhiều đến sinh hoạt cá nhân, cảm ơn.]

[Càng nghĩ càng thấy ón, nhưng nghĩ lại tuổi, khả năng là bạn gái có khi còn lớn hơn nữa...]

[Chỉ là người qua đường cũng thấy thật ngọt ngào.]

[Ngọa tào*, thật ngọt nha. Đại ma vương với bạn nhỏ, đây là loại tình yêu thần tiên gì đây!]

*Ngọa tào: câu chửi bậy.

[Ngọt n, người ta đã nói là trưởng thành rồi, ý trên mặt chữ đã nói rõ, còn bày đặt nick name, các người mất mủ hay là thất học?]

....

"..." Lúc Diệp Đằng nhìn thấy mấy thứ này là khi đang trên đường đi ăn cùng với Lâm Mạt, Lâm Sơ.

"Đằng Đằng, trên mạng lúc này có người chửi cậu." Lâm Mạt một bên lướt Weibo, một bên "phát sóng trực tiếp" hiện trường cho cô: "Nói nick name bạn nhỏ? Vừa nghe đã thấy rất giống một cô gái" Những người này thật kì lạ."

"Vi sao lại là tở?" Bạn nhỏ quen biết, có thể là Lâm Mạt, Lâm Sơ, cho dù là Phùng Thiên thì đối với anh cũng chẳng có gì khác biệt: "Có thể người được nói đến là Lâm Sơ mà? Cả cậu nữa, cậu cũng quen biết."

Lâm Mạt vô lực phản bác nhưng giác quan thứ sáu của một thầy bói nói cho cô biết, cái bạn nhỏ này tuyệt đối là chỉ cụ thể chứ không nói chung chung.

Lâm Sơ bình tĩnh nhìn kdlc của cậu ta, bổ sung: "Anh ấy chưa từng xưng hô như vậy với tở."

Lâm Mạt giờ tay lên: "Giống lâu trên."

Cái này cô không phản bác được, muốn phản bác cũng không có cách.

Xuống xe, Đào Dã đã ở nơi hẹn chờ bọn họ, đều là người quen nên mọi người ăn cơm rất hài hòa. Nhưng bản thân Lâm Mạt lời nói không nhiều lắm, Lâm Sơ lại chẳng phải nói, Diệp Đằng cẩn thận mà giả vờ mất trí nhớ, sẽ không chủ động đề cập bất kì chuyện trước kia nào. Cứ như vậy, cô phát hiện mình chẳng có gì để nói, cô không có bất kì giao điểm nào với sinh hoạt của anh, chỉ có duy nhất chuyện kia thì lại không thể nói đến.

Thình thoảng, Đào Dã hỏi bọn họ vài câu, lúc sau Lâm Sơ với anh hàn huyên mấy đề tài mà cô không hiểu lắm, về mấy móc với động năng linh tính.

Diệp Đằng nghĩ đến đây thiếu chút nữa bị hóc xương cá. Lâm Mạt vỗ vỗ lưng cô, cô uống mấy ngụm nước mới tạm ổn một chút. Má cô đỏ ửng, gương mặt thấy Đào Dã ở đối diện đang nhìn mình, lại cúi đầu: "Không có việc gì."

Sau lúc đó trước mặt cô không hề xuất hiện món cá nào, mỗi lần tới trước mặt cô đều có người chuyển đi. Cô thậm chí còn hoài nghi có ai đó đang trêu cô, rõ ràng là cô thích ăn cá nhất.

Với sự oán niệm không được ăn cá, sau khi bữa tiệc kết thúc Diệp Đằng chuẩn bị gọi xe.

"Từ từ, sau khi ăn cơm không nên ngồi lâu. Chúng ta có thể đến quảng trường đối diện một chút, các cậu cảm thấy thế nào?"

Diệp Đằng nhìn Lâm Sơ đưa ra ý kiến này, hoài nghi hai mắt của mình, cô đuổi ta sờ trán của cậu ấy: "Cậu bị hạ độc à? Cậu không phải là người đi trên đường cũng thấy lãng phí thời gian à?"

"..." Lâm Sơ về mặt vô cảm "Từ góc độ của khoa học, bảo vệ sức khỏe khỏe mạnh không được coi là lãng phí thời gian."

Lâm Sơ liếc mắt với Lâm Mạt, em gái song sinh lập tức ăn ý với cậu ấy đúng là chuyện này chưa thể bao giờ xảy ra, cô ấy lập tức hát đệm: "Tở cũng thấy điều này đúng, nếu không chúng ta chỉ đi bộ thôi? Anh Đào Dã, anh có thời gian đi cùng bọn em không?"

"Ừ. Bên này buổi tối có chợ đêm, có muốn qua đó xem thử không?" Thời gian Đào Dã ở thành phố S lâu hơn bọn họ cho nên tương đối quen thuộc.

"Thật chứ? Chúng ta đến xem đi." Lâm Mạt ôm cánh tay của Diệp Đăng.

Bốn người, cô với Lâm Mạt đi phía trước, Lâm Sơ với Đào Dã đi phía sau. Chợ đêm vừa mới bắt đầu, rất nhiều người bán hàng rong vừa mới bày hàng hóa ra nơi đã được phân chia, có mấy quán đồ ăn vặt đã bày được một hàng dài.

"Lúc này không nên ăn nhiều như vậy, thật hối hận." Diệp Đăng xuyên qua con đường tràn đầy mùi hương, cảm thấy mình lòng có dư mà lực không đủ.

Lâm Mạt đột nhiên dừng ở trước một quầy hàng bán đồ chơi, nhìn chăm chăm bức tượng màu hồng phấn ở bên trong, ngây người: "Cái kia thật giống như tớ hồi nhỏ."

"Có phải cậu ném đi rồi đúng không?" Diệp Đăng còn nhớ, lần trước cô đã từng thấy qua trong phòng Lâm Mạt: "Cậu có muốn không?"

"Có, nhưng mà..." Lâm Mạt ghé vai tai cô nói nhỏ: "Có gì đó kì lạ, cảm giác nơi này rất giống lửa đảo."

"Có chút."

Hai người phía sau không biết đang nói chuyện gì, đi rất chậm, cách hai cô một khoảng cách. Diệp Đăng quay đầu nhìn nhìn, lại nhìn bức tượng kia.

"Bà chủ, cái này có thể giảm giá một chút không?"

"Không được đâu cháu gái, bọn tôi ở đây đều có giá quy định, kiểu dáng này của bọn tôi ở bên ngoài rất khó có thể mua được, đều là làm thủ công đấy."

"Nhưng cái này hơi đắt, chúng cháu đều là học sinh, nếu không đi giảm giá cho cháu một chút, chúng cháu giới thiệu cho bạn bè. Đẹp như vậy, lại tốt tính, khéo tay, món đồ chơi này rất đáng yêu, các cô ấy khẳng định cũng sẽ rất thích." Diệp Đăng dứt khoát ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận nhìn người đi kia, dứt khoát ra đòn sát thủ, làm nũng: "Được không ạ? Dì, 50 tệ thôi được không?"

Lâm Mạt nhìn người đang ngồi xổm, làm nũng vì cô ấy, đứng hình.

P phía sau Lâm Sơ mới đi tới cũng đứng hình, Đào Dã đứng một bên rất có hứng thú nhìn Diệp Đăng nỗ lực làm nũng, cúi đầu không nhịn được cười.

"Được rồi được rồi, cháu cầm đi, tôi kiểm tiền cũng chẳng dễ dàng gì, mấy cái này toàn bán một trăm tám." Dì cười đến không khép miệng được: "Cô gái này cũng thật dễ nói chuyện."

Lâm Mạt vui vẻ cảm xúc tượng giá 50 tệ, trong lòng tràn ngập khoái cảm khi ép giá thành công: "Wow, Đăng Đăng cậu thật lợi hại!"

"..." Diệp Đăng nhớ tới một màn vừa nãy đều bị Đào Dã nhìn thấy thì cảm thấy lạnh cả sống lưng, đôi mắt long lanh của cô trộm liếc anh một cái, thấy anh cúi đầu thì chỉ muốn chết: "Người vừa này không phải tớ đâu, tớ bị mất trí nhớ rồi."

Lâm Mạt ôm bức tượng hồng phấn cười đến vui vẻ: "Ừ, không phải là cậu!"

"Trong đầu này của em có công tác à?" Đào Dã duỗi tay vỗ vỗ đỉnh đầu cô.

Diệp Đăng cảm thấy trên đầu mình có khả năng có cái nút, khi mà anh chạm vào cô liền cảm thấy cả người không được tự nhiên: "Anh mới có công tác í..."

Lâm Sơ yên lặng bỏ sung: "Đây là chứng mất trí nhớ có tính gián đoạn, kiến nghị cậu nên đến bệnh viện khám."

Điều này không thể phá vỡ cảm giác xấu hổ và kỳ lạ lúc này, một vài người trên đường vui đùa, nhanh chóng qua đường. Đào Dã cũng sang bên đường bắt taxi, vừa quay đầu đã thấy Diệp Đăng giống một cô nhóc tham tiền giờ tay đến trước mặt Lâm Sơ: "Tớ đột nhiên nhớ tới ngày 12/3 của học kì trước tớ cho cậu mượn thẻ ăn, 125, nhớ trả lại."

Lâm Sơ lên xe cuối cùng, thuận tiện hỏi Đào Dã mới câu: "Anh Dã, chuyện anh giúp em liên hệ trường học có thể nhanh không? Con người Diệp Đăng này có chút đáng sợ."

Đào Dã cười khê: "Thật chứ? Tôi lại thấy rất đáng yêu."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Ngày cuối cùng của công việc phiên dịch bán thời gian, tất cả hoạt động cá nhân của James đều kết thúc vào buổi chiều. Giữa trưa Lý ca tìm một nhà hàng, Diệp Đăng cùng bọn họ ăn một bữa cơm cuối cùng.

"Lát nữa Đào Dã cũng đến đây, tiểu Diệp em không ngại chứ?" Lý ca cười đưa thực đơn qua cho cô.

"Không ngại." Cô thật sự không để ý vì anh cũng chẳng phải bạn trai cũ thật sự.

Diệp Đăng không biết được đến đây không chỉ có Đào Dã mà đi cùng với anh còn có Lý Nguyên Thanh. Anh ta vừa vào đến cửa đã nhận ra Diệp Đăng, mắt sáng ngời, chờ đến khi Lý ca giới thiệu Diệp Đăng xong, anh ta lập tức nói tiếp: "Hóa ra cô tên Diệp Đăng."

"Chào anh."

Lý ca cười nói: "Nguyên Thanh, trước kia anh từng gặp qua rồi à, Đào tiên sinh giữ thật kín kẽ, tôi một chút phong phanh cũng chưa từng nghe qua."

"Phong phanh cái gì?" Lý Nguyên Thanh vẽ mặt mơ hồ.

Đào Dã nhìn cô gái nhỏ đang đứng ở bàn bên kia vài giây, ánh mắt chuyển tới chỗ khác: "Đều là chuyện quá khứ rồi."

Lý ca có chút xấu hổ, cười hòa giải: "Trách tôi trách tôi, mọi chuyện cũng là quá khứ rồi, tôi không nên nhắc đến chuyện này, đến đây đến đây ngồi đi."

Lý Nguyên Thanh thuận thế ngồi bên cạnh Đào Dã, nhìn hai người ngồi song song cạnh nhau, tựa như hiểu ra điều gì đó, nói thì thầm: "Tôi cảm thấy có gì đó quen quen."

Uống xong ly rượu thứ hai, Lý Nguyên Thanh vỗ đùi: "A! Tôi nhớ ra rồi!"

"Lại nhớ đến cái gì?" Lý ca mới còn thao thao bất tuyệt nói xu thế phát triển hiện tại của giới đua xe, đột nhiên bị anh ta quấy rầy, nửa ngày cũng không nhớ được mình đã nói đến đâu rồi.

"Mùa đông năm ấy! Trong thang máy! Có đúng không? Cậu! Có đúng không?" Lý Nguyên Thanh kích động hét chỉ Đào Dã lại chỉ Diệp Đằng.

Mắt của Diệp Đằng tròn xoe, đảo đảo hai vòng, nhẹ giọng ho khan.

"Ừ, ăn đồ ăn của cậu đi." Đào Dã đưa thịt viên cho Lý Nguyên Thanh.

Lông mày Lý Nguyên Thanh nhăn như con giun, trong lòng tính hơn nửa ngày, liếc mắt đi liếc mắt lại nhìn hai người, cảm thấy mối quan hệ này có điểm không rõ ràng lắm.

Sau khi kết thúc đi ra ngoài, Lý ca cùng Diệp Đằng đi ở đằng trước, Lý Nguyên Thanh ở phía sau nhỏ giọng hỏi thăm Đào Dã: "Em gái? Người cũ?"

"Đều không phải." Đào Dã nhìn cô gái phía trước, chiếc váy thắt eo cực hợp với cô, tạo cảm giác tươi mát. Đối với anh mà nói, cô giống như một người bạn, ở cô có thể thấy rất nhiều thứ nằm ngoài tầm của anh, như sức sống và tinh thần lạc quan, cô tựa hồ như luôn vui vẻ lại thú vị.

"Thật không thể nhìn ra, cậu là loại cảm thú..." Lý Nguyên Thanh vuốt cằm: "Tôi nhớ rõ năm ấy, cô gái này cũng khoảng mười sáu mười bảy tuổi? Cậu cũng xuống tay được..."

Diệp Đằng đại khái nghe được một ít, hơi cao giọng hân huyên cùng với Lý ca, sợ bị Lý ca nghe được điều gì đó không nên nghe.

Đào Dã cũng không giải thích, ánh mắt đen đi mà nhìn Lý Nguyên Thanh một cái: "Đã nói là hiểu lắm rồi, không phải như những gì cậu nghĩ đâu. Tuy nói rằng tôi không ngại nhưng sự thật chính là sự thật, huống chi cô ấy còn nhỏ, không giống như chúng ta."

Lúc trước Đào Dã thuận miệng nói như vậy là để tổng cổ Lý ca không quấy rầy cô. Nhân phẩm của Lý ca kia không tốt lắm, cô gái nhỏ Diệp Đằng cũng chẳng rõ ràng, nhưng anh biết. Anh không nghĩ một câu vui đùa mà làm mọi người sinh ra hiểu lầm với Diệp Đằng, cô vẫn chỉ là cô gái nhỏ thôi.

"Chúng ta thì làm sao? Chúng ta cũng chưa đến 30 tuổi, phong hoa chính mậu* được không? Cậu nói là hiểu lắm thì là hiểu lắm đi..." Lý Nguyên Thanh vẻ mặt không tin, nhớ lại, giống như bưng bình: "Lần trước tôi còn thấy cô ấy xem phát sóng trực tiếp của cuộc thi đấu."

*风华正茂 là phong hoa chính mậu / phong nhã hào hoa ý chỉ tuổi thanh xuân mạnh mẽ, tràn đầy sức sống, tương lai đầy hứa hẹn. (Chú thích của HNC)

"Khi nào?"

"Hai ngày trước, à... Cậu nói mời bạn nhỏ đi ăn cơm không phải là mời cô ấy chứ? Lão câu cậu còn quyến luyến không quên à?" Lý Nguyên Thanh dè dặt giọng nói giong: "Trách không được khi không thấy cậu yêu đương."

Đào Dã cảm thấy càng giải thích với cậu ta càng phiền toái, nhún mày, không nói thêm nữa.

"Tiểu Đằng vừa mới uống hai ly, đã trẻ thế này cũng không an toàn. Đào Dã, cậu đưa cô ấy đi đi, tôi với Lý ca ngồi một xe là được." Lý Nguyên Thanh hướng về phía Đào Dã chớp chớp mắt, tự cho là đúng mà bán một ân tình.

"Không cần, không cần." Diệp Đằng cuống quýt xua tay: "Không phải phiền thế đâu, tôi tự ngồi tàu điện ngầm về là được, không cần đưa về đâu."

Lý Nguyên Thanh đã nhét Lý ca ngồi vào taxi, hướng ra ngoài phát phát tay: "Đừng khách khí, Đào Dã của cô rất nhiệt tình."

Taxi đi mất, Diệp Đằng quay đầu nhìn người đứng phía sau: "Em có thể tự đi về."

"Tôi đưa em về." Đào Dã nhìn đôi mắt hơi mang men say của cô, lúc này anh có uống hộ hai ly, tư lượng của cô thật có hạn, trên cổ còn có mấy nốt đỏ đó.

"Nhưng em muốn ngồi tàu điện ngầm." Diệp Đằng không nghĩ là để anh đưa về.

"Tôi đi cùng em."

Diệp Đằng cũng không bướng bỉnh nữa, đi theo anh đến trạm tàu điện. Gió đêm thổi bay làn váy của cô, cô đi chuyển túi sang một bên chân, vài dẹt mềm mại theo làn da trơn bóng, mảnh khảnh rũ xuống.

Cô cúi đầu đi, đi theo bên cạnh anh, không nói một lời.

"Nghĩ cái gì đấy?"

Anh lớn lên cao hơn cô rất nhiều, lúc nói chuyện Diệp Đằng cảm thấy có giọng truyền đầy từ đỉnh đầu, không tự chủ mà ngược mặt lên bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của anh: "Em đang cố nhớ lại xem trước kia anh là cái dạng gì."

"Nhớ được chưa?"

"Chưa. Có thể là anh không quá quan trọng." Diệp Đằng tránh đi tầm mắt của anh.

Đào Dã nhẹ nhàng gạt đầu: "Ngẩng đầu lên nhìn tôi."

Diệp Đằng chậm rãi ngẩng đầu: "Nhìn anh để làm gì?"

Đuôi lông mày của anh thêm chút ý cười: "Nhìn nhiều vào, sau này sẽ nhớ rõ."

Cô nhất thời không thể giấu bộ dáng này, người đàn ông này không có việc gì làm hay sao mà đẹp trai vậy? Lúc lạnh mặt làm người khác hơi sợ sệt, cười lộ lên thì như muốn mạng người. Cô thấy mình vừa uống rượu xong có chút hơi lên, hậu tri hậu giác mà cảm thấy khó chịu, mấy vết ban hôm trước cũng trở nên ngứa ngứa. Cô gờ tay định gãi, bị anh bắt được.

"Không thể gãi."

"Biết rồi." Diệp Đằng rút tay về.

"Không thể không rượu thì không cần uống. Em thế này có khi là dị ứng cồn, rành thì đi bệnh viện khám da một chút."

"Không đi." Diệp Đằng nhớ tới lần khám da đã từng trải qua: "Phải châm cứu."

"Lớn rồi còn sợ tiêm?" Đào Dã cảm thấy có lẽ là cô say rồi, nói chuyện cũng mơ mơ màng màng nhưng thật ra ngoan hơn rất nhiều so với ngày thường: "Ra ngoài thực tập thì nhớ chú ý một chút, có chuyện gì thì gọi cho tôi."

"Anh không đi sao?" Ngày đó Diệp Đằng xem thi đấu, bị Lý Nguyên Thanh chặn ngang, không thấy được màn phỏng vấn phía sau. Bên trong nhắc tới năm nay anh đều sẽ ở trong nước, đại bộ phận thời gian đều ở căn cứ huấn luyện ở thành phố S huấn luyện.

"Ừ." Đào Dã duỗi tay ngăn cản cô: "Đèn đỏ, từ từ."

"Vâng." Diệp Đằng giương mắt mới thấy đối diện là đèn đỏ, cô cảm giác đầu mình sắp nhào ra rồi. Cô vừa say liễn muốn ngủ, mí mắt đánh nhau, rất muốn ngủ, cô chỉ là đang chống đỡ tạm thời.

Cũng không biết mình đi đến trạm tàu điện bằng cách nào, hết thấy đều nghe anh chỉ huy, lúc cô tìm thẻ tàu, Diệp Đằng sờ sờ túi của mình, lấy thẻ tàu điện đưa cho anh.

Đào Dã nhìn anh mất bắt đầu mê mẩn, cười: "Đưa cho tôi làm gì? Tự mình quẹt thẻ đi, tiểu mơ hồ."

"Vâng." Diệp Đằng mạnh mẽ lên tinh thần, thấy anh đã đi qua cổng, cô cũng đi theo.

Trên tàu điện ngầm có rất nhiều người, không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng.

Diệp Đằng nhìn người trước mặt mặc áo sơ mi trắng, đột nhiên thấy cảm giác này rất quen thuộc. Anh lấy một cái khẩu trang ra đeo lên, vào tàu điện ngầm tìm một lối nhỏ đứng dựa vào. Mức độ nổi tiếng của anh khá cao, tuy rằng tí lệ bị nhận ra không nhiều nhưng là để tránh phiền toái, anh cũng sẽ tránh loại phương tiện giao thông công cộng này.

Diệp Đằng chen theo, đứng chung một chỗ với anh, cô không còn chỗ để bám vào, Đào Dã đem vị trí của mình nhường cho cô: "Em bám vào đây này."

Diệp Đằng dỗi chỗ, hai người mặt đối mặt, lúc tàu điện ngầm anh đứng không vững, cánh tay chống lên vách tàu vô tình biến thành một bức tường.

Diệp Đằng chớp chớp, cổ căng mắt ra, nghiêng thân mình sang, mặt đối với anh đang chống tay, để anh nhìn sang một bên, giả vờ cúi đầu chơi điện thoại.

Đào Dã thấy đôi tai đỏ của cô, giống tiểu hồ ly mơ mơ màng, uống say mới thu lại móng vuốt, hiếm khi cúi đầu ngoan ngoãn chơi điện thoại.

Anh một tay cầm điện thoại lướt tin tức, sau lưng thường bị người ta đụng phải, nhưng anh cũng không bước về phía trước nửa bước. Diệp Đằng ngốc đang ở trong không gian nhỏ đó, nhìn điện thoại đến hoa mắt, thiếu chút nữa là làm rớt điện thoại. Cô dứt khoát cắt điện thoại đi, nhìn những người ở trên tàu.

Đào Dã nhìn đi động đến nhập thần, ngón cái thường thường hoạt động một chút, thoạt nhìn là đang xem văn bản gì đó rất dài, Diệp Đằng nhìn anh một cái lại quay mặt đi.

Một lát sau, anh kéo xuống trang cuối cùng, cảm thấy tay mình nặng hơn. Nhìn mới thấy Diệp Đằng đứng không biết lúc nào liền ngủ rồi, cảm chống ở trên cánh tay anh, đầu nhỏ nghiêng nghiêng, gương mặt gối lên tay anh, hô hấp đều đều.

Hai cánh tay rũ xuống, độ cao như vậy nhưng rất vừa vặn, chẳng qua là tư thế quá mức thoải mái. Anh từ trong khẩu trang lộ ra ánh mắt lập lờ ý cười, chịu đựng không kêu ra tiếng, lại nhìn không được giờ điện thoại lên chụp lên.

Bên cạnh có một người mẹ đưa theo cô con gái, đứng bên cạnh bọn họ. Cô bé nhỏ kia ở trong đám người ngựa đầu nhìn tư thế ngủ kỳ quái của Diệp Đằng, vươn tay nhỏ chỉ vào Diệp Đằng nói với mẹ: "Mẹ ơi, mẹ xem chị kia bị làm sao vậy?"

Mẹ của cô bé lúc này mới chú ý tới, cũng bị chọc cười: "Chị quá mệt mỏi, ngủ rồi."

Cô bé hỏi: "Thế sao chị ấy lại đứng ngủ à?"

Đào Dã nhẹ nhàng lắc đầu: "Hừ."

Tàu điện ngầm báo đã đến trạm, Diệp Đằng lập tức bừng tỉnh, mê mẩn quay đầu: "Tối rồi à?"

"Còn hai trạm nữa." Đào Dã giả vờ không có việc gì phát sinh, nhét điện thoại vào túi tiền.

"Có phải em vừa mới ngủ không?" Diệp Đằng cảm giác mình có khả năng không thể tỉnh táo đến khi đến nơi, biết thế này sớm đã ngồi taxi, một hai phải tìm đường chết - ngồi tàu điện ngầm cơ.

Đào Dã gạt đầu, chỉ chỉ vào miệng cô.

"Không phải chứ? Còn chảy nước miếng?" Diệp Đằng duỗi tay sờ sờ: "Không có mà."

Ngẩng đầu thấy ánh mắt tràn đầy ý cười của anh, Diệp Đằng thấy mình không một nhọc như vậy được: "Tuy rằng thầy dạy chúng ta phải yêu già kính trẻ nhưng anh mà thế này thì sẽ bị đánh."

Đào Dã chậm rãi lắc cánh tay đã bị tê của mình: "Em đánh thắng được?"

"Vô lại..."

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, đầu óc giống như chẳng là của cô.

Chỉ nhớ là Đào Dã nói muốn đưa cô về trường, sau đó hai người cùng nhau ngồi trên tàu điện ngầm, sau đó cô ngủ quên đi, sau đó xuống khỏi tàu điện ngầm. Còn gì nữa!?

Cô bò dậy cầm điện thoại lên nhìn nhìn, khung chat WeChat không có tin gì mới, chắc là cô không có làm trò gì cho thiên hạ cười đầu nhí? Tuy rằng tư lượng của cô rất kém cỏi nhưng phẩm rượu khá tốt, ngoại trừ dễ dàng ngủ thì không có tật xấu nào khác. Chắc là không làm gì khác đâu...

"Lá cây, cậu tỉnh rồi à?" Hứa Miêu Miêu đã thu dọn đồ đạc. Hôm nay cô ấy phải đến nơi thực tập nhập chức, thuận tiện dọn đến chung cư cùng với bạn trai.

"Ừ." Diệp Đằng ngáp một cái rồi lại nằm lại: "Hôm nay cậu đi à?"

"Đúng rồi." Hứa Miêu Miêu bê một cái ghế ngồi cạnh mép giường cô: "Thành thật sẽ được khoan hồng, đêm qua soái ca đưa cậu về là à?"

"..." Diệp Đằng không nhớ rõ lúc ấy thấy Hứa Miêu Miêu, trên thực tế thì cô chẳng nhớ rõ một cái gì: "Cậu thấy ở đâu?"

"Bạn trai tớ đưa tớ về, tớ với anh ấy đứng trước cửa ký túc xá một lúc, sau đó tớ thấy có một soái ca cũng đứng đấy, nói chuyện với dì quản lý ký túc, cổng cậu. Lúc ấy tớ còn tưởng cậu bị thương, sợ tới mức chạy nhanh tới, kết quả cậu đoán thế nào? Cậu ở trên lưng người ta ngủ như một con lợn chết..."

"Á?" Diệp Đăng cảm giác cả người mình sắp hồng mắt rồi.

Từ từ đã, công? Diệp Đăng nỗ lực nghĩ nghĩ, trong đầu đích xác không có cái màn này. Khi đó chắc là cô đã ngủ thiếp đi, cô mơ mơ hồ hồ nhớ rằng mình ngồi trên một cái ghế, Đào Dã ngồi xổm trước mặt cô nói chuyện đến nỗi nói cái gì đó, cô cũng không nhớ rõ.

"Sau đó thì sao?" Diệp Đăng vén màn lên.

"Sau đó tớ giải thích với dì Lâu, soái ca kia đưa cậu về phòng, anh ấy có để lại cho tớ số điện thoại nói có tình huống nào thì trực tiếp gọi điện cho anh ấy. Lúc ấy tớ hoảng loạn đến tên cũng quên hỏi, sao cậu lại say thành như vậy?" Điện thoại của Hứa Miêu Miêu vang lên, bạn trai cô ấy nói đã tới rồi, lái xe đến chờ cô ấy.

Diệp Đăng vẫn còn ngây ngốc, anh đến phòng ngủ của mình, cô theo bản năng nhìn thoáng qua áo ngực để ở đầu giường, giống như phía trước đã bị cô tùy tay ném gối đến, bây giờ nó đang thành thật ở một góc bên cạnh gối..

"Điên rồi!" Diệp Đăng vỗ nát tóc của mình: "Điên rồi điên rồi.."

"Cậu trộm quen bạn trai sao không nói cho bọn tớ biết?" Hứa Miêu Miêu ngắt điện thoại, lại thu dọn đồ tiếp, chua chát nói: "Haizz, dù sau bạn trai soái ca như vậy cũng nên giấu đi."

"Không phải bạn trai." Diệp Đăng nhớ lại tình hình lúc mình uống rượu xong rồi ngủ thiếp đi, tự trách mình, thời gian ở trên tàu điện ngầm quá lâu nếu là bắt xe về còn có thể ở trong phòng ngủ một giấc. Trong lòng cô tràn đầy hối hận mà lại nằm xuống: "Anh ấy chính là người mà tớ kể với cậu là coi tớ như em gái í."

"Thật á?" Hứa Miêu Miêu ném đồ vật trong tay sang một bên, hết sức chuyên chú mà hỏi thăm chuyện bát quái: "Ngày hôm qua tớ cũng chưa dám nhìn xem, anh ấy lớn lên thật cao, quá đẹp trai, cảm giác như cái loại nhìn một cái là giống như bị chọc mù hai mắt. Mà anh ấy cũng giống mình tính, hình như tớ đã gặp ở đâu đó rồi.."

Có thể là trên hot search đi..

Diệp Đăng hữu khí vô lực*: "Lớn lên đẹp trai cũng vô dụng, bọn tớ cũng không có khả năng."

*Hữu khí vô lực: bất lực.

"Tại sao? Lá cây cậu còn thích anh ấy không?"

Diệp Đăng nằm yên trên giường, cảm giác mình là con cá mập, tuy rằng rất muốn nói không thích nhưng lại không thể không nói mấy lời trái lương tâm. Một lúc lâu sau cô mới nói vọng ra: "Có."

"Có phải tớ rất ngốc đúng không? Lo chính mình thích anh lâu như vậy mà người ta chỉ coi tớ như em gái."

Hứa Miêu Miêu duỗi tay kéo cô tới, cho cô một cái ôm: "Không phải buồn vì cậu nam nhân, là anh ấy có mắt không trông! Thiên nhai hà xứ vô phương thảo*, ngày mai tớ sẽ an bài cho cậu."

*Thiên nhai hà xứ vô phương thảo, hà tất đơn luyện nhất chi hoa: dịch "Thế gian có thiếu gì người tốt đẹp, tại sao cứ nhất định phải yêu một người."

"An bài cái gì?" Diệp Đăng biết tính tình của Hứa Miêu Miêu, cô ấy là người quyết đoán. Nhưng đây không phải điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là cô ấy là thiếu nữ trung học cơ sở một cái nút trên đầu, thường xuyên không ăn kịch bản ra bài.

"Party í! Party sinh nhật của bạn trai tớ, cậu nhất định phải tới, soái ca ở trường bọn họ rất nhiều!"

Diệp Đăng rụt rụt về: "Tớ không muốn đi."

"Không được! Tớ quyết định rồi. Tớ đi trước, bạn trai tớ đang ở dưới tầng chờ tớ, tới mai tớ đến đón cậu."

Hứa Miêu Miêu hấp tấp kéo vali đi. Trong phòng ngủ trống rỗng, chỉ còn lại mình Diệp Đăng, quạt vẫn chạy phàn phật, điều hòa không bật, trong phòng có chút ọi bức.

Cô ở trên giường đập đập hai cái, tay vòng ra đằng sau dựa lên, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh, hình như ngày hôm qua cô có cắn Đào Dã một cái..

Anh ngồi xổm xuống muốn bế cô, cô cắn một phát vào lưng anh.

Cô nhắm mắt lại như nghe được giọng bắt đắc dĩ của Đào Dã: "Này, em là con cún à?"

Có lẽ lúc ấy cô còn đang nằm mơ, còn lẩm bầm một tiếng: "Đại hỗn đản."

- -----

Buổi tối ngày hôm sau, Hứa Miêu Miêu thật sự đến đón cô. Lúc cô ấy đến Diệp Đăng còn đang mặc áo ngủ lác lư ở trong phòng.

"Cho cậu nửa giờ, trang điểm thay quần áo." Hứa Miêu Miêu lôi cô vào nhà vệ sinh: "Nhanh lên nhanh lên, bạn trai tớ nói hôm nay có hotboy của khoa, siêu đẹp trai, đến lúc ấy tớ sẽ bảo anh ấy giới thiệu cho cậu."

"Khoa gì?" Diệp Đăng không hiểu biết nhiều lắm với trường của bạn trai Hứa Miêu Miêu, chỉ nghe nói là trường khoa học - kĩ thuật, nam sinh siêu nhiều.

"Hình như là khoa kỹ thuật thông tin, mà cái này không quan trọng. Anh ấy rất tuấn tú, hơn nữa nghe nói là chưa từng có bạn gái, tiêu chuẩn quá cao nhưng tớ cảm thấy cậu có thể gánh được trọng trách này." Hứa Miêu Miêu nhìn Diệp Đăng trong gương, nụ cười dần trở nên biến thái: "Tớ phát hiện đáng cậu dạo gần đây đẹp lên nha, nhìn xúc cảm có vẻ không tồi."

"Tớ phát hiện cậu gần đây càng ngày càng trở nên lưu manh nha."

"Con gái không xấu con trai không yêu." Hứa Miêu Miêu thúc giục cô nhanh chóng trang điểm thay quần áo, còn tự tìm một cái váy màu vàng nhạt cho cô: "Cậu mặc cái váy này vào tuyệt đối sát người, đại diện phòng 806 của chúng ta đi ra ngoài phải hạ gục toàn trường trong nháy mắt!"

"Có lẽ vậy." Diệp Đăng cười duỗi tay lấy váy thay.

Bọn họ tìm một cái biệt thự gần trường, nơi đó rất rộng, thoát nhìn còn rất cao cấp, phòng khách siêu lớn theo phong cách châu Âu với cầu thang xoắn ốc. Diệp Đăng với Hứa Miêu Miêu vừa đến, mọi người bên trong đồng thời quay đầu, hình như có tới bốn năm mươi người, hầu hết là nam sinh. Bạn trai của Hứa Miêu Miêu là chủ tịch hội học sinh, ở trong trường cũng coi là một nhân vật oai phong, rất nhiều người quen biết. Hứa Miêu Miêu cười ghé sát tai Diệp Đăng, thấp giọng nói một câu: "Wow, lạc giữa bầy sói, tối nay cậu chờ có vui."

Bạn trai Hứa Miêu Miêu đến nhận quà sinh nhật Diệp Đăng tặng: "Cảm ơn em."

"Không giới thiệu một chút á?" Nam sinh bên cạnh anh ta khuyến khích.

"Làm phiền Miêu Miêu của chúng ta giới thiệu một chút đi." Bạn trai Hứa Miêu Miêu cười, tự động đến bên bạn gái mình, ôm bả vai cô ấy.

"Khụ khụ, đây là bạn tốt của em, Diệp Đăng. Hôm nay mọi người nhớ chơi vui về nha!"

Ăn uống xong, mọi người bắt đầu chơi đùa, Hứa Miêu Miêu chạy đến bên người Diệp Đăng, lôi kéo cô đến bên cạnh xem: "Thấy sao? Cái người đang dựa vào đàn piano kia là hotboy của khoa mà tớ nói. Ta hỏi thăm giúp cậu rồi, tên là Lý Nguyên Lãng, nghe nói anh trai anh ấy là tay đua, trong nhà có siêu nhiều tiền."

"Lý Nguyên Lãng?" Diệp Đăng vừa nghe tên thì đại khái đã biết: "Anh trai anh ta có phải là Lý Nguyên Thanh không?"

"Sao cậu biết? Có phải cậu có quen biết đúng không?" Hứa Miêu Miêu cười đẩy bà vai cô.

"Không quen biết nhưng tớ có biết anh trai anh ta. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp..." Diệp Đăng không nghĩ tới chơi cũng có thể gặp phải em trai Lý Nguyên Thanh. Nhưng nghĩ đến cũng bình thường, Lý Nguyên Thanh vốn dĩ là người thành phố S, em trai anh ta đi học ở đây cũng rất bình thường.

"Anh Lãng!" Có người hướng về phía bên kia hô một tiếng: "Anh Lãng, đến đây chơi trò chơi!"

Người nọ quay đầu lại, đối diện với tầm nhìn của Diệp Đăng. Diện mạo của anh ta có thể nhìn ra bóng dáng Lý Nguyên Thanh nhưng có vẻ anh ta là người hướng nội. Anh ta cười đi qua đó, nhìn có vẻ thẹn thùng, tương phản hoàn toàn với khí chất của anh trai anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Lúc nghỉ hè trong trường học cái gì cũng không có, ba người bọn họ ra người tìm cửa hàng đồ uống. Đào Dã ngồi ngoài nên được giao nhiệm vụ đi lấy đồ ở quầy.

"Tớ có chuyện muốn nói chuyện với cậu."

"Làm sao vậy?" Diệp Đăng nhìn biểu cảm của Lâm Sơ liền cảm thấy không đúng, dạo gần đây cậu ấy rất khác thường.

"Chuyện xuất ngoại ở học kì sau của tớ có khả năng bị hủy bỏ."

"Vì sao?" Diệp Đăng biết Lâm Sơ đã dành rất nhiều tâm tư cho lần trao đổi này. Trường trao đổi có giảng viên mà cậu ấy yêu thích cho nên vẫn luôn tràn ngập chờ mong. Vừa vặn ngày trước Đào Dã cũng đã ở bên đây huấn luyện một thời gian nên lần trước cậu ấy có hỏi thăm một ít tình huống của trường, thuận tiện nhờ anh sắp xếp một số việc trong sinh hoạt.

"Ý của thầy là muốn cho học tử đi trước, khả năng tớ phải hoãn một thời gian, lần sau sẽ còn có cơ hội." Lâm Sơ là người luôn vui đầu vào học tập, trong trường có rất nhiều chuyện không đơn giản như ở cấp hai, cấp ba. Đối với mỗi người mà nói cơ hội đều rất khó đến cho nên ai cũng đều nghĩ mọi cách.

"Không phải lần trước nói là lựa chọn qua thi cử sao? Nói thế này thì không công bằng gì cả. Nếu không làm được thì ngay từ đầu đừng dùng phương thức tuyển chọn này." Diệp Đăng muốn phát hòa, tuy rằng chuyện này xảy ra không phải lần đầu tiên, nguyên nhân trong đó cô cũng không chắc chắn được nhưng tám, chín phần là có người động tay động chân sau lưng.

"Ý bọn họ là thành tích với khả năng chỉ để tham khảo, chủ yếu vẫn là suy xét tổng hợp mọi mặt."

"Hết chỗ nói rồi..." Diệp Đăng không quá hiểu biết chuyện của khoa Toán nhưng đây là lật lọng, lại không công khai minh bạch sự việc, khó bảo cô không suy nghĩ nhiều được: "Giáo viên của cậu có phải ở trong phòng thí nghiệm không? Tớ đi tìm ông ta!"

Diệp Đăng muốn lật cả bàn lên, lại cảm nhận được đầu mình bị ai đó dè dặt: "Nổi giận đừng đừng như này muốn tìm ai?"

Lâm Sơ sợ cô thế này nên mới gọi Đào Dã đến, tính tình của Diệp Đăng cậu ấy biết rõ, không ai có thể ngăn được. Lâm Sơ bắt đầu đi nhìn Đào Dã: "Anh Dã, xin lỗi, lần trước chuyện em nhờ anh liên hệ với trường học, bây giờ không cần nữa, em bị gạch bỏ danh sách rồi."

"Tớ muốn đi tìm giáo viên của cậu nói chuyện." Diệp Đăng nhớ ra mục đích, bị Đào Dã kéo tay lại.

"Em tìm ông ấy nói chuyện gì?"

"Nếu suy xét về mọi mặt, phải có yếu tố tham khảo, quá trình này phải công khai, không thể không minh bạch như thế này chứ? Hơn nữa việc này học kì sau mới công bố, bây giờ chúng ta còn có cơ hội, tớ đi ngay bây giờ!"

"Diệp Đăng."

Anh rất ít khi gọi cả họ lẫn tên cô, loại cảm giác này rất xa lạ, Diệp Đăng bùng tỉnh, sững sờ một chút.

"Chuyện này để tôi làm." Hai người họ là sinh viên lại xảy ra xung đột với giáo viên có chút không tốt lắm, huống chi Diệp Đăng với Lâm Sơ tính tình đều rất thẳng thắn, đến lúc đó nói không chừng là lửa cháy lại đổ thêm dầu.

"Chỉ là..." Diệp Đăng có chút lo lắng mà nhàu mày.

"Không tin tưởng tôi?"

Cánh tay truyền đến lòng bàn tay ấm áp của anh, Diệp Đăng nhẹ nhàng lắc đầu: "Em không phải ý này. Chuyện này có gây thêm phiền toái cho anh không?"

Đào Dã đặt cốc nước chanh đến trước mặt cô, thuận tay cầm ống hút giúp cô: "Tôi là giúp tiểu Sơ, không phải giúp em."

Diệp Đăng cúi đầu nhấp một ngụm, yên tĩnh nghe anh ở một bên dẫn dò Lâm Sơ, không cần phải xảy ra xung đột linh tinh với giáo viên, nghĩ cách đi hỏi tình huống cho rõ ràng, đến lúc đó lại tính toán tiếp.

Diệp Đăng nhìn người đối diện dưới ánh đèn ôn nhu, thần sắc nghiêm túc giống như cha mẹ ân cần dẫn dò nhưng anh lại cho người khác cảm giác rất an tâm, giống như có Đào Dã ở bên thì không cần phải lo lắng điều gì, loại cảm giác này thực sự làm người khác không muốn rời xa.

Đào Dã quay đầu đi tới nhìn cô một cái: "Đặc biệt là cô ấy, đừng để cho cô ấy tới quấy rối."

"Em có biết nặng nhẹ mà. Em đã lớn như thế này rồi." Diệp Đăng uống nước chanh, bất mãn mà lẩm bẩm.

Lâm Sơ nhát nhát nhớ kỹ, nói có việc muốn đi về trước, Diệp Đăng nhìn bóng dáng Lâm Sơ rời đi, buông tiếng thở dài: "Một mình Lâm Sơ ở nước ngoài có thể sống tốt sao?"

"Lo lắng như vậy?" Đào Dã nhảm chán mà lướt điện thoại.

"Cậu ấy là một trong những người bạn tốt nhất của em, em đương nhiên là lo lắng, hơn nữa cậu ấy không phải là anh không biết, từ nhỏ đến lớn thì không nói, chỉ có IQ, EQ thì không có chút nào." Chân Diệp Đằng ở trên ghế lư, không cẩn thận đá trúng người đối diện: "Thật xin lỗi!"

"Diệp Đằng!" Một nam sinh vừa vào tiệm liền tới đây chào hỏi: "Tớ vừa mới ở bên ngoài thấy quen quen, cậu nghỉ hè cũng không về à?"

"Ừ, ở lại thực tập. Còn cậu?"

"Tớ cũng thế. Bạn học này là?" Nam sinh kia thoạt nhìn có quen biết với Diệp Đằng, nhìn thoáng qua Đào Dã ngồi ở đối diện cô.

Bạn học....

"Tôi là bạn học của cô ấy."

Diệp Đằng cười tìm tìm gật đầu, nam sinh kia khách sáo nói hai câu rồi đi. Cô cúi đầu cầm ống hút, hàm hồ nói: "Da mặt dày... Em không có người bạn học già thế này."

"Tôi già sao?" Đào Dã cúi người qua, cơ hồ muốn tiến đến sát mặt cô: "Nói cho từ tế.""

Làn da của anh rất trắng, nam sinh rất ít khi có cơ bắp. Anh trời sinh ưu thế không có ngăn được, ăn mặc quần áo thể thao sẽ bị nhận sai là bạn học.

Diệp Đằng tránh tầm mắt của anh, vui đùa cắn ống hút nói: "Già."

Đào Dã cười ngồi trở lại: "Nói dối sẽ bị dài mũi."

"Em không có nói dối."

"Tôi nghe tiểu Sơ nói mai em đi thực tập?"

"Vâng, ngày mai là ngày đầu tiên." Thật ra trong lòng Diệp Đằng có chút khản trương, đây là lần thực tập đầu tiên của cô, đã tìm kinh nghiệm ở trên mạng rất nhiều nhưng cô vẫn lo lắng: "Sao? Anh có kinh nghiệm gì muốn truyền lại cho em à?"

Đào Dã nghĩ nghĩ, duỗi tay dùng ống hút khuấy khuấy: "Không cần uống rượu, không cần cần người."

"..."

Đồ uống đã thấy đáy. Bên ngoài đột nhiên mưa to, rầm một tiếng, giống ở trên trời đổ ào xuống. Người trên đường lập tức giải tán, nữ sinh mang theo ô đều lấy ra che, hầu hết mọi người đều trú dưới mái hiên, ngửa đầu nhìn bầu trời tối đen.

"Trời mưa rồi."

Diệp Đằng xoay đầu nhìn Đào Dã, anh một tay chống cằm, nghiêng mặt nhìn trời mưa bên ngoài cửa sổ, vết sẹo ở trên mu bàn tay phải không kiêng nể gì mà bại lộ trước mặt Diệp Đằng. Cô nhớ tới trước kia anh luôn đeo găng tay, cũng nhớ tới đêm mưa mà mình gặp anh.

"Em ở chỗ này chờ một lát, tôi đi mua ô."

Đào Dã cũng coi như là trước lạ sau quen, rất nhanh từ Miniso mua ô trở về, cách cánh cửa kính vẫy tay với cô, lúc này Diệp Đằng mới đi ra ngoài.

Anh mua một cái ô, có lẽ là vì tránh dễ lãng phí, Diệp Đằng chui vào trong: "Con mưa này đến quá đột nhiên."

Đào Dã duỗi tay ra bên ngoài, nước mưa đọng trên đầu ngón tay anh: "Lần đầu gặp em cũng là lúc trời mưa lớn như thế này."

Anh thu tay, cúi đầu còn bổ sung thêm một câu: "À, em không nhớ rõ."

Loại trò chơi nhàm chán này hình như anh chơi không bao giờ chán, Diệp Đằng bật cười: "Anh nói cho em."

Hai người sống vai đi trong mưa, đứng ở cạnh đèn giao thông, chờ đèn đỏ biến thành xanh. Bả vai cô bỗng nhiên đụng tới cánh tay anh, tiếng quần áo cọ xát phát ra rất nhỏ. Diệp Đằng trộm dịch dịch sang bên cạnh, anh cũng không nói gì, hướng ô đi chuyển theo hướng cô.

"Em muốn biết cái gì?"

"Tay của anh như thế nào mà bị thương?" Diệp Đằng nhìn tay phải anh đang cầm ô.

Có một lần cô đã hỏi rồi, anh trả lời như thế nào nhỉ? Anh nói: "Đây không phải là vấn đề trẻ con nên hỏi."

Diệp Đằng nín thở, thậm chí có chút khản trương, sợ anh sẽ lại dùng lời nói có lẽ nói cho mình, cô sợ hãi mình trong cảm nhận của anh vĩnh viễn là một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Giọt mưa rơi xuống làm mặt ô rung rung, một lúc lâu sau mới nghe thấy anh nói: "Mấy năm trước tôi bị tai nạn xe, mẹ tôi với bạn tốt qua đời sau vụ tai nạn, vết sẹo này lưu lại khi đó."

Anh phong khinh vân đạm nói* lại mấy câu, trái tim của Diệp Đằng giống như bị ai dùng tay nắm lại. Cô biết người nhà rời đi là tư vị gì, cho nên khi gặp cô, anh khép mình lại vì không muốn đối mặt với hiện thực chứ không phải nghĩ phép gì đó?

*Vân đạm phong khinh (云淡风轻): thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hồ hững hờ.

Đột nhiên cô cảm thấy mình thật quá ngây thơ: "Thật xin lỗi."

"Không có việc gì, mọi chuyện đều qua rồi." Đào Dã bỏ bớt chuyện về bố Diệp Đằng đi. Không biết bắt đầu từ khi nào, anh bắt đầu sợ hãi chuyện này sẽ bị Diệp Đằng biết, anh cảm giác trong lòng mình như có một hạt đậu chậm rãi nảy mầm, loại cảm giác này rất kì quái nhưng lại thật vi diệu.

"Nếu biết anh sớm một chút thì tốt rồi."

"Hửm?" Đào Dã nghe thấy cô nhỏ giọng nói câu gì đó, nhưng lại không nghe rõ được.

"Em..." Diệp Đằng dừng lại, ngửa mặt nhìn anh. Cô nghĩ nếu sớm biết anh một chút thì có thể giúp anh vượt qua đoạn thời gian gian nan kia, khi đó cô lại vì anh không hiểu tâm tư của mình mà khổ sở, cô thật sự là quá ngây thơ. Bây giờ nghĩ lại, cô dựa vào cái gì mà giúp anh? Ngay cả giúp anh cũng không có tư cách, cô đau lòng vì anh, cũng đau lòng vì chính mình, mũi đau xót, vành mắt đỏ hoe.

"Làm sao vậy?" Đào Dã cho rằng cô không thoải mái, nhìn cô vẻ muốn khóc: "Nói gì mà muốn khóc liên tục? Giống y như bọn trẻ con."

"Em không phải trẻ con." Diệp Đằng thật sự không nín được, mỗi lần gặp anh là cô không thể khống chế cảm xúc của mình. Ngày thường rõ ràng cô bình tĩnh vững vàng nhưng gặp anh thì lập tức trở

thành tiểu tức phụ* ủy khuất. Cô cũng biết mình cần phải cố gắng nhưng lại không kiềm chế được.

*Tiểu tức phụ (小媳妇) dùng để chỉ những người con gái đã kết hôn, hoặc gọi con dâu.

Cô vốn dĩ cho rằng mình có thể nhịn xuống, nhưng sự thật là không thể.

"Được, không phải là trẻ con." Đào Dã kiên nhẫn dỗ dành: "Em còn nhanh hơn so với trời mưa, lần sau cũng phải mua ô cho mất."

"Anh còn nói..." Diệp Đằng thật sự không nghĩ mình ở trước mặt anh rót nước mát, cảm thấy mình trở thành con quỷ thích khóc: "Em là cảm thấy anh đáng thương, em không có ưu điểm gì khác chỉ là quá lương thiện."

"Ừ." Đào Dã ghen cười, cô làm anh vừa thấy buồn cười vừa thấy đau lòng.

Lúc đến kí túc xá trời đã tạnh mưa, di Lâu bắt quái từ cửa sổ nhìn hai người ở bên ngoài.

"Tôi đi về trước."

"Vâng."

Cũng không có gì để nói, Diệp Đằng xoay người về trở lại phòng của mình.

Đào Dã nhìn bóng dáng cô đơn của cô, nhớ lại lúc cô hồng cả mặt. Cô là người đầu tiên khóc vì nghe anh bị thương, chỉ có anh mới biết anh sụp đổ thế nào trong khoảng thời gian đó. Cô có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của anh, cho dù là đã vượt qua. Sự đồng cảm của cô cũng có thể sưởi ấm anh.

Thậm chí trong nháy mắt kia anh cảm thấy, nếu có thể biết cô sớm một chút thì tốt rồi. Nói không chừng đoạn thời gian gian nan kia có thể sẽ kết thúc nhanh chóng hơn.

"Diệp Đằng."

Cô nghe thấy anh gọi cô, xoay người nhìn qua: "Sao vậy?"

Đào Dã nhìn cô như con nai con ngoan ngoãn chạy đến trước mặt anh, lần đầu tiên có cảm giác kì lạ như này, cảm giác như có một dòng điện chạy qua, trộn lẫn với mùi bùn đất sau cơn mưa cùng với không khí trong lành, tất cả đều thật mới mẻ.

Lúc này là anh theo bản năng gọi tên cô, sau một lúc lâu cũng không biết chính mình muốn nói gì.

"Sao vậy?" Diệp Đằng thấy có điểm khó hiểu: "Gọi em quay lại lại không nói lời nào? Đùa nhau à?"

"Về sau đối với người khác không cần lương thiện như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Trong tuần đầu tiên thực tập, Diệp Đằng dần dần thích ứng được công việc của công ty, chỉ là mỗi ngày đầu óc đều choáng váng.

Thật vất vả với tới thứ sáu, Diệp Đằng đã thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị tan tầm. Hứa Miêu Miêu gọi điện thoại cho cô an ủi mấy tình huống khi thực tập. Đồng nghiệp đối diện cười chỉ chỉ bên ngoài, ý bảo chị ấy đi trước.

"Tạm biệt." Diệp Đằng một tay giữ điện thoại, một tay để đồ đạc vào trong túi. "Này, tí nữa về trường nói tiếp, gần đây tớ siêu mệt."

"Tớ nghe bạn trai tớ nói Lý Nguyên Lăng dạo gần đây thường xuyên đi tìm cậu à?" Giọng Hứa Miêu Miêu tràn ngập bất quái truyền đến.

"Không có, chỉ là ở ngẫu nhiên gặp nhau vài lần ở cổng trường thôi. Hình như anh ra cũng thực tập ở bên này." Diệp Đằng vốn dĩ không có đề chuyện này trong lòng. Đột nhiên có người nhắc tới, nhớ lại hình như là gặp vài lần.

"Chỉ là ngẫu nhiên gặp được à?" Hứa Miêu Miêu cười hỏi: "Không có ăn cơm linh tinh gì à?"

Diệp Đằng bất đắc dĩ mà cười: "Thật sự không có. Cậu muốn tớ thoát khỏi tình trạng độc thân thể à?"

"Không phải, chỉ là cảm thấy người không tồi. Nếu có khả năng cậu đừng bỏ lỡ." Hứa Miêu Miêu cũng chỉ là có ý tốt. Cô ấy với mọi thứ trong phòng kí túc xá đều quan tâm, không phải chỉ đối với Diệp Đằng mới như thế này.

"Lúc năm nhất cậu khuyên tớ với Lâm Sơ ở bên nhau cậu cũng nói như thế này..." Diệp Đằng đã dọn xong đồ, đi vào thang máy, vừa nói chuyện phiếm với Hứa Miêu Miêu vừa xuống tầng. Vào thời điểm cô muốn cúp điện thoại lại thấy có người tới, sững sờ một chút.

"Làm sao vậy?" Trong điện thoại Hứa Miêu Miêu thấy cô không nói gì.

"Nhìn thấy Lý Nguyên Lăng."

"Lần này không phả lại ngẫu nhiên mà gặp được nhau chứ?" Hứa Miêu Miêu chắc chắn mà nói: "Tớ cúp máy đây.:

Xung quanh Diệp Đằng không thiếu người theo dõi, cô luôn luôn nói trắng ra cho nên nhiều người đến cả cơ hội tới gần cũng không có, ví dụ như... Lý Nguyên Thanh.

"Trùng hợp vậy, anh phải về trường học sao?" Diệp Đằng không muốn cả hai phải xấu hổ, về sau có nhiều việc ít hoặc nhiều sẽ gặp phải anh ta. Mặc kệ hai người có quan hệ thế nào, cô muốn tận lực tránh những việc làm hai người xấu hổ.

"Không phải, là anh tới đón em"

"..." Cái thang đã bày sẵn cho anh ta, anh ta cũng không nguyện ý xuống. Diệp Đằng cũng chỉ bất đắc dĩ mà cười cười: "Đón tôi?"

"Lần trước thấy em có vẻ rất hứng thú với đua xe. Hôm nay đúng lúc anh muốn đi gặp anh trai, anh nói muốn đưa bạn đi tham quan, anh ấy đồng ý rồi, cùng đi không?"

Diệp Đăng nhớ ra lần trước đã từng đề cập qua với anh ta. Trên thực tế, cô xem như là nguy* mẽ xe, bởi vì cô cảm hứng thú với đua xe không phải như một bộ môn thể thao, mà là thứ Đào Dã thích.

*Nguy: Nghĩa thường dùng là để chỉ sự vật, sự việc mang tính giả tạo, như trong từ nguy trang, nguy tạo.

"Anh nói với anh ta là tôi à?" Diệp Đăng cảm thấy nếu Lý Nguyên Thanh biết hẳn là anh ta sẽ không đáp ứng.

"Ừ." Lý Nguyên Thanh cười không quá tự nhiên: "Anh Dã cũng biết, hai ngày trước anh ấy bị thương ở chân."

"Có nghiêm trọng không?"

Anh ta chú ý xem biểu cảm của cô, tựa hồ không có nhiều điều dị thường, lại yên lòng, rất sẵn sàng mà mở cửa xe giúp cô. Diệp Đăng ngồi ở trên ghế phụ, cũng không biết có phải mình hơi xấu không, tóm lại cô chỉ muốn đi gặp Đào Dã.

Trên xe bật nhạc chậm rì rì, nghe có vẻ như là nhạc dân gian ở thế kỉ trước.

"Không quá nghiêm trọng, nghe nói là trong lúc huấn luyện thể chất không cẩn thận bị thương. Anh có nghe anh trai nói chuyện giữa em với anh Dã." Lý Nguyên Lăng thử hỏi thăm: "Hai người đã từng quen biết trước kia đúng không?"

"Ừ, có biết mấy năm." Diệp Đăng không biết anh ta nghe được nhiều hay ít, cười hỏi giòn: "Anh cảm thấy hứng thú đối với chuyện của chúng tôi?"

"Không phải." Lý Nguyên Lăng quay đầu nhìn cô một cái: "Anh là cảm thấy có hứng thú đối với em."

Nói đến đây, tất cả đều hiểu. Diệp Đăng không nghĩ anh ta lại trực tiếp như vậy, làm cô không kịp phòng bị, huống hồ là loại quan hệ này ít nhiều sẽ có điểm xấu hổ.

Trong xe tiếng nhạc vang lên nhẹ nhàng, bầu không khí trở nên khác thường. Mặt Diệp Đăng dưới nắng chiều phiếm phiếm hồng, Lý Nguyên Lăng nghiêng đầu nhìn đến thất thần.

"Anh... Nhìn đường." Diệp Đăng chỉ chỉ phía trước.

Hai người lại xấu hổ mà cười cười, cũng không nói nữa. Lý Nguyên Lăng nhìn khuôn mặt xấu hổ lại đáng yêu của cô, trộm cười.

Đến nơi, Diệp Đăng xuống xe, nghĩ đến tình hình mình tới đây lần trước, vẫn là mùa đông, thời tiết lạnh làm con người ta bó chân bó tay.

Lý Nguyên Thanh ở cửa chờ bọn họ, giống như là chiều đãi bạn bè cũ, rõ ràng là anh ta cũng chỉ thấy qua Diệp Đăng vài lần.

"Anh!"

Hai anh em đứng chung một chỗ, Diệp Đăng mới cảm thấy mặt mày hai người họ khá giống nhau.

"Tới rồi à? Tiểu Diệp, hoan nghênh mọi người đến tham quan."

"Sao giống như lãnh đạo đến thị sát thế?" Lý Nguyên Lăng cười nói.

"Tiểu tử cậu mang con gái tới gặp anh, còn là lần đầu tiên, thế mà lại là tiểu Đăng."

Diệp Đăng nghe lời này, kỳ thật rất xấu hổ. Không biết Lý Nguyên Thanh nghĩ như thế nào, có khả năng anh ta thật sự hiểu lầm mình là bạn gái cũ của Đào Dã, cũng không biết Đào Dã nói như thế nào với anh ta.

"Lát nữa bọn anh đi luyện tập, nếu không bạn thì cùng đi xem đi?" Lý Nguyên Thanh đưa hai người bọn họ vào bên trong. Diệp Đăng không có ý kiến gì, nghe hai anh em họ nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ giới thiệu cho cô vài thứ.

Lúc đi ngang qua khu chung cư, Diệp Đăng không tự giác mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Đào Dã bị thương, ở chung cư nghỉ ngơi.

Lúc luyện tập trên đường đua sẽ có cả những tay đua của đoàn xe khác, Diệp Đăng đều đã thấy qua trên TV. Tiến lên chào hỏi, Lý Nguyên Thanh nói mang theo hai đứa trẻ đến đây trông thấy sự đời. Mọi người đều cười hỏi đây có phải là bạn gái của Lý Nguyên Lăng không, anh ta cười giải thích là bạn học.

Diệp Đăng không nghĩ tới lần đầu tiên đến hiện trường lại là loại tình hình này. Không biết Đào Dã có biết cô đến hay không, sao cả mặt cũng không lộ ra?

Trong lòng cô vẫn còn lo lắng cho anh, cảm thấy buồn bực, ôm chai nước khoáng làm thánh giả theo dõi mọi người.

Lý Nguyên Thanh tìm lấy cái cơ lòi kéo Lý Nguyên Lăng đến một bên, nhìn thoáng qua Diệp Đăng đang ngồi ngoan ngoãn ở bên kia: "Cậu không thấy được con bé này trong lòng có người rồi à? Tiểu tử cậu trong đầu có phao à? Anh đã nói với cậu là không cần đưa đến mà."

"Anh, anh biết tính em, em không thử sẽ không từ bỏ được, huống chi cũng chỉ là chuyện trước đây." Mặt ngoài thoạt nhìn Lý Nguyên Lăng nói chuyện khá tốt, nhưng thật ra anh ta còn bướng bỉnh hơn so với Lý Nguyên Thanh.

"Cậu thật sự không nhìn ra hay giả vờ nhìn không ra hả? Người ta đến có khi chỉ là muốn gặp Đào Dã thôi?" Lý Nguyên Thanh bắt đắc dĩ nhìn em trai của mình: "Nhưng Lý gia chúng ta thật đúng là có mắt nhắm mắt. Ngày đó anh gặp được cũng nghĩ liên hệ giúp cậu, nhìn tuổi hai người cũng không chênh lệch lắm, không nghĩ cậu lại biết được, cũng coi như hai người có duyên phận."

Lý Nguyên Lăng cười: "Nghe nói, anh còn bị từ chối khi xin WeChat."

Lý Nguyên Thanh không chút khách khí mà đấm anh ta một quyền: "Đừng có không biết tốt xấu. Anh là muốn xin thay cậu. Cậu cũng trưởng thành rồi, tự mình quyết định chuyện này, anh chỉ nói thể thôi, cậu cũng không đừng có làm con gái nhà người ta khó xử."

"Đã biết." Lý Nguyên Lăng đội mũ bảo hiểm cho anh trai.

Diệp Đăng đã xem qua rất nhiều video về đua xe nhưng lại không nghĩ khi đến hiện trường cảm giác rất khác biệt. Cái loại tốc độ này cô thật sự không tưởng tượng đến, lực trên hiện trường đánh vào còn lớn hơn nữa.

Cô đột nhiên nghĩ tới một ý tưởng, muốn tận mắt nhìn bộ dáng của anh khi tháo mũ bảo hiểm xuống.

"Lát nữa chúng ta đi xem anh Đào Dã đi?" Lý Nguyên Lăng biết hôm nay cô đến đây là vì cái gì, cũng biết cô căn bản vô tâm xem này xem đó. Cô cho rằng mình che dấu rất tốt nhưng đối với người ngoài đứng xem mà nói, là giấu đầu lòi đuôi.

"Được." Diệp Đăng đáp ứng rồi xuống dưới.

Đào Dã không biết cô sẽ đến. Dây chằng ở chân anh bị kéo căng ra, không thể đi lại, không biết làm cách nào mà tìm một cái xe lăn để ngồi. Lúc này đầu cô có thể từ trên cao mà nhìn xuống anh.

Anh không cạo rạo, trông có vẻ hơi suy sụp, có lẽ là do anh đang ở một mình.

"Hai đứa trẻ này nói cậu bị thương, muốn đến thăm." Đào Dã tựa hồ không có vui nhưng vẫn tránh ra cho bọn họ đi vào. Trong nhà hơi bừa bộn, Diệp Đăng đã đến nơi này một lần, trong ấn tượng phòng của anh rất sạch sẽ, không giống như bây giờ. Hôm nay thoát nhìn rất có hơi thở của sinh hoạt.

"Các cậu uống cái gì?" Đào Dã chuyển xe lăn muốn đi vào phòng bếp.

"Để tôi để tôi, ngại Dã xin nghỉ ngơi." Lý Nguyên Thanh cười đứng dậy, đi vào phòng bếp lấy nước cho bọn họ.

Diệp Đăng chú ý tới trên bàn nhỏ ngoài ban công có để hộp mì gói, nhúu nhúu mảy.

"Anh Dã, chân của anh không có việc gì chứ?"

"Không có việc, chỉ là bị giãn dây chằng, nghỉ ngơi một thời gian là ổn thôi."

"Cũng không có ai chăm sóc, anh có thấy bất tiện không?" Lý Nguyên Lăng nhận lấy cốc nước Lý Nguyên Thanh đưa, nhìn thoáng qua Diệp Đăng, không biết cô nhìn cái gì mà nhìn đến xuất thần.

"Tiểu Diệp, uống nước này." Lý Nguyên Thanh đặt cốc nước trước mặt cô.

"Cảm ơn." Diệp Đăng thu hồi tầm mắt. Cô ngồi như vậy, vừa vận đổi mặt với Đào Dã.

Lý Nguyên Lăng theo ánh mắt của cô nhìn qua, thấy trong góc phòng có một chậu rất nhiều cây, thoát nhìn lớn lên còn rất tràn đầy: "Anh Dã còn thích trồng cây à?"

"Bạn đưa."

Diệp Đăng không tự giác nhìn anh một cái. Không có ai chăm sóc cho anh, khẳng định sinh hoạt không tiện, nhìn trên cằm anh có râu mới nhú, tóc cũng loạn loạn, phỏng chừng đến đồ để rửa mặt gì đó cũng không có, nếu không anh sẽ không lười thối thế này.

"Cái này tôi nhớ rõ. Lúc xuất ngoại không thể mang đi, cậu còn tìm một nơi gửi nuôi đúng không? Thế mà nó vẫn còn sống." Lý Nguyên Thanh sở sò là cây xanh biếc.

Diệp Đăng cúi đầu uống nước, không nói chuyện.

Vài người ngây người một lát rồi rời đi. Lý Nguyên Thanh nhìn bóng dáng hai người trong thang máy còn cảm thán: "Tuổi trẻ thật tốt."

Đào Dã đẩy xe lăn trở về: "Em trai cậu có ý gì đây?"

"Có ý gì là có ý gì? Yếu điệu thực nữ, quân tử hào cầu*." Lý Nguyên Thanh khoanh tay trước ngực: "Thế nào? Chuyện này cậu cũng phải quân?"

*: ý nói người con gái xinh đẹp, thướt tha, dịu dàng, nết na, đức hạnh, thì người con trai bậc quân tử luôn mong muốn tìm kiếm để sánh đôi, lấy làm vợ.

"Tôi mặc kệ, nhưng đây không phải là nơi để hẹn hò." Lý Nguyên Thanh nhìn anh mặt đen xì, bật cười: "Đây là cậu ghen tị với bọn trẻ yêu đương à?"

Đào Dã đóng sầm cửa lại. Anh đi thu dọn mấy ly nước mới dùng, bên trong nước vẫn còn ấm, ly của Diệp Đăng bị dính chút son môi, anh nhìn chăm chăm trong chốc lát, cười tự giễu.

Có khi Lý Nguyên Thanh nói rất đúng, anh độc thân lâu rồi, xem người ta yêu đương cũng khó chịu. Anh đổ nước đi, ném ly nước vào thùng rác. Nhìn nhà ở bừa bộn, cảm thấy bức bối không chịu nguyên do.

Anh không nghĩ ngày hôm sau Diệp Đăng sẽ đến, sáng sớm cuối tuần, mọi người đều còn đang ngủ, anh cũng vừa mới ngủ.

Cô xách theo hai cái túi, một túi là đồ ăn sáng mới mua, một túi là thức ăn mua trong siêu thị.

"Đừng quá cảm động, anh cũng chiều cô em rất nhiều lần, anh hiện tại cũng coi như một nửa tàn tật, em không thể ngồi yên không nhìn đến." Diệp Đăng đi vào, nhìn anh đặt hộp cơm trên bàn, đem bữa sáng để lên bàn: "Anh ngại phiền toái không nấu cơm nhưng bây giờ đang bị bệnh, không thể ăn đồ ăn linh tinh."

"Tôi đi rửa mặt trước." Đào Dã hướng xe lăn đi vào trong toilet, không cẩn thận đụng vào góc tường.

"Cẩn thận!" Diệp Đăng đến giúp anh đẩy xe lăn đưa cửa toilet: "Đứng? Hay là vẫn ngồi?"

"Đứng." Đào Dã không nghĩ tới sẽ có một ngày được cô chăm sóc, tựa hồ có chút không quen.

"Vậy anh vịn vào bả vai em" Diệp Đăng vỗ vỗ bả vai của mình: "Coi em như cây gậy í, dù sao hiện tại em cũng không khác cây gậy lắm"

Đào Dã nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô mà nói mình không khác cây gậy lắm, nhin không được cười: "Tôi chỉ là bị giãn dây chằng, không thể chịu lực, chứ không phải bị què. Tôi có thể tự mình đứng lên được."

"À ~~~" Diệp Đăng nghiêng người, cảm giác một có vẻ khá thừa thãi: "Anh không nói sớm..."

Đào Dã đứng ở kia nhìn cô, một lúc lâu sau không nhúc nhích: "Em có thể đi ra ngoài trước không?"

"Để em ở chỗ này giúp anh cho." Diệp Đăng sợ anh có gì không tiện lại ngượng ngừng không nói.

"Chỉ sợ em không giúp được. Tôi vừa mới rời giường, muốn giải quyết vấn đề sinh lý trước."

"..."

Diệp Đăng cấp tốc rời khỏi nhà vệ sinh, thuận tay giúp anh đóng cửa, người nầy cũng thật là... Cô nghĩ nghĩ lại thấy buồn cười, đi vệ sinh thì đi vệ sinh, nói cứ như chuyện trẻ con không nên làm vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đào Dã nhìn người trước mặt bận rộn đi tới lui lui trong nhà anh, cảm giác rất xa lạ kỳ quái. Nhưng có một điều không thể phủ nhận, cảm giác có người chăm sóc cũng không tệ lắm.

Cô chân tay vụng về đi quanh trong phòng. Xe lăn của anh được cô đẩy đến bên cạnh bàn ăn, ăn bữa sáng đã được chuẩn bị.

Diệp Đăng từ trong phòng bếp đi ra, để thức ăn mới mua vào trong tủ lạnh. Phòng bếp của anh sạch sẽ như phòng mẫu, trên ngăn tủ chỉ có một ít đồ cơ bản như dầu, muối, tương, dấm, thoát nhìn có vẻ rất mới, mấy cái chai cũng chưa từng mở ra: "Mấy thứ này trong nhà anh đã hết hạn chưa đấy?"

"Em tự xem thử đi, tôi cũng không rõ lắm." Cháo gạo mềm có chút ngọt, bình thường anh không quá thích ăn ngọt nhưng vẫn ăn hết cả chén cháo kia.

"May thật, mấy đồ này vẫn còn hạn sử dụng." Diệp Đăng kiểm tra một lượt, thấy trong ngăn tủ có một hộp dưa mới, có vẻ đã mua từ rất lâu: "Em có thể mượn một chiếc dưa không?"

"Em cứ tùy ý."

Mái tóc dài của cô dùng dưa để búi lên, mặc tạp dề vào. Cái tạp dề này Đào Dã cũng không nhớ mình mua khi nào, có lẽ là lúc trước lấy của đồng nghiệp phòng bên cạnh, nhưng cô mặc thực sự thích hợp.

Diệp Đăng nhìn quần áo vứt bừa bãi, thu dọn để vào rổ quần áo. Máy chiếu trên bàn trà, Diệp Đăng cũng thu dọn giúp: "Cái này để ở chỗ nào?"

"Bên dưới TV."

Cô ngồi xổm xuống mở ngăn tủ ra, thấy bên trong có rất nhiều đĩa phim, nhớ tới lần trước mình đến chỗ này, cùng anh xem phim, lần đó cô không cẩn thận mà ngủ thiếp đi. Cô thu hết tâm tư lại, sắp xếp đĩa phim cho gọn gàng, nghe thấy tiếng xe lăn của anh đi đến sau lưng mình.

"Cái này là cái gì?" Diệp Đăng rút ra một đĩa CD, trên có ngày ghi rõ ngày tháng.

"Lần đầu tiên tôi xuất ngoại đạt được giải thưởng, huấn luyện viên có quay hình lại."

"Năm mười sáu tuổi?" Hai mắt Diệp Đăng lộ rõ ra vẻ tò mò.

"Ừ." Anh gật đầu: "Có muốn xem không?"

"Có, có." Diệp Đăng cực kì muốn. Có lẽ là do ngồi xổm quá lâu, trước mắt biến thành màu đen, cảm thấy mình không ổn, thiếu chút nữa là ngã quỵ ra, may có anh đuổi tay đỡ kịp: "Cảm ơn."

Bộ phim vào đầu đĩa, mở đầu là tiếng kêu hưng phấn của mấy chàng trai, trong đó có Cố Dật Trần. Khi đó anh ấy còn để kiểu tóc Smart, trên gương mặt tràn đầy năng lượng, sức trẻ. Diệp Đăng ngồi trên sofa, bật cười: "Em muốn chụp một bức gửi cho anh Dật Trần, ha ha ha ha, cái này còn buồn cười hơn mấy cái em thấy ở trên mạng."

"Em đã xem qua ở trên mạng?" Đây là video thi đấu từ lâu trước kia, không phải fans lâu năm có lẽ cũng khó mà thấy được.

Diệp Đăng hàm hồ mà lên tiếng: "Ngẫu nhiên xem được."

Đào Dã khi đó còn thoải mái để tóc ngắn, trông rất sạch sẽ, nhìn như mấy học trưởng được mọi người yêu thầm, mặt luôn cau lại tựa hồ vĩnh viễn sẽ không cười, chỉ có khi thi đấu đoạt được giải hoặc là lúc chơi đùa với bạn bè mới có thể cười. Đây là nụ cười kiêu ngạo, không có giống như bây giờ.

Diệp Đăng nhìn video lại nhìn lại anh: "Lúc còn trẻ anh thật sự siêu a."

"A? Có nghĩa là gì?" Đào Dã không thường xuyên lên mạng nên anh không có quá hiểu biết ngôn ngữ mạng hiện tại.

Diệp Đăng nhìn về mặt ngọc của anh, cười: "Có nghĩa là thành tích của anh thật sự tốt."

"Tôi đây không có em a."

Diệp Đăng gần như không có thể nín cười, vô tình thấy bộ dáng ngoan ngoãn này của anh đáng yêu hơn nhiều so với ngày thường, quay mặt xem video tiếp.

Cả bốn người này Diệp Đăng đều có biết, Cố Dật Trần, Đào Dã, Tần Quân, trừ lần đó có một nam sinh cao cao gầy gầy, tính cách hoạt bát là cô không có gặp qua, ở trên mạng cũng thảo luận rất ít. Trước đây Diệp Đăng biết rất ít, bây giờ nhớ lại, có lẽ đây là người bạn đi cùng mẹ của Đào Dã trong vụ tai nạn đó.

Máy quay chuyển hướng đến mặt anh, Diệp Đăng trộm nhìn thoáng qua Đào Dã, ánh mắt của anh có chút âm đạm, Diệp Đăng bắt đầu hồi hận khi bảo anh cùng mình xem cái này.

Diệp Đăng đang nghĩ ngợi nên tìm lý do nào để anh tắt video này đi thì điện thoại của cô vang lên, đúng là cứu tinh. Cô thuận tay tắt TV đi: "Ngại quá, em phải nghe điện thoại."

Cô cúi đầu lại thấy người gọi đến là Lý Nguyên Lăng, không tự giác mà ngừng đầu nhìn Đào Dã ngồi bên cạnh, ấn nghe điện thoại: "Alo?"

Đào Dã ngồi ở trên xe lăn giống như đại gia, cầm cốc nước nhàn nhã mà nhấp nước sôi để nguội.

"Tôi không có ở trường."

"Á, ngại quá."

"Tôi? Bây giờ tôi đang... ở nhà của bạn."

Đào Dã đột nhiên đặt ly nước xuống, cái ly va chạm với mặt kính phát ra tiếng vang thanh thúy. Hình như anh bị sặc nước, ho khan hai tiếng, Diệp Đăng đặt điện thoại ra xa, nhẹ giọng hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Đào Dã yên lặng lắc đầu, nghe thấy từ microphone của cô truyền ra tiếng của nam sinh.

"Không có việc gì, được được, ngày mai có thể. Ừ, mai gặp."

Diệp Đăng tắt điện thoại, anh vô tình hỏi một câu: "Dạo gần đây rất bận."

Diệp Đăng gật đầu: "Cũng không có, là Lý Nguyên Lăng gọi. Anh cảm thấy người này thế nào?"

"Khá tốt."

Diệp Đăng chậm rãi gật đầu: "Ừ, em cũng thấy thế."

Đào Dã như muốn nói điều gì đó nhưng lại nuốt trở lại. Anh đi vào phòng lấy đồ, Diệp Đăng đi vào phòng bếp rửa rau, chuẩn bị làm cho anh mấy đồ ăn linh tinh, đến lúc muốn anh có thể dùng lò vi sóng hâm nóng lại là được.

Lúc Đào Dã từ phòng đi ra, báo thức trên điện thoại của Diệp Đăng kêu lên, cô từ trong phòng bếp ngó ra, thăm dò: "Anh tắt giúp em cái báo thức với."

Anh nhìn màn hình điện thoại, vừa vặn có người gửi tin nhắn cho cô: "Em có tin nhắn trên WeChat."

"Ai?"

"Huyền tỷ."

"A, là boss của em. Anh xem giúp em có phải là có việc gấp hay không?" Diệp Đằng hốt hoảng, quả cà chua trên tay cũng chưa có cắt xong.

"Mật khẩu là gì?" Đào Dã nhìn trình bảo vệ màn hình màu hồng nhạt nháy ra, yêu cầu nhập mật khẩu.

"003941." Lần đầu tiên ngồi tàu điện ngầm cùng anh, nhớ kĩ mã số chỗ ngồi, tùy tay mà đặt thành mật khẩu điện thoại, nhiều năm như vậy cũng chưa thay đổi.

"003941." Đào Dã nhấn lại một lần, mở khóa ra, thấy được ảnh đại diện WeChat của mình, ghi chú là anh xem không hiểu Sebastian: "Sinh nhật của em?"

"Không phải." Trong lòng Diệp Đằng khẽ run lên, đưa tay giữ quả cà chua đang lăn về phía trước: "Số hiệu của cầu độc thân nhà chúng ta..."

"Sếp của em nói thứ hai đến sớm hơn một tiếng."

"Ừ." Diệp Đằng thất thần, không cẩn thận nên cắt vào tay, kêu lên một tiếng, nhanh chóng xối nước vào vết thương.

"Làm sao vậy?" Đào Dã nghe thấy động tĩnh, lao vào phòng bếp.

"Cắt vào tay." Diệp Đằng làm biểu cảm như trẻ con lỡ làm sai chuyện nào đó: "Không cẩn thận mà cắt phải."

"Đến đây." Đào Dã đưa cô vào phòng của mình, băng keo cá nhân đặt ở tủ đầu giường, anh cầm một cái xé mở: "Duỗi tay ra."

Diệp Đằng đưa tay cho anh, đầu ngón tay trắng nõn của cô gái thấm ra vết máu, bị anh dùng băng kéo cá nhân dán kín mít: "Đừng làm nữa, chuyện này tôi cũng không trách em đâu."

"Chỉ là, từ ngày em bắt đầu biết anh, anh có vẻ không thể ăn cơm ngon." Diệp Đằng hận chính mình không thể là nguyên liệu nấu ăn: "Thật ra em nấu ăn không quá rành rồi, nhưng em rửa sạch nguyên liệu rồi, không thể dễ lãng phí như vậy được, để em đi làm nốt cho xong."

"Tôi làm cho." Đào Dã không lay chuyển được cô, đành phải thờ dãi: "Tay của em không thể dính nước."

"Anh sẽ nấu cơm?"

Đào Dã đã tự mình đi đến phòng bếp bên kia. Anh dùng xe lăn rất rành, cần bàn không cần người đẩy, giống như là anh vẫn luôn sử dụng nó: "Tôi chưa nói là không thể."

Cũng đúng, anh chỉ mới nói là ngại phiền toái...

Diệp Đằng ngoan ngoãn đứng ở cửa phòng bếp, nhìn anh đứng ở kia. Vì một chân bị thương nên thiếu chỗ chịu lực, thân thể dựa vào bàn, mặt khác đặt trọng tâm lên chân còn lại. Anh tùy tay đập hai quả trứng gà, sau đó dùng thìa nhanh chóng khuấy lên, nhìn có vẻ đặc biệt thành thực.

Anh cúi đầu nhìn quả cà chua bị Diệp Đằng cắt rồi tinh rồi mù, bắt đầu nhìn cô một cái.

"Kỹ thuật cắt rau của em không tốt lắm." Diệp Đằng đỏ mặt, lúc trước còn có dưa chuột nấu súp trước mặt anh, đây đúng thật là múa kiếm trước mặt Quan Công...

Anh cầm một miếng cà chua được cắt to bỏ vào miệng, cười nói: "Còn cách cái không tốt lắm vạn dặm."

"Yah! Tốt xấu gì em cũng là người hào tâm, đến chăm sóc cho anh."

"Hiện tại hình như là tôi chăm sóc em."

Diệp Đằng nhìn anh cố sức hoạt động chân để tìm xéng nấu ăn, chủ động qua hỗ trợ: "Anh đừng nhúc nhích, để em tìm cho."

Đào Dã dựa vào bên cạnh chờ cô tìm. Diệp Đằng tìm ở trên bàn một lúc lâu cũng không thấy cái xéng xào rau. Đào Dã hơi hơi ngẩng đầu, thấy ở trong ngăn tủ lộ ra cái cán gỗ, lập tức dịch về phía trước, duỗi tay lấy.

Lưng của Diệp Đằng chạm vào ngực anh, nghe thấy giọng của anh ở bên tai: "Tôi tìm được rồi."

Kế tiếp Diệp Đằng không có chuyện gì để làm, lúc anh xào rau cảm giác là thân nhiên tự đắc, mặc kệ làm cái gì cũng đều thành thạo.

"Có phải là em rất vô dụng đúng không?" Diệp Đằng cảm thấy có điểm nhụt chí. Cô rõ ràng là đến chăm sóc anh, kết quả ngược lại lại cho anh thêm phiền toái: "Cảm giác từ đầu đến giờ em vẫn gây thêm phiền toái cho anh."

Đào Dã xào cà chua, trong nồi tỏa ra hương vị chua chua ngọt ngọt, nghe cô ở một bên lẩm bẩm.

Anh vốn rất sợ người phiền toái, đặc biệt là những người quấy rầy tiết tấu sinh hoạt của anh sẽ mang đến cho anh cảm giác khẩn trương cùng với bất an. Thế nhưng từ khi Diệp Đằng xuất hiện vẫn luôn không ngừng quấy rầy tiết tấu sinh hoạt của anh mà anh từ đầu đến cuối đều không cảm thấy bức bối.

"Anh nói thật đi, có phải anh thấy em rất phiền không?" Diệp Đằng chân thành nhìn anh, cô biết hôm nay mình không nên đến đây nhưng cô không tự chủ được cho nên không ngừng cảnh báo chính mình, chỉ một lần này thôi không có lần sau đâu.

"Không có." Đào Dã bày món cà chua xào với trứng* ra đĩa, bày lên bàn.

*Trứng xào cà chua Trung Quốc:

"Thật sự không có?"

"Thật sự không có." Tay anh chống ở trên bàn, ánh mắt ôn nhu mà kiên định: "Vốn dĩ là tôi thiếu em."

"Anh thiếu em? Thiếu em cái gì?" Từ đầu đến cuối, nếu nói là thiếu cũng là cô thiếu anh chứ. Trong trí nhớ của Diệp Đằng, anh rất tốt, không biết có phải là tình nhân trong mắt hóa thành Tây Thi không*.

*Tình nhân trong mắt hóa thành Tây Thi: có nghĩa là chỉ cần là người mình yêu thì trong mắt đẹp như Tây Thi.

"Thiếu em..." Đào Dã nghĩ nghĩ, khóe môi khẽ mỉm cười không dễ phát hiện: "Trước kia từng bỏ rơi em cho nên tôi thiếu em."

Lại là cái này, sợ là không qua được. Diệp Đằng yên lặng xem thường.

Đào Dã nhìn bóng dáng cô bung đồ ăn đi ra, cúi đầu lau khô vết máu lúc nãy cô không cẩn thận lưu lại.

Diệp Đăng đi đến, chỉ chỉ vào trong tủ lạnh: "Bên trong có nguyên liệu nấu ăn, anh phải ăn hết, không được lãng phí lương thực."

Anh gật đầu đồng ý: "Ừ."

"Em đi đây."

"Về sau không cần đến nữa đâu." Đào Dã ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc không rõ.

"Em gây thêm phiền toái cho anh đúng không?" Lời này của Diệp Đăng nghe có vẻ hơi tức giận, cô luôn là người thắng trận, sẽ không bao giờ nói loay quanh lòng vòng. Nếu anh không muốn mình đến thì lần sau cô sẽ không bao giờ làm cái việc ngốc nghếch này nữa.

"Tôi không có ý này." Đối với những vấn đề trực tiếp thế này, Đào Dã vẫn luôn vô lực chống đỡ. Nhưng đáp án trong lòng anh còn chưa đủ rõ ràng cho nên anh cũng không biết phải trả lời cô như thế nào: "Nếu em vẫn luôn xuất hiện, tôi cảm giác có điều gì đó không thể hiểu được, đạo gần đây giống như luôn có một loại ảo giác."

"Ảo giác gì?" Diệp Đăng đeo túi, đứng ở huyền quan đối giày, đầu tóc nhu thuận rủ ở trên vai, mặt khác lộ ra đường viền cổ xinh đẹp.

Không biết từ khi nào mà anh bắt đầu không tự chủ được, chú ý tới mấy điểm này. Đào Dã không mấy tự giác tránh tầm mắt đi, không nhìn cô nữa: "Loại ảo giác không tốt lắm."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Buổi chiều Đào Dã vào phòng bếp lấy nước uống, thấy trên tủ lạnh dán một tờ giấy nhỏ, còn rất sắc sảo mà dán trên cửa tủ đông, viết: Không được lãng phí, phải ăn hết!!!

Đào Dã nhìn ba dấu chấm than hung hăng kia, cúi đầu cười cười.

Buổi chiều, Cố Dật Trần nghe nói anh bị thương cũng gọi điện thoại đến an ủi. Nói là an ủi nhưng có hơn mười phút là khoe khoang gần đây bạn gái đang cãi nhau với anh ta. Đào Dã mở loa ngoài, ném điện thoại lên bàn trà.

"Anh nói xem có phải con gái ai cũng như vậy không? Sao cái gì cũng muốn quản thế? Em lớn như thế này rồi thì ai quản được em?" Lời này của Cố Dật Trần quả thật không sai. Chỉ có anh ta đi quản người khác chứ chưa từng ai có thể quản anh ta: "Anh có đang nghe hay không thế?"

"Nghe đây." Đào Dã sờ sờ hộp thuốc trên bàn, lại không mở ra.

"Bỏ đi, em cùng với người độc thân nói này nói đó làm cái gì, anh cũng không hiểu được." Cố Dật Trần nói nửa ngày rồi ném lại câu này: "Anh thế nào? Gần đây có thích người nào không? Có muốn em giới thiệu cho không?"

Đào Dã ngập ngừng không nói chuyện, Cố Dật Trần lập tức nghe được điểm này: "Anh do dự! Lão câu anh có phải có mục tiêu rồi hay không? A? Nói cho anh em biết đó là kiểu con gái thế nào? Em có biết hay không?"

"Đừng có lúc kinh lúc rỗng." Chính bản thân Đào Dã cũng chưa xác định đường: "Còn chưa biết được."

"Thật sự luôn! Đào Dã! Muốn yêu đương? Khó có thể tin được." Cố Dật Trần cảm giác như mình đang nằm mơ: "Người sống lâu đúng là cái gì cũng có thể nhìn thấy!"

"Tiểu tử cậu gần đây có phải thiếu đánh hay không?" Nếu lúc này Đào Dã ở trước mặt anh ấy phỏng chừng đã động thủ.

"Em không phải là thiếu đánh mà em đây là cao hứng. Anh đã 26 tuổi rồi mà còn là xử nam, rốt cuộc muốn khai trai..." Cố Dật Trần ý vào trong điện thoại với không tới, dốc hết sức mà nói: "Người anh yêu đương là kiểu gì nhì? Em thật tò mò, ha ha ha ha ha."

"Còn chưa đến bước kia."

"Muốn em chỉ cho anh không? Con gái đều muốn được dỗ dành, anh nhìn em xem này, ngày ngày dỗ dành cô ấy, không cần phải làm gì nhiều, ngoan ngoãn nghe lời là được rồi, nói anh sai thì anh nhận sai, anh đừng có dỗi người ta." Cố Dật Trần nghĩ nghĩ: "Em thật sự tò mò rốt cuộc kiểu con gái nào mà có thể làm anh rung động?"

"Xinh đẹp." Đào Dã lười dỗi dài cùng với anh ta, tùy tiện trả lời một câu. Anh thật sự đã rung động, bất thành linh xảy ra. Nhưng cẩn thận ngắm lại hình như cũng không phải vô duyên vô cớ, giữa người với người lâu ngày cảm tình cũng tốt hơn.

"Này, em hỏi, là đàn ông à?" Cố Dật Trần cười ha ha: "Em muốn đi thỉnh an tiểu tổ tông nhà chúng ta. Chính bản thân anh cũng phải tự giải quyết cho tốt, không về sau lại nước mắt đầm đìa kêu khổ với anh em, anh em đánh anh đây."

"Mau cút đi." Đào Dã bị anh ấy chọc cho cười, từ trong điện thoại truyền ra tiếng cười sang sảng của Cố Dật Trần, một lúc sau thì anh ấy cúp máy.

Đào Dã đặt tay sau gáy, nằm ở trên sofa, nhặt tờ giấy nhỏ anh mới tiện tay ném trên bàn. Nhìn chằm chằm vào ba dấu chấm than, không nhịn được, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Anh rất ngoan ngoãn nghe lời, buổi tối tự mình làm cơm. Ở nhà lâu cũng nhàm chán, anh lấy mấy đĩa phim ra xem, xem xong thì ngủ, một đêm vô mộng.

Sáng sớm hôm sau, anh bị tiếng mưa rơi làm cho tỉnh giấc, ấn điều khiển từ xa mở rèm ra. Thình thoảng sẽ có tiếng sấm, có vẻ là cơn mưa to.

Anh người sờ tìm điện thoại, lướt lướt vòng bàn bệ, thấy mười phút trước Diệp Đăng đang trạng thái, cô than thở hành trình ngâm nước nóng chiều nay của mình với thời tiết này chỉ có thể ở phòng ngủ một giấc.

Anh ngáp một cái, cảm thấy tâm tình rất tốt, sau khi rửa mặt xong thì vào tủ lạnh tìm mì sợi. Có một căn chung cư mở nhạc. Anh xoay người tìm xẻng nấu ăn lại nhớ tới lúc Diệp Đăng đến, cầm điện thoại lên muốn gửi tin nhắn cho cô nhưng lại thôi.

Cái này không hề giống anh. Rõ ràng là mình không cho cô đến, muốn bản thân mình bình tĩnh lại nhưng càng không nhìn thấy cô lại càng dễ dàng nhớ đến cô.

Buổi sáng Diệp Đăng nhận được điện thoại của Lý Nguyên Lăng, sau đó lại ngủ tiếp, lúc tỉnh lại đã là giữa trưa, bên ngoài có vẻ đã tạnh mưa. Cô rửa mặt, tùy tiện mặc một bộ quần áo thun, dự định đến nhà ăn để mua món gì đó. Vừa ra khỏi cửa mới phát hiện vẫn còn mưa chỉ là bởi vì không quá lớn nên cô mới không nhìn ra.

Cô lười chạy lên lấy ô, lấy hai tay che đầu chạy về phía cửa phòng, mới vừa chạy đã bị đi Lâu gọi lại: "Tiểu Đằng, có người gửi đồ cho con!"

"Ai vậy ạ?" Diệp Đằng chạy tới phòng trực ban, thấy đi Lâu để một cái túi trên bàn.

"Một thùng bé họ Lý, buổi sáng có đến đây. Là đối tượng theo đuổi con à?" Về mặt của đi Lâu nghi hoặc: "Tiểu tử đó ở chỗ này chờ một lúc, mưa không dứt nên gọi điện thoại cho con nói mang đồ ăn đến cho con."

Hóa ra sáng sớm Lý Nguyên Lăng đến đây gấp cò, có thể mưa quá lớn nên đi mất rồi..

"Cảm ơn ạ." Diệp Đằng ôm túi trở về phòng, bên trong còn có một hộp cơm bento. Vốn là công ty anh ta thực tập cuối tuần này vừa vận ở gần đây có hoạt động tuyên truyền cho nên muốn Diệp Đằng đến hỗ trợ, cô cũng không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Nhưng nhìn vào mấy thứ này có vẻ hoạt động đó chỉ là ngụy trang. Diệp Đằng xem đồ vật ở trên trong túi, nhắn tin WeChat với Lý Nguyên Thanh cảm ơn anh ta.

Lâm Mạt nhìn vòng bạn bè của cô ấy, sáng sớm có người nhắn nói buổi chiều đến tìm cô ấy, buổi tối cùng đi dạo phố rồi ăn cơm. Lúc cô ấy tới để ý đến cái túi to trên bàn: "Cái này là ai đưa đến đây?"

"Lý Nguyên Lăng, là người ngày trước tớ đã kể với cậu rồi đó."

Lâm Mạt nháy mắt đã hiểu: "À, em trai của đồng đội anh Dã à? Anh tay theo đuổi cậu?"

"Không phải đâu..." Diệp Đằng nhìn đồng đồ kia: "Hình như cũng đúng nhưng loại quan hệ này có điểm xấu hổ, hơn nữa... Người ta khá tốt, tớ cũng hơi xấu hổ nếu cự tuyệt."

"Không phải nói lớn lên rất tuần tử sao? Người ta còn chăm sóc cậu như vậy, cậu cũng nên suy nghĩ một chút." Lâm Mạt cười mở một hộp bánh quy ra: "Ngay cả thứ cậu thích cũng điều tra rõ ràng?"

"Ừ, có khi là Hứa Miêu Miêu nói cho anh ta." Một đồng đồ kia đều là những món mà cô thích ăn.

"Nghe nói chuyện của anh tớ có anh Dã hỗ trợ. Anh ấy nói học viện bên kia trước khi khai giảng sẽ một lần nữa tiến hành công khai tuyển chọn, anh Dã thật sự lợi hại nha!" Lâm Mạt ăn bánh quy, ánh mắt lấp lánh: "Đằng Đằng, nếu cậu thật sự quên không được, chỉ bằng..."

"Dừng ngay." Diệp Đằng đứng trước gương tô một lớp son: "Tớ thật sự đã từ bỏ rồi."

"Vậy sao ngày hôm qua cậu còn đến chăm sóc người ta? Sao cậu lại không thể tiếp nhận Lý Nguyên Lăng?" Lâm Mạt hiểu cô, cô thật sự rất đúng cảm nhưng năm mười tám tuổi Diệp Đằng đã tiêu hao quá mức sự dũng cảm của mình: "Có phải là cậu lo lắng nếu bây giờ nhắc lại thì hai người đến cả là bạn bè cũng không làm được?"

Tay Diệp Đằng nắm thời son hơi dùng sức, bặm môi gắt đầu: "Ừ, rốt cuộc cũng không phải là đồng ngôn vô kỵ*."

*Đồng ngôn vô kỵ: Lời nói của trẻ con không có cổ kỵ.

Cô đã hiểu ra, đối với người không thích mình thì cô dùng cảm cũng chỉ là uống phí sức lực. Có lẽ anh đối với cô rất tốt nhưng cái loại ôn nhu này sẽ không trở thành một thứ độc quyền chỉ cô có. Cuối cùng cô đem tất cả sự rung động của mình giấu ở đáy lòng.

"Vậy không bằng cậu thử xem?" Lâm Mạt đau lòng, so với bất cứ kẻ nào thì cũng phải tìm được đáp án cho Diệp Đằng.

"Thử cái gì?" Diệp Đằng biết rõ còn có hỏi.

"Thử mở lòng với Lý Nguyên Lăng. Cậu không thể cả đời đều sống như thế này được, cậu phải tiếp nhận những người khác nữa."

Diệp Đằng cũng muốn có ai đó mang theo cô đi ra ngoài. Hiện tại cô đã có thể bình thường ở chung với Đào Dã như một người bạn. Cô cảm thấy mình có thể thử quen biết nam sinh khác, có lẽ cô có thể thật sự buông xuống: "Đi thôi, chuyện này để sau hãy nói."

- - - - -

Đào Dã không cho cô đến nên Diệp Đằng cũng không qua đó. Từ Lý Nguyên Lăng cô nghe nói chân của anh gần như đã khỏi. Gần đây mọi người đều rất bận, như là bất đồng ý kiến, đi đâu cũng có thể nghe thấy tiếng bàn tán.

Diệp Đằng thực tập còn tính là thuận lợi, chỉ là công ty bận quá cho nên thường xuyên phải tăng ca. Cô chỉ là một thực tập sinh nhỏ, cấp trên không đi thì cơ bản cô cũng không thể đi, mà sự phụ của cô là một người cuồng công việc. Diệp Đằng ngồi trước máy tính nhập một phần tài liệu, nghe thấy WeChat nhắc nhở mới nhìn ra bên ngoài, trời đã tối rồi.

Cô gấp một cái, nhìn thoáng qua bàn làm việc của sự phụ, người không thấy...

WeChat kêu một tiếng, cô click mở tin nhắn thoại: "Tiểu Diệp à, đột nhiên nhớ ra tôi có chút việc phải đi trước, cô chuẩn bị thật tốt rồi gửi qua hòm thư cho tôi, đêm nay tôi cần phải dùng gấp."

"..." Diệp Đằng cắn răng dậm dậm lưng vài cái: Được thôi, vận động một chút rồi làm việc tiếp.

Trong công ty mấy người cuối cùng cũng rời đi rồi, lúc đi qua cô còn tỏ vẻ thật đáng tiếc nhưng là bất lực: "Sự phụ của em thật độc ác. Nếu không em mang về mà làm?"

Diệp Đằng nhìn nhìn thời gian: "Thời à, em làm xong rồi về, nếu không lại phải đòi máy tính, phiền lắm."

"Thế bọn tôi đi trước đây! Vất vả rồi!"

"Vâng ạ, tạm biệt." Diệp Đằng thu lại ý cười, vận vẹo cái cổ cứng đờ của mình. Qua gần mười phút, Phùng Thiên phát rồ mà bắt đầu gửi trong nhóm ảnh bữa sáng mỹ vị của cậu ta, sau đó Lâm Mạt cũng đã gửi ảnh bữa ăn khuya.

Diệp Đằng di chuyển con chuột qua đĩa BBQ, phóng to, sau đó ngắm nhìn những xiên nướng thơm ngào ngạt, cảm giác bụng của mình bắt đầu thăm thì kêu...

"Haizz, thật đói mà..." Diệp Đằng biến cái đói thành động lực, lách cách bắt đầu ở trên bàn phím gõ chữ, một bên gõ một bên nghĩ xem lát nữa mình muốn ăn gì. Cô giậm chân theo tiết tấu gõ bàn phím, âm thanh có vẻ như hát ra một đoạn rap: "Lạp xường, cánh gà, nấm, nấm, cả nấm kim châm nữa, yeah, còn muốn cả một phần mỹ lạnh, cho thêm thì là, cả ngô nữa thì tốt, đứng đứng đứng, không thể thiếu ngô nướng."

Cùng với sự khích lệ của thực thần, đại khái trong nửa giờ Diệp Đằng đã hoàn thành xong. Cô vui đầu nghiêm túc kiểm tra lại một lần: "Yes!"

Trong công ty cũng không có ai, cô dứt khoát đứng lên khởi động cơ thể một chút, lắc mông rồi ấn gửi thư, vui vẻ xoay mấy vòng, thuận tay đeo cái túi lên cổ, nói vào trong điện thoại: "Tớ vừa mới xong việc, một đám điên rồ các cậu, lát nữa đêm tớ gửi ảnh vào trong nhóm, cho các cậu thêm chết đi."

Vừa mới dứt lời, vừa mới quay đầu thấy Đào Dã đứng ở cửa công ty, trong tay xách theo hai cái túi, thoạt nhìn hẳn là... nướng BBQ.

"Anh đến lúc nào đấy?" Diệp Đằng mở to hai mắt nhìn, lúc này có vẻ cô làm việc quá nghiêm túc, trong đầu đều nghĩ đến chuyện nướng BBQ, căn bản không có phát hiện bên ngoài công ty có người,

cũng quên bây giờ mình cách anh rất xa, cách qua một lớp cửa kính cho nên anh căn bản không có nghe rõ cô nói cái gì: "A, từ từ đã, em tắt đèn rồi đi ra liền."

"Chậm một chút thôi." Đào Dã nhìn theo bước chân cô, hành lang đã tắt đèn.

"Anh đến khi nào đấy?" Diệp Đằng vừa khóa cửa vừa hỏi.

"Lúc em bắt đầu gọi món ăn."

"..." Diệp Đằng nhớ tới bài rap nướng BBQ vừa nãy của mình: "Đột nhiên muốn cắn lưỡi tự sát."

Đào Dã hướng túi về phía trước, hương vị thơm nức lan tỏa ra: "Em xác định?"

"Không xác định." Diệp Đằng cười tiếp nhận cái túi: "Ăn xong nói tiếp. Sao anh biết em ở đây?"

"Nghe tiểu Sơ nói qua, hôm nay vừa vận có hoạt động đi qua chỗ này nên nghĩ đi lên xem thử."

"À~~" Hóra ra là đi ngang qua, Diệp Đằng gật gật đầu. Cô thật sự đói bụng, không quan tâm có phải anh đi ngang qua hay không, tóm lại cứ mang đồ ăn tới thì chính là người tốt: "Chúng ta đi đâu ăn?"

"Xung quanh chỗ này tôi không biết lắm."

"A em biết rồi! Đi lên mái nhà, cảnh đêm ở chỗ này cũng không tệ lắm!"

Diệp Đằng nhìn nhìn thời gian: "Nhưng lúc này hình như khóa cửa rồi. Để em đi mượn chú bảo vệ chìa khóa trên tầng. Anh ở chỗ này chờ em."

Cô chạy về phía trước một đoạn, lại quay về đưa túi BBQ cho anh: "Anh cầm trước đi."

"Xem ra em thật sự đói."

"Com chiều em cũng đã ăn đâu." Diệp Đằng cũng không có thời gian rụt rè với anh.

Trên mái nhà có gió, mát mẻ hơn nhiều so với ở phía dưới. Bởi vì là tầng lầu cao nên cả muỗi đều không có, vừa lên liền cảm thấy thanh khí sáng*. Diệp Đằng mở cái túi ra: "Không có đồ uống à?"

*Thanh khí sáng: tinh thần thoải mái dễ chịu.

Đào Dã lấy từ trong túi cầm trên tay ra hai lon: "Bia với coca."

"Chân anh khá hơn chút nào chưa?" Diệp Đằng liếc nhìn anh bận rộn.

"Rồi." Đào Dã đem lon nước bày biện ở bên cạnh: "Em không cần phải uống bia đâu không chốc lát nữa lại muốn cắn người."

"..." Diệp Đằng trừng mắt với anh một cái: "Rượu phẩm của em tốt lắm, anh không cần bồi nhọ."

Đào Dã dựa vào lan can, một tay mở lon uống một ngụm bia, trong giọng nói 100% là không tin: "À."

"Anh nghĩ kĩ rồi?"

"Cái gì?" Đào Dã nhìn cô gái đang cầm xiên thịt.

"Áo giac gì đó. Không phải anh nói không cho em đi tìm anh sao?"

"À, cái đó." Đào Dã nhìn đôi mắt chân thành lại hồn nhiên của cô, hơi gật đầu: "Đại khái đã rõ ràng."

"Vậy là tốt rồi." Diệp Đằng ném một miếng: "wow wow, cái này... Tuyệt! Anh mua ở đâu đấy?"

"Ăn ít thịt nướng BBQ thôi, không tốt cho sức khỏe đâu."

"Hút thuốc thì tốt? Cũng không phải chưa thấy điểm xấu của anh." Diệp Đằng lo chính mình ăn, ánh mắt nhìn anh lại nhìn lon bia, hất hất cằm: "Em cũng muốn."

"Coca?" Đào Dã cố ý cầm lon coca.

"Không phải, em cũng muốn bia lạnh."

Đào Dã đặt lon bia sang một bên, cuối cùng vẫn là mở lon coca cho cô, đem mấy lon còn lại bỏ vào trong túi treo trên cổ tay: "Vi an toàn của bản thân mình, tôi sẽ không để em uống một giọt bia."

Diệp Đằng đặt xiên ăn xong sang bên cạnh, nở ra một nụ cười, đảo mắt, đột nhiên làm ra vẻ mặt kinh ngạc: "Đối diện.. Có phải đối diện đang cháy không?"

Đào Dã quay đầu nhìn, đối diện còn bật đèn, cái gì cũng không có, vừa quay đầu, cô đã đoạt lấy lon bia uống một ngụm, còn hướng về phía anh cười: "Cái này là của em."

Đào Dã giờ tay búng lên trán vô: "Ngao ngỗng đưa cho tôi."

"Đau." Diệp Đằng che ấn đường của mình lại: "Em cũng uống qua rồi, anh mở một lon khác không được à?"

Anh cười từ trên bàn sờ qua lon bia kia, xúc cảm lạnh lẽo xuyên thấu qua lòng bàn tay. Anh xoay người qua chỗ khác ngắm nhìn bầu trời đêm: "Tôi thích lon này."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Đối với việc Đào Dã cố ý dùng hành vi ấu trĩ để đòi bia này, Diệp Đằng tỏ vẻ khinh thường. Sau khi thưởng thức một mình ba xiên nướng, tâm tình thoải mái không ít, chọn một xiên trong tay đưa cho anh: "Anh có một ăn một miếng không?"

"Em ăn đi, tôi mới ăn cơm xong." Đào Dã quay người dựa vào lan can, nhìn cô duỗi chân để trên bậc thang bên cạnh, váy hơi ngắn, túi đè nặng lên chân, có thể là vẫn còn chưa quen với việc đi giày cao gót nên mắt cá chân đỏ lên: "Có đau chân không?"

Diệp Đằng nhìn nhìn chân của mình: "Một chút. Đôi giày này mới mua nên hơi cọ vào chân. Ngày mai sẽ không đi đôi này ra ngoài nữa."

"Ngày mai đi đâu?" Đào Dã rũ mắt, gió thổi quá tốc trên mái anh, bóng đêm với quần áo của anh vừa vận hòa hợp thành một thể.

"Đi cùng với bọn Lý Nguyên Lăng ăn cơm." Ngày mai là cuối tuần, Hứa Miêu Miêu nói hẹn tất cả cùng ăn cơm. Cô thích cách này nhưng không biết có phải là chủ ý của Lý Nguyên Lăng hay không.

"Còn có ai?"

"Sao anh lại đột nhiên hứng thú với đề tài này?" Diệp Đằng tò mò mà giương mắt nhìn anh: "Còn có bạn cùng phòng của em với bạn trai cô ấy."

"Ăn xong thì làm gì?" Đào Dã hơi dùng sức bóp lon bia, cái lon phát ra tiếng động nhẹ.

"Ăn xong? Cũng không biết nữa." Cái miệng nhỏ của Diệp Đằng ăn mấy miếng ngô nướng cuối cùng: "Có thể là đi ca hát hoặc là đi xem phim linh tinh."

"À."

"Anh tìm em có việc?" Diệp Đằng duỗi cái eo lười, bắt đầu thu dọn rác.

Đào Dã ném cái lon không trong tay vào túi: "Đồ ăn trong tủ lạnh ăn hết rồi."

Cho nên là muốn cô đi mua cho anh sao? Đôi mắt tròn của Diệp Đằng trừng lên: "Em chỉ có một chút tiền lương thôi, anh còn muốn trăn lột em?"

Đào Dã nhìn ánh mắt đau lòng kia của cô, từ trong túi quần rút ví ra, đưa cho cô một cái thẻ: "Mật khẩu là sáu số sáu, bên trong có mười vạn tệ."

"..." Diệp Đằng nhìn anh đưa cái thẻ qua, hoàn toàn đoán không ra ý nghĩa của anh: "Mười vạn tệ? Mua đồ ăn?"

Còn có mật khẩu ngẫu nhiên như vậy. Nháy mắt Diệp Đằng cảm thấy được sự hạn chế trong sức tưởng tượng của cô, nhìn bộ dáng của Đào Dã như không có gì, có thể là người anh này đã thoát ly khỏi sinh hoạt quá lâu rồi. Bình thường anh sinh hoạt đích xác rất đơn giản, ăn cơm cũng là mua đồ có sẵn, phòng chừng là không có khái niệm gì đối với giả cả hàng hóa: "Anh có biết nếu dùng mười vạn tệ để mua đồ ăn thì có thể mua trong bao lâu không?"

Đào Dã thuận thế tiếp nhận lấy cái túi rác trên tay cô: "Tôi không ngại, càng lâu càng tốt."

"Anh đương nhiên không ngại nhưng em ngại." Diệp Đằng đuổi theo: "Vì sao em lại phải đi mua giúp anh?"

Đào Dã dừng chân lại, xoay người nhìn cô: "Bởi vì tôi sẽ không đi."

Anh! Sao anh có thể nói ba chữ "Tôi sẽ không" thản nhiên như vậy!! Anh nấu cơm gọii như vậy sao không đi mua đồ ăn? Diệp Đằng thấy quả nhiên từ miệng của anh nói ra không có câu nào là thật, nhưng khi anh nói hươu nói vượn thì đặc biệt nghiêm túc, vẻ mặt như không lừa già dối trẻ.

Diệp Đằng kéo tay của anh qua: "Anh tự đi tìm người giúp việc đi, em rất bận."

Đào Dã gỡ cái thẻ ra, Diệp Đằng sợ bị anh bắt được, xoay người bỏ đi, sau đó nghe anh ở đằng sau nói một câu: "Tôi cũng chưa nói là miễn phí. Trả cho em một khoản phí, muốn làm hay không? Coi như là việc bán thời gian."

Diệp. có khí chất. Đằng tức giận nói: "Anh thấy em là loại người có thể bỏ tiền lay động sao?"

"Một tháng 3000."

Diệp Đằng bước hai bước về phía trước.

"5000."

Cô xoay người lại, chạy về lấy cái thẻ trong tay anh: "Biết cái gì em chuyên nghiệp nhất không? Tài chính."

Cô mới vừa cầm thẻ, cổ tay bị anh nắm lại: "Có điều, yêu cầu của tôi với nguyên liệu nấu ăn tương đối cao, cho nên tốt nhất là cách hai ba ngày đến một lần, khi nào đi công tác tôi sẽ nhắn cho em."

Diệp Đằng làm dấu ok, cô không phải là thiếu tiền chi là sau khi lên đại học cô không muốn lấy tiền của bố mẹ nữa. Với lại gần đây cô muốn nghiên cứu thị trường chứng khoán, cần đầu tư một ít tiền, khổ mà xin tiền của người nhà được cho nên cô định vay tiền của Đào Dã trước, kiểm được lời thì trả lại cho anh sau.

Đào Dã buông tay cô ra, đáy mắt có ý cười: "Tiền tham tiền."

"Em không phải tham tiền, chi là người tôn trọng tiền tài sẽ được tiền tài ưu ái. Đây là chuyên ngành của em, cũng là thứ mà sau này em phải đối mặt." Diệp Đằng giờ giờ cái thẻ kia, cười hề hề hỏi: "Mật khẩu của anh cũng quá đơn giản đi. Mấy cái thẻ của anh đều là mật khẩu này à?"

"Muốn biết?" Đào Dã vuốt ve thứ gì đó trong túi.

"Không phải, chi là em có ý tốt nhắc nhở anh, thẻ không nên tùy tiện đưa cho người khác, mật khẩu cũng thế, trừ phi..."

"Trừ phi gì?" Đào Dã lấy một cái chìa khóa ra đưa cho cô: "Chìa khóa căn hộ mới của tôi, hiện tại tôi không ở chỗ cũ, mới dọn ra hai ngày trước, địa chỉ mới gửi cho em sau."

"Chẳng trách anh lại đột nhiên đến đây, còn mời em ăn khuya... Biết ngay là anh không có lòng tốt như vậy." Diệp Đằng bực bội nhận chìa khóa, rõ ràng là anh có chuẩn bị trước khi đến. Diệp Đằng một bên oán niệm một bên khóa cửa lại, Đào Dã đứng ở sau lưng cô.

Đèn hành lang bên trong hóng rồi, tối đen như mực. Phía sau cô chính là bậc thang, lúc xoay người xuống tầng không đứng vững, thiếu chút nữa là ngã xuống, vội vàng vịn sang bên cạnh. Một tay Đào Dã xách theo túi rác, cánh tay kia ôm lấy eo cô hơi dùng lực một chút, ôm cô thu vào trong lồng ngực của mình.

Diệp Đằng kinh ngạc ngửa đầu, nương theo một chút ánh sáng từ khe cửa nhìn anh. Anh vừa mới uống bia, hô hấp mang theo hơi bia vậy quanh người cô. Trong giây lát cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

Đào Dã buông cô ra: "Không có việc gì chứ?"

"Không sao. Trời tối quá, để em bật đèn pin lên." Diệp Đằng lấy điện thoại ra, mở đèn flash lên. Hai người một trước một sau đi đến cầu thang, từ cầu thang đi ra ngoài cuối cùng cũng tìm lại được ánh sáng.

Cô theo bản năng quay đầu lại, va vào ánh mắt của anh, đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Cũng không biết là vì mình không chút lương tâm mà lừa tiền của anh hay bởi vì sự cố lúc này.

Lúc chờ thang máy, Đào Dã đột nhiên hỏi: "Em vừa mới nói trừ phi cái gì?"

"Dạ?" Diệp Đằng nghĩ nghĩ, cuối cùng nhớ lại lời nói lúc nãy của mình. Có định lúc chuyện đưa thê này giống như là cho bạn gái. Nhưng bây giờ mà nói câu này, bầu không khí có lẽ sẽ xấu hổ hơn, nên nói lung tung có lẽ, lông mĩ cong cong nhìn anh: "Em nói là thê không cần tùy tiện cho người khác, trừ phi giống như chúng ta, là bạn bè tốt."

Thang máy kêu "tinh" một tiếng, Diệp Đằng chạy nhanh vào, không nghe thấy người đằng sau cười mà lập lại: "Bạn tốt."

Trên thực tế Đào Dã chỉ là đơn thuần tìm đến cô ăn khuya, nói cô mua đồ ăn cho cũng chỉ là nhất thời hứng khởi, chìa khóa dự phòng trên người chỉ là thuận tay đưa cho cô, không giống như Diệp Đằng nghĩ là anh có chuẩn bị mà đến. Chỉ là anh nhớ cô quá, muốn đến nhìn xem

Hai ngày trước Cố Dật Trần nói người cậu của Diệp Đằng - Diệp Thần đã ra tù, gần đây cũng không biết đang ở đâu. Anh nghe Lâm Sơ nói Diệp Đằng thường xuyên tăng ca nên nghĩ đến đây xem thử, con gái buổi tối ở một mình luôn làm người ta không yên tâm được.

Anh đưa Diệp Đằng về trường, trên đường lại gọi cho Cố Dật Trần, nói anh ấy tìm người hỏi thăm nơi ở của Diệp Thần, gần đây có tin tức gì không.

"Có tin tức em nhất định sẽ nói với anh đầu tiên, anh cứ gấp như vậy làm gì?" Cố Dật Trần ôm bạn gái ngồi trên sofa xem TV, nghe bên kia có tiếng xe đi lại: "Tối thế này anh còn ở bên ngoài à? Quả nhiên là thích con gái nhà người ta, có phải là tối nay đi ra ngoài hẹn hò không?"

"Cũng không phải." Đào Dã ngồi ở đằng sau xe taxi, tựa vào đằng sau lưng một chút, không tự giác mà cười khẽ.

"Chắc chắc chắc." Dã gà da vịt của Cố Dật Trần đều dựng đứng hết lên rồi: "Em phát hiện mỗi khi anh nhắc đến cô ấy thì cười, là thích thật à?"

"Đúng không?" Chính bản thân Đào Dã còn không cảm nhận được, chỉ khi được anh ấy nhắc nhở mới như ngộ ra.

"Đúng vậy. Bản thân anh còn không nhận ra à?" Cố Dật Trần điều chỉnh lại dáng ngồi: "Hiện tại anh đến bước nào rồi? Tho lộ hay chưa?"

"Chờ một chút." Đào Dã ăn ăn ăn đường, có thể là vừa mới uống bia lạnh xong, cảm thấy có chút không thoải mái.

"Còn chờ á? Anh, anh cũng thật tuyệt. Anh không còn là mười sáu, anh đã hai sáu rồi, xin anh hãy hiểu rõ bản thân mình vào."

Đào Dã nghe thấy bên cạnh anh ấy có tiếng cười của nữ sinh, Cố Dật Trần thúc giục cô ấy đi tắm rửa, sau đó tiếng của cô ấy biến mất.

"Anh chờ một chút, rau kim châm cũng phải lạnh. Anh Dã, anh với em làm bạn bè lâu như vậy, em nói cho anh câu xuất phát từ đáy lòng em, đời này gặp được người mình thích thật sự không dễ dàng, huống chi hoa thơm có lạ anh gặp cũng nhiều. Mặc kệ cô ấy là ai, anh cũng không thể dễ dàng mà thả chạy, rõ chưa?" Cố Dật Trần thấp giọng dặn dò.

Trong chuyện tình cảm, tựa hồ anh luôn hậu tri hậu giác, thời niên thiếu cuồng không phải là không rung động, chỉ là cảm giác lúc ấy thế nào nhỉ? Đào Dã cũng đã quên rồi. Tóm lại lúc ấy không giống với bây giờ. Hơn nữa chuyện gì anh làm cũng đều nghiêm túc, không hề nghĩ đến tùy tiện làm, mà Diệp Đằng còn nhỏ như vậy, anh thậm chí còn không có đủ dũng khí hứa hẹn tương lai với cô.

Huống chi quan hệ của hai người bọn họ, những lời thích đã không nói thì thôi chứ một khi nói chính là nước đổ khó hồi. Chuyện này đối với anh mà nói là cuộc thi chỉ có thể thắng chứ không thể thua, mà thắng chính là thắng trái tim của nha đầu kia.

"Ừ, chuyện tôi coi trọng đã bao giờ từ bỏ?" Đào Dã cười khẽ: "Chỉ là phải thận trọng hơn cho nên muốn chờ một chút."

"Thôi được, đến cả từ thận trọng cũng dùng tới! Chừng nào thì anh thận trọng vậy, em chưa thấy bao giờ." Cố Dật Trần thấy lần này anh thật sự nghiêm túc: "Cô ấy là ai thế?"

"Người nào nhỉ?" Đào Dã giả vờ suy xét vài giây, không biết xấu hổ mà nói một câu: "Người trong lòng."

Tay Cố Dật Trần run lên, điện thoại thiếu chút nữa là rơi vào mặt, cười nửa ngày: "Thôi em tin rồi, anh đừng có mất liêm sỉ như thế..."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

12 giờ đêm, Lý Nguyên Thanh nhận được điện thoại của Đào Dã, thiếu chút nữa là nghĩ rằng mình thức đêm nhiều quá đến mờ cả mắt, dụi dụi xác nhận đúng thật là tên của Đào Dã, run bần bật trả lời cuộc gọi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì?"

"Ngày mai tôi mời cậu ăn cơm"

"Cái gì?" Lúc này Lý Nguyên Thanh lại hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề: "Nửa đêm cậu không ngủ được nên gọi điện thoại chỉ để nói cái này? Anh Dã à, cậu đùa tôi đấy à?"

Đào Dã mời ăn cơm, điều này không thường xảy ra, nhất là hơn nửa đêm cố ý gọi tới, từ xưa đến nay chưa hề có loại chuyện này. Lý Nguyên Thanh bắt đầu suy đoán xem có phải anh chơi trò chơi thua hay còn có nguyên nhân khác, tóm lại là không có cái chuyện anh gọi đến đây chỉ vì muốn hẹn ăn cơm.

"Nghe nói chuyện nhà đều phải làm lễ tân gia." Đào Dã nằm ở trên sofa, cầm điều khiển trong tay nhắm chán mà chuyển kênh, không chút để ý rằng mình tự nói gần năm sáu phút đồng hồ: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày mai luôn đi."

"Tiệc tân gia?" Lúc này Lý Nguyên Thanh mới phản ứng ra là anh nói nhà mới đã tìm được, hiện tại anh đã ở căn hộ mới: "Cái này thì bắt buộc phải đi rồi, không phải đồ ngon thì tôi không ăn đâu. Mà ngày mai chúng ta đi ăn ở đâu? Có gọi thêm ai không?"

"Ở nhà tôi." Đào Dã dứt khoát tắt TV đi, phòng khách to như vậy nháy mắt trở nên yên tĩnh lại: "Kêu anh em của cậu, cả mấy bạn trẻ con nữa, đều đến đây đi."

Lý Nguyên Thanh ngồi xếp bằng ở trên giường, sáng khoái đáp ứng, cúp điện thoại rồi còn sững sờ nửa ngày: "Người này không có việc gì chứ? Đây không phải chuyện gấp thì còn gọi đến làm gì?"

Nếu là ngày thường, Đào Dã cũng có thể gửi một tin nhắn WeChat, khả năng là chỉ nhắn năm sáu từ: "Ngày mai đến nhà tôi ăn cơm."

Anh ta cầm tai nghe chơi game tiếp, trong lòng vẫn có chút buồn bực, một lúc lâu sau đột nhiên nháy ra từ "Hong Môn Yến", cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Đào Dã cúp điện thoại xong mới đi rửa mặt. Vòi hoa sen mở ra, bao phủ toàn bộ phòng tắm, hình ảnh của anh trong gương chậm rãi trở nên mơ hồ. Anh cười tự giễu. Anh thế này mà còn có suy nghĩ ấu trĩ đi ngăn chặn chuyện Diệp Đằng với Lý Nguyên Lăng hẹn hò. Đào Dã dùng ngón trỏ vẽ hai chữ lên mặt gương được bao phủ bởi hơi nước —— YT.

Diệp Đằng trăm triệu không nghĩ đến chuyện ăn nhậu chơi bởi vốn đã sắp xếp ổn thỏa thì bị hủy bỏ. Sáng ngủ dậy Lý Nguyên Lăng nói theo chân bọn họ cùng đi đến nhà Đào Dã ăn cơm, chúc mừng

anh chuyển nhà mới.

Diệp Đăng nhìn chăm chăm vào điện thoại, lại nhìn nhìn tin nhắn Đào Dã gửi cho cô, 6 giờ rưỡi sáng, cô đi làm luôn hôm nay, buổi chiều cùng đi siêu thị mua đồ ăn.

"Thật đúng là Chu Bái Bì*." Diệp Đăng ngập một cái, gửi cho anh một nhãn dán.

*Chu Bái Bì Một tên cường hào ác bá dưới ngời bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm gà tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. "bái bì" ở đây còn có nghĩa là lột da.

Lúc ấy Đào Dã đã ăn sáng, nhìn con gấu ngầy thơ chất phác "Được, ông chủ.", dếp lê trên mũi chân anh lắc lư, anh cười để điện thoại sang một bên.

Buổi sáng Diệp Đăng không có việc gì, thật vất vả mới được nghỉ ngơi thì dùng sức ngủ nướng đến đói bụng thì mới ăn một chút. Diệp Đăng đứng giờ đứng ở cổng trường chờ, hình như anh mới đổi xe, lúc anh đến Diệp Đăng còn không nhận ra. Cái xe quay đầu trong một góc hẹp trước cổng trường, không hiểu vì sao mà cô bị thu hút.

Chờ xe dừng lại, cô lập tức cười đi đến gõ cửa sổ xe. Đào Dã hạ cửa xuống, thấy cô ngó đầu vào, mẫn nhãn kinh hi: "Cái vừa nãy anh làm kiểu gì đấy? Wow, thật ngầu, em chưa bao giờ thấy ai quay đầu ở đây, toàn là đi đường vòng."

"Hôm nào đến căn cứ huấn luyện thì chỉ cho em?"

"Vẫn là dừng." Diệp Đăng ngồi vào ghế phụ, vừa thắt dây an toàn vừa cự tuyệt: "Bằng lái của em còn chưa được dùng từ khi lấy, anh là người chuyên nghiệp, khẳng định anh sẽ cảm thấy dễ dàng, còn người thường như em thì không hề ok chút nào."

"Con gái bọn em thường kẹp tóc khi đi ra khỏi cửa nhà?" Đào Dã duỗi tay từ đằng sau cô lấy ra một cái kẹp ngôi sao màu hồng phấn, tay không cẩn thận mà xẹt qua vành tai cô.

"Ra cửa vội quá, quên mất." Diệp Đăng nắm chặt cái kẹp trong lòng bàn tay, nhìn về phía trước: "Chúc mừng anh chuyển sang nhà mới."

Đào Dã nhìn sùnn mặt của cô: "Sao đột nhiên lại đứng đắn như vậy?"

"Có vẻ em hơi trịnh trọng nhỉ? Anh quay xe như lúc nãy được không?" Diệp Đăng cảm thấy ngồi trong xe cảm giác nhất định sẽ rất tốt: "Ổ chỗ này làm ra một lần nữa đi!"

"Đây là đường một chiều, không thể quay xe được." Đào Dã yên lặng đánh tay lái: "Bằng lái của em vẫn nên giữ lại, vào công viên trò chơi chơi độn xe là được."

"..."

Diệp Đăng cảm thấy mình có bằng lái rồi cũng không cần phải chạm vào xe, dùng để đẩy xe trong siêu thị mua sắm cũng không tệ. Đẩy xe mua sắm trong siêu thị cảm giác giống như là hái đào trong Bàn Đào Viên, đặc biệt là bàn đào này do Chu Bái Bì trả tiền.

Đào Dã đi theo phía sau cô, cảm thấy cô giống như thứ đồ chơi có dây cót, đẩy xe quẹo trái quẹo phải, hoàn toàn không phân biệt được đâu là đường một chiều, đâu là đường hai chiều: "Em thường xuyên đến siêu thị này à?"

"Không có, em đã đến đây đâu." Diệp Đăng ngẩng đầu nhìn biển hiệu, hóa ra đây là khu thực phẩm, nói rồi cô đi đến khu thực phẩm tươi sống.

"Vậy sao em biết ở đây có bò bít tết?"

Diệp Đăng ngẩng đầu chỉ chỉ cái bảng phía trước: "Bò vì có bảng hiệu mà, hơn nữa hàng hóa sắp xếp trong siêu thị đều có quy luật. Ví dụ như đồ ăn vặt với đồ uống thường ở gần nhau; gia vị, gạo, mì, đồ khô linh tinh đều gần đó. Trước kia em từng làm việc bán thời gian ở siêu thị."

"Khi nào?"

"Đại khái là..." Diệp Đăng cũng không nhớ rõ lắm: "Không phải mừng một thì là mừng hai, lúc ấy bố em còn sống, em sợ ông ấy một mình quá vất vả."

Hai chữ "bố em" giống như là một cái gai, Đào Dã rũ mắt, nhìn Diệp Đăng ngó vào từ kính phía trước đang nghiên cứu các loại bít tết, đột nhiên muốn tìm hiểu về người đàn ông có cùng huyết thống với cô kia.

"Em cùng với bố mình quan hệ rất tốt sao?"

"Có, rất tốt." Diệp Đăng gật đầu thật mạnh.

Đào Dã kéo xe đẩy trong tay cô qua: "Chúng ta qua bên kia xem rau dưa."

Đột nhiên nhắc tới người nhà, Diệp Đăng thấy tò mò bởi vì Đào Dã chưa từng đề cập đến người nhà của anh. Cô đuổi theo, định hỏi một câu: "Còn anh? Người ta đều nói nam sinh với bố quan hệ tương đối tốt."

"Bố tôi đã sớm không còn rồi, từ khi tôi còn nhỏ." Đào Dã nhặt củ cải, nhớ ra mình là người không biết chọn thức ăn, lại làm ra vẻ chọn không tốt lắm, mới vừa cảm lấy đã bị Diệp Đăng để xuống.

"Cái này không được."

"Cái này?" Anh tùy tay cầm một cái tròn vo.

"Cũng không được." Diệp Đăng nhìn kĩ củ cải kia: "Lớn lên quá đáng yêu, không thể ăn nó được."

Khỏe môi của người bên cạnh mang theo ý cười mà nhìn sùnn mặt nghiêm túc của cô, cũng không biết là đang nói củ cải hay là đang nói người: "Ừ."

Mua được một đồng hồ, công việc của Diệp Đăng đã tính là hoàn thành, còn lại là chờ cơm tối. Cô ngồi xe Đào Dã trở về nhà của anh, không nghĩ một ngày hôm nay đều dành thời gian ở đây.

Lúc mở cửa, điện thoại của Diệp Đăng đột nhiên rung lên. Trên tay cô đang cầm túi, nhìn nhìn trong tầm tay không có điện thoại, quên mất mình đã để điện thoại ở túi nào. Đào Dã thuận tay tiếp nhận túi đồ trong tay cô, cô cầm túi tìm mãi mới thấy được di động của mình.

"Em là người đầu tiên đến nhà mới của anh à?" Diệp Đăng một bên trả lời tin nhắn, một bên đi theo phía sau anh, không chú ý kéo túi lên, chùm chìa khóa trong túi rơi ra. Cánh cửa chống trộm đóng lại, hai người bọn họ cũng không có nghe thấy tiếng chùm chìa khóa rơi xuống đất.

"Ổ trong tủ có dếp lê."

Diệp Đăng thay dếp đi vào. Căn hộ mang phong cách song phương, thiên về phong cách châu Âu, là kiểu mà cô thích. Phòng bếp là không gian mở, rất lớn, song khi cánh cửa tủ lạnh mở ra có thể nhìn được bên trong rỗng tuếch.

"Muốn uống gì không? Tạm thời chỉ có soda với coffee đóng hộp." Đào Dã xoay mặt hỏi cô.

"Uống soda đi."

Hai người họ nói chuyện, có người ấn chuông cửa, Diệp Đằng chủ động đi ra mở cửa: "Đề em đi xem là ai."

Lý Nguyên Thanh tới trước. Anh ta ở gần đây, lại có xe. Nhưng Diệp Đằng còn chưa đi ra đến cửa thì anh ta có thể vào được, trong tay cầm chùm chìa khóa với vẻ mặt không tin được: "Cậu không thể không cẩn thận thế này chứ! Chìa khóa của cậu rơi trước cửa! May là tôi nhặt được chứ nếu là người khác sẽ rất phiền đấy biết không."

"Chìa khóa?" Đào Dã theo bản năng sờ sờ túi tiền: "Có rơi đâu."

"Thế cái này là của ai? Tôi nhặt được trước còn, còn mở được cửa nhà cậu còn gì!" Lý Nguyên Thanh vẻ mặt như thấy quỷ: "Chẳng lẽ có người có mưu đồ gây rối với cậu, trộm lăm thêm một cái chìa khóa nhà cậu?"

Diệp Đằng ở bên cạnh nhìn nhìn túi của mình đặt trên bàn, quả nhiên là không khóa. Nhưng lúc này cô mà giải thích có vẻ không tốt lắm, trong giây lát không biết nên nói gì, xấu hổ mà nhìn thoáng qua Đào Dã.

Anh xoay người lấy nước soda từ trong tủ lạnh ra đưa cho cô, nói với Lý Nguyên Thanh nhưng mắt lại nhìn cô, nói một cách mơ hồ: "Phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Sơ với Lâm Mạt đến trước so với Lý Nguyên Lăng. Diệp Đằng vừa mới dứt ra khỏi "Sự kiện chìa khóa", đi ra mở cửa cho hai anh em họ. Đào Dã thuận tay lấy chìa khóa từ trong tay Lý Nguyên Thanh: "Chắc là tôi làm rơi chìa khóa dự phòng rồi."

"Khi nào mà cậu trở nên bừa bãi như vậy?" Lý Nguyên Thanh quay đầu nhìn ba người trong khách, đuôi tay muốn lấy cà chua đã cắt trên thớt, bị Đào Dã đuôi tay tát cho một cái: "Không cho ăn linh tinh. Tôi đi ra phòng khách đây."

Lâm Mạt vừa vào nhà đã bắt đầu ngó đông ngó tây: "Nhà này trang hoàng đẹp thế, đúng phong cách tớ thích. Mà sao tự nhiên anh Dã lại chuyển nhà?"

"Có thể là tiền nhiều quá, không biết tiêu đâu cho hết." Diệp Đằng khoanh tay trước ngực thờ dãi: "Kê có tiền có niềm vui riêng, chúng ta không thể với tới được."

"Là vì về sau anh Dã muốn định cư lâu dài ở thành phố S, căn nhà cũ ở thành phố A chuẩn bị bán đi, chỉ để lại một căn để khi về còn có nơi mà ở." Lâm Sơ vừa dỗi dẹo vừa giải thích.

"Sao cái gì cậu cũng biết rõ ràng như vậy? Hai người có vẻ rất thân nha."

"Em nhớ rằng trước kia anh không có như thế này mà? Anh, gần đây thật sự không giống anh chút nào." Lâm Mạt cũng đi theo phụ họa.

Trùng hợp Lý Nguyên Thanh đến đây chào hỏi bọn họ, lần sống về quan hệ của Lâm Sơ với Đào Dã vì cái gì mà tiến bộ vượt bậc mau chóng đến hồi kết thúc. Mấy người họ đến phòng khách, Đào Dã đưa cho mỗi người một lon nước soda: "Hiệu nhau hơn chút."

"Anh Đào Dã, trong bếp có gì cần em giúp không?" Lâm Mạt ngoan ngoãn mà đi vào phòng bếp nhìn nhìn. Bộ dáng của anh mặc tạp dề đúng là không quá thường thấy. Anh mặc một cái áo T-shirt màu trắng tạo cảm giác thoải mái, không giống như bình thường.

"Không có gì, em vào phòng khách ngồi đi." Đào Dã giờ tay chặt một nhát xuống, nhanh chóng xử lý con cá trong tay.

Lâm Mạt thè lưỡi, chạy ra phòng khách bên ngoài: "Thật sự là tớ không ngờ được anh Đào Dã có thể nấu cơm!"

"Đừng nói là các cô cậu, đến cả tôi cũng không biết." Lúc Lý Nguyên Thanh biết Đào Dã là khi anh trở lại lúc sau, trước kia anh ta cũng chỉ nghe loáng thoáng tình hình của Đào Dã. Trong nhận thức của anh ta, Đào Dã là người đơn giản. Mấy chữ rửa tay nấu canh đặt cùng anh có vẻ không hài hòa. Nếu không phải hôm nay anh ta được tận mắt nhìn thấy, anh ta sẽ mãi mãi không tin được.

"Tớ đi vào phòng bếp lấy nước." Diệp Đằng nương cái cơ này nhanh như chớp chuồn vào phòng bếp, nhìn Đào Dã mở nắp nồi ra xem xét nồi canh cá, trên bàn bếp bày ra cái loại nguyên liệu nấu ăn đủ mọi màu sắc đã được cắt rửa, bày biện chỉnh tề trên đĩa, trông rất đẹp mắt.

"Có cái gì muốn em giúp không?" Diệp Đằng mở cửa tủ lạnh ra tìm soda.

"Cất chìa khóa cho cẩn thận." Đào Dã xoay người lại đưa cho cô chìa khóa mới vừa lấy được từ Lý Nguyên Thanh.

"Vâng ạ." Diệp Đằng nhét chìa khóa vào túi quần, còn cẩn thận mà vỗ vỗ mấy cái ý báo đã cất từ tế rồi, mắt ngó ngó nhìn cà chua đã cắt xong: "Em có thể ăn một miếng cà chua không?"

Đào Dã nhìn đĩa cà chua. Anh không có cắt nhiều, thuận tay lấy hai quả từ trong tủ lạnh ra, đặt dưới vòi nước rửa sạch.

"Em chỉ ăn một miếng thôi, không cần phiền thế đâu, không ăn cũng được." Diệp Đằng nhìn tư thế của anh như thể định cắt cả một đĩa cho cô.

Đào Dã cúi đầu loại bỏ cuống cà chua, nhanh chóng mà cắt thành miếng: "Đợi chút."

Diệp Đằng nhìn bàn tay đẹp đẽ của anh cầm chuôi dao, xem anh thái rau mà cũng có thể nhìn đến xuất thần: "Nếu mà anh làm blogger chuyên nấu ăn nói không chừng lại nổi."

Đào Dã cười đem cà chua đã cắt lát vào một cái bát thủy tinh trong suốt, lấy từ trong túi mua từ siêu thị ra một túi đường trắng, rải đến một nửa đột nhiên dừng lại, nhìn nhìn cái túi: "Hình như tôi lấy nhầm thành muối rồi."

"Hà?" Cách một cái bàn, Diệp Đằng ngó đầu qua, phát hiện cái túi anh đang cầm là túi đường, ngược mắt lên vừa vận bát gấp ánh mắt của anh. Hai người đột nhiên không kịp phòng ngừa mà tiến đến cùng nhau, Diệp Đằng theo bản năng lùi về phía sau một chút: "Lại gạt người."

Đào Dã rũ mắt, hơi hơi nhếch khóe miệng, đưa cái bát cà chua đã rắc đường cho cô: "Xong rồi."

"Cảm ơn." Diệp Đằng ôm cái bát xoay người ra ngoài cửa phòng bếp.

Lý Nguyên Thanh ở bên ngoài trông thấy cô từ phòng bếp mang ra một bát cà chua trộn đường, trông mắt thiếu chút nữa là rơi xuống đất: "Tự cô làm?"

Diệp Đằng gấp một miếng nếm thử, thuận tay đưa cho Lâm Mạt: "Không phải, tác phẩm của đầu bếp Đào đây."

"... " Lý Nguyên Thanh tùy tiện nhặt một miếng bỏ vào trong miệng: "Thật lạ lùng."

Lý Nguyên Lăng đến muộn nhất, nói là trên đường bị kẹt xe, đến nơi thì bát cà chua đã thấy đầy. Cái bát ở bên cạnh tay anh ta, Diệp Đằng liền đẩy cái bát qua: "Cho anh đấy."

Đào Dã nghe thấy động tĩnh thì ngó ra ngoài, vừa vặn thấy một màn này. Lý Nguyên Lăng cười khom lưng xuống ngoan ngoan ném thử một miếng, nửa nói nửa đùa: "Em làm à? Nhìn không ra em còn đang ăn như vậy."

"Món này không dùng kỹ thuật gì cao siêu, cách xa vạn dặm với cái đang kia." Đào Dã không biết ở đằng sau anh ta khi nào.

Diệp Đằng yên lặng trừng anh một cái, giơ tay chỉ vào Đào Dã: "Anh Dã mới là con người đang ấy."

"Anh Dã, em mang theo chai rượu vang đỏ, lát nữa cùng nhau uống đi, chúc mừng anh mới chuyển nhà." Lý Nguyên Thanh nuốt miếng cà chua, cười đưa cái hộp trên tay mình.

Lý do thoải mái này giống như của Diệp Đằng, Đào Dã theo bản năng nhìn cô một cái, trong lòng khó chịu một cách khó hiểu, cúi đầu nhìn chai rượu vang trong hộp, thuận tay đặt trên một ngăn tủ: "Cảm ơn. Đồ ăn hôm nay không quá thích hợp, còn có lâu, mấy người đứng là không có lộc ăn, hôm nào thích hợp tôi sẽ tự mình uống."

"Cất, thật nhỏ mọn, làm như ai cướp vậy." Lý Nguyên Thanh bắt động thanh sắc* mà dịch sang bên cạnh, bên cạnh Diệp Đằng có trống một vị trí, Lý Nguyên Lăng thuận thể ngồi xuống. Diệp Đằng lập tức đứng dậy, đem cái bát không kia đi theo Đào Dã vào phòng bếp.

**Bất động thanh sắc: tình bơ, không biến sắc.*

"Đi theo làm gì?"

"Rửa chén." Diệp Đằng yên lặng mở vòi nước ra, hướng vòi về phía bát. Hai người an phận mà mỗi người tự làm việc của mình. Lúc mà Đào Dã đi ngang qua phía sau cô, hai người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, liếc mắt ngắm sườn mặt của đối phương.

"Nghe nói gần đây em hay ở chung với tiểu Lăng?" Đào Dã lấy giả vị ở trong túi.

"Không có, chỉ là trùng hợp. Nơi anh ta thực tập cũng không xa, ngẫu nhiên gặp nhau vài lần." Diệp Đằng cũng không biết chính mình đang giải thích cái gì.

Có vẻ Đào Dã chỉ là thuận miệng hỏi, Diệp Đằng rửa sạch bát xong thì ra ngoài, chuyện này cứ đến đây mà kết thúc.

Trong bữa ăn, mọi người đều rôm rả nói chuyện, bởi vì mấy người họ sản sản tuổi nhau nên nói chuyện rất hợp. Ngoài sức tưởng tượng nhất là tựa hồ Lý Nguyên Lăng thấy hứng thú với Lâm Sơ, hai người nhất kiến như cố*. Còn Lý Nguyên Thanh đang phổ cập cho Lâm Mạt mấy kiến thức phổ biến về đua xe, nói đến nước miếng văng tứ tung.

**Nhất kiến như cố: Mới gặp mà thấy như bạn cũ.*

Diệp Đằng ngồi đối diện với Đào Dã, vui đùa vào ăn, thỉnh thoảng sẽ nói đôi ba câu.

Có thể là vị trí của cái bàn này không tốt lắm, chỗ ngồi của Diệp Đằng hơi chật, lúc cô muốn đứng dậy để múc canh thì không cẩn thận đụng phải chân bàn. Người bên cạnh có thể bị bóng, Đào Dã im lặng kéo cái bàn vào gần mình một chút, tất cả mọi người đều chú ý đến hành động này của anh.

"Tự nhiên kéo bàn vào làm gì?" Lý Nguyên Thanh dịch ghế về trước.

"Thấy đồ ăn ở xa quá." Đào Dã làm như không có việc gì duỗi tay gấp một miếng thịt trâu xào trước mặt Diệp Đằng.

Diệp Đằng múc xong canh, ngồi xuống, thấy chỗ ngồi có vẻ rộng hơn lúc trước, chân cũng không còn đụng tới chân bàn. Cô giương mắt nhìn Đào Dã, lại nghĩ có khi mình lại tự mình đa tình, cúi đầu ném một ngụm canh.

"Diệp Đằng, em ăn thử cái bánh burrito* này đi, chấm tương ăn rất ngon." Lý Nguyên Lăng rất ga-lăng mà đưa luôn nước chấm đến gần cô: "Anh Dã, tương này anh mua ở đâu vậy?"

**Hình ảnh bánh burrito:*

"Trong siêu thị. Nhưng trong bát nước chấm đầy có thịt dê băm, không ăn thịt dê thì chấm ở bát kia." Đôi mắt của Đào Dã không rời khỏi Diệp Đằng.

Cô vừa nghe hai chữ "thịt dê" quả nhiên nhũn mảy, cười đẩy bát nước chấm kia ra, chấm sang bát bên cạnh: "Tôi không ăn thịt dê, tôi chấm bát này là được."

Lý Nguyên Thanh bên cạnh còn đang nói hăng say, hoàn toàn không để ý đến không khí xấu hổ trên bàn ăn, Lâm Sơ với Lâm Mạt liếc nhau một cái, ăn ý mà làm như không biết gì, rất nhanh đã khôi phục lại bầu không khí.

Diệp Đằng thích ăn tôm, trên đĩa chỉ còn dư một con cuối cùng. Cô không chút mặt mũi mà xuống tay. Lúc người bên cạnh nói chuyện cô có lơ đãng ngắm vài lần, những động tác nhỏ này rơi hết vào trong mắt Đào Dã.

"Còn có một con tôm, còn có ai ăn không? Không ai ăn thì sẽ thuộc về tôi!" Lý Nguyên Thanh giờ đôi đũa chuẩn bị bắt lấy con mồi.

Diệp Đằng đặt đôi đũa trong tay xuống, lắc lắc đầu.

"Ha ha ha ha, cuối cùng con này... cũng thuộc về tôi!"

Đôi đũa trong tay Lý Nguyên Thanh còn chưa chạm đến con tôm thì giữa đường xuất hiện một Trình Giảo Kim. Con tôm chỉ ở dưới mí mắt của anh ta bị Đào Dã gấp lên, bỏ vào bát của Diệp Đằng.

"Không phải! Cậu làm thế này là cái ý gì?" Lý Nguyên Thanh cảm thấy hình như hôm nay Đào Dã nhắm vào anh ta.

"Cậu lớn như vậy thì phải chiều cổ người nhỏ ăn chứ, ăn nhiều như vậy không sợ bị cao huyết áp à?"

"..." Lý Nguyên Thanh ghen hòng nói không ra lời: "Vậy sao cậu không cho người khác?"

Đào Dã thông thả gấp một miếng rau: "Tôi sắp xếp theo bảng chữ cái."

Diệp Đăng bị sốc rồi, người này cũng có thể nói bậy nói bạ như vậy sao.

"Ba người kia đều bắt đầu bắt chữ L, khó lựa chọn."

Đào Dã nói xong cũng không biết mình vừa mới nói cái gì, giả vờ ăn để tránh đi. Bọn họ đột nhiên bị lý do này thuyết phục, khó có thể phản bác, bật cười.

Diệp Đăng cũng cười: "Lần đầu cảm thấy họ của mình đặc biệt như vậy."

Ăn xong bữa cơm, mọi người đều rượu đủ com no, vài người tranh nhau đi rửa bát, Đào Dã ngồi trên sofa ngoài phòng khách, còn thừa lại Lý Nguyên Thanh.

"Thật nhìn không ra cậu cũng có chút tài năng, sau này tôi có thể đến đây xin bát com không?"

Đào Dã đột nhiên đăng bài trên vòng bạn bè, chọn một bức ảnh trong điện thoại mình: "Không thể."

Vòng bạn bè của anh đã đăng được gần mười phút, cuối cùng đăng một bức ảnh chụp đồng hồ, tựa là: Kỷ niệm.

Đăng xong bài mới phát hiện vài phút trước Diệp Đăng cũng đăng ảnh lên, không có tựa.

Ảnh chụp của hai người trên vòng bạn bè vừa vặn là cùng thời gian. Diệp Đăng vừa vặn từ phòng bếp đi ra, chắc hẳn là cô còn chưa thấy vòng bạn bè của anh, thấy Đào Dã cũng nhìn cô, vẻ mặt ngây ngốc: "Nhìn gì thế? Trên mặt em có gì à?"

Đào Dã ấn tắt điện thoại, chỉ vì điều nho nhỏ ngẫu nhiên này mà trái tim đập thình thịch. Cảm giác này thật xa lạ nhưng anh không bài xích, cười trả lời cô: "Nhìn em thật đáng yêu."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Khóa huấn luyện hằng ngày diễn ra, Đào Dã lái xe từ nhà đến căn cứ huấn luyện. Mấy tay đua trẻ đều đến chào hỏi anh, anh gật gù đầu coi như đáp ứng nhưng lại không thấy Lý Nguyên Thanh đâu.

"Hình như hôm nay nhà ông chủ Lý có việc, không đến." Ông chủ Lý là biệt danh mà mọi người đặt cho Lý Nguyên Thanh. Anh ta rất chú ý ăn mặc, quần áo phụ kiện gì đó đều là hàng hiệu. Cho nên mọi người đều cảm thấy anh ta như mấy tên nhà giàu mới nổi, đùa giỡn mà gọi là ông chủ Lý.

"Mấy cậu biết chuyện gì à? Sao không nói tiếng nào đã đi?" Đào Dã biết tính của Lý Nguyên Thanh, anh ta sẽ không tự nhiên mà về nhà, nói không chừng là trong nhà có việc gấp.

"Không biết. Hôm qua em trai anh ấy có đến tìm, nhìn dáng vẻ là anh ấy cũng không biết có chuyện." Mọi người đều thấy kì quái. Lý Nguyên Thanh này vốn dĩ là cái người miệng rộng, không thể giấu mọi người chuyện gì được. Càng như thế này càng làm mọi người thấy kỳ lạ.

"Tiểu Lăng đến tìm?"

"Vâng, tên tiểu tử này càng lớn càng đẹp trai. Em còn nói đùa là giới thiệu bạn gái cho cậu ta, kết quả anh đoán thế nào? Cậu ta nói đã có người mình thích, hôm nay sẽ đi thổ lộ."

"Hôm nay? Tiểu tử này được đấy, có tiền đồ hơn các anh rồi! Ha ha ha ha."

Lý Nguyên Lăng vì Lý Nguyên Thanh nên có quan hệ rất tốt với mấy tay đua ở đây, mọi người cũng rất chiều cổ cậu ta, coi cậu ta như em trai của mình mà đối xử.

"Cậu có cho tiểu Lăng ý tưởng nào không?"

"Người em này của chúng ta còn chưa theo đuổi con gái bao giờ, nên tôi đã cho một ý tưởng không tệ. Thôi đi đi, phải huấn luyện rồi."

"Các cậu đi trước đi, tôi đi hút thuốc." Đào Dã không tự giác mà nhăn mi lại.

"Anh Dã, bọn em đi trước."

Đào Dã gạt đầu, một túi dứt túi quần, một tay khác cầm điện thoại, nhìn nhìn WeChat của Diệp Đăng. Màn hình sáng lên rồi lại tối đi, cuối cùng vẫn không có người gửi tin nhắn đến.

Kết thúc một ngày luyện tập, anh về đến nhà, tắm rửa một cái, ngồi trên sofa lướt vòng bạn bè một lượt, cũng chẳng có tin tức gì liên quan. Chai rượu vang đỏ Lý Nguyên Lăng mang đến lần trước vẫn còn để trong tủ, anh lấy chai rượu mở ra, tự rót cho mình một ly.

Bên ngoài mây rất dày lại có chút âm trầm, mấy con chim bay lượn trên không trung không mục đích, rất giống anh bây giờ.

Anh đứng trên ban công nhấp ngụm vang đỏ, nâng cổ tay nhìn thời gian. Thời gian tan tằm của Diệp Đăng là 6 giờ, nếu bây giờ đi nói không chừng còn kịp.

Diệp Đăng cũng không biết trước được Lý Nguyên Thanh sẽ thổ lộ với cô. Hứa Miêu Miêu hẹn cô sau khi tan làm sẽ đi xem phim. Cô ấy nói bạn trai mình dạo gần đây rất bận, không có thời gian cạnh cô ấy, cho nên cô ấy chỉ có thể tìm chị em tốt của mình. Diệp Đăng nhìn nhìn thời gian, còn nửa giờ nữa, cô lười nhác vron vai làm việc tiếp.

Một lát sau, Hứa Miêu Miêu gửi định vị đến WeChat, là một rạp chiếu phim ở gần công ty cô.

"Bên này có nhà hàng ăn siêu ngon, tớ gửi định vị rồi, lát nữa cậu đến đây nha."

Diệp Đăng tùy tay nhấn một cái: "Được."

Lúc tan làm, cô nhìn thời tiết bên ngoài, thuận tay mang theo ô dự phòng của công ty. Từ tòa nhà cơ quan đi ra trời cũng bắt đầu mưa, may quá nhà hàng với rạp chiếu phim cũng cách không có xa.

Nhà hàng đồ Tây yên tĩnh chật kín người, không còn chỗ ngồi nào thừa. Diệp Đăng ngẩng đầu nhìn trong đám người, rất nhanh đã thấy Hứa Miêu Miêu đang vẫy tay với cô.

"Chỗ này nhiều người nhì." Diệp Đăng thuận thế ngồi xuống: "Chắc ăn rất ngon nhì?"

"Chắc chắn rồi, cũng phải nhìn xem ai chọn nhà hàng. Chỗ này muốn ăn phải hẹn trước rất lâu, nếu không thì không có chỗ ngồi đâu." Hứa Miêu Miêu cười mở thực đơn ra đưa cho cô: "Cậu xem thử xem thích ăn gì, đồ ăn ở nhà hàng này cũng không tồi."

"Để tớ xem thử." Diệp Đăng giờ giờ thực đơn: "Dạo này cậu cũng nhàn rồi ghê."

"Không có mà. Không phải là cậu bận hơn tớ sao?" Hứa Miêu Miêu cười.

Diệp Đăng còn chưa xem xong thực đơn, đột nhiên nghe thấy có tiếng đàn violon, sau đó có một người phục vụ đẩy xe đồ ăn đi lên, trên đó còn đặt một con gấu bông ôm một cành hoa hồng. Người con trai kia cười đứng lên, từ trong túi rút ra hộp nhẫn, lúc quý một gói xuống còn kích động suýt chút nữa té ngã, mọi người xung quanh đều cười.

"Lãng mạn ghê." Về mặt Hứa Miêu Miêu hâm mộ: "Hôm nay là ngày lành tháng tốt gì vậy."

Diệp Đăng cười quay đầu lại xem thực đơn tiếp.

"Một chút cảm giác cậu cũng không có à?" Hứa Miêu Miêu kéo tay cô qua: "Tớ hỏi này, nếu bây giờ Lý Nguyên Lăng tỏ lộ với cậu, cậu có đồng ý không?"

Diệp Đăng khần trương nhìn xung quanh: "Ồ chỗ này á?"

"Không phải, tớ chỉ nói là nếu thôi."

"Không biết." Diệp Đăng không rõ ràng lắm. Đối với Lý Nguyên Lăng, cũng không phải là thích nhưng cũng không phản cảm. Tình yêu là thứ quá mức hư vô mờ mịt, thậm chí hiện tại cô còn không xác định được mình còn thích Đào Dã hay không. Giống như người trưởng thành, tình cảm cũng càng trở nên mơ hồ, không giống hồi còn nhỏ, yêu ghét rõ ràng

"Không biết?" Hứa Miêu Miêu cảm thấy hứng thú: "Coi như là có khả năng. Cậu nghĩ như vậy là được rồi, cậu không thể thất cổ mà chết trên một thân cây."

Diệp Đăng không biết, lúc này Hứa Miêu Miêu đã bắt đầu mật báo cho Lý Nguyên Lăng ở bên kia, cho anh ta sự tự tin rất lớn.

Ăn cơm xong, bên ngoài mưa rất lớn, bầu trời cũng biến thành màu đen.

Hai người bung ô nhanh chóng đi đến rạp chiếu phim, kiểm tra vé xong rồi vào chỗ ngồi. Ngồi được một lát Diệp Đăng cảm thấy có chỗ không thích hợp: "Chúng ta đi nhầm rồi đúng không? Tại sao quảng cáo chiếu xong rồi mà không có ai đi vào?"

"Có thể là phim này ít người xem." Hứa Miêu Miêu nhìn xung quanh cho có lệ.

"Không thể nào. Bộ phim này được đánh giá là có thể "đánh sập" phòng vé, lúc này phải chật ních người mới phải." Diệp Đăng không tin mà lên mạng tìm kiếm thông tin vé, thấy những xuất chiếu sau đều kín chỗ lại càng thấy kì lạ.

"Haizz, cậu đừng vội, sắp bắt đầu rồi." Hứa Miêu Miêu lôi kéo cô chỉ chỉ màn hình lớn.

Trên màn hình, quảng cáo đã chiếu xong, bắt đầu đếm ngược, đếm ngược xong thì màn hình lại tối đen, sau đó phát một đoạn nhạc, là tiếng đàn piano lãng mạn vang lên, Lý Nguyên Lăng từ bên ngoài đi vào.

Diệp Đăng nháy mắt đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn Hứa Miêu Miêu ngồi bên cạnh.

"Tớ đi ra ngoài, các cậu tự lo chuyện của mình đi." Hứa Miêu Miêu đã hoàn thành nhiệm vụ, thoát thân thành công, nhanh như chớp chạy đi. Nhưng lúc ra ngoài cô ấy lại không đóng kín cửa, để lại một khe hở.

Cô ấy chuẩn bị rời đi lại quay đầu nhìn lên, bị bạn trai của mình mạnh mẽ lôi đi: "Chuyện chúng ta có thể giúp cũng giúp rồi, chuyện tình cảm cũng không thể miễn cưỡng, giao lại cho họ giải quyết đi."

Hứa Miêu Miêu không tình nguyện mà rời đi.

Một mình Diệp Đăng ngồi trong rạp chiếu phim trống rỗng, có chút khần trương.

"Đây là có ý gì?"

"Đoạn này do chính anh đàn. Vì để tặng cho em, đương nhiên anh cũng rất muốn đàn trước mặt em. Về sau, nếu có dịp, em có thể cho anh cơ hội này không?" Lý Nguyên Thanh ngồi xuống bên cạnh cô: "Bây giờ em không cần trả lời anh luôn, anh còn chuẩn bị một video ngắn, chúng ta cùng nhau xem đã."

Video là các cảnh thô lộ trên phim được anh ta tập hợp, mỗi người đều dùng một cách biểu đạt tình cảm của mình khác nhau.

Cuối cùng là quay chính anh ta, người con trai này lớn rồi mà còn thấy xấu hổ trước ống kính, cười ôn nhu: "Từ trước đến nay, anh luôn cảm thấy thích một người là việc rất khó nhưng đến khi gặp được em, trong nháy mắt anh thấy hoá ra lại đơn giản như vậy. Diệp Đăng, em có thể cho chúng ta một cơ hội không?"

Màn hình lóe lóe, Diệp Đăng quay đầu nhìn Lý Nguyên Lăng.

"Nếu em cần thời gian, em cứ nói, anh nguyên ý chờ."

Đầu óc của Diệp Đăng loạn hết cả lên. Bầu không khí này thật tốt, Lý Nguyên Lăng thật tốt, hết thảy đều tốt, muốn tìm lấy một cái cớ cũng không có.

Bọn họ đều không chú ý đến, ngoài cửa truyền đến tiếng động, một nhân viên đi vào cùng với một người đàn ông đã ướt sũng cả người: "Tiền sinh, phiền ngài phối hợp một chút, ngài phải mua vé trước mới có thể đi vào."

Đào Dã giờ tay báo cô ta đứng nói nữa: "Xin lỗi, tôi đi ngay đây."

Bên ngoài mưa rơi xuống càng lớn, anh cứ như vậy mà đi vào màn mưa.

"Bên trong có phải bạn gái của anh ấy không nh?" Cô gái kiểm phiếu nói chuyện phiếm với người bên cạnh: "Nhìn như là bắt gian, kích thích như vậy sao?"

"Không thể nào, tôi nhìn thấy hai người kia có vẻ rất đáng đối, có thể là bạn gái cũ chăng?"

"Ông trời ơi, ghen tí với em gái này ghê, tiền nhiệm hay đương nhiệm đều đẹp trai như vậy." Cô gái kia tò mò: "Cô thấy vị soái ca vừa mới đi có quen mắt không? Quá mức đẹp trai, cả người bị mưa xối còn đẹp trai như vậy. Tôi chết mất, có bạn trai như vậy còn chia tay... Người như vậy sẽ là hạn mà chết hoặc là chết đuối..."

"Tôi cũng thấy thế, người vừa rồi thật đẹp trai, là tôi thì tôi sẽ chọn anh ấy."

"Tôi thích người bên trong hơn."

"Hai người nghĩ một lát không được à? Mà đang nói chuyện gì đấy?" Nam sinh bên cạnh cười xen vào, cuối cùng bị hai cô gái ấy đánh cho một trận.

Lúc Diệp Đăng đi ra bọn họ lập tức dừng việc đùa giỡn lại, nhìn cô rời khỏi rạp chiếu phim, lại quay đầu nhìn phía sau, Lý Nguyên Lăng không có đi ra cùng, mấy người trao nhau một ánh mắt, thật là đau lòng.

Diệp Đăng gọi xe về trường học. Dọc đường về trong đầu cô vẫn lộn xộn. Nếu không phải lần này Lý Nguyên Lăng thổ lộ, có khi cô còn không ý thức được lòng mình chưa bao giờ thay đổi. Cho nên khi nói chuyện với Hứa Miêu Miêu cô chỉ nói vậy thôi còn khi thật sự đối mặt với việc Lý Nguyên Lăng thổ lộ, cô không một giây do dự đã nói ra "thật xin lỗi".

Thậm chí bây giờ cô còn có chút nhớ Đào Dã.

Điện thoại lóe sáng, cô mở ra, là Đào Dã nhắn cho cô. Anh nói muốn đi đến một nơi khác, không cần phải đến nhà anh nữa.

Vốn dĩ cô muốn nói gì đó, muốn nói mình với Lý Nguyên Lăng như thế nào nhưng chắc anh sẽ không quan tâm đâu. Cuối cùng cô chỉ gửi một câu: "Được, chúc anh thuận buồm xuôi gió."

Sau khi dầm mưa, Đào Dã bị sốt. Thực ra thể chất của anh không kém như vậy, chỉ là khi về không tắm nước ấm ngay mà nằm trên sofa một lúc lâu. Anh cất điện thoại đi, nằm ngáy ngốc ở trong nhà. Từ trong ra ngoài đều khó chịu nhưng không thể nhúc nhích được, phảng phất trở lại mấy năm trước đây, về thời điểm mà anh khó khăn nhất.

Anh trách chính mình đã đánh mất cô.

Cuối tuần không cần đi đến nhà Đào Dã, Diệp Đăng đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Sức mạnh của thói quen quá lớn lại thêm Lý Nguyên Lăng đã đảo lộn tâm tư của cô.

Cô gọi điện tìm Lâm Sơ, Lâm Mạt kết quả vào thời điểm mấu chốt một người cũng không thấy đâu.

Cô phiền muộn mà ở trong phòng ngủ người cả một ngày. Ngày hôm sau cũng không ngủ được nữa, sờ sờ chìa khóa nhà Đào Dã.

"Anh ấy không ở nhà, mình có thể trộm đến ngắm một lúc được không?"

Diệp Đăng từ trên giường bật dậy, lại cảm thấy như vậy hình như không tốt lắm, sau đó cô lần hai vòng trên giường, tìm cho mình một lý do tuyệt nĩ: "Cuối tuần bận quá cho nên mua trước đồ cho anh."

Cô gửi tin nhắn WeChat trung cầu ý kiến của anh nhưng anh không trả lời.

"Tôi đi đây."

Diệp Đăng cũng không biết là thương lượng với anh hay là thương lượng với chính mình nữa. Cô thay quần áo, tóc tùy ý buộc lên đi đến siêu thị mua đồ, sau đó đổi xe đi đến nhà Đào Dã.

Cô hoàn toàn không biết được nhà anh còn có người, vừa vào cửa đã thấy quần áo rơi vút lình lình, còn chửi thề một câu: "Đồ đạc không thu dọn cẩn thận đã đi rồi."

Vừa mới vào đại sảnh thấy trên sofa có người nằm đắp chăn đưa lưng về phía cô, cô hoảng sợ, cúi ở trên tay rơi xuống mặt đất: "Anh là ai? Sao anh lại vào nhà của Đào Dã?"

Đào Dã mơ mơ màng màng ngủ đến trời đen kịt, lười biếng chuyển mình, thấy Diệp Đăng lại nghĩ mình sốt đến mơ hồ, không lên tiếng.

"Sao anh lại ở nhà?" Lúc này Diệp Đăng mới thấy rõ là anh, đi qua cúi đầu nhìn anh, lại thấy anh có điểm không thích hợp: "Anh bị bệnh?"

Đào Dã vẫn không nói lời nào.

"Nói chuyện đi." Diệp Đăng nhìn bộ dáng này của anh có điểm hoảng, không biết anh xảy ra chuyện gì: "Anh làm sao vậy?"

Cổ tay cô bị anh dùng sức bắt lấy, mạnh mẽ kéo vào trong lồng ngực. Mặt cô dán vào người anh, cảm thấy người anh nóng bừng, cô gầy gù muốn đứng lên: "Anh sốt rồi, uống thuốc chưa?"

"Không phải là nói em đừng tới à?" Xúc cảm chân thật khiến anh ý thức được đây không phải là ảo giác, làn da của cô lạnh lạnh, mềm mại, làm người ta tuyến tiết không muốn rời đi.

"Em gửi tin nhắn WeChat cho anh rồi, anh không nhận được à?"

"Không muốn xem."

"Anh làm sao vậy? Anh buông em ra trước đi." Diệp Đăng cảm thấy cổ tay bị anh nắm đến phát đau, lại dựa gần như vậy, hơn nữa người anh quá nóng.

Đào Dã chống cằm xuống xương bả vai cô, nhắm mắt: "Cũng không muốn."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Anh bị sốt, người không có sức lực mà cô cũng không tránh thoát được, mơ hồ ngửi được trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt. Diệp Đăng thuận thế nhìn gạt tàn thuốc trên bàn trà, dưới đáy phủ kín một tầng khói bụi, mấy cây tàn thuốc còn rơi rụng ra ngoài. Bình thường anh không phải người như vậy, có vẻ trạng thái của anh không ổn lắm.

Diệp Đăng nhớ mình khi còn nhỏ bị bệnh cũng giống như anh bây giờ, mỗi lần bố muốn đi ra ngoài công tác vào thời điểm này thì quán lấy muốn ôm một cái. Một mình ở nhà rất khó chịu, đặc biệt là lúc bị bệnh, đó cũng là thời khắc hiểm thấy mà cô làm nũng. Cô cúi đầu nhìn Đào Dã mơ mơ màng màng lại nhắm mắt lại, cũng không so đo với anh nữa.

Tay anh thả lỏng một chút, Diệp Đăng rút tay ra, thuận tay sờ trán anh: "Có thể rần trớn gà rồi."

Diệp Đăng nghĩ chắc đồ đạc của anh chưa dọn hết đến đây, trong nhà hẳn là cũng không có thuốc cho nên cô chỉ có thể đi vào nhà vệ sinh thấm ướt một cái khăn lông, đắp trên trán anh, còn mình thì xuống tiệm thuốc dưới tầng mua thuốc hạ sốt.

Đào Dã nghe thấy tiếng cửa đóng lại, nỗ lực mở to mắt, phát hiện người bên cạnh mình đã biến mất, cho rằng vừa nãy chính là ảo giác, lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Diệp Đăng rất nhanh định vị tiệm thuốc gần đây, gọi xe đến, lúc chờ xe thì nhanh nhanh chóng chóng gọi cho Cố Dật Trần.

"Anh Dật Trần, dạo gần đây Đào Dã xảy ra chuyện gì à?"

Cố Dật Trần nghe cô thỉnh linh gọi điện thoại đến bỗng nhiên sùng sốt: "Làm sao vậy?"

"Anh ấy một mình phát sốt ở nhà, cả người suy sút. Em cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nên mới gọi điện hỏi anh." Diệp Đăng vẫy vẫy tay với xe mới vừa gọi: "Bây giờ em đang đi mua thuốc cho anh ấy, cảm giác anh ấy sốt rất nghiêm trọng."

Diệp Đăng cúi tay mở cửa xe taxi ra, ngồi xuống, nghe thấy bên kia do dự trong chốc lát, truyền đến giọng vẫn còn mộng lung: "Chắc là không phải vì... cái kia đi?"

"Vì cái gì?"

"Cần đây anh ấy thích một cô gái." Cố Dật Trần liên hệ mấy chuyện gần đây, trong sinh hoạt của Đào Dã cũng không có gì có thể làm cho anh ấy suy sút như vậy: "Em không nghe nói?"

Diệp Đăng nhấp máy môi, trong lòng lộp bộp, một loại cảm xúc khó có thể miêu tả tràn ngập trong lòng cô: "Không có."

"Không phải là thất tình chứ? Hay là theo đuổi không thành công?" Cố Dật Trần suy đoán: "Khả năng chính là nguyên nhân này, gần đây anh ấy cũng chả có gì bất thường cả. Phần em chăm sóc anh ấy, đứng nhìn người này bình thường chỉ tầm lấy 258 vạn, thật ra rất miễn cảm, hơn nữa anh ấy chưa có yêu ai bao giờ cho nên em nhớ an ủi anh ấy. Mấy ngày anh anh cũng không rảnh, mấy ngày nữa anh sẽ đến đây xem thử."

Diệp Đăng nghe anh ấy nói mà trong đầu ong một tiếng. Vốn dĩ cho rằng sẽ không có gì khiến cô dao động nhưng khi nghe Đào Dã thích người khác, thật sự rất khó chịu. Cô vội vàng cúp máy.

Cô gái mà Đào Dã thích trông như thế nào? Cho nên vừa này anh nhận sai người nên mới có thể ôm cô như vậy sao?

Đột nhiên Diệp Đăng thấy mình là đồ ngốc, cô cười xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe. Từ tiệm thuốc về, có lẽ là khăn ướt trên trán Đào Dã cũng có tác dụng, anh có vẻ tốt hơn vừa mới này.

"Uống thuốc đi." Nhà anh không có nước, Diệp Đăng cầm ly nước khoáng đến, trong lòng bàn tay cầm thêm hai viên thuốc hạ sốt.

"Người vừa mới đến là em?" Giọng nói của Đào Dã hơi khàn, anh bắt đầu hoài nghi lúc này là ảo giác hay là nằm mơ.

"Anh hy vọng là ai?" Diệp Đăng cảm thấy tức giận không chút lý do nhưng lại nhìn bộ dáng ốm yếu của anh cô lại không mặc kệ được: "Không phải là thất tình sao? Không đến mức muốn chết đi sống lại chứ?"

Đào Dã lấy viên thuốc trong lòng bàn tay cô uống luôn, ngồi dậy, tiện tay lấy cái khăn lông trên trán xuống, cầm chai nước suối lên, ánh mắt không nhìn cô lấy một lần: "Hóa ra em đã biết?"

"Vừa mới biết." Diệp Đăng thuận thế ngồi ở bên cạnh anh. Tuy rằng trong lòng một trăm phần buồn bã nhưng nhìn anh khổ sở lại thấy mình còn đau lòng hơn cả anh: "Anh sẽ tìm được người tốt hơn."

Đây là phát thẻ người tốt sao?

Đào Dã bắt đầu dĩ mà cười cười, không nghĩ mình mà cũng có người được người ta phát thẻ người tốt: "Cho nên bây giờ em đến để an ủi tôi còn tò thêm về đồng tình?"

Diệp Đăng nghe thấy lời này ngồi không yên. Cô có ý tốt đến chăm sóc anh, thế mà anh làm bộ dáng không cần cô an ủi. Cô nhìn anh uống thuốc xong, từ sofa đứng bật dậy: "Có phải anh thấy em nhàm chán nên mới đến đây đúng không? Nếu anh không muốn nhìn em thì cứ nói thẳng, anh đi tìm người mà anh muốn gặp đi."

Đào Dã nghe lời này của cô có điểm kì lạ, nhìn bộ dáng tức giận của cô lại kì lạ hơn nữa, nâng nâng mí mắt, lưỡi biếng hỏi: "Tôi muốn nhìn thấy ai?"

Quả thực Diệp Đăng bị anh làm cho tức chết: "Em nghe anh Dật Trần nói hết rồi, anh không cần phải gạt em. Không phải là anh thích người ta nhưng người lại không thích anh à? Anh đường đường là một đại nam nhân mà vì chuyện này liền biến mình thành bộ dáng này, không cảm thấy mất mặt à? Lại còn tức giận với bạn tốt đến chăm sóc anh! Hiện tại em thấy anh thật sự rất kỳ quái!"

Đào Dã nhìn cô đứng ở kia hồ ngôn loạn ngữ*, đột nhiên nhìn không được bật cười: "Cố Dật Trần nói em như vậy?"

* Hồ ngôn loạn ngữ [胡言乱语]: Đây là thành ngữ theo cấu trúc tách từ. "Ngôn" [言] ghép với "ngữ" [语] thành "ngôn ngữ" [言语]. "Hồ" [胡] ghép với "loạn" [乱] thành "hồ loạn" [胡乱], tức "lung tung; qua loa; qua quýt; tùy tiện; làm càn; làm bậy". Cả câu có thể hiểu là "nói bậy; nói xằng; nói xằng xiên; nói xảm; nói nhảm; lời nói bậy; lời nói nhảm". (Dựa the QuickTranslator)

Diệp Đăng làm bộ dáng "Tôi biết hết rồi, anh không phải giả vờ lạnh lùng".

Đào Dã chậm rãi dựa vào sofa: "Cậu ta nói cũng đúng, còn em? Không đi hẹn hò với bạn trai lại đến đây quan tâm... người bạn thất tình này?"

"Bạn trai em nhảy từ đâu ra?" Đoạn đối thoại này càng ngày càng đi theo hướng quý dị, Diệp Đăng bắt đầu hoài nghi có phải đầu óc của anh bị cháy hòng rồi hay không.

"Không phải là em..." Đào Dã định nói mình thấy ở rạp chiếu phim, Lý Nguyên Lăng lôi kéo cổ tay cô: "Tôi nghe nói có người thổ lộ với em."

"..." Diệp Đăng khó có thể lý giải lời đồn đại này sao lại lưu truyền nhanh như vậy, chẳng lẽ Lý Nguyên Lăng này không nhận được lời đồng ý của mình có muốn đi khoe khoang: "Tình yêu là việc của hai người."

Mắt Đào Dã đột nhiên sáng ngời, phảng phất thấy mình như tên ngốc, thổ lộ cũng không nhất định là được đáp ứng. Tâm trạng của anh đột nhiên vui vẻ lên, hầu kết lên xuống không tự nhiên, anh rũ mắt, trong lòng lại không nói nên lời yên lòng: "Em... không đáp ứng?"

"Ừ." Diệp Đăng cũng không biết làm sao, cảm giác ánh mắt anh nhìn mình hơi khác lạ, quá mức... nóng bỏng.

Anh thế mà có chút khản trương, khản trương đến mức căng thẳng nhưng anh không thể lại đội.

"Thuốc em đặt ở đây, nếu anh không muốn nhìn em thì em đi trước, nhớ tự mình uống thuốc." Diệp Đăng nhìn thoáng qua cái túi đặt trong phòng bếp: "Đúng rồi, em có mua đồ cho anh. Khả năng tuần tới em sẽ bận, em sẽ đến sau, có chuyện gì thì liên hệ qua WeChat cho em"

"Từ từ." Đào Dã nắm lấy cổ tay cô: "Không phải là tôi không muốn gặp em, ý tôi là... em có thể ở lại hay không?"

Anh không biết phải làm thế nào để nói với cô, tâm trí anh cũng xáo trộn. Sốt làm cho cả người anh choáng váng, chóng mặt như đầu, có khi còn cần một chút thời gian.

Trong ánh mắt Diệp Đăng lộ ra tia kinh ngạc, cô nghiêng mặt nói: "Nếu anh không phải là bệnh nhân thì em đã động thủ rồi. Anh có biết bộ dáng này của anh gọi là gì không? Anh coi mình là điều hòa trung tâm à? Buồng em ra?"

Cô tránh thoát được, đi về hướng cửa. Đào Dã thất bại mà sờ sờ cái trán của mình, đứng dậy đuổi theo cô.

Diệp Đăng bị anh kéo trở về, chống tay lên vách tường, nhìn anh có vẻ sốt ruột. Anh là loại người cái gì cũng thành thạo, loại cảm xúc nôn nóng này khó có thể xuất hiện trên mặt anh.

"Anh làm gì? Muốn động thủ à?"

Trong giọng Đào Dã lộ ra điểm bất đắc dĩ, muốn hung hăng ôm cô vào trong lòng nhưng lại không muốn làm cô bị thương. Cuối cùng anh hạ thấp giọng xuống, kiên nhẫn giải thích: "Sao em lại dễ dàng tin lời người khác nói? Anh nói cho em nghe, không cần tức giận, Cố Dật Trần không nói cho em, bây giờ tôi nói cho em. Người anh thích không phải người khác, mà là em, người anh muốn gặp cũng không phải là người khác mà chính là em"

Vốn dĩ Diệp Đăng muốn tránh thoát khỏi lòng anh, đột nhiên cứng đờ tại chỗ. Phản ứng đầu tiên là không tin, hoặc là anh lại lừa người, cô cười: "Em không còn trẻ con nữa, đừng lôi chuyện này ra nói đùa."

"Thế em muốn anh nói thế nào em mới tin?" Sức kiên nhẫn của anh sắp dùng hết, hiện tại anh đã ôn nhu gấp một trăm lần so với trước kia.

"Anh nói là em, em đây lại không muốn thế thì sao? Sao anh lại trở nên như thế này?" Diệp Đăng nhìn anh một cái. Logic này không thể thông nổi. Cô không phải là cô gái ngốc nghếch, sẽ không bị lừa bởi một hai câu nói.

Đào Dã gục đầu xuống cười, vẻ mặt như không còn biện pháp gì lại có chút ngượng ngùng mà giữ gìn một chút lòng tự trọng của thằng đàn ông: "Ngày đó ở rạp chiếu phim anh cũng đi, lúc đi không bung ô, trở về cứ như vậy!"

Trên thực tế còn nhiều hơn. Sau khi anh về nằm trên sofa cả người rét run, không biết qua bao lâu, anh cũng không ngủ, hút mấy điếu thuốc, tắm rửa một cái nhưng vẫn không ngủ được, trong đầu toàn nghĩ về cô.

"...." Biết được chân tướng, Diệp Đăng không nhịn được, cười xì một tiếng. Loại chuyện thâm tình đến mức này không hề phù hợp với người trước mặt. Nghĩ vậy hóa ra mọi chuyện đều là vì chính mình, trong lòng cô như là được rót đường, nói không rõ cảm giác này.

Hai người bọn họ nhìn thoáng qua lẫn nhau, lúc ánh mắt chạm nhau lại xấu hổ mà ngoảnh ra chỗ khác. Đào Dã buông tay cô ra, tay không được tự nhiên mà đút vào túi, cúi đầu lại ngẩng đầu, hai người đối diện nhau không nhìn được mà bật cười vui vẻ.

"Anh còn là điều hòa trung tâm không?"

"Còn." Diệp Đăng đẩy anh ra, sợ sự vui mừng của mình lộ rõ trên nét mặt. Cô không còn là loại nói hai câu lời hay liền ngoan ngoãn như trong quá khứ nữa. Diệp Đăng banh mặt đi vào phòng khách.

Đào Dã hoàn toàn không để ý thói quen khẩu thị tâm phi* của cô, nhàn nhã mà bước chân đuổi kịp cô, nghiêng đầu, ở bên tai cô mang theo ý cười không đúng đắn hỏi: "Vậy em có nghĩ đến việc làm điều khiến từ xa không?"

Diệp Đăng cắn môi, gương mặt đỏ ửng lên, có khi nào người này sẽ...

Cô xụ mặt, kiên định lắc đầu: "Không... muốn."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Nói đến cùng Diệp Đăng vẫn không đành lòng ném bệnh nhân ở lại. Nhìn anh thế này có vẻ như chưa ăn bất cứ thứ gì.

Diệp Đăng quyết định đi nấu cho anh chút cháo, bị sốt cũng không thể ăn gì đó quá dầu mỡ, hơn nữa cô cũng nấu ăn không giỏi. Lần trước đến làm đồ ăn cho ăn, cuối cùng vẫn là chính anh tự lực cánh sinh. Diệp Đăng cảm thấy hẳn là mình còn có thể nấu cháo.

"Em đi nấu cháo, anh về phòng nằm đi, đừng có hồ ngon loạn ngữ."

Đào Dã bất đắc dĩ liếm liếm đôi môi khô khốc, biết bộ dáng này của mình mà đột nhiên tỏ lộ thì rất khó để cô có thể tiếp nhận nhưng cô còn ở đây là tốt rồi, còn có cơ hội.

Anh choáng váng, có thể là do uống thuốc hạ sốt, cả người đến mí mắt cũng không nhấc lên được đành phải về phòng nằm.

Diệp Đăng đi tới phòng bếp, che lại trái tim đang kinh hoàng, đột nhiên hậu tri hậu giác mà thấy khẩn trương. Cô lấy điện thoại ra muốn gọi cho Lâm Mạt nghỉ ngơi lại vẫn là gửi tin nhắn WeChat.

Người thực vật: A a a a, cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được chuyện gì vừa mới xảy ra đâu?

Lâm Mạt về mặt mừng bức* mà nhìn tin nhắn của cô. Diệp Đăng là người rất bình tĩnh, trừ phi là nhìn không được: "Cái gì?"

*Về mặt mừng bức (一脸懵逼): Vốn từ mừng bức là lời nói ở phía ĐB Trung Quốc, ý là trạng thái bị chuyện gì đó giật sấm (kinh ngạc, chấn động, đứng hình, chết lặng, bốc khói lòi) "ngoài khét trong sống". Và về mặt mừng bức có thể hiểu là, sau khi bị "sét đánh" bởi một chuyện nào đó hoặc ai đó, khuôn mặt xuất hiện biểu cảm tròn mắt hốc mồm.

Cách dùng: – Khi bạn khó lý giải về một người hoặc một chuyện, một sự cố nào đó.

– Khi bạn ngẩn tò te, cạn lời, chết đứng or chết lặng với 1 ai hay chuyện nào đó.

Người thực vật: Đào Dã nói anh ấy thích tớ!

Người thực vật: Cậu nói xem có phải anh ấy chơi tớ không?

Người thực vật: Sao anh ấy lại thích tớ được chứ?

Lâm Mạt nhìn cô bùm bùm nhấn đến một đồng hồ không, cũng bị ngốc theo: "Anh ấy tỏ lộ!!"

Người thực vật: Anh ấy nói anh ấy thích tớ, còn vì tớ mà đề bản thân bị bệnh. Cậu biết không? Chính hai ngày trước...

Diệp Đăng còn chưa gỡ xong tin nhắn, đột nhiên nghe thấy tiếng động của dép lê, Đào Dã xuất hiện ở trong phòng bếp. Anh khát nước, muốn ra lấy nước thì thấy mặt Diệp Đăng hồng hồng đứng bếp, nôi đặt trước mặt cô, vẫn trống rỗng.

Mặt Diệp Đăng vô cảm mà tắt điện thoại nhét vào túi quần, sau đó làm bộ tìm tìm đồ.

"Em tìm cái kia à?" Đào Dã uống miếng nước, chỉ chỉ bao gạo bên chân cô.

"À đúng rồi, lúc này em không chú ý." Cô ngồi xồm xuống, dùng cốc đựng gạo đổ vào nôi. Đào Dã cũng đi theo ngồi xuống, mặt đối mặt với cô. Diệp Đăng giương mắt nhìn anh nở nụ cười không mấy tốt đẹp: "Làm sao vậy?"

"Có phải em làm chuyện xấu gì đúng không?"

Diệp Đăng cúi đầu múc gạo, đầu tóc bên tai xõa xuống: "Không có."

Đào Dã giơ tay giúp cô vén tóc lên, nhẹ nhàng đứng dậy, làm như không có chuyện gì phát sinh, đi về phòng ngủ.

Diệp Đăng ở trong phòng bếp canh nồi cháo, dựa theo công thức trên mạng mà cho nước, sau đó để ý thời gian, sau đó thảo luận tiếp với Lâm Mạt vẫn đề lúc này. Kết quả, Lâm Mạt lặp lại lời cảnh

báo cô: Vẫn là phải cẩn thận, với cô hay là với Đào Dã, cho dù là anh ấy thật sự thích cô hay là hứng thú nhất thời, chuyện tình cảm mà, không nói trước được.

"Huống chi cậu vừa mới chuẩn bị thu hồi lại tình cảm thì bị anh ấy dễ dàng đảo loạn như vậy, thật là người khác bức mình. Với cả cũng nên để anh ấy nỗ lực, không thể không có tiền đồ như vậy được, vậy tay thì đến, xua tay thì đi, biết chưa?"

Dựa vào tính cách của cô, thích chính là thích, cái gì cũng mặc kệ, tạm thời nghe Lâm Mạt vậy.

Cô suy nghĩ miên man, không để ý thời gian, ngửi được mùi là lạ, xoay đầu lại mới phát hiện hình như cháo cháy mất rồi.

Cô chạy nhanh đến tắt lửa, nhìn nhìn đáy nồi, có lẽ là nhiều gạo mà ít nước, đáy nồi dính dính là có một chút mùi khét...

Diệp Đằng nhìn chăm chăm nồi cháo không biết phải làm sao bây giờ, định đổ đi nhưng thấy thế thì lãng phí quá, nhưng mà đưa cái này cho người bệnh ăn thì không tốt lắm.

Không biết Đào Dã đi vào lúc nào, anh vừa mới thay quần áo đi từ phòng ra, người thấy trong phòng tràn ngập mùi khét, vào phòng bếp đúng lúc thấy Diệp Đằng nhìn cái nồi kia đến phát sầu.

Diệp Đằng thấy anh đi vào, ngại ngùng mà ngẩng đầu: "Có hơi cháy..."

"Có nóng không?" Đào Dã nhìn cô đang cầm cái nồi: "Em đặt cái nồi xuống trước đi."

Diệp Đằng đặt nồi lên trên bàn, nhìn anh lấy ra một cái bát con, tìm cái thìa múc nửa bát, cẩn thận mà ăn thử một miếng.

"Cái này bị cháy rồi, anh đừng có ăn!" Diệp Đằng nhìn về mặt của anh, có vẻ cũng không khó ăn nhưng nó bị cháy rồi, cô kéo cái bát trước mặt anh qua: "Thật sự là không thể ăn, anh đừng ăn nữa."

Đào Dã chậm rãi rì rì múc thêm một muỗng cháo trước mặt cô: "Vẫn còn khá tốt."

Cuối cùng, vẫn là người bệnh nhân cùng với cô nấu ra hai bát mì xào thật thơm ngào ngạt. Hai người ôm bát ngồi trên bàn ăn. Cảm thấy bầu không khí có vẻ kì lạ, Diệp Đằng đề nghị đi ra phòng khách xem TV, hai người lại chuyển dời đến phòng khách.

Diệp Đằng thông thả ung dung mà ăn mì, nhả nhặn hơn rất nhiều so với bình thường, thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh một cái. TV chiếu cái gì, cả hai người ai cũng không biết.

Ăn xong, Diệp Đằng chủ động ôm đồm việc rửa bát, Đào Dã đi theo. Hai người yên lặng ở phòng bếp rửa bát, tiếng nước chảy cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

"Lát nữa em cũng nên đi về, ngày mai còn phải đi làm."

"Mai anh lát xe đưa em đi được không?" Đào Dã đặt một cái khăn sạch cho cô lau tay.

"Không cần, anh cứ an tâm dưỡng bệnh đi, em đi tàu điện ngầm là được rồi, anh từ nơi này đến đó cũng khá phiền."

"Còn một biện pháp không phiền." Về mặt Đào Dã nghiêm túc nhìn cô: "Em ở lại nhà anh."

"Em... Em ở lại nhà anh để làm gì?" Chuyện này cũng quá nhanh rồi, bọn họ chưa đến giai đoạn đấy đâu.

Đào Dã bắt đầu nghiêm trang mà trình bày lý do: "Bây giờ anh đang còn sốt cao, nhờ may buổi tối tệ xui, không có người giúp anh gọi xe cứu thương, rất có khả năng là xuất hiện biến chứng, thậm chí là có thể mất mạng."

"..." Diệp Đằng xem như là tin một phần lời anh: "Rõ ràng anh đã tốt hơn rồi mà."

"Không có." Đào Dã dứt khoát không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, lời kéo tay cô, khom lưng đặt tay cô lên trán mình: "Em sờ thử mà xem."

Diệp Đằng ngại ngùng tránh tay ra, nhưng mà anh cũng vì cô nên mới bị bệnh: "Được rồi, em sẽ ở đây một đêm."

Đào Dã cúi đầu thấy cô cọ cọ mũi chân, bật cười: "Ngày mai nhất định anh sẽ khỏe lại."

Lần thứ hai ở chung một phòng với anh qua đêm. Phòng nhà anh rất lớn, đồ đạc cũng chưa mua hết, chỉ mới sửa sang từ tế lại một phòng. Diệp Đằng tắm rửa xong, người mặc áo thun với quần đùi của anh đi ra, lưng quần quá lớn, cô phải dùng dây buộc lại, nhìn giống như trẻ con mặc trộm quần áo của người lớn.

Đào Dã ôm quần áo đi ngang qua cô, tiện tay xoa xoa đầu cô: "Mấy sậy ở đầu giường, đi sấy tóc đi. Anh một lát là xong."

Lời này nghe như thế nào cũng thấy có điểm kì lạ...

Diệp Đằng đứng ở mép giường anh sấy tóc, nghĩ rằng có rất nhiều người không thích chạm giường của họ nên cô không ngồi. Tóc cô tương đối dài, sấy rất lâu. Đào Dã tắm xong đi ra thấy cô đang đứng đầu giường sấy tóc, ngoan ngoãn mà rũ đầu, nhìn không được ý cười: "Sao không ngồi xuống?"

"Không có ghế." Diệp Đằng nhìn xung quanh, lúc này cô cũng đi tìm, trong phòng không có, cô cũng lười ra ngoài bê vào.

Đào Dã thuận thế ngồi lên mép giường, đối diện với cô, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: "Ngồi lên giường này, sợ cái gì?"

"Sao anh ghét bỏ em." Diệp Đằng cảm giác lời nói của anh có ý gì khác nhưng lại không có chứng cứ...

"Ngủ cũng ngủ qua rồi, còn ghét bỏ gì?"

Đoạn đối thoại vớ vẩn này...

"Anh đừng có nói bậy nữa được không?" Không hiểu sao Diệp Đằng lại cảm thấy mình đã hiểu sai về Đào Dã trước đây.

"Ý của anh là em ngủ trên giường của anh." Đào Dã ngồi đỉnh đạc, Diệp Đằng đứng bên cạnh chân anh, vị trí cũng kỳ lạ. Anh nhìn Diệp Đằng tràn đầy biểu cảm, vươn tay cốc nhẹ vào trán cô: "Nha đầu hư này lại nghĩ gì đấy?"

"Sao em biết được! Em mất trí nhớ..."

Cái có này đúng thật tốt...

Giấy tiếp theo Diệp Đằng mới ý thức được tự mình đẩy mình vào hố lửa rồi.

Anh cười như không cười mà nhìn chăm chăm cô: "Để anh đây giúp em hồi ức, nói không chừng là không chỉ ngủ trên giường."

"..." Diệp Đằng nhanh chóng rút lui: "Em ra phòng khách ngủ."

Đào Dã kéo tay cô trở về: "Em ngủ trên giường, anh ngủ ngoài sofa."

"Như vậy không tốt lắm đâu, anh vẫn còn là bệnh nhân mà." Diệp Đăng cảm giác mình đến hoàn toàn là để tra tấn anh chứ không phải để chăm sóc anh: "Em không quan tâm. Anh ngủ trong phòng sẽ tương đối ấm áp, phòng khách ngoài kia gần ban công, có gió."

"Anh cũng ngủ ở trong phòng." Đào Dã dừng một chút: "Ngủ dưới đất."

Diệp Đăng lo lắng cho bệnh tình của anh, nhưng người này khá bướng bỉnh, đành từ bỏ. Anh tìm chăn với thảm, nằm trên sàn nhà ở cách cô không xa. Diệp Đăng nghiêng mình nằm trên giường, không dám xoay sang hướng cùng với anh. Đào Dã nhìn cô nằm cuộn tròn trong chăn, thuận tay tắt đèn đi.

Phòng tối đen, qua hơn nửa giờ, cô lặng lẽ lật người lại. Ai biết được là Đào Dã chưa ngủ, bỗng dưng hai người nương theo ánh trăng đối mắt nhau.

"Ngủ không được?" Đào Dã gãi đầu lên tay, nhìn mặt trắng nõn của cô hơi xê dịch.

"Đó có phải điện thoại của anh không?" Diệp Đăng chú ý thấy trên sàn nhà có thứ gì đó phát sáng như là màn hình điện thoại, có thể là bị anh cố ý ném ở đó, không quá dễ dàng thấy: "Giống như có điện thoại."

Đào Dã sờ qua cái điện thoại bị mình ném một hai ngày, thiếu chút nữa là anh quên cái điện thoại này. Là huấn luyện viên gọi tới, khi anh cầm lên, Diệp Đăng có thể thấy được.

"Bảo cậu gọi lại cho tôi khó thể à??"

"Xin lỗi, gần đây tôi có chuyện quan trọng, tạm thời không thoát được." Giọng của Đào Dã âm trầm ổn định, anh sờ sờ cái trán: "Quên chào hỏi thầy, tôi sai rồi."

Huấn luyện viên có điểm chán chừ: "Cậu thật sự là Đào Dã à? Tiểu tử cậu có bao giờ xin lỗi đâu? Đừng hù tôi, thành thật sẽ được khoan hồng."

Huấn luyện viên là nhìn anh lớn lên, hiểu rất rõ Đào Dã. Nếu không phải là chuyện quan trọng, đừng nói là không tập luyện, ngay cả đến trễ cũng không thường thấy.

Diệp Đăng nghe được cuộc trò chuyện của hai người bọn họ, còn có người có thể huấn luyện Đào Dã, khá thú vị.

Một lát sau cô nghe thấy anh dùng ngữ khí cực kì đứng đắn: "Gần đây đang thích một cô gái, cần tốn chút ít thời gian cho cô ấy."

Tác giả có lời muốn nói

Huấn luyện viên: Đuổi không kịp cậu cũng đừng trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Công ty nơi Diệp Đăng thực tập yêu cầu tương đối khắt khe với thực tập sinh. Lúc bắt đầu tuyển dụng khoảng mười thực tập sinh. Sau đó thực tập sinh phải trải qua một đợt sát hạch, chịu đựng một tháng mới có thể chính thức thực tập. Cuộc sát hạch với thực tập sinh cũng khá phức tạp, nhưng chủ yếu là phụ thuộc vào lượng công việc và chất lượng công việc.

Cũng may sự phụ vò nhân tính, cường làm việc kia mang theo cô, sau một tháng thì kết quả của cô bất thành linh đứng hạng nhất. Trong lòng Diệp Đăng vừa mới cảm kích vị sư phụ ma quỷ trong chốn lặt, lập tức đã bị sai ra ngoài đưa tài liệu.

Thời tiết bên ngoài rất nóng, chỗ đây không xa, gần công ty cũng có phương tiện giao thông công cộng đi thẳng. Diệp Đăng không muốn gọi xe, cô bung ô đi đến bến xe. Ánh mặt trời rất lớn, cô đứng một lát đã không chịu được, lúc định từ bỏ thì xe đến.

Diệp Đăng thu ô đi lên xe. Trên xe có rất nhiều người, điều hòa cũng không thể thỏa mãn được nhu cầu của mọi người, cả đám người cảm giác người nhớp nháp khó chịu. Cô mặc cái áo ngắn tay, phía dưới là quần short màu đen rộng thùng thình, đi đôi giày xăng - đan hơi cao gót. Xe khởi động, cô hơi ngả người ra sau, dựa phải bả vai của người phía sau. Cô quay đầu nhìn thoáng qua, là một người đàn ông cao cao, thoát nhìn khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, hướng về phía cô cười cười.

"Ngại quá." Diệp Đăng nắm tay cảm dịch về phía trước một bước, lấy điện thoại gọi cho công ty nói mình đã xuất phát rồi.

Một lát sau xe rẽ, người đằng sau ngả về phía trước, chạm vào lưng cô một chút lại rời đi, cô cũng không nghĩ nhiều. Lúc xe khởi động tiếp, người trên xe nhiều hơn, cô cảm giác được người phía sau đang dán lên...

Diệp Đăng cúi đầu, dẫm gót chân vào mũi chân hấn ta, người nọ đột nhiên bị đau nên kêu to, người xung quanh đều nhìn lại đây. Diệp Đăng quay đầu lại nhìn hấn ta một cái, người nọ làm bộ như không có gì phát sinh, còn lớn tiếng trách cứ cô để che giấu đi sự xấu hổ của chính mình: "Cô có chuyện gì xảy ra à? Dẫm lên chân tôi."

"Ông nói xem có chuyện gì xảy ra?!"

Cô về nhìn Diệp Đăng không giống loại nhát gan nên cũng không dấy đưa nữa, bực bội mà đẩy người bên cạnh ra: "Nhường một chút cho tôi xuống."

Người xung quanh bắt đầu bàn tán, Diệp Đăng thu cái túi mình mang lại một chút, thấy người này quen quen mắt, nhất định là cái loại đàn ông đáng khinh chuyên ngồi xe buýt. Không thể dễ như vậy, cô đi xuống xe theo hấn ta, một bên dùng điện thoại tìm kiếm thông tin gần đây, quả nhiên là tìm được.

Người nọ nhìn thấy cô xuống xe, cũng có chút kinh ngạc. Diệp Đăng chuẩn bị báo nguy, người nọ vừa thấy cô giờ điện thoại lên liền chạy. Diệp Đăng tay nhanh mắt lẹ mà nhét điện thoại vào trong túi, đá một phát chân hấn ta từ phía sau, người nọ kêu đau: "Đánh người này, đánh người!"

"Người ở trên mạng làm hại người khác là ông đúng không? Đi cùng tôi đến cục cảnh sát một chuyến."

Chỗ cửa sổ xe có người ngo đầu ra xem, Diệp Đăng vận cổ tay hấn không cho hấn nhúc nhích nhưng người này rất cao lại to lớn, hấn dùng một chút lực là có thể tránh thoát khỏi tay Diệp Đăng. Diệp Đăng một bên báo cảnh sát, một bên cời giày cao gót của mình ra dùng sức ném hướng về phía hấn ta. Hấn ta khụy đầu gối xuống, quỳ trên mặt đất.

Người qua đường về mặt khiếp sợ, người nọ buông một tiếng chửi mẹ, định bỏ chạy. Giày của Diệp Đăng rơi trên mặt đất, gót giày rơi ra. Người xung quanh rất nhanh đã vây đến, xe cảnh sát cũng đến nơi.

Diệp Đăng gọi điện thoại lại cho công ty, tìm đồng nghiệp đến đây hỗ trợ đưa tài liệu. Đồng nghiệp thấy cảnh này, bối rối: "Có chuyện gì vậy?!"

"Khi nào về sẽ nói lại ti mi với cậu, bây giờ tớ muốn đến cục cảnh sát một chuyến." Diệp Đăng cũng không dự đoán được sẽ có chuyện này xảy ra, cả một buổi chiều đã bị chuyện này đảo lộn.

"Ừ, tớ đi trước. Cậu cũng không cần đến công ty bên kia đâu, tớ giúp cậu nói một chút." Tài liệu này phải dùng khá gấp, đồng nghiệp kia nhanh chóng cầm đồ rồi đi.

Lúc Diệp Đằng lên xe cảnh sát gãy chỉ còn một chân, chiếc còn lại bị hỏng rồi, mới mua không lâu trước đó...

"Rất lợi nha cháu gái." Vị cảnh sát bên cạnh cười đưa cho cô chiếc giày đã gãy gót: "Người này gấp phải cháu xem như là xui xẻo. Cháu biết vô ả?"

"Cảm ơn." Diệp Đằng cười tiếp nhận chiếc giày: "Người này là kẻ tái phạm, cháu có thể hỏi ông ta hay không?"

"Khỏi tỏ ả? Phải lấy camera theo dõi trên xe xem thử, hơn nữa em suy nghĩ chắc chưa?" Nữ cảnh sát bên cạnh tốt bụng nhắc nhở. Loại chuyện này nói chuyện với con gái tựa hồ luôn khó mở miệng, cũng chính vì nguyên nhân này mà những tội phạm quấy rầy phụ nữ dễ dàng được người bị hại buông tha. Vì thanh danh, rất nhiều người lựa chọn giải quyết riêng hoặc là không hề truy cứu, đặc biệt là loại giống như Diệp Đằng không chịu thương tổn nào, phần lớn là không giải quyết được gì.

"Không sao ả." Diệp Đằng biết chị này là có ý tốt cho nên cũng cười gật đầu: "Loại chuyện này thì phải có người làm."

Diệp Đằng muốn đi đến cục cảnh sát lấy khẩu cung trước. Lúc người ở ngoài ghé nghỉ ngơi thì chị cảnh sát kia đưa cho cô một ly nước ấm, thuận thế ngồi xuống: "Em gái, người nhà em ở đâu? Không cần gọi điện cho họ một chút sao? Em là người nơi khác đến đây đi học ả?"

Diệp Đằng gật gật đầu: "Vâng, nhưng em đã gọi cho... bạn, anh ấy đang trên đường đến."

Chị cảnh sát cười sang sảng hướng về phía cô chớp chớp mắt: "Bạn trai?"

Cô gái xinh đẹp lại lợi hại thế này sẽ tìm loại bạn trai nào rất đáng chờ mong. Diệp Đằng còn không có kịp trả lời đã thấy bên ngoài có một thân ảnh vội vã đến đây, chị cảnh sát cũng theo ánh mắt cô nhìn qua: "Bạn trai của em thật sự rất đẹp trai."

Diệp Đằng cũng không phủ nhận, dựa vào ghế quơ quơ chân.

Đào Dã đi vào coi như là không thấy người bên cạnh, trước tiên là kiểm tra từ đầu đến chân xem cô có bị thương hay không.

"Em không có việc gì." Như là Diệp Đằng có thể nhìn ra anh muốn hỏi gì, tự mình trả lời trước.

"Yên tâm đi, cô gái này rất lợi hại, tên lưu manh kia đã bị em ấy xử cho một trận rồi." Chị cảnh sát bên cạnh cười nói.

"Cảm ơn mọi người." Lúc này Đào Dã mới yên lòng, nói lời cảm ơn với chị ấy.

"Không cần khách khí, chị đi trước, an ủi cô ấy một chút đi." Chị cảnh sát rồi đi, trên hành lang bên này chỉ còn hai người họ.

Diệp Đằng giương mắt thấy anh đang cười, cho rằng anh cười bộ dạng chật vật của mình lúc này, liền giả vờ tức giận: "Anh còn cười nhạo em?"

"Anh đang vui." Đào Dã ngồi xổm xuống nhìn nhìn đôi giày gãy gót của cô.

"Anh còn vui? Em là bị quấy rối đấy, anh có chút lương tâm nào không?" Diệp Đằng cảm thấy người đàn ông này thường xuyên làm người khác thấy khó hiểu, chốc lát làm người khác cảm nhận được sự ôn nhu lại sần sộc, chốc lát lại làm người khác muốn đâm cho anh một cái. Cô duỗi tay cho anh một quyền.

Đào Dã bất lý tay cô, thuận thế di chuyển đến trước mặt cô: "Em gọi điện thoại cho anh mà không phải gọi cho người khác cho nên anh rất vui."

Diệp Đằng bị câu nói này của anh làm cho tim đập thình thịch. Chính cô cũng không ý thức được, không biết từ bao giờ mà cô lại ý lại anh như hồi trước, người đầu tiên muốn gọi điện thoại chính là gọi cho anh.

"Mấy người khác chưa có xe, với lại anh đến cũng khá nhanh."

"À, hóa ra là như vậy." Đào Dã cũng không vạch trần cô, cầm đôi giày cao gót ném vào thùng rác bên cạnh.

"Yah, anh ném đi làm gì? Em còn phải đi về mà." Đôi giày cao gót này Diệp Đằng mới mua không lâu, lần trước cũng là gập anh mới hỏng một đôi giày, lần này lại là... quả thực là có độc.

"Vì khen thưởng em hăng hái làm việc nghĩa cho nên đưa em đi mua một đôi mới."

"Thế em đi cái gì để ra khỏi đây?" Diệp Đằng nhìn xung quanh, phòng chừng chỉ có thể đi chân trần ra ngoài. Cô vừa mới duỗi chân chuẩn bị đi xuống liền cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, bị anh ôm lên.

Bên cạnh có tiếng cười, Diệp Đằng quay đầu phát hiện có cảnh sát nhân dân vây xem, cũng không biết bọn họ đứng đã nhìn bao lâu, cô nghiêng mặt đi: "Chạy nhanh đi."

Đào Dã cười gật đầu với mấy vị cảnh sát đó, ôm cô đến xe, đặt lên ghế phụ: "Em thật sự muốn khởi tố?"

Diệp Đằng điều chỉnh dáng ngồi, nhìn nhìn bên ngoài đích xác không có ai đang xem mới ngẩng đầu nói: "Anh cũng cảm thấy em ngu ngốc? Rất nhiều người thấy em không bị làm sao cho nên không bằng việc lớn biến nhỏ, việc nhỏ biến như không có. Nhưng chính bởi vì quá nhiều người làm như vậy nên lần nào ra tay bọn tội phạm cũng thành công, kể cả thất bại thì bọn đấy cũng không bị trừng phạt."

Đào Dã nhìn cô nghiêm túc giải thích này đó, giọng nhéo mặt cô: "Em thật sự rất ngu ngốc."

Diệp Đằng trừng mắt nhìn anh nhàn nhạt mà nói: "Bạn nhỏ, em là vì anh mới thấy kiêu ngạo."

Biểu cảm kia như là thấy con mình ở nhà trẻ được nhiều phiếu bé ngoan nhất, tràn đầy sùng nịnh. Diệp Đằng cảm giác đầu óc của mình cũng rối tinh rối mù theo.

Đào Dã đóng cửa xe, ghé lên cửa sổ, về mặt nhẹ nhàng: "Anh có thể liên hệ luật sư giúp em miễn phí, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Diệp Đằng rất vui vì anh có thể hiểu cho mình.

"Lúc luật sư hỏi anh là ai thì anh phải nói thế nào?" Đào Dã cảm thấy tâm tư của mình đã được lộ rõ ra.

Diệp Đằng chớp mắt làm bộ nghe không hiểu: "Anh nói là một người bạn."

Đào Dã vừa mới cười thì bầy giờ khóa miệng chậm rãi kéo thẳng, nhìn Diệp Đằng nở nụ cười: "Hoặc là anh có thể nói là em gái."

Anh nghe thấy những lời này, bỗng nhiên đi sát vào mặt cô, Diệp Đằng theo bản năng lùi về phía sau, cả người dán lên lưng ghế, không còn chỗ để trốn, mắt nhìn anh tàn mạn bật cười, con người rừ xuống nhìn nhìn đôi môi của mình. Sau đó dần dần tới gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Ngay lúc tim có sắp ngừng đập thì anh dừng lại, nhìn chăm chăm mắt cô, chậm rì rì hỏi: "Hóa ra Đằng Đằng của chúng ta thấy anh trai cũng kkhkh trương như vậy."

Tác giả có lời muốn nói

Mẹ ruột: Có xấu hổ hay không?

(nhập v, cảm ơn đã duy trì cái nhóm này, phát bao lì xì cho mọi người cảm ơn vì mọi người đã làm bạn)

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Kí túc xá của trường Lâm Mạt đúng lúc đang sửa sang, trong phòng hỗn loạn, lại còn thường xuyên có tạp âm. Diệp Đằng cùng Hứa Miêu Miêu thương lượng một chút, để Lâm Mạt đến đây ở cùng phòng các cô. Vốn dĩ là đi lâu không cho nhưng Diệp Đằng dùng sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng đi cũng đồng ý. Qua một hai ngày, Lâm Mạt dọn đồ đến đây.

Cô ấy mang một cái vali siêu to, vừa mới mang vào cửa đã ngồi mệt ở ghế. Lúc thấy trên bàn của Diệp Đằng có một hộp giày mới, cô ấy đuổi ta mở ra: "Giày mới?"

Diệp Đằng đang thu dọn đồ mà Hứa Miêu Miêu không mang đi, ừ một tiếng.

"Wow! Nhìn cũng đẹp phết nha?" Lâm Mạt mở hộp ra sợ ngáy người: "Từ từ, đây không phải là nhãn hiệu kia sao? Rất đắt đúng không? Dạo gần đây không phải là cậu đang tiết kiệm tiền à?"

"Người khác đưa." Trên thực tế Diệp Đằng không biết đôi giày này bao nhiêu tiền, là Đào Dã mua mang tới, cô ở trên xe chờ: "Rất đắt đúng không?"

"Anh Dã đưa?" Lâm Mạt cảm thấy phẩm vị này không giống mấy cậu trai trẻ, hơn nữa giá của đôi này người bình thường cũng không dễ dàng xuống tay mua, và lại Diệp Đằng chưa bao giờ nhận đồ của người theo đuổi tặng cô, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có anh.

Diệp Đằng gật đầu: "Là ngoài ý muốn, giày tớ hỏng rồi."

"Chắc chắc." Mạt Lâm Mạt đầy hâm mộ: "Anh Dã thật đúng là lợi hại, đồ này thì nữ sinh nào có thể cự tuyệt chứ?"

"Anh ấy với tớ tùy tiện đến một trung tâm thương mại, lúc ấy tớ còn buồn bức nghĩ gu thăm mý của anh ấy thế nào." Diệp Đằng cúi đầu nhìn đôi xăng đan trong hộp giày. Thiết kế thanh lịch với đế thấp phối hợp với da hồng nhạt, thoát nhìn lộ ra cảm giác nữ tính, đúng là phong cách của cô. Đi đôi này lúc đi làm cũng sẽ không quá ngấy thơ, còn đi học cũng rất hoạt bát.

"Ôi, tôi chết mất." Lâm Mạt giả vờ ngã trên bàn: "Làm ơn quên những gì lần trước tớ nói trong điện thoại đi, lập tức yêu đương với anh ấy đi! Loại đàn ông này thật sự tồn tại sao?"

Diệp Đằng bị bộ dáng kia của cô ấy chọc cười: "Không phải là cậu cũng quen biết anh ấy sao?"

Lâm Mạt lắc ngón trỏ: "Người tớ biết với người cậu biết không giống nhau. Anh Dã này mặt ngoài nhìn tàn khốc chứ thực tế rất ôn nhu. Nhưng theo tớ biết, đàn ông khi yêu so với bình thường thì không giống nhau."

"Hiện tại cậu không nghiên cứu Tarot nữa à? Đổi nghề làm nhà phân tích tình yêu?"

"Lại nói tiếp," Lâm Mạt nghĩ đến chuyện mấy năm trước: "Có nhớ lần trước tớ coi bài Tarot cho cậu không? Lúc đó tớ nói đến chân mệnh thiên tử của cậu, chính là anh Dã nha. Hai người nhất định phải ở bên nhau, nếu không vòng đi vòng lại sao anh ấy vẫn thích cậu?"

"Tớ cũng không biết." Diệp Đằng cũng rất tò mò vấn đề này, ngồi xuống đối diện với Lâm Mạt: "Nói thật với cậu, thật ra hiện tại tớ cảm giác không chân thật chút nào."

Lâm Mạt đuổi tay chọc chọc mặt cô: "Bây giờ có cảm giác chân thật chưa?"

Diệp Đằng cười nắm tay cô ấy, Lâm Mạt thờ dãi: "Thích người cũng thích cậu là chuyện rất vui về nhưng tớ cũng sợ hãi thay cậu, người nhà cậu sẽ đồng ý sao? Di Phương liệu có cảm thấy..."

"Cậu đang nói về tuổi tác hay nghề nghiệp?"

"Tất cả." Lá gan của Lâm Mạt từ nhỏ đã rất bé, cô ấy luôn thích suy nghĩ nhiều, làm việc gì cũng luôn do dự dự. Nhìn bạn tốt của mình hạnh phúc cũng là chuyện vui về nhưng hiện thực cũng là vấn đề không thể bỏ qua.

"Chính là," Diệp Đằng chốc tay dưới cằm: "Cậu nói rất đúng, cho nên chắc là tớ với anh ấy phải bên nhau sớm một chút, nếu không không phải là anh ấy càng ngày càng già sao?"

Lâm Mạt:.....

- - - - -

Gần đây Lâm Mạt có cuộc thi đấu ở nước ngoài, cần đi ra ngoài một thời gian. Dạo này huấn luyện tương đối khắt trương, chuyện ở đoàn xe cũng nhiều nên anh không có trở về căn hộ, ở luôn phòng ngủ ở căn cứ bên kia. Bên này công ty cũng nhận thêm thực tập sinh nên Diệp Đằng cũng bận hơn không ít.

Buổi trưa Diệp Đằng ở công ty chứ không có về trường học, ăn cơm trưa xong thì đi vào phòng trà nước nghỉ ngơi, lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, không biết khi nào thì nhận được tin nhắn từ Đào Dã. Đào Dã không phải là loại thường xuyên ở trên WeChat nhắn tin, người biết anh đều biết rằng khó có khi mà anh đăng lên vòng bạn bè, đoạn đối thoại cũng luôn luôn lấy ngắn gọn làm chủ, anh với Diệp Đằng nhắn tin cũng không nhiều lắm, kéo kéo lên trên một chút là hết.

Diệp Đằng mở ra nhìn nhìn, tay cầm cả phê không nhìn được run lên một chút, thiếu chút nữa là làm đổ, trên mặt không nín được cười. Không biết anh nhìn thấy ở đâu một cửa hàng bán quần áo trẻ em, trang trí toàn là màu hồng. Lúc đầu xem cô không thấy có gì đặc biệt, cho rằng anh ám chỉ điều gì đó, kết quả nhìn kỹ mới phát hiện biển hiệu của cửa hàng viết bốn chữ "Đặng Đặng báo bố" rất to...

"Nhìn cái gì mà vui thế?" Đồng nghiệp cùng thực tập đi đến, thấy Diệp Đằng cười, còn chút ngượng ngùng, không giống với bộ dáng ngày thường của cô.

"Không có gì, tớ đang lướt Weibo." Diệp Đằng đóng bức ảnh lại, tùy tay gửi cho Đào Dã một biểu tượng cảm xúc.

"Này, cậu thấy hot search trên Weibo chưa? Sân khấu tuyệt mỹ của chồng tớ! Thật sự đẹp trai!" Đồng nghiệp vừa rót cả phê vừa để lộ vẻ mặt hoa si.

"Chồng cậu là ai?" Diệp Đằng tìm kiếm trên hot search, vị trí cao nhất là một cuộc thi đấu.

"Cậu xem lại lời nói này đi, hiện tại tớ chỉ yêu một mình chồng tớ thôi!" Vị đồng nghiệp kia thò qua cùng cô xem cuộc biểu diễn trên hot search, hiển nhiên là cô ấy đã xem nó 800 lần nhưng mỗi lần đều không nhìn được rung rung nước mắt: "Ưu tú như vậy lại là tiểu thịt tươi đẹp trai, thật sự làm người ta thấy cảm động."

Diệp Đằng cười nhìn cô ấy một cái: "Cậu không thấy loại tiểu thịt tươi gì đó hương vị kém một chút sao?"

"Kém cái gì? Cậu thích loại đại thúc à?" Đồng nghiệp quấy quấy ly nước: "Cậu không thấy tiểu thít tươi chó con này đặc biệt ngây thơ đặc biệt đáng yêu sao? Đàn ông lớn tuổi hơn phân nửa đều là tài xế già."

Diệp Đăng nhìn chăm chăm mấy chàng trai trong điện thoại: "Đáng yêu là đáng yêu nhưng cũng không thể nói người lớn tuổi hơn đều không ngây thơ chứ..."

"Vậy cậu cho một ví dụ đi!" Vị đồng nghiệp một mực bảo vệ chó con đáng yêu.

"..." Thật ra trong đầu Diệp Đăng lập tức nảy ra Đào Dã, rõ ràng cô cảm thấy tuy rằng anh không được tính là tiểu thít tươi nhưng cũng rất ngây thơ, thậm chí thỉnh thoảng cũng sẽ đáng yêu. Cô nghĩ nghĩ, anh cũng được tính mà.

"Cậu nhìn xem, cậu không nói nên lời rồi. Nam sinh tuổi còn nhỏ là chó con ngây thơ nhưng nếu đàn ông lớn tuổi còn ngây thơ cũng chỉ có thể nói là chó già ngây thơ." Về mặt của đồng nghiệp kiểu "tớ đã sớm nhìn thấu hoàn toàn đàn ông": "Bọn họ thường nhìn nghiêm trang, thậm chí có chút lãnh đạm nhưng trên thực tế, đều là chó già."

"..." Diệp Đăng nhận được tin nhắn của Đào Dã, anh nói rằng mình sắp phải đi, buổi tối hẹn cô đi ra ngoài ăn cơm.

"Bọn họ thường nhìn đặc biệt đáng tin cậy nhưng trên thực tế lại rất thâm, loại người này thường thích con gái thành thực ổn định. Thực tế bọn họ đều một bộ, cái gì mà bảo bối, cục cưng, không nói chơi đâu."

Diệp Đăng nhìn từ Đăng Đăng bảo bối mới được điểm danh, nháy mắt cảm giác sau lưng trúng một mũi tên.

Trước khi đến giờ hẹn, Diệp Đăng còn cố ý về phòng thay quần áo, trang điểm. Lâm Mạt ở trong phòng xem kịch đến vui vẻ, nhìn cô hấp tấp mà lao vào, sau đó bắt đầu thay quần áo, rửa mặt, trang điểm, còn tưởng là cô chuyện gì đại sự: "Cậu muốn làm gì?"

"Ăn cơm"

"Cùng Đào Dã?" Lâm Mạt liếc mắt một cái đã nhìn thấy, lại quay đầu trở về tiếp tục xem kịch: "Hôm nay muốn chính thức ở bên nhau sao?"

Diệp Đăng kẻ eyeliner: "Ừ."

"Chúc mừng cậu thoát đơn." Lâm Mạt cười đứng lên, mặt đầy cảm động: "Cậu đã nghe câu này chưa: "Mỗi người con gái đều cần một đôi giày tốt bởi vì nói sẽ mang cậu đến nơi cậu muốn đi." cậu đi đôi giày Đào Dã mua tặng cậu đi gặp anh ấy đi, tựa như nữ chính phim thần tượng vậy."

"..." Diệp Đăng nhìn thoáng qua đôi giày kia, vẫn là đi đôi đấy: "Mạt Mạt, thật ra tớ có một điều luôn muốn hỏi cậu."

"Cái gì?" Lâm Mạt duỗi tay đỡ cô để cô khom lưng đôi giày.

"Có phải là cậu..." Diệp Đăng đi xong giày, đối mắt với cô ấy: "Thích Phùng Thiên?"

Trong nháy mắt Lâm Mạt trở nên trầm mặc, một lúc sau lại cười cười gật đầu: "Cậu đã sớm biết à?"

"Ừ, tớ vẫn nhớ rõ cái lần chúng ta đi ăn BBQ. Tớ với Phùng Thiên đều định mua vòng cổ hắc diệu thạch khai vận, cậu đem cái của mình trộm cho cậu ta, khi đó tớ đã biết. Hơn nữa lúc tốt nghiệp chúng ta ở KTV, Phùng Thiên đem cái vòng cổ kia đặt lên bàn, sau đó lúc về quên mang đi, hôm qua tớ thấy được trong trang sức của cậu, có phải cậu trộm quay lại lấy đúng không?"

Đột nhiên bị chọc trúng tâm sự, Lâm Mạt nhin không được rơi nước mắt. Cô ấy từ nhỏ đến lớn đều là cô gái yếu đuối, lá gan cực kì nhỏ, không đủ xinh đẹp cũng không đủ ưu tú: "Ta cũng muốn có một ngày có dũng cảm như cậu."

Diệp Đăng duỗi tay ôm lấy cô ấy, cô biết đối với Lâm Mạt mà nói, nói ra câu nói kia phải có biết bao dũng khí: "Giày tớ mua cho cậu, cậu cũng phải đi đến một nơi tốt."

Diệp Đăng lẩn lộn trong chốc lát mới từ trường học đi ra, sớm hơn so với thời gian hẹn. Đào Dã còn chưa đến, cô đứng ở ven đường nhìn đèn đường đến phát ngốc, đột nhiên thấy trong đám người đi đến bên này, tư thế đi đường có điểm quen thuộc.

Trong đầu Diệp Đăng chợt lóe qua gương mặt ghê tởm, người kia đã nhiều năm không gặp - cậu của Diệp Thần, không nghĩ đến một ngày lại có thể gặp ông ta ở chỗ này.

Diệp Đăng sững sờ tại chỗ, nhìn ông ta từng bước một đi đến bên này, tay nắm chặt quai balo, tính sợ hãi cùng khản trương quen thuộc này xuất phát từ đáy lòng, trở thành một loại phản ứng sinh lý, rõ ràng là cô biết mình không có gì phải sợ...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Diệp Đăng theo thói quen mím chặt môi, đây là thói quen khi cô khản trương. Cô chậm rãi nhắm mắt, để tâm bình tĩnh lại, mặc kệ ông ta nói cái gì, Diệp Đăng đều nghĩ mình đã có thể đối mặt.

Mặc kệ là đã mất bố mẹ nhưng vẫn phải là chính mình.

Một chiếc xe xẹt qua bên cạnh người nọ, dừng lại trước mặt cô. Đào Dã đi từ trên xe xuống, anh thế mà còn mặc tây trang, đây là lần thứ ba cô thấy anh mặc tây trang nhưng lần này cũng coi như một loại ăn ý tự nhiên. Bối trong lòng ý đều biết rằng, lần hẹn hò hôm nay khác với những lần trước, cho nên hai người đều rất coi trọng. Hai người họ đều là những người nghiêm túc với chuyện tình cảm.

Làn váy của Diệp Đăng bị gió tốc nhẹ lên, cô đứng đó mím cười với anh, lúc này còn căng thẳng thì trong nháy mắt đã tìm được điểm dừng chân, có anh ở đây cái gì cô cũng không sợ.

Chân Diệp Thần giống như bị què, ông ta đi từ từ đến bên này, động tác thong thả lại có vẻ ngưng trọng.

"Có cần anh đưa em đi không?" Đào Dã biết đối với cô, Diệp Thần luôn là một cái gai, mỗi một lần ông ta xuất hiện luôn có thể làm cô tổn thương sâu sắc nhất. Trước kia anh giúp cô cũng chỉ có thể để cô không nhìn thấy nhưng bây giờ nếu cô nói không muốn nhìn thấy người này, anh sẽ đề cả đôi cô không phải nhìn thấy.

"Không sao, em muốn đối mặt." Diệp Đăng biết mình đã trốn rất lâu rồi, phương pháp duy nhất để loại bỏ sự sợ hãi chính là đối mặt với nó. Trên thực tế thứ cô sợ hãi không phải là Diệp Thần mà chính là nội tâm tự trách không cam lòng: "Mặc kệ tí nữa ông ta muốn nói gì em đều có thể tiếp thu. Dù sao bộ dáng hiện tại của ông ta không thể đánh lại em."

Đào Dã nhìn cô ra vẻ nhẹ nhàng mà nói giỡn, lật bàn tay đưa qua phía cô: "Nắm tay anh."

"Em thật sự không sợ." Diệp Đăng liên tục nhấn mạnh.

“Coi như anh sợ được chưa?” Đào Dã duỗi tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, sờ đến lòng bàn tay cô thấy thấm ướt mồ hôi, còn nói là không sợ...

“Còn có một chuyện,” Đào Dã nghĩ chắc chắn sẽ có ngày như hôm nay. Anh định tối nay sẽ nói cho Diệp Đằng về tai nạn xe cộ của bố cô có liên quan với anh. Mặc kệ Diệp Đằng có thể chấp nhận hay không, anh cũng không biết cô có vì chuyện này mà rời xa mình không, nhưng bất cứ là thế nào, hiện tại anh nắm tay cô, cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của cô: “Đồng ý với anh mặc kệ tối nay có phát sinh chuyện gì, em cũng phải cho anh một cơ hội để giải thích.”

Diệp Đằng không kịp rời khỏi cuộc làm sao thì Diệp Thần đã chạy tới trước mặt bọn họ. Đầu tiên là ông ta liếc mắt nhìn Diệp Đằng một cái, hừ lạnh một tiếng. Có thể nhìn ra mấy năm nay ông ta sống cũng không tốt đẹp gì, già hơn rất nhiều, chân cũng bị thương nhưng trong ánh mắt vẫn trước sau như một là nét tham lam cùng không biết thỏa mãn.

“Cuối cùng cũng để tao tìm được mày, cha mẹ mới của mày giống y như mày, chả được cái tích sự gì!”

“Ông đi tìm bọn họ?” Diệp Đằng không có nghe Phương Thục Trân nói qua chuyện này trong điện thoại, có thể là họ sợ cô lo lắng. Chẳng trách hai ngày trước bố còn dặn cô ở bên ngoài phải cẩn thận, buổi tối không được ra ngoài đi linh tinh, cô còn nghĩ là những lời dặn dò bình thường nên không có để tâm.

“Tao không thể đi tìm bọn họ sao? Tao là chú ruột của mày!”

Diệp Đằng nghe thấy lời này chỉ muốn bật cười: “Cậu? Ngai quá, tôi không nhớ rằng mình có người cậu nào đó.”

“Nha đầu này,” Ông ta muốn phát hỏa nhưng lại ngại cô Đào Dã ở bên cạnh cho nên đổi sang cách khác: “Gần đây tao có chuyện gấp, cho tao mượn chút tiền trả nợ.”

Bây giờ ông ta khinh bỉ với cái gọi là xấu hổ, vừa đến thì trực tiếp nói đến tiền. Trên thực tế, ông ta bối vì nợ cờ bạc mà bị người ta truy đuổi đến mức không có chỗ để đi.

Diệp Đằng bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua Đào Dã: “Bỏ đi, chúng ta đi thôi.”

“Này, từ từ!” Diệp Thần bắt lấy cánh tay của cô, bị Đào Dã đẩy ra, đau nên rụt trở về, thấp giọng chửi mả nó: “Nha đầu này đúng là không có lương tâm, mày có biết người này là ai không? Còn cũng nó lêu lổng!”

Trong ánh mắt của Đào Dã lộ ra tia khác thường. Người đàn ông trung niên hơi tránh né, ông ta có điểm sợ Đào Dã. Lần trước ngồi tù ông ta biết có người sau lưng ra tay, sau khi ra tù ông ta có tìm hiểu, từ một người bạn mà biết do Đào Dã làm.

“Ông nói hươu nói vượn cái gì đấy? Ông cho rằng tôi sẽ tin cái chuyện ma quỷ này? Tôi không còn nhỏ, không còn là kẻ ngốc sẽ bị lừa gạt bởi một hai câu.”

Nhưng lần này ông ta cũng không dám tới, trong tay ông ta cũng có nhược điểm của Đào Dã. Ông ta nhìn Diệp Đằng hừ không được, chuyển qua áp chế Đào Dã: “Cậu tên Đào Dã đúng không? Tôi biết cậu, hôm nay tôi tìm hai người để mượn chút tiền, đều là thân thích cả, tôi cảm tiền sẽ đi liền, tôi biết cậu có tiền. Lúc bố Diệp Đằng xảy ra chuyện, tôi ở hiện trường, nó không nhớ rõ nhưng tôi thì nhớ rõ. Cậu coi như cho tôi phí bít miệng, chúng ta hảo tụ hảo tán*.”

*Hảo tụ hảo tán: Dễ đến với nhau thì dễ chia tay.

Diệp Đằng rất muốn đi lên cho ông ta một cái tát, sao ông ta có thể không biết xấu hổ như vậy? Động tác của cô bị Đào Dã ngăn cản, anh vỗ vỗ nhẹ mu bàn tay cô: “Không có gì, để anh đi đến nói chuyện với ông ta.”

“Người vô lại như ông tôi thấy nhiều.” Đào Dã cao hơn ông ta rất nhiều, khi nói chuyện phải cúi đầu, không còn ngữ khí ôn nhu khi an ủi Diệp Đằng, toàn thân tràn đầy lửa giận. Anh ít khi có bộ dáng, Diệp Đằng chỉ mới gặp qua đúng một lần, là lần đầu tiên gặp nhau.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở ông, lần trước tôi có thể cho ông đi vào thì tôi có thể làm thế nhiều lần. Chuyện tôi biết nhiều hơn ông tưởng rất nhiều.” Khi nói chuyện ngữ khí của Đào Dã nhàn nhạt nhưng lại làm người ta rét run.

Diệp Đằng nghe đến ngốc, cái gì đi vào? Cái gì mà lần trước? Với lại lúc này Diệp Thần uy hiếp anh, vì sao lại nhắc đến bố?

Diệp Đằng ra về bất chấp tát cả bộ dáng, lui về phía sau một bước, gật gật đầu: “Được, một đám chúng mày đều như vậy đúng không? Dù sao tao mà không sống nổi chúng mày cũng đừng nghĩ đến việc vui về.”

Ông ta từ trong túi áo ra một đồng ảnh, ném cho Diệp Đằng: “Tự mày xem, hung thủ đâm chết bố mày năm đó ở đây, mày còn cùng nó quậy với nhau. Mày nhìn xem người trong ảnh có phải bạn trai mày không! Bố mày ở trên trời có khi đang khóc đấy!”

“Ông nói bậy!” Diệp Đằng tưởng tượng một vạn chuyện, không nghĩ ông ta sẽ nói ra chuyện này. Cô cúi đầu nhìn đồng ảnh, là hiện trường tai nạn xe cộ lúc đó. Lúc ấy người được đưa lên xe cứu thương chính là Đào dã, cô liếc mắt đã nhận ra.

Lần tai nạn đó, cô bất tỉnh ngay tại chỗ, mọi chuyện phía sau cơ hồ đều là chú Phùng xử lý. Cô chỉ nghe nói qua vụ tai nạn đó đã chết ba người, còn một người bị trọng thương không tỉnh. Lúc ấy cô không quan tâm đó là ai, không quan tâm bất cứ thứ gì, cô chỉ biết bố của mình đi rồi, vĩnh viễn mà rời xa cô.

Bây giờ nghĩ lại, chuyện này khớp với tai nạn xe cộ mà anh đã trải qua. Lúc anh kể với cô rõ ràng đã lược qua người công nhận vệ sinh đáng thương chết dưới xe bọn họ, cho nên rõ ràng là anh biết, cố ý không nói cho cô...

Đào Dã đứng trong bóng đêm, đứng yên như bức tượng. Anh cảm giác cuộc sống của mình như bị xé rách nhưng anh vẫn nhàn nhạt như cũ: “Không phải như thế, em có tin anh không?”

Diệp Đằng đưa đồng ảnh cho anh: “Đây là anh à?”

“Là anh, nhưng em phải nghe anh giải thích.”

Đầu Diệp Đằng ong một tiếng, việc này quá phức tạp, cô cảm thấy گیг tiếp theo mình phải ngắt đi nhưng cô vẫn kiên cường chống đỡ, đôi mắt hồng hồng trừng mắt với Diệp Thần, người đang đứng bên cạnh chờ xem trò vui: “Ông đi đi! Cút xa tôi ra!”

Diệp Thần cười vẫy vẫy tay, khắp khiêng đi vào trong bóng đêm. Đào Dã nhìn không được muốn động thủ nhưng không nhúc nhích được, duỗi tay muốn ôm cô lại bị Diệp Đằng đẩy ra

Cô dậm lên đôi xăng-đan đi đến cái xe gần đây: "Đi đến nhà anh."

Muốn khóc muốn nháo, muốn chửi muốn đánh, đi về trước rồi nói, cô cần một chút thời gian suy nghĩ về mọi chuyện. So với Diệp Thần, cô đương nhiên tin tưởng Đào Dã hơn, cô nguyện ý nghe anh giải thích, chỉ cần anh nói cô sẽ tin.

Đào Dã lên xe, anh biết bây giờ Diệp Đằng rất rối, anh không vội mà giải thích. Anh biết chuyện này là anh làm không đúng, anh không nên gạt cô nhưng khi anh mở miệng nói chuyện với cô lại sợ hãi mất đi không dám đối mặt.

Trên đường, Diệp Đằng rừ mắt, nước mắt chảy ra. Cô không muốn khóc nhưng Diệp Thần như một tên ma quỷ. Đào Dã đưa giấy cho cô, cô thuận tay tiếp nhận, hai người im lặng không nói chuyện, đây cũng là một loại ân ý.

Về nhà mở cửa không dễ dàng, chìa khóa mãi không mở được, không khí ngưng lại giống như đêm mưa to trước.

"Anh giải thích là gì?" Cô ở sau lưng anh hỏi.

Cửa mở ra, không ai đi vào, hai người đều đứng ngoài cửa

"Lúc ấy anh ở trên xe, đây là chuyện ngoài ý muốn, tai nạn xe là do xe có trục trặc." Anh căn bản không biết, mấy năm trước mới biết chuyện này, không thể so với Diệp Đăng là biết sớm hay muộn: "Anh xin lỗi, anh biết chuyện này nhưng không nói cho em, thật sự xin lỗi"

Diệp Đăng hít một hơi: "Anh luôn đối xử với em tốt như vậy có phải bởi vì chuyện này không?"

Đào Dã mỉm môi, anh không nghĩ tới cô lại đề ý đến vấn đề này: “Anh có thể phân biệt giữa đồng cảm với tình yêu.”

Diệp Đăng đi vào cửa: “Thật xin lỗi, em cần một chút thời gian.”

Thích một người thích đến hoàn toàn không có tự tin. Một chút hoài nghi cũng làm cô suy sụp. Cô cảm thấy anh sẽ không thích mình, đặc biệt là sau khi biết chuyện này. Cô hiểu được chuyện tai nạn là ngoài ý muốn, anh cũng là người bị hại, từ phương diện nào đó bọn họ là đồng mệnh tương liên*.

*Đồng mệnh tương liên: cùng chung cảnh ngộ.

Nhưng cô sợ hãi, sợ Đào Dã chỉ là đồng cảm với áy náy. Anh là một người tốt, mặc kệ có thích cô hay không thì đều sẽ chăm sóc cô cả đời. Cô quá hiểu anh, nhưng cô không muốn như vậy.

Cô trốn ở trong nhà vệ sinh khóc, vòi nước mở xối xả. Cô cực kì cực kì buồn. Đào Dã ở trong phòng khách đi qua đi lại, quyết định đi đến, gõ gõ cửa nhà vệ sinh.

Cô lấy khăn giấy lau lau lớp trang điểm, cho anh mở cửa, không chút phòng bị đã bị anh bế lên, đặt trên bồn rửa tay. Áo khoác của anh để mở, cà vạt cũng lỏng lẻo, không chút nề hà mà nhìn cô: “Diệp Đăng, em nghe cho kĩ, những lời sau anh chỉ nói một lần.”

Cô sợ tới mức ngồi sững sờ, như là nghe giáo viên tổng phụ trách dạy dỗ trẻ con, vậy bị làm cho nhẩn dúm đó, không biết anh muốn nói gì.

“Anh thừa nhận, trước kia là đau lòng cho tình cảnh đáng thương của em. Nhưng không biết từ khi nào anh không khống chế được chính mình nghĩ đến em, nghĩ đến em anh sẽ cười, thấy em với người khác ở bên nhau anh sẽ không vui, thậm chí nhìn đến em...” Ánh mắt của anh dừng trên xương quai xanh của cô, hướng lên trên là đôi mắt ngập nước cùng đôi môi đỏ thắm, cúi đầu hôn lên.

Diệp Đăng không nghĩ anh sẽ làm như vậy, trước kia anh là người thân sĩ lại ôn nhu. Thình thoảng sẽ nói giỡn nhưng cũng trêu chọc cô. Cô không tự giác mà vòng tay ôm lấy cổ anh, cảm thụ được được sự biểu đạt nóng bỏng của anh.

Vòi nước phía sau bị eo cô chặn tới, nước lại bắt đầu chảy ào ào, che giấu đi một âm thanh khác.

Anh hơi cúi người, đuôi tay tắt vòi nước đi, tiếng nước ngừng, giọng anh mang theo tiếng thở dốc nói bên tai cô: “Bây giờ đã đủ hiểu chưa? Anh thích em, thích muốn chết.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Đường như trên đời này không có ai nói trắng trợn như vậy. Hai người từ nhà vệ sinh đi ra, không khí trở nên xấu hổ. Hai người ngồi cách nhau một khoảng trên sô pha, Đào Dã dịch dịch vào gần cô, Diệp Đăng nuốt nuốt nước miếng, cũng dịch sang bên cạnh.

Đào Dã lại dịch theo, Diệp Đăng dịch sang một lần nữa cho đến khi cô dịch sát vào tay vịn sô pha, không còn đường trốn nữa...

Sau đó thấy Đào Dã cầm ly nước trên bàn rót nước vào: “Lá gan của em trở nên nhỏ như vậy từ khi nào đấy?”

“Không phải là em nhát gan, là em sợ anh...”

Đào Dã đem ly nước trong tay đưa cho cô, cô vừa mới khóc nên đôi mắt còn hồng hồng, cảm giác rất đáng thương mà nhìn anh: “Sợ anh cái gì?”

“Sợ anh giống như vừa rồi.” Diệp Đăng nhỏ giọng nhanh chóng nói một câu như vậy, sau đó cầm ly nước uống ừng ực. Quả nhiên là miệng lưỡi khô khốc, đối với nụ hôn đầu tiên mà nói, cô cảm thấy anh đã làm mình chân tay luống cuống.

Đào Dã ngồi xuống bên cạnh, giữ khoảng cách an toàn với cô, để cô thả lỏng uống nước.

Diệp Đăng nhìn anh một cái, lại từ bỏ nói sang chuyện khác: “Ngày mai mấy giờ anh bay?”

Đào Dã gơ tay nhìn thời gian: “Rạng sáng, đại khái khoảng năm tiếng nữa.”

“Sớm thế.”

“Sao? Luyến tiếc anh?” Đào Dã đuôi tay xoa xoa đầu cô.

“Không phải. Bây giờ thì chúng ta làm gì?” Lời Diệp Đăng vừa mới ra khỏi miệng lại thấy có chút kì lạ, lại bổ sung thêm một câu: “Ý em là còn năm tiếng, anh ngủ một lát đi.”

“Anh không mệt, tí lên máy bay ngủ tiếp.” Đào Dã cởi áo vest ra ném trên sô pha.

“Nếu người kia không đến thì anh định tính toán đưa em đi đâu?” Diệp Đăng cảm thấy anh mặc rất nghiêm túc, nhìn đáng vẻ như là làm việc gì đó rất trọng đại.

“Vốn dĩ,” Vừa mới qua một trận lộn lộn như vậy, hai người bọn họ cũng chưa thay quần áo, hai người ăn mặc trang trọng ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm nhìn rất kì quái: “Vốn dĩ định đi đến nhà hàng, mua hoa.”

“Còn có hoa?” Diệp Đăng không phát hiện ra hoa: “Ồ đâu?”

“Cốp xe.”

Lần đầu tiên nhận được hoa của anh thế mà lại bỏ lỡ, Diệp Đăng bĩu môi: “Chờ lần tới anh về, lần này không tính.”

Đào Dã cười đồng ý với cô: “Được.”

Diệp Đằng nhìn anh, không cảm được lòng mà bật cười, loại cảm giác này rất kì diệu. Người mà từ trước đến nay nghĩ không được bây giờ lại ở trước mắt, còn có thể sờ thấy, hơn nữa anh còn nói anh thích mình muốn chết. Trái tim như bị cái gì đụng trúng, nửa bên trái tim đã tê mõi nhưng không biết nên làm thế nào cho phải. Dù sao cũng là lần đầu yêu đương, không biết hai người ở bên nhau thì phải làm gì.

Đào Dã ngồi ở kia nhưng đã thả lỏng. Không hổ là người đã gặp qua sóng to gió lớn, Diệp Đằng nghĩ trong lòng. Thu hai chân trên sofa, ôm đầu gối ngồi ở đó, cúi đầu nhấp một ngụm nước mới phát hiện ra cái ly bất tri bất giác đã hết, không biết đã uống hết khi nào. Cô thật sự cảm thấy lúng túng, còn khản trương.

Đào Dã nghiêng người lại, mở rộng vòng tay: “Lại đây.”

Cô buông cái ly trong tay, bò từ trên sofa qua, hai tay ôm lấy cổ anh, lại cảm thấy bỗng nhiên gần nhau như vậy không quá quen, giấu mặt ở hõm cổ anh, tùy ý để anh ôm mình như vậy.

“Khản trương?” Đào Dã cảm thấy thân thể cô có chút mất tự nhiên, sững người lại. Trên thực tế anh cũng giống như cô, hưng phấn lại cứng cả người. Nhưng cái ôm này làm anh cảm thấy tốt hơn rất nhiều, cơ thể cô nhỏ nhỏ lại mềm mại, mang theo mùi nước giặt quần áo, sợi mềm mại tinh nghịch chui vào cổ áo anh, có chút ngứa.

“Vâng, có chút.” Diệp Đằng luôn thẳng thắn mà nói trắng ra, đối với tình cảm cô vĩnh viễn luôn chân thành mà trực tiếp: “Còn anh? Em cảm thấy anh hình như có rất nhiều kinh nghiệm”

Cơ thể của Đào Dã theo động tác lắc đầu của anh hơi lắc lư một chút, anh đẩy bà vai cô để cô nhìn chính mình: “Thư giãn chút đi, giống như trước đây thôi”

“Sao có thể?” Cái việc đột nhiên kéo gần khoảng cách này ngọt ngào lại khản trương. Trong không khí giống như tràn ngập mùi hoa nào đó, lại giống như ảo giác của chính mình: “Anh thật sự không ngủ được à? Anh muốn nghỉ ngơi một lát không, liệu anh sẽ buồn ngủ chứ?”

“Sẽ không.” Hiện tại anh có đi ra ngoài chạy mười vòng cũng sẽ không mệt, đừng nói là ngủ, cái gì anh cũng không muốn làm, chỉ muốn ôm cô ngồi như này.

Cô quay người ngồi trong lòng anh, anh cầm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. Diệp Đằng nhìn chằm chằm vào vết sẹo trên cánh tay anh, giống như đã quen với sự tồn tại của vết sẹo nên cô không chú ý quá. Cô vươn một bàn tay khác nhẹ nhàng miêu tả vết sẹo, tuy rằng đã qua rất nhiều năm nhưng nhìn vết sẹo cũng có thể nhìn ra ngày trước anh bị thương rất nghiêm trọng: “Anh chưa nói cẩn thận với em bao giờ, nói cho em một chút về chuyện tai nạn xe khi đó đi. Lúc ấy chắc anh rất đau nh?”

“Không nhớ rõ, lúc ấy ý thức của anh rất mơ hồ.” Đào Dã nhìn ngón tay tinh tế của cô chậm rãi xẹt qua cánh tay của mình, có một loại xúc cảm rất kỳ diệu: “Nếu em đồng ý, lần sau chúng ta trở về về, anh có thể đi gặp ông ấy hay không?”

Anh chưa nói là ai nhưng Diệp Đằng biết, anh muốn đi gặp bố của anh, có gât gât đầu. Có lẽ chỉ có để anh tự mình đi gặp anh mới có thể buông hoàn toàn. Cô không nghĩ bọn họ sẽ vì chuyện này mà chia xa, hai người cần phải buông hoàn toàn.

“Có đói bụng không?” Đào Dã nghĩ cô còn chưa có ăn cơm, bữa tối đã tính toán tốt không ai có thể nghĩ sẽ biến thành như vậy, nhưng kết quả lại đã được dự kiến trước.

Có lẽ là anh muốn đi nấu ăn cho cô, Diệp Đằng bắt lấy cánh tay anh muốn buông ra, lới anh trở về: “Em không có đói bụng.”

Đào Dã nhìn nhìn thời gian: “Còn có ba bốn giờ, sẽ đói”

Diệp Đằng đi theo anh vào phòng bếp, làm trợ thủ giúp đỡ anh. Anh mở tủ lạnh tìm kiếm đồ ăn. Gần đây Diệp Đằng có mua bò bít tết nhưng vẫn chưa nấu, trong nhà cũng còn có rượu vang đỏ.

Diệp Đằng nhìn anh bận nhiều việc: “Thật ra em vẫn luôn tò mò, sau anh nấu cơm giỏi như thế.”

“Miệng của mẹ anh rất kén,” Đào Dã mặc tạp dề lên: “Công việc của bà ấy rất vội, anh nấu thì bà mới có chút thời gian để ăn.”

“Tình cảm giữa anh với mẹ thật tốt.” Diệp Đằng thậm chí có chút ghen ghét, lại đau lòng cho anh bởi vì cô hiểu cảm giác anh đã phải trải qua, cảm giác người mình thương yêu nhất phải rời xa bản thân.

“Ừ, xem như thế đi.” Đào Dã rất ít khi đề cập với người khác về chuyện trước kia, đặc biệt là về gia đình anh, trước mặt người khác càng không đề cập, chỉ có một ít bạn bè biết: “Mẹ anh là mẹ đơn thân, rất lợi hại. Khi đó anh tham gia đua xe, bà ấy không đồng ý.”

“Sau này?” Diệp Đằng rất muốn nghe anh kể về người nhà của anh, chuyện khi anh còn nhỏ, tò mò anh có giống như những người con trai mình biết trước kia, nghịch ngợm, tùy hứng. Bỏ lỡ nhiều quá trình trong cuộc đời của anh cũng là một chuyện làm cô tiếc nuối.

Anh chỉ chỉ cái đĩa bên cạnh, Diệp Đằng tùy tay lấy một cái đưa cho anh.

“Sau này, lần đầu tiên mới bà ấy đi xem anh thi đấu, hôm đó vừa vận bà ấy không có việc gì nên đáp ứng.” Đào Dã để đồ cắt xong bỏ vào đĩa, dừng một chút, tựa hồ không muốn nghĩ lại chuyện lúc ấy: “Chính là ngày đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Anh ngừng đầu thấy vành mắt Diệp Đằng lại đỏ, cô không phải là người hơi tí sẽ khóc, hình như mỗi lần cô khóc đều là vì anh hoặc là vì người nhà, ngược lại với chuyện của chính mình cô như không để ý bao giờ. Đào Dã vuốt tay chạm vào mặt cô: “Con sen.”

Diệp Đằng cũng là lần đầu tiên cảm nhận được một người yêu mình hơn bản thân cô, nghĩ đến anh khó chịu thì cô lại đau lòng đến tận đình. Diệp Đằng vuốt tay ôm lấy eo anh, hít hít mũi, ồm ồm nói: “Có thể để em ôm một lúc không?”

Cô ở trước mặt anh không kiêng nể gì mà cười cũng có thể tùy tiện khóc thật là một chuyện hạnh phúc.

Đào Dã buông đồ trong tay mình vỗ vỗ sau lưng cô, cảm giác vật áo soni trước ngực mình bị thấm ướt. Một lát sau, cô cảm giác khá hơn nhiều mới buông ra, Đào đã cầm chai tương ngọt bên cạnh lên: “Khoa học nghiên cứu rằng ăn chút ngọt tâm tình sẽ tốt hơn.”

Cô biết là anh đang nói giỡn với mình nhưng vẫn cười vươn một ngón tay ra chấm một chút, rất không vệ sinh mà nếm một miếng, còn cố ý đưa qua cho anh: “Anh có muốn nếm thử một chút không?”

Anh thề mà thật sự cúi đầu, Diệp Đằng chạy nhanh đi: “Đùa thôi, bẩn lắm”

Nhưng tay không kịp phòng ngừa mà bị anh bắt được, cô không thể động đậy.

Lúc mí mắt anh nâng lên có thể thấy nếp uốn nhọt nhọt, ánh mắt rất sâu. Lúc nhìn chằm chằm cô trong ánh mắt tựa hồ mang theo phong cảnh kiểu diễn không thể diễn tả. Diệp Đằng cảm giác đầu ngón tay mình truyền đến một trận âm áp, mặt bắt đầu đỏ ửng lên, kiểu hành vi thân mật này chỉ có những đôi tình nhân mới có thể làm, cô còn không quá quen. Cô thường đối xử với mọi người trung quy trung củ, thoát nhìn là tùy tiện nhưng nếu nói đến tình cảm vẫn là quá mức non nớt.

Anh ăn xong rồi, còn cố ý liếm liếm môi: “Hương vị không tồi”

Diệp Đằng nhìn chằm chằm tay mình, mặt đỏ tai đỏ mà xoay người, để tay dưới vòi nước: “Không phải anh có thói sạch sẽ à?”

“Bây giờ không có.” Đào Dã nếm tương ngọt cho vừa rồi đẩy nắp để về vị trí cũ, kéo tay ướt của cô đặt sau thắt lưng mình.

“Quần áo anh ướt hết rồi!” Cô nhủ mày.

Diệp Đăng giương bàn tay, anh kéo luôn cổ tay cô, nhìn chăm chăm cô hai giây: “Còn có ba tiếng nữa anh phải đi rồi, anh định...”

“Định cái gì?” Diệp Đăng cười, Đào Dã này luôn làm ra vẻ cáo già, cô phải cảnh giác cao độ.

Anh cúi đầu nếm môi cô vẫn còn lưu lại chút hương ngọt: “Muốn ăn chút ngọt.”

Đêm đã khuya, ngoài cửa sổ vừa lúc có ánh trăng, bên trong cửa sổ có đôi tình nhân đùa giỡn vui cười. Chạm rai bắt đầu hình thức ở chung xa lạ lại ngọt ngào, ở trước mặt nhau lộ ra bộ dáng chân thật đáng yêu nhất của mình.

Duyên phận có đôi khi là một loại tàn khốc đôi khi lại kỳ diệu. Thế giới này mỗi ngày đều phát sinh hàng trăm chuyện, không có ai biết ở nơi nào, một điểm giao nhau vì điều nào sẽ xảy ra chuyện gì. Có đôi lúc đi tới đi lui sẽ gặp được người, nói không chừng đã sớm bị con đường mang tên vận mệnh làm liên lụy đến nhau, chỉ là bọn họ cũng không có biết...

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Nói là không ngủ nhưng sau khi ăn xong, đường bột tràn ngập đại não, cô lại không phải là người thường thức đêm nên chỉ chốc lát là dựa vào sofa ngủ mất. Cảnh này giống với mấy năm trước có một mình lê loi mạo hiểm trời đông giá rét đến đây để nói cho anh tình cảm của mình. Dưới ánh đèn lập lòe sáng, làn da cô mềm mại. Anh theo bản năng muốn vuốt tay chạm vào mặt cô, lại sợ đánh thức cô nên ngón tay dừng lại giữa không trung, chậm chạp không có hạ xuống.

Chỉ có mình anh biết, anh có biết bao cảm ơn với cô gái dũng cảm này, tình thân phẫn chấn này có thể nghĩa vô phẫn cố* mà nói điều cô thích, có biết bao cảm ơn cô vẫn luôn không từ bỏ anh, ở một chỗ đợi anh lâu như vậy. Anh bế ngang người cô lên, ôm cô vào phòng ngủ đặt cô trên giường. Diệp Đăng không thoải mái mà trở mình, hừ một tiếng rồi lại ngủ tiếp. Cô luôn ngủ rất say, bị người khác bế đi sang chỗ khác cũng không biết gì.

*Nghĩa vô phẫn cố: vì chính nghĩa, đạo nghĩa, không do dự, chùn bước, quay đầu lại.

Đào Dã chống cánh tay cúi đầu nhìn lông mi cô hơi động, cô không tỉnh, anh yên tâm dựa vào mép giường ngồi trên tấm thảm. Còn một tiếng nữa phải đi, anh muốn hút thuốc, theo bản năng lại nghĩ đến mỗi lần cô thấy anh hút thuốc đều nói hút thuốc có hại cho sức khỏe cho nên ném hộp thuốc vào tủ đầu giường, đứng dậy cầm bộ quần áo đơn giản đi ra phòng khách.

Đồ đạc đều đã thu dọn gọn xong, anh lại quay về phòng ngủ. Đầu giường còn sáng đèn, Diệp Đăng bọc chăn ngủ say sưa, anh cười cúi đầu hôn nhẹ vào trán cô rồi mới rời đi.

Bầu trời lúc rạng sáng vẫn còn sao đêm, anh cảm giác tâm tình tỉnh từ xưa đến nay chưa từng thoải mái đến vậy, thậm chí khó có khi bật nhạc. Anh lái xe một mạch đến sân bay, sắp sửa lên máy bay thì nhận được điện thoại của Diệp Đăng, trong giọng còn có chút oán trách: "Sao anh trộm đi rồi? Em còn muốn đưa anh đi mà."

"Em muốn đưa nên anh phải đi trước rồi." Ở bên kia Đào Dã đang làm thủ tục ký gửi. Anh trai quẩy ký gửi nghe thấy lời này ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó chết lặng mà yêu cầu anh đưa giấy tờ.

"Bây giờ còn kịp không?"

Anh nghe thấy tiếng Diệp Đăng xuống giường: "Không còn kịp nữa, còn nửa tiếng nữa là lên máy bay."

Diệp Đăng thất vọng mà thở dài: "Về sau không được lên lút đi nữa."

"Được." Đào Dã cười đáp ứng, xoay người đi khỏi quầy đăng ký, phát phát tay với người bên kia: "Em ngủ thêm một lát đi, lúc anh về nhất định sẽ nói cho em."

"Vâng. Thi đấu cổ lên, em sẽ xem buổi phát sóng trực tiếp." Diệp Đăng ôm đầu gối ngồi trở lại giường, thấy anh ném hộp thuốc trên tủ đầu giường: "Vội lại, hút thuốc ít thôi."

"Anh định dừng." Đúng như dự kiến của Đào Dã, mỗi lần cô thấy đều sẽ nhắc nhở.

"Anh định bao giờ đấy?"

"Mới này, thấy bóng đêm đẹp quá nên muốn tích mệnh một ít."

Diệp Đăng bật cười: "Anh lại nói hươu nói vượn rồi."

"Muốn nghe thật sự?"

Diệp Đăng nghe thấy bên kia có người gọi anh "Anh Dã, đừng gọi nữa, tắt điện thoại đi, sắp lên máy bay rồi."

"Anh mau nói đi, nói xong em sẽ tắt máy."

"Ở bên nhau mới năm tiếng đã bắt đầu ghét bỏ anh?"

Diệp Đăng thực sự bất lực. Miệng của anh không buông tha người bao giờ, tuy rằng bình thường cô cũng rất lợi hại nhưng gặp phải Đào Dã một câu cũng không thắng được anh: "Không có, vậy thì anh cứ từ từ mà nói."

Để anh từ từ nói khác nào bảo anh không đi. Đám đông đội đứng cách đó không xa, nhìn anh từng câu từng chữ mà chậm rãi nói: "Bởi vì sợ chết, muốn ở bên em lâu hơn chút nữa."

Diệp Đăng cảm thấy trong lòng mình có nơi nào bị đụng chạm tới. Cô đã xem mỗi một cuộc phỏng vấn trước đây của anh, anh đã từng nói, đua xe là một ngành rất gần với cái chết, tốc độ và tử vong thường đi đôi với nhau. Phóng viên hỏi anh có sợ hay không, lúc ấy anh cười nói tay đua sợ chết cũng giống như đua xe mà sợ tốc độ, đó là thứ mà một tay đua suốt đời đều theo đuổi.

Mà hôm nay anh nói anh sợ chết bởi vì cô, cảm giác trong lòng Diệp Đăng rất khó nói. Đúng là mỗi lần nhìn anh thi đấu cô đều rất sợ nhưng đây là việc mà anh yêu, nếu đơn thuần là vì cô mà anh từ bỏ thứ anh thích, Diệp Đăng sẽ không làm vậy. Là bạn gái, cô không có cách nào ngoài việc nhìn anh mỗi lần đua đều gặp thoáng qua Tử Thần.

Đào Dã tắt điện thoại, lúc lên máy bay đồng đội bên cạnh vẫn còn ngập: "Anh Dã, hôm nay anh còn có fans muốn đến tiễn anh, tuyệt thật."

"Đến?" Đào Dã với huấn luyện viên ngồi phía trước bọn họ.

Huấn luyện viên lật xem tạp chí trên máy bay, nói: "Tôi sửa lại giờ bay, không nói cho mấy cô ấy."

"Về sau cũng đừng cho bọn họ tới, tôi chẳng phải là minh tinh gì." Đào Dã dựa vào lưng ghế, điều chỉnh một tư thế thoải mái.

"Bây giờ Internet phát triển như vậy, một cái video thi đấu của cậu cũng có thể lộ ra, một giây là lên hot search, chúng ta cần cũng chẳng cần được." Lý Nguyên Thanh ngồi đằng sau nói theo.

Huấn luyện viên chưa nói cái gì, sau khi máy bay cất cánh mới hỏi trộm một câu: "Cô gái kia đuổi tới?"

Vốn dĩ Đào Dã muốn ngủ, nghe ông ấy hỏi, sững sốt một lát mới gật đầu.

"Tôi cũng đoán thế," Huấn luyện viên chắc chắn mà nói: "Còn may là có cuộc thi, nếu không có phải cậu muốn từ bỏ đúng không?"

"Không đâu." Đào Dã đặt gối sau cổ: "Nói không chừng sẽ trực tiếp nghỉ ngơi."

Huấn luyện viên xoay đầu trùng mắt với anh, thấy tiểu tử này cười xấu xa nói: "Đùa thôi."

"Muốn nghỉ cũng phải đạt được quán quân F1 đã, lúc ấy tôi không cần cậu đâu." Huấn luyện rất biết hành bọn họ, thể lực, kỹ thuật, tâm thái thiếu một cái cũng không được. Đối với rất nhiều người mà nói, quen bạn gái không phải là chuyện đại sự gì, nhưng với Đào Dã thì ông quá hiểu, anh không có nhược điểm gì, duy nhất có điểm là anh quá nặng tình cảm. Huống hồ tuổi tác của anh cũng không nhỏ, anh trở về là muốn lấy danh. Chuẩn bị lâu như vậy có lẽ năm nay là năm thích hợp nhất, chắc chắn nhất. Ông không muốn để phí anh, để anh hoàn thành giấc mơ xong rồi rút lui cũng không làm mọi người thất vọng.

"Tôi sẽ suy nghĩ thêm." Đào Dã chậm rãi nhắm mắt lại, giành giật từng giây để nghỉ ngơi.

- - - - -

Diệp Đăng ở nhà Đào Dã ngủ đến bảy giờ sáng, lấy từ trong tủ lạnh ra sữa bò với bánh mì đơn giản ăn sáng rồi mới trở lại trường học, thay quần áo rồi mới đi làm. Vừa mới đến cửa đã có đồng nghiệp hướng về phía cô nhiệt tình chào hỏi: "Lá cây! Lá cây! Gần đây tớ mới phát hiện ra một kho báu."

"Lại là vị soái ca nào được cậu sùng bái thế?" Diệp Đăng quá hiểu cô ấy, một câu đã chọc trúng.

"Cho cậu xem! Cho cậu xem này!" Cô ấy lấy điện thoại ra đưa cho Diệp Đăng: "Hôm nay vốn dĩ có một em trai bay vào rạng sáng, sau đó liền có tỷ muội ngồi xổm ở sân bay, kết quả phát hiện ra một người qua đường, siêu đẹp trai. Sau đó bắt đầu tìm trên Weibo, bị mọi người phát hiện ra anh trai này là tay đua, vừa lạnh lùng vừa đẹp trai. Tớ sẽ đi biên tập lại các video anh ấy thi đấu! Tớ chết mất! Tớ đơn phương tuyên bố, đây là bạn trai tớ!"

Diệp Đăng thấy mấy tấm ảnh chụp, quả nhiên là Đào Dã. Sáng nay lúc anh đi tóc cũng chưa chải nhưng vẫn đẹp. Mũi thẳng, tay đút trong túi quần, cả người có vẻ lười nhác mà ưu nhã. Diệp Đăng phóng to nhìn anh trong điện thoại, cười, lúc ấy chắc là anh đang gọi điện thoại với mình.

"Có phải siêu đẹp trai đúng không! Cậu nhìn sườn mặt xem này! Cậu nhìn ảnh xem, quần áo như này cũng không che dấu được khí chất đẹp trai của anh ấy, cậu xem cậu có giống hoa si không! Nghe nói tiểu ca ca này tên Đào Dã, là tay đua rất lợi hại trong nước, tớ còn xem video anh ấy thi đấu lúc mười sáu mười bảy tuổi. Trời ơi, thật là tiểu chó săn, so với đám tiểu thối tươi bây giờ cũng không kém!"

Đồng nghiệp kích động mà nói một đồng có không. Diệp Đăng chẳng nghe vào lời nào, lẩn qua lộn lại nhìn mấy tấm ảnh.

"Ừ, ánh mắt cậu cũng không tồi." Diệp Đăng đưa điện thoại cho cô ấy, làm bộ tùy ý mà nói: "Gửi mấy cái này cho tớ."

"Được được, tớ biết lúc này khẳng định cậu sẽ không chê tớ. Nhưng mà không biết đẹp trai thế này liệu tiểu ca ca đã có bạn gái chưa, ngàn vạn lần là chưa đi, nếu không tớ sẽ đau lòng lắm." Đồng nghiệp vừa gửi vừa lăm lăm.

Diệp Đăng yên lặng không nói gì. Đào Dã có rất ít thông tin, tin tức của anh trên mạng cũng chỉ là mấy đoạn phỏng vấn ngắn với rải rác mấy tấm ảnh fans chụp còn phương diện sinh hoạt thì rất ít. Rốt cuộc đua xe trong nước cũng coi như là một vòng tròn, cho nên anh có một hai lần ra vào vòng đó, mức độ nổi tiếng cũng không cao như vậy.

Diệp Đăng tìm kiếm sự sai lệch thời gian giữa trong nước với nơi anh thi đấu, lúc nghỉ ngơi giữa trưa có thể trò chuyện video với anh, Diệp Đăng tìm cái phòng họp không, ăn mặc trang phục công sở, đoan đoan chính chính mà ngồi.

Đào Dã nằm ở trên giường, tay đặt sau đầu: "Bộ dáng này của em như đang mở họp í."

"Cảm ơn Đào tiên sinh đã bớt chút thời gian cùng tôi tiến hành buổi gặp mặt." Diệp Đăng cười: "Nghỉ ngơi chưa? Ở trên máy bay à?"

"Ừ, khi nào em tan làm?"

"Sáu giờ, về trường chắc là đã bảy giờ." Diệp Đăng ghé xuống bàn, chớp mũi cơ hồ muốn chọc vào màn hình, cầm điện thoại dịch dịch về phía trước: "Sáng nay ở sân bay anh bị chụp lên anh có biết không?"

"Thế á?" Đào Dã điều chỉnh dáng ngồi một chút, dường như đã quen với nó: "Chụp đẹp không?"

"Em không nhìn kĩ. Em đến giờ nghỉ trưa rồi, anh ngủ thêm một lát đi, ngày mai anh rảnh thì gọi tiếp." Diệp Đăng nhìn nhìn thời gian, cô muốn để cho anh ngủ nhiều hơn một chút.

"Ừ, chờ em tan làm." Anh đi xuống một chút, nghiêng thân mình sờ chai nước khoáng trên bàn.

"Lúc em tan làm đã khuya, bên chỗ anh là nửa đêm." Diệp Đăng không muốn làm ảnh hưởng đến trạng thái của anh, tuy rằng rất muốn mọi lúc mọi nơi đều được nhìn thấy anh nhưng nếu thức đêm thì sẽ ảnh hưởng đến việc huấn luyện của anh vào ban ngày.

"Thà muộn còn hơn." Anh mới nghỉ một chút sau khi hạ cánh, bây giờ nói chuyện giọng còn khàn khàn, có chút mơ mơ màng màng, trong phòng cũng không có sáng, không nhìn rõ mặt anh.

Diệp Đăng chớp chớp mắt, về mặt vô tội mà nhìn chăm chăm người trong điện thoại: "Vì sao mà thà muộn còn hơn?"

Đào Dã nhìn bộ dáng nghiêm túc đặt câu hỏi của cô, giống học sinh giờ tay lên hỏi một vấn đề. Bộ dáng này làm anh cảm thấy không nên cùng cô gái này không đầu không đuôi vui đùa, bên môi có ý cười nhàn nhạt: "Muốn biết? Sau này sẽ nói cho em."

Tác giả có lời muốn nói: Sẽ không có chuyện hài là tay đua mà không phải tài xế tốt _(:3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi Diệp Đằng biết được bọn họ muốn ở nước ngoài ba tháng, nội tâm cô sụp đổ. Hai người vừa mới ở bên nhau đã phải chia xa một thời gian dài, đối với hai người mà nói thực sự tàn nhẫn. Nhưng cả hai đều có công việc của chính mình, không thể tùy tiện mà từ bỏ trách nhiệm được.

Lâm Mạt với Lâm Sơ là hai nhân chứng của việc yêu xa này. Cuối tuần ba người đi ăn ở một tiệm cơm gần trường. Lúc ăn Diệp Đằng vẫn còn ôm điện thoại nhắn WeChat. Hai anh em ngồi đối diện, anh nhìn em em nhìn anh, sau đó ăn ý mà thờ dài. Khí chất song sinh của hai người chỉ có lúc này mới phảng phất thể hiện ra. Nhìn vào ngày thường, Lâm Sơ với Lâm Mạt rất giống với câu quảng cáo sáo cũng không tới.

“Sao lại dùng cái biểu cảm ấy nhìn tớ?” Diệp Đằng đặt điện thoại xuống, nhìn hai người họ cũng chưa động vào đồ ăn trước mặt: “Nhà hàng này không ngon à?”

Hai người đồng thời lắc đầu, sau đó lại đồng thời thờ dài.

“Các cậu... Lâm sao vậy?” Diệp Đằng không rõ bộ dáng này của bọn họ có ý gì, cảm giác có điểm kỳ kỳ quái quái.

“Đằng Đằng, cậu đã nghe qua câu này chưa? Yêu xa giống như nuôi một con sủng vật điện tử trong điện thoại, chỉ có thể xem, không thể sờ.” Lâm Mạt nói đạo lý rõ ràng: “Bạn trai của bạn cùng phòng tớ chính là như vậy, anh ấy ở xa đại khái chỉ một năm. Trạng thái hiện tại của cậu chẳng khác gì cô ấy ở, không có việc gì cũng nhìn điện thoại, hận không thể sống luôn trong điện thoại.”

“Tình yêu quả nhiên làm ý chí con người sa sút.” Lâm Sơ đưa ra một câu kết luận.

“Tình thần hiện tại của tớ rất sa sút à?” Diệp Đằng không hề thấy tình thần mình sa sút. Cô làm việc nghiêm túc, tích cực, ngoại trừ không còn giống như trước kia thường xuyên đi ra ngoài xã giao thì hầu hết thời gian còn lại đều dùng để nói chuyện với Đào Dã...

Nghĩ lại, hình như là tình thần rất sa sút.

“Cậu có muốn mua vé máy bay đi một chuyến không? mBa tháng là khoảng thời gian quá dài.” Lâm Mạt cảm thấy cứ thế này cũng không tốt. Tuy rằng cô ấy chưa yêu bao giờ nhưng nhìn người khác yêu đương cũng có chút kinh nghiệm. Đối với những cặp đôi vừa mới bên nhau, tách ra trong ba tháng là một điều khó có thể tưởng tượng.

“Không.” Diệp Đằng lời lẽ chính đáng mà sửa lại: “Đã qua hơn một tháng rồi, bây giờ chỉ còn lại một tháng lẻ hai mươi ba ngày.”

“...”

“...”

Hai người dùng ánh mắt hết thuốc chữa nhìn cô một cái, yên lặng ăn cơm của mình.

Mặc dù Diệp Đằng nói ngoài miệng là phía bên mình công việc thực tập ném không được, lại nghĩ rằng qua đây sẽ làm ảnh hưởng đến việc thi đấu của anh nhưng trong lòng rất rất muốn trực tiếp mua một vé Trương Phi qua đó. Cô cảm thấy mình bây giờ đến cả fans cũng không bằng, có một số fans đã chuẩn bị mua vé để đến lúc đó đi xem trực tiếp anh thi đấu.

Buổi tối Diệp Đằng trở về cáo trạng với Đào Dã, nói chuyện sủng vật điện thoại mà Lâm Mạt nói với anh, sau đó ngoan ngoãn, hiểu chuyện, nghe lời mà an ủi anh: “Em cảm thấy ba tháng cũng rất tốt, ngày thường em rất bận, không có thời gian để nhớ đến anh đâu.”

Đào Dã chưa bao giờ coi lời này là sự thật. Anh cơ hồ là nhìn Diệp Đằng lớn lên, cô luôn rất hiểu chuyện, khó khăn trong sinh hoạt đều nỗ lực tự mình khắc phục, như đã thành một loại thói quen. Dùng lời nói lơ đãng là biểu đang cô đang nhớ với quan tâm anh.

“Anh cũng không nhớ đến em.”

Hai người ăn ý mà nói chuyện phiếm hai ba câu rồi chúc ngủ ngon. Trước khi đi ngủ, Đào Dã gửi cho cô một đoạn video, anh cầm trong tay một cái kim băng nho nhỏ, hình dây leo làm bằng bạc điểm tuyết là cây nho nhỏ: “Lúc nhìn cái này thì nhớ đến em nên thuận tay mua, lần sau cho em.”

Diệp Đằng nhìn tay anh giờ cái kim băng nho nhỏ, gửi câu ‘ừ’ sau đó chuẩn bị đi ngủ. Nhưng nằm xuống một lúc lâu sau cũng không ngủ được, lấy điện thoại ra bắt đầu điều tra thông tin về máy bay...

Cô đột nhiên có ý tưởng lớn mật, nếu ngày mai nghỉ làm, đi chuyến bay sớm nhất chắc là cũng kịp. Nhưng gần đây Đào Dã không có thời gian, cô lại sợ cho anh thêm phiền toái, nghĩ đi nghĩ lại lại từ bỏ, bực bội mà lẩn lẩn hai cái, ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tan làm, cô ở cửa công ty rồi rầm một hồi lâu, cuối cùng vẫn không đi về phía tàu điện ngầm, trực tiếp bắt xe đến sân bay, gần như là điên cuồng, cái gì cũng chưa lấy, trên người cũng chỉ có một cái túi tùy thân nho nhỏ. Cô đến sân bay mới nhớ ra mình không có thị thực*, đi không được.

*Thị thực: hay còn gọi là visa.

Cô cầm điện thoại ngồi trên ghế ở sân bay, cảm thấy chưa bao giờ ỳu khuất như bây giờ.

“Anh đoán xem em đang ở đâu?” Diệp Đằng chụp bức ảnh gửi cho anh.

Cô vốn định là bộ đùa với anh một chút, kết quả điện thoại rung lên, cô cầm lên thấy: “Sao em biết anh đã trở về?”

Diệp Đằng theo bản năng quay đầu nhìn khắp nơi: “Anh lắp camera bên người em à?”

“Anh thật sự đã về?” Diệp Đằng đương nhiên không tin mấy lời này của anh. Đào Dã cả ngày chỉ biết trêu đùa cô, mỗi một câu không hề có tí đúng đắn nào.

“Ừ, không phải là em đến đón anh à?” Đào Dã nhanh chóng trả lời.

Lúc này Diệp Đằng rất ngốc, cô từ trên ghế đứng lên đi về phía lối ra. Cô thật sự rất chờ mong anh về mà không phải là trêu đùa cô, bằng không cô sẽ rất rất rất thất vọng.

“Không phải, em là đến gặp đối tượng yêu trên mạng.” Diệp Đằng thờ phỉ phỉ đi qua một hàng lối ra. Yêu nhau đã hơn một tháng, cô cũng dần dần hình thành thói quen ở chung với anh. Cô dự đoán sẽ rất xấu hổ vì hai người đã chia xa mà không có gì phát sinh. Hai người rất nhanh đã quen với việc thay đổi thân phận, hơn nữa khi ở chung rất hài hòa, chỉ có duy nhất một điểm không tốt là cô cảm thấy mình đang hẹn hò trực tuyến...

Tuy rằng trong lòng cô thấy chuyện này không có khả năng nhưng vẫn nỗ lực tìm một vòng, tìm nửa ngày cũng không thấy người. Diệp Đằng cúi đầu nhìn điện thoại, anh gửi đến tin nhắn âm thanh: “Khi nào em học được chuyển bắt cả hai tay đấy?”

“Anh không có về.” Tuy rằng cô biết mình không nên trẻ con như vậy nhưng khoảnh khắc anh nói anh đã về, cô thật sự thật sự rất vui vẻ. Khổ sở nhất là kỳ vọng của mình không thành, cho dù biết kỳ vọng của cô có chút hơi quá phận nhưng trong giọng nói vẫn không dấu được sự mất mát.

“Em có thấy có một con gấu Kumamon* rất to dưới đại sảnh tầng một không?” Đào Dã biết lúc này cô đến sân bay là vì cái gì, bọn họ thật là tâm linh tương thông.

*Hình ảnh con Kumamon:

Cô chạy đến lan can, cúi đầu thấy dưới tầng một thật sự có một con Kumamon, vui mừng khôn xiết: “Anh thật sự đã về à?”

Bên cạnh con Kumamon có một người mặc áo hoodie màu đen, đội mũ lưỡi trai màu trắng, vẫy vẫy tay về phía tầng trên. Anh không biết Diệp Đăng ở đâu cho nên thoát nhìn ánh mắt có chút mờ mịt: “Em ở đâu? Để anh qua đó.”

“Không cần, anh cứ đứng ở đó, em thấy anh rồi.” Diệp Đăng tắt điện thoại, từ trên tầng như bay xuống.

Đào Dã đứng bên cạnh thang cuốn từ tầng hai xuống tầng một chờ. Diệp Đăng nhìn thấy anh ngay lập tức, phát phát tay về phía anh, bước xuống hai bước, chạy như bay bổ nhào vào người anh, xúc cảm rần rần đã nói cho cô người trước mắt đã thật sự trở lại.

Đào Dã cười cúi đầu nhìn vào mắt cô: “Không phải là nói không rảnh để nhớ anh à? Sao còn đến sân bay tham quan?”

“Không phải anh cũng không nhớ em à? Về nước để du lịch à?” Diệp Đăng không yếu thế chút nào.

Đào Dã duỗi tay giữ lấy chân cô: “Trở về nhìn xem bạn nhỏ nhà chúng ta có nghe lời hay không?”

“Có.” Diệp Đăng nhắc tay trả lời: “Ngoan ngoan làm việc, ngoan ngoan ăn cơm, ngoan ngoan học tập.”

Cô đột nhiên ý thức được bộ dáng này của mình rất thu hút sự chú ý của người khác, hơn nữa có người bạn trai đẹp trai thế này rất khó để không gây chú ý, cô duỗi tay che sừng mặt anh lại: “Đặt em xuống, chúng ta đổi chỗ khác rồi nói tiếp, ở đây có nhiều người, nói không chừng sẽ bị chụp lén đấy.”

“Chụp thì cho chụp thôi.” Đào Dã không để ý đến chuyện này.

“Không được, không muốn cho người khác thấy.” Diệp Đăng xuống dưới an toàn, vẫn giữ tay như cũ che mặt anh.

Anh bắt lấy cổ tay cô, cầm tay cô dịch xuống, anh cũng cúi đầu theo. Hai người tay che ở sừng mặt, giống như hai đứa trẻ bí mật chơi trò chơi ấu trĩ mà nghĩ rằng người khác sẽ không nhìn thấy: “Bây giờ thì bọn họ sẽ không thấy nữa.”

Không nhìn thấy thì là không nhìn thấy, gần như vậy để làm gì?

“Hôn anh một chút.”

Diệp Đăng cười nói anh không biết xấu hổ nhưng vẫn phối hợp mà hôn môi anh một chút. Anh vẫn có kế hoạch vào ngày mai, lần trở về này sẽ rất ngắn, khả năng đi lại trên máy bay còn nhiều hơn thời gian ở lại vậy mà anh vẫn trở về, nói Diệp Đăng không cảm động là không có khả năng.

Cô định hôn một chút rồi chạy đi không nghĩ bị anh siết chặt eo, tiến thêm một bước kéo gần khoảng cách. Đào Dã thuận thế đảo sâu nụ hôn chuẩn chuẩn đập nước này, toàn bộ quá trình còn cầm tay cô chống đỡ, đứng là giấu đầu lòi đuôi.

Vốn dĩ thời gian cũng không còn sớm, Đào Dã còn phải bay lại nên chuẩn bị thuận tiện mua vé bay vào rạng sớm. Anh vừa muốn đứng dậy, còn không có kịp nói muốn làm gì đã bị Diệp Đăng kéo lại.

Cô nhìn đôi mắt môi miệng của anh, cảm thấy đau lòng lại chưa xót, chớp chớp mắt đáng thương nhìn anh hỏi: “Anh đi đâu? Anh có trở về không? Trở về còn yêu em không?”

Đào Dã bị cô chọc cười. Cô luôn có cách làm biến mất sự mờ mịt trên người anh, sau đó vui vui về về. Cô luôn lập tức chạy đến cho anh một cái ôm khi nhìn thấy anh, cô gái nhỏ của anh là kho báu mà không ai có thể thay thế.

“Anh đi mua vé rạp sáng bay, mười phút sẽ trở về.”

“Sau đó?” Diệp Đằng lúi kéo tay anh không buông ra.

Đối với anh mà nói, những lời này rất khó để mở miệng. Cho dù trong nội tâm anh đã xác nhận rất nhiều lần nhưng bản thân anh cũng không phải là người còi mờ, nếu không phải là nói giỡn thì anh không thể thản nhiên mà nói ra ba chữ kia.

Diệp Đằng chờ mong mà nhìn anh.

“Sau khi trở về sẽ nói cho anh.”

Diệp Đằng nhìn bóng lưng của anh, cảm thấy trong lòng chua chua ngọt ngọt, nắm tay mình lật đi lật lại, chờ anh.

Đã muộn, bọn họ vì tiết kiệm thời gian nên mua đồ ăn ở gần sân bay. Xe của Đào Dã để ở bãi đỗ xe, anh lái xe, quyết định đi rạp chiếu phim ngoài trời.

*Rạp chiếu phim ngoài trời:

Trên đường, Diệp Đằng tràn đầy năng lượng, đã quên mình vừa mới hỏi anh cái gì.

“Em vừa mới hỏi anh cái gì, hỏi lại lần nữa đi.” Tay nắm tay lái của Đào Dã hơi siết chặt.

“Nói cái gì?” Ánh mắt Diệp Đằng có chút mơ màng, nghĩ nghĩ lại cố ý chơi xấu: “Anh đi đâu? Còn trở về không?”

Đào Dã nhìn cô một cái, cô ngượng ngừng hỏi: “Trở về còn yêu em không?”

Sao đó liền nghe thấy người nào đó ra về thoải mái mà trả lời một chữ: “Có.”

Cô gặp qua rất nhiều bộ dáng của anh, tức giận, ôn nhu, lạnh lùng, không đúng đắn nhưng bộ dáng thẹn thùng này vẫn là lần đầu tiên Diệp Đằng nhìn thấy. Anh chân thành, cho dù là một chữ cũng làm cô cảm thấy rung động không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Vào lúc tám, chín giờ trong rạp chiếu phim ngoài trời có rất nhiều người, vị trí lớn bé đều đã có người đỗ, bọn họ đành đỗ ở vị trí sau cùng. Nói thật, màn hình chiếu phim không được rõ ràng, phía trước còn có người ngồi trên xe, chặn tầm nhìn, môi trường xung quanh cũng không tốt lắm. Nhưng không có ai để ý đến những chi tiết này, chỉ cần là ở bên nhau thì làm cái gì cũng được.

Bộ phim là phim tình cảm lãng mạn nước ngoài, mới được chiếu gần đây. Danh tiếng không tốt lắm nhưng diễn viên đều là trai xinh gái đẹp, Diệp Đằng một bên ăn khoai tây chiên, một bên cảm thán: “Anh xem kia, nam chính đẹp trai thật.”

“Hối hận.” Đào Dã mở đồ uống ra đưa cho cô: “Chúng ta nên đi xem riêng.”

Diệp Đằng cười nhìn anh: “Không, anh đẹp trai hơn.”

“Nói dối sẽ dài mũi đấy.” Anh thuận tay nheo nheo mũi cô.

“Thật sự!” Diệp Đằng ném túi khoai trong tay xuống, duỗi tay ôm lấy cổ anh, tư thế không quá thoải mái nhưng không muốn buông tay nên tạm chấp nhận: “Anh Dã, sao trước kia em không phát hiện ra anh đáng yêu thế nhỉ?”

“Trước kia em cảm thấy anh thế nào?”

“Ừm... rất đáng sợ.” Diệp Đằng hồi ức: “Nhưng cũng rất ấm áp. Anh rất tốt nhưng chỉ có một điểm hơi buồn.”

Từ lúc bắt đầu Đào Dã không phải là người đáng sợ, anh rất thích nói giỡn, chẳng qua là lúc tâm tình không tốt sẽ tương đối hung ác. Mọi người cũng đều biết nếu thấy sắc mặt anh không tốt thì sẽ không trêu chọc, lúc anh nghiêm túc làm việc cũng không ai dám quấy rầy.

Anh cảm lúng với tay cô kéo về phía mình. Diệp Đằng rất gầy, có thể nghiêng người ngồi trên đùi anh. Cứ như vậy không gian liền trở nên chen chúc dị thường. Anh ngả ghế về phía sau, cô ngồi trong lòng anh giống như trượt cầu trượt, không gian trong ô tô trở nên rộng hơn, cô cười hỏi: “Không chê nóng à?”

“Mơ điều hòa lên rồi.” Anh thản nhiên: “Em nói anh đáng sợ, khi nào anh làm em sợ?”

“Không có, chỉ là em nghe Mạt Mạt kể anh còn đánh người.” Diệp Đằng nhớ trước kia có nghe Lâm Mạt nói qua một lần. Cũng chính là lần đấy làm Lâm Mạt có bóng ma tâm lý đối với anh. Nghe nói anh còn bóp cổ người ta nói muốn giết người ta, hình ảnh như vậy Diệp Đằng thật sự không thể nghĩ ra được.

“Ừ, có một lần.” Đào Dã thấp giọng lầm bầm như đang thành thật khai báo sai lầm của mình: “Tần Quân, vẫn là vì vấn đề đó. Lúc ấy tính tình của anh không được tốt, không giống như bây giờ. Nếu đặt chuyện đấy ở bây giờ, anh sẽ không làm thế.”

“Anh trở về tiếp tục tham gia thi đấu có phải là vì anh ta hay không?” Diệp Đằng thắc mắc. Chuyện năm đó đến bây giờ vẫn không có một đáp án chính xác, rốt cuộc có phải là do Tần Quân động chân động tay chặn xe anh nên mới xảy ra tai nạn hay không, ngoại trừ bản thân Tần Quân, ai cũng không biết.

“Cũng không phải.” Đào Dã vuốt ve ngón út của cô: “Em có biết câu này không? Tắt Cưng nói, sinh mệnh là một cuộc đua xe, anh có quyền tự hủy. Năm đó sau khi xảy ra chuyện trong đầu anh tràn ngập sợ hãi cùng tự trách, loại cảm giác đó làm anh không có cách nào trở lại sân thi đấu. Lúc đó anh nghĩ làm gì cũng được, chỉ cần không bao giờ chạm vào xe nhưng thứ đồ kia lớn lên trong cơ thể anh, dứt bỏ không được.”

“Cho nên không bằng trở về, làm những chuyện nên làm sau đó bình tĩnh rồi đi. Con người sống trên đời có thể làm rất nhiều chuyện nhưng có một số việc một khi đã bỏ lỡ thì sẽ không làm lại được nữa.”

Những lời này anh chưa bao giờ nói với ai, cho dù là trong những năm tháng khó khăn nhất. Anh tựa hồ đã quen trầm mặc, bây giờ cảm thấy có người ở bên cạnh nghe cũng không tồi, tốt hơn nhiều so với một mình.

Diệp Đằng duỗi tay sờ sờ tóc của anh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán của anh, giống như an ủi một tiểu đại nhân: “Không có việc gì, em làm gì cũng được, sau này sẽ có chị Diệp sủng!”

Đào Dã bị cô chọc cười, bàn tay dán lên lưng cô, nhìn con người như nước của cô đến ngây người. Hai người quá gần nhau, không gian nhỏ, bịt kín khiến con người ta mơ màng. Trên màn hình là hình ảnh nam nữ đang hôn nồng nhiệt, không khí tờ đậm đúng chỗ, tựa hồ hết thấy đều là thuận theo tự nhiên.

Hôm nay có mặc áo somi với váy lót* để đi làm cho nên nhìn không giống với bộ dáng học sinh bình thường. Tiếng vải cọ xát với nhau khó có thể miêu tả. Sau khi hôn một chút, anh vẫn là thức thoi mà dừng lại.

*Hình ảnh váy lót: Mình nghĩ là loại có quần ở trong

“Có phải gần đây anh lại trộm hút thuốc đúng không?”

“Không cai được.” Anh giúp cô sửa sang lại mấy sợi tóc rối, ánh mắt lướt qua cánh môi hồng hồng của cô.

“Vô lại.” Diệp Đằng khẽ cắn răng, thấp giọng nói, sau đó bỏ lại chỗ ngồi của mình.

Đào Dã lấy từ trong túi ra một món đồ cho cô, là cái kim băng anh mua trong video, đồ thật còn tuyệt hơn trong video, nạm kim cương rất đẹp.

“Giúp em đeo lên.” Diệp Đằng vén tóc của mình lên, ý bảo anh đừng ở trước ngực mình nữa.

Đào Dã nhìn thấy cổ áo cô có cái cúc bị mờ ra, thuận tay giúp cô cài lại: “Quần áo phải mặc cẩn thận.”

“Cài như này ngớ ngẩn lắm, giống như học sinh tiểu học vậy.” Diệp Đằng tự tháo ra. Vốn dĩ áo cũng không thấp, một hai phải cài đến cổ áo, cảm giác như mặc áo polo học sinh.

Đào Dã giúp cô cài kim băng lên, ôm cổ cô, lưu lại trên cổ áo một dấu hôn.

“Anh...” Diệp Đằng sững sờ một lúc lâu, bị động tác này của anh chấn kinh.

Đào Dã làm như không có việc gì xảy ra, thản nhiên thưởng thức cái kim băng: “Đẹp.”

Diệp Đằng bắt đầu đi mà nhìn cổ áo của mình, đành phải cài cái cúc áo cao lên để chống đỡ. Cô gặp phải Đào Dã mới biết cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn. Người này sẽ diện nhưng lại lên không biết xấu hổ đến cực hạn.

Bộ phim kết thúc, mọi người bắt đầu rời đi. Hai người bọn họ không vội đi, hẹn hò thật quá khó khăn. Diệp Đằng bắt đầu bội phục những cặp yêu xa, họ sao có thể chịu đựng được sự tra tấn trong những năm này tháng nọ không ở bên nhau?

Rõ ràng mỗi không đều không muốn tách ra, tùy tiện làm cái gì cũng có thể vui vẻ cả ngày, không ngủ được cũng có thể nói chuyện xuyên đêm.

“Muốn khuya nay ăn món gì?”

“Em không đói bụng, sao anh cứ muốn cho em ăn thế?” Diệp Đằng nhìn nhìn thời gian, đã là mười giờ tối: “Con gái buổi tối ăn nhiều quá sẽ béo phì.”

“Sợ em đói.” Đào Dã điều chỉnh ghế dựa, chuẩn bị lái xe đi, ăn và mãi ở nơi này cũng không tốt: “Anh lái xe đưa em về nhà em, ngày mai em tự gọi taxi đi làm, có thể không?”

“Em không muốn về, em định đưa anh lên máy bay.” Diệp Đằng không muốn lát nữa anh lại thừa dịp mình ngủ rồi trộm trốn đi.

Đào Dã không tranh cãi với cô, lúc xe chuyển hướng anh hỏi một câu: “Mang theo chứng minh thư không?”

“Mang chứng minh thư cũng vô dụng, em không có hộ chiếu.” Diệp Đằng cho rằng anh muốn đưa mình đi, nghĩ khá rất bất đắc dĩ.

“Đi khách sạn không cần hộ chiếu.”

“...” Diệp Đằng an tĩnh như gà.

Đào Dã xoay mặt lại nhìn cô một cái: “Em không bằng lòng trở về, cũng phải ngủ một lát chứ, có muốn chết không?”

Cô thật sự rất mệt. Sau một ngày làm việc thật sự đã kiệt sức, lại lẫn lộn như vậy cả nửa đêm, đến cả người sắt cũng không chống cự được, huống chi cô không phải là người hay thức đêm.

Bọn họ tìm một cái khách sạn gần sân bay, đến quầy lễ tân đặt phòng trước biếu cảm vì dịch vụ của chị lễ tân. Mười giờ tối có nhiều đôi nam nữ đến đặt phòng, hơn nữa cô còn ăn mặc một thân trang phục công sở kiểu ngu dân, vì tránh cho phiền toái, Đào Dã còn đeo khẩu trang với đội mũ.

Diệp Đằng nắm tay anh đi về phòng, nhỏ giọng nói: “Cảm thấy như chúng ta đang đến văn phòng để làm việc...”

Anh mở cửa phòng, kéo cô vào trong, thuận thể đề cô lên trên cửa, tùy tay ném khẩu trang sang một bên: “Đến kia làm khăn trương, chốc lát nữa anh còn phải đi làm.”

Diệp Đằng cười xì một tiếng, tiếng cười bị nụ hôn của anh nuốt hết. Anh người đẩy đưa từ cửa đến vào trong phòng, ngồi xuống, nằm mặt đối mặt.

Làm như thế nào một người sẽ có si mê đối với cơ thể của người khác? Kinh nghiệm của bọn họ đều bằng không cho nên càng có vẻ mới lạ lại hưng phấn, chính là loại khát vọng đơn thuần. Anh hôn chóp mũi, môi, trán, gương mặt cô. Cô cảm thấy ngứa, cười né tránh: “Còn phải nghỉ ngơi cho tốt cơ mà?”

“Ừ.” Anh kéo cô lại, ôm vào trong ngực, cảm tựa lên đỉnh đầu cô: “Ngủ đi.”

Cô nghe tiếng hít thở bên tai, căn bản là không ngủ được. Cô không có thói quen ngủ chung với người khác, huống chi còn là anh. Trong lòng giống như có một vụn tiếng trống, nhưng cô thấy anh nhất định sẽ rất mệt, thử nhắm mắt lại không lên tiếng. Đèn từ cửa vào không mờ, hai người vội đến mức chỉ tùy tay ném thẻ lên bàn ngoài cửa....

Không biết đã qua bao lâu, Diệp Đằng định đổi tư thế, sau lưng có giọng khàn khàn vang lên: “Ngủ không được?”

“Vâng.” Âm thanh nhẹ nhàng, mang theo sự thẹn thùng của nữ sinh, lại có giọng điệu làm nũng khó hiểu, giống như cọng lông chim cọ vòng lòng anh đến tê dại.

Xoang mũi đều là hương vị của cô, mũi sửa tằm vị sữa bò cô thích nhất, cúi đầu là có thể chạm phải tóc cô, tinh mịn mềm mại. Anh dời đi suy nghĩ của mình, làm bản thân bình tĩnh lại nhưng cũng không buông tay: “Cùng anh nói chuyện gì đó?”

“Lúc anh huấn luyện nhớ cẩn thận một chút.” Cô thấp giọng nói.

“Được.” Anh là một người đàn ông bình thường hai bảy hai tám tuổi, một hai phải ép mình đến bước này. Rõ ràng cô không nói lời nào là còn ổn, vừa nghe thấy tiếng nói mềm dịu của cô trong bóng tối, từng tế bào trong cơ thể kêu gào, chỉ có thể cố kìm nén.

Diệp Đằng mơ mơ màng màng xoay người lại, cánh tay đặt trên eo của anh. Hai người đối mặt trong bóng tối, giống như có ngọn lửa, cô đột nhiên cảm thấy thân thể của đối phương biến hóa, đổ đến tận mang tai.

Đào Dã xoay người đi xuống giường, mở đèn với điều hòa lên: “Tắm rửa một cái.”

“Vâng.” Tuy rằng Diệp Đằng chưa yêu bao giờ nhưng tài xế già Hứa Miêu Miêu với các chị em trong phòng đều đã nói qua các kiến thức khoa học.

Đêm nay cuối cùng vẫn không ngủ được. Sau khi anh tắm xong, Diệp Đằng rất sẵn sóc mà cách anh một khoảng, giả vờ muốn ngủ, nghiêng mình sang một bên. Kết quả anh lại nhích tới gần.

“Làm gì mà cách xa vậy? Sợ à?” Anh chú ý tới hành động tránh xa này của Diệp Đằng, duỗi tay ôm lấy cô như cũ: “Đừng sợ, không làm.”

Sao anh có thể nói những lời này mà mặt không đổi sắc, tim không đập?”

“Anh... Có thể nhận được không?”

Anh cười: “Anh sẽ cố gắng.”

Tác giả có lời muốn nói: Có thể thấy chương này hay không còn tùy duyên (￣▽￣)~.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Sau cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, Đào Dã phải trở về, hai người lại bắt đầu mối quan hệ xa nhau, cũng may hai người đều đủ bản lĩnh để ít khi có thời gian nhớ tới đối phương. Công việc thực tập của Diệp Đằng làm tới cuối tháng tám thì kết thúc, cô dành cho mình một tuần để nghỉ ngơi nhưng lại không biết đi đâu. Vốn dĩ có một mình thì đi đâu cũng được, về nhà một chút cũng là ý tưởng không tồi nhưng bây giờ đột nhiên có Đào Dã, cô phải lên kế hoạch cẩn thận.

Giữa trưa ngày thứ sáu, sau khi ăn xong cơm trưa, cô theo thói quen nhắn tin với Đào Dã. WeChat đã nhắn nửa tiếng không có ai trả lời, đây cũng là chuyện bình thường, có lẽ là anh đang bận, Diệp Đằng buông điện thoại, nghỉ ngơi một lúc. Đại khái khoảng một tiếng sau anh ở bên kia vẫn không có tin tức, trong lòng Diệp Đằng sốt ruột, gọi điện thoại qua vẫn không có ai bắt máy như cũ.

Cô lướt lướt điện thoại, bắt đầu thấy hồi hận vì lúc trước không có thêm WeChat của Lý Nguyên Thanh, bây giờ người xung quanh anh ở bên kia một cái phương thức liên hệ cô cũng không có...

Cô chỉ có thể liên tục gọi điện thoại cho Đào Dã. Sau hàng chục cuộc gọi, cô bắt đầu ngồi không yên, đồ ăn đã mua một miếng cũng không ăn được. Cô nghĩ đến trang chính thức của đoàn xe, còn có diễn đàn với Tieba. Vừa mới mở Weibo lên, thấy trên đó có người nói Đào Dã bị thương ngoài ý muốn...

Cô lập tức hoảng sợ. Hai ngày nay cô vẫn luôn có cảm giác không yên, chỉ cho rằng mình nghỉ ngơi không tốt, không nghĩ sẽ đọc được tin tức này. Trang thông tin của đoàn xe không có bất cứ tin tức về đội viên, có người nói bị thương rất nghiêm trọng, còn có người nói lớp xe xảy ra vấn đề, bị nổ trong quá trình huấn luyện...

Chuyện này đối với đoàn xe chuyên nghiệp quả thực là thiên phương dạ đàm*, cho nên rất nhiều người kiên trì cho rằng không có khả năng xảy ra chuyện này.

*Thiên phương dạ đàm: Nghìn lẻ một đêm.

Trong đầu Diệp Đằng như một cuộc chi rời, không ngừng cố gắng gọi vào số điện thoại của Đào Dã. Qua khoảng chừng mười phút, rốt cuộc cũng gọi được, lúc nghe thấy giọng của anh, Diệp Đằng mới thấy yên lòng, ít nhất anh còn có thể nói chuyện, chắc không quá nghiêm trọng.

“Anh thế nào? Có phải bị thương hay không?” Diệp Đằng nhớ đến hôm anh về rõ ràng đã dặn anh lúc huấn luyện phải cẩn thận.

“Không có. Có phải em đọc được tin tức trên mạng đúng không?” Xảy ra chuyện không phải là anh, là một tuyến thủ của đoàn xe nước ngoài. Tuy rằng bọn họ huấn luyện kín nhưng rất nhiều tin tức qua nhân viên công tác sẽ truyền ra ngoài, còn có một số fans sẽ đặc biệt đến đây, bọn họ không thể nghe được tin tức chính xác, đôi khi nghe phong phanh là vũ*: “Lúc ấy anh ở trên đường đua nhưng cách anh rất xa, anh không có việc gì.

*Nghe phong phanh là vũ: Nghe gió thành cơn mưa ý chỉ tin tức không chính xác, tai nạn xảy ra tại kia.

“Làm em sợ muốn chết.” Bây giờ Diệp Đằng vẫn còn cảm thấy kinh hồn, loại cảm giác này nhất định không thể trải qua lần thứ hai nữa: “Người kia không có việc gì chứ?”

“Vừa mới được đưa lên xe cứu thương, cũng không biết có sao không.” Loại chuyện này tuy rằng không thường xảy ra nhưng anh cũng gặp qua cho nên khi gặp qua chuyện này sẽ bình tĩnh hơn so với Diệp Đằng nhiều: “Sợ à?”

“Ừ.” Diệp Đằng có chút khó chịu: “Anh không nghe điện thoại của em, em cũng không có số điện thoại của ai bên đó.”

Giọng nói ủy khuất của cô cũng làm lòng anh mềm theo. Trước kia anh cũng từng băn khoăn, cho dù người bị thương kia là anh cũng không phải là chuyện khó lường gì. Anh tìm chỗ ngồi xuống: “Lỡ như người kia là...”

“Anh còn nói?” Diệp Đằng nghe không được loại lời này.

“Anh nói là lẽ như.”

“Không thể có lẽ như.” Trước kia xem video anh thi đấu, tuy rằng đã là quá khứ nhưng cô vẫn sợ hãi. Cô bắt đầu hiểu được vì sao mẹ anh ngày trước không muốn đi xem anh thi đấu: “Anh đưa số điện thoại của huấn luyện viên với bọn anh Nguyễn Thanh cho em, nếu lần sau có tình huống này, em còn biết được anh ở đâu, thế nào.”

“Ừ.” Đào Dã cảm thấy có một loại áp lực trước nay chưa từng có nhưng anh vẫn cười đùa: “Anh chi rất nhiều tiền để mua bảo hiểm, người được thụ hưởng sẽ ghi tên em.”

“Cho nên lẽ như anh xảy ra chuyện, em sẽ cầm tiền bảo hiểm của anh đi mua biệt thự cao cấp, bao dưỡng tiểu thím tươi.” Tâm tình của Diệp Đăng cũng nhẹ nhàng theo.

“Khó mà làm được.” Đào Dã rủa tay dính vết máu sang một bên, là lúc này giúp đỡ thì bị dính vào.

Lý Nguyên Thanh cùng hai đồng đội khác đi tới, nhìn thấy anh gọi điện thoại cũng không quấy rầy, đứng ở bên cạnh.

“Anh Dã gần đây sao í, đúng là khi yêu cảm giác cả thế giới sẽ thay đổi.”

Lý Nguyên Thanh về mặt thần nhiên: “Chưa thấy qua Đào Dã gọi điện thoại cho Diệp Đăng sẽ không biết cái gì gọi là ôn nhu.”

Hôm thi đấu là ngày cuối tuần, Diệp Đăng ở trong kí túc xá xem phát sóng trực tiếp, trong lòng từ đầu đến cuối căng thẳng, mãi đến khi anh lên bục nhận thưởng mới thả lỏng được.

Lâm Mạt ngồi bên cạnh gặm gà chiên: “Lúc anh Dã mặc đồ đua xe thật đẹp trai nha!”

Cô ấy quay đầu lại thấy mắt Diệp Đăng ngấn lệ: “Cậu... khóc cái gì?”

“Kích động.” Diệp Đăng lấy mảnh giấy làm bộ lau lau mắt: “Đây là thần tượng của tớ, cậu không hiểu.”

Sau khi thi đấu, theo lẽ thường thì là khoảng thời gian phỏng vấn làm mọi người chú ý nhất. Trong quá trình thi đấu có điều gì thú vị mỗi người đều sẽ đề cập đến, cho nên trong lòng mọi người giờ phút này ngoại trừ cảm xúc kích động còn dư lại thì đều trông chờ lúc này, nhất là tay đua đẹp trai.

Lúc phỏng vấn, phóng viên giờ micro và hỏi bằng tiếng Anh: “Chúng tôi có thể nhìn thấy lúc thời điểm mấu chốt nhất, anh lựa chọn cách sát sủng tuyến ngoại trong ngoài để vượt lên*, quá trình rất mạo hiểm cũng rất xuất sắc! Cái này mọi người đều không có lường đến, xin hỏi đây là sách lược tạm thời nghĩ ra hay là một chiến lược thi đấu?”

*Xin lỗi mọi người nhưng cái này mình không hiểu lắm, tra mạng cũng không ra nên mong mọi người thông cảm((

Đào Dã cầm mũ bảo hiểm bằng một tay, phát âm theo người Mỹ bản địa nghe rất thoải mái: “Trên đường đua thì không thể đoán trước được điều gì. Tôi nghĩ mỗi một tay đua xe không nên chỉ đơn thuần theo đuổi tốc độ. Nói cách khác, không cần vì theo đuổi tốc độ mà hạn chế suy nghĩ của mình, phương thức truyền thống với các phương thức khác không có tốt xấu. Đối với tôi mà nói thì quan trọng nhất là vượt qua chính bản thân mình.”

“Thật tốt.” Tiếng Anh của Lâm Mạt tuy rằng không tốt lắm nhưng cũng có thể nghe hiểu sơ sơ ý của anh, đặc biệt là anh nói tiếng Anh rất lưu loát, phát âm rất êm tai.

Phóng viên hỏi thêm hai vấn đề, sau đó họ nói thời gian có hạn nên đi trước. Suy xét đến tâm tình vội vàng của Đào Dã, huấn luyện viên cho bọn anh bay về nước sớm nhất. Đám đồng đội cũng rất vui khi người trong đội mình thành đạt, nhưng có chút ganh tị nên lúc trên máy bay một hai phải bắt Đào Dã mời ăn bữa cơm.

Vốn dĩ anh cũng đang vui nên Đào Dã liền thuận miệng đáp ứng, coi như tiệc ăn mừng, chọn ngày không bằng gặp ngày, xuống máy bay ăn bữa cơm rồi từng người về nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Máy bay từ trên trời hạ xuống, Diệp Đăng đã sớm ở sân bay chờ, nhưng sợ có nhiều người đón nên Diệp Đăng thương lượng trực tiếp đến bãi đỗ xe chờ. Cô dựa vào xe lướt Weibo, mỗi một người đến đều ngừng đầu lên nhìn một cái, lúc nhìn thấy Đào Dã thì lưng phẫn mà chạy qua, ôm cổ anh, tặng cho anh một nụ hôn.

Đào Dã đáp lại cô nhưng không có nhiệt tình như ngày thường.

“Anh thay đổi rồi, có phải anh ở bên ngoài có người khác hay không?” Diệp Đăng đứng xuống đất.

Đào Dã nghiêng sang một bên, lúc này cô mới thấy sau lưng anh có một đám đàn ông đang đi theo anh chờ mời cơm, Lý Nguyên Thanh cười nói: “Cái này tôi làm chứng, cậu ta đúng là không có.”

Tay Diệp Đăng xấu hổ mà từ trên cổ Đào Dã trượt xuống, có chút mất tự nhiên mà buông thõng hai bên.

Đào Dã ấn chìa khóa xe: “Lên xe.”

Diệp Đăng trốn vào trong ghế phụ ngồi, đám đàn ông phía cười đi qua.

Lý Nguyên Thanh không đứng đắn mà trêu chọc: “Tiểu Diệp là muốn cho chúng ta ăn no cầu lương lát nữa sẽ ăn ít đồ ăn đi. Đào Dã, vợ cậu thật biết cách giúp cậu tiết kiệm tiền.”

“Chú ý xưng hô, gọi chị dâu.”

Lý Nguyên Thanh sững sốt: “Ok, chị dâu. Được chưa.”

Đám anh em phía sau đi theo xem náo nhiệt, cùng nhau hô một câu: “Chị dâu!”

Diệp Đăng cũng không hề thấy ngượng ngùng, ghé lên cửa sổ cười: “Không cần phải khách khí như vậy.”

Xe của Lý Nguyên Thanh dừng ở chỗ khác nên những người còn lại tốp năm tốp ba chia lên hai xe ngồi. Lý Nguyên Thanh quay đầu nhìn thoáng qua: “Hai người đúng là trời sinh một đôi.”

Đào Dã nhìn cô gái đang ghé lên cửa sổ xe cười vui vẻ, đưa ra lời bình luận: “Trời đất tạo nên.”

Mấy người đã lên xe ôm lấy nhau, đồng thời ghét bỏ mà thờ dài một tiếng.

Bữa cơm khá vui vẻ. Đám đàn ông ở gần nhau cười đùa không ngừng, còn nói rất nhiều chuyện thú vị ở đoàn xe. Các chuyện bát quái ở đoàn xe đều múa bút thành văn. Thuận tiện cô hỏi thăm một đồng nghiệp mình tò mò trước kia, cô vốn dĩ là đứa trẻ tò mò nên cảm giác lúc này rất rất thỏa mãn.

Cuối cùng mấy kẻ nghiện thuốc đều chuẩn bị ra ngoài hút thuốc: “Một liều thuốc sau khi ăn xong, đúng là cuộc sống thần tiên.” Lý Nguyên Thanh quay đầu nhìn Đào Dã không nhúc nhích: “Thực sự định bỏ thuốc lá?”

Đào Dã gạt đầu: “Ừ.”

“Muốn bỏ thì phải làm sao bây giờ? Chỉ tôi với.”

Tầm mắt của Đào Dã dừng ở trên môi Diệp Đăng, ánh mắt đen tối: “Ăn đường.”

Đám người kia: “Đường có cái gì ngon...”

Biết anh có ý gì, Diệp Đằng yên lặng vui đầu ăn trái cây.

Sau khi chấm dứt cuộc liên hoan, mọi người đều thức thoir mà rời đi. Đào Dã tự nhiên muốn đưa Diệp Đằng về trường học, xe đi được một nửa, bên ngoài đột nhiên đổ mưa. Những hạt mưa tí tách rơi vào cửa sổ xe, cản gát nước không ngừng lắc lư, bên ngoài trở nên mơ hồ không rõ.

“Qua mấy ngày nữa em kết thúc thực tập, chúng ta cùng đi nghỉ phép đi?” Diệp Đằng chủ động đưa ra lời mời, muốn suy xét kế hoạch gần đây của anh.

“Em muốn đi đâu?”

“Lần trước không phải là anh nói muốn đi gặp bố của em sao?” Ban đầu Diệp Đằng muốn hai người đi đến một nơi ít người một thời gian, gần đây phải chia xa lâu, muốn bồi bổ tình cảm. Nhưng gần đây trong nhà gọi điện thoại đến, cô mềm lòng, muốn trở về gặp Phương Thực Trần, thuận tiện đã lâu cũng không gặp gia đình chú Phùng. Huống chi quen bạn trai cũng muốn nói với bố một tiếng.

“Ừ.”

Diệp Đằng cười quay đầu nhìn lại anh: “Anh khẩn trương à?”

“Lúc nào thì em thấy anh khẩn trương?”

Bất cứ là trường hợp nào, tựa hồ anh cũng rất bình tĩnh tự tại. Diệp Đằng chưa từng thấy qua dáng vẻ khẩn trương của anh. Cái chuyện gặp bố mẹ này, nếu đặt ở trên người Diệp Đằng khả năng cô cũng sẽ khẩn trương.

“Anh có muốn giới thiệu cho em bạn bè hay người nhà của anh không?”

“Nhà của anh không có ai.”

Lúc này Diệp Đằng mới nhớ nhà anh cũng ở thành phố A. Lần trước nghe Lâm Sơ nói anh đã bán một căn, chỉ giữ cái nhà có sân: “Lúc anh về thì anh ở nhà trước kia hay ở chỗ khác?”

“Nhà anh hai ngày này phải tìm người quét tước một, còn trở về ở.”

“Em đã nói với anh chưa nhỉ? Em đặc biệt thích cái nhà có sân của anh.” Diệp Đằng nhớ lại tâm trạng mỗi lần trước kia đi ngang qua nên đối với nơi đó đặc biệt có cảm tình.

“Thích thì đưa cho em.” Đào Dã quay lại nhìn cô.

Diệp Đằng cười: “Nhà mà nói đưa thì đưa à?”

“Ban đầu là định bán đi, chung cư bên này cũng không định mua.” Trên đường kẹt xe nên đi cũng thông thả, không ảnh hưởng đến việc hai người ngồi trong xe tâm sự về đề tài thực tế này: “Rốt cuộc chỉ có một mình anh.”

Diệp Đằng tựa lưng vào ghế nghe kế hoạch về nhân sinh trước kia của anh.

Mua nhà, kết hôn, sinh con, những chuyện đó cách anh rất xa xôi. Anh đều không hề nghĩ đến những chuyện này nhưng bây giờ lại rất hào hứng với quãng đời còn lại.

Xe một lúc lâu sau mới nhích được về phía trước một chút: “Em biết vì sao đường đua có hình tròn không?”

“Không biết.” Diệp Đằng rất thích lắng nghe anh nói. Ngày thường anh nói không nhiều lắm, khó có khi anh mở cái máy nói như này.

“Bởi vì cuộc đời của một tay đua không có hồi kết.” Anh mới tay nắm tay lái: “Vốn dĩ tính toán sau khi nghỉ ngơi thì ra ngoài đi nơi nơi một chút, khi mệt mỏi sẽ...”

Anh không có nói thêm gì nữa. Thậm chí anh còn nghĩ tới tìm một vùng biển, đem chính mình chôn ở trong những con sóng lớn.

“Nhưng mà, bây giờ đang trồng cây, có vướng bận cũng không thể đi xa.”

Đào Dã bỗng nhiên nhớ đến lần đầu tiên cô đưa cho mình cái cây, phảng phất một loại dự đoán.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Sáng sớm hôm sau, Lâm Mạt ngủ mơ màng màng, nghe thấy có động tĩnh, hóa ra là sáng sớm Diệp Đằng đã bò dậy, cô ấy xoa xoa đôi mắt hỏi: "Hôm nay không phải là thứ bảy à?"

"Có đồ muốn đưa cho em gái cùng tớ thực tập. Cậu cũng gặp qua rồi đó. lát nữa em ấy đến dưới kí túc xá tìm tớ."

"Cũng không cần phải trang điểm chứ?" Lâm Mạt ngồi dậy, thấy cô đang tô son.

"Thuận tiện đi hẹn hò." Diệp Đằng đứng dậy, đến trước gương quay một vòng: "Cậu cảm thấy tớ mặc cái này thế nào?"

Lâm Mạt ngốc nghếch gật đầu, lại nằm xuống, một lúc sau đột nhiên nhớ tới: "Đây là lần đầu tiên hai người chính thức ra ngoài hẹn hò à?"

"Ừ." Diệp Đằng nghĩ nghĩ. Hai người nói chuyện yêu nhau ba tháng mới lần đầu tiên dùng thân phận người yêu đi ra ngoài hẹn hò, cũng có điểm kì lạ: "Cậu nói xem hôm nay bọn tớ nên ra ngoài làm gì?"

"Giống mấy cặp hẹn hò khác đều là đi ăn cơm, xem phim linh tinh hoặc là đến công viên giải trí?"

"Công viên giải trí?" Diệp Đằng cảm thấy chủ ý này không tồi, loại người như Đào Dã tám phần là chưa có đi đến công viên giải trí. Đối với bọn họ ăn cơm, xem phim là chuyện hằng ngày. Cô muốn làm chuyện gì đó mà hai người chưa làm nhưng các cặp khác đã làm những chuyện đó rồi. Trước kia khi chưa yêu đương sẽ cảm thấy những việc này rất nhàm chán nhưng khi có người thích rồi sẽ muốn cùng người đó làm những chuyện nhàm chán này.

Diệp Đằng tô son, cầm túi đi xuống tầng. Nữ sinh cùng cô thực tập đã chờ ở cửa kí túc. Lần trước Diệp Đằng có cầm giúp em ấy đồ từ công ty về, vẫn luôn để đó chưa lấy đi, hôm nay cuối cùng cũng có thời gian đến đây lấy.

"Cảm ơn chị." Nữ sinh kia kéo cánh cô đến bên cạnh: "Lúc này chỗ kia có một soái ca, có phải là đến đây chờ bạn gái không ạ? Chị có biết không?"

"Xa như vậy mà em cũng biết người ta là sói ca à?" Diệp Đăng liếc mắt một cái. Đào Dã nghiêng người đứng ở bậc thang bên kia, đội mũ cho nên nhìn không rõ mặt lắm. Bởi vì em gái này có biết anh cho nên Diệp Đăng dặn dò anh không cần đứng ở cửa chờ, đứng cách xa một chút.

"Em đây là song tuệ nhân, có radar để phân biệt sói ca được chưa! Chị có biết hay không?"

"Không quen biết, nếu không chị đưa em đi chào hỏi nhé?" Diệp Đăng cười định chỉ đùa một chút: "Chị hẹn anh ấy đi ăn cơm trưa, nếu hẹn được thì sẽ đi luôn."

"Thật sự? Đơn giản như vậy?" Em gái này kích động không ngừng.

"Thật sự." Diệp Đăng cười đi qua, nửa đường còn vẫy vẫy tay về phía em ấy. Đợi một lát, nữ sinh thấy Diệp Đăng nói với anh hai ba câu gì đó, sau đó nam sinh kia liền lái xe đi.

Em ấy kích động mà chạy tới, về mặt bất ngờ hỏi Diệp Đăng: "Thế này mà đã thành công? Chị nói thế nào đấy?"

"Chị nói, chị đợi rồi, có thể cùng anh nói chuyện tình cảm không?"

Cầm của em gái bị dọa muốn rớt xuống, về mặt kiểu "ngoa tào*", còn cái cách này ư": "Trực tiếp như vậy?"

*Ngoa tào: một từ chữ bậy ở Trung.

Diệp Đăng nhìn biểu cảm của em ấy, đáng yêu như ngày thường, không nhịn được cười: "Lừa em đấy. Đây là bạn trai của chị, có cơ hội sẽ nói ti mi với em. Chị đi trước đây!"

Đồng nghiệp về mặt hâm mộ mà nhìn cô lên xe, sau đó lắc lắc đầu: "Thật đẹp trai nha!"

Đào Dã từ kính chiếu hậu nhìn cô gái đứng sững sờ ở đó, vừa thấy đã biết là về mặt bị Diệp Đăng lừa: "Em nói với cô ấy cái gì đấy?"

"Em nói với em ấy anh là một nhà giàu mới nổi có ý đồ bao dưỡng em." Diệp Đăng hướng về phía anh chớp chớp mắt.

"Muốn trực tiếp về biệt thự của anh không?"

"Làm gì? Đã ăn cơm đâu, em đói rồi. Lát nữa ăn cơm xong chúng ta đi đến công viên giải trí đi. Có phải anh chưa đến đấy đúng không?"

Đào Dã cười, ý vị thâm thường*: "Nhà giàu mới nổi nhưng không thích công viên giải trí."

*Ý vị thâm thường: ý vị sâu xa.

Diệp Đăng cầm thẻ của Đào nhà giàu mới nổi đi vào công viên giải trí. Cuối tuần có nhiều người, rất nhiều thứ muốn chơi phải xếp hàng. Cô cảm lý đồ uống, thấy trên đường có bán mấy có bôm hình động vật đáng yêu, lôi kéo Đào Dã đi qua mua.

"Anh không đeo thứ này đâu."

"Em có nói anh nhất định phải đeo đâu, em tự mình đeo." Diệp Đăng phân vân giữa con gấu với thỏ con, sau đó giờ lên đầu mình khoa chân múa tay một chút: "Cái nào đẹp hơn?"

Đào Dã chỉ chỉ con gấu.

Diệp Đăng phát phát tay về phía anh: "Anh ngồi xổm xuống đi để em nhìn xem đẹp hay không đẹp."

Đào Dã về mặt không tình nguyện, không động đậy. Một người đàn ông ba mươi tuổi mà sẽ đeo cái bôm ấu trĩ này, anh sẽ không làm chuyện thẹn thùng này đâu.

"Để em xem một chút!" Diệp Đăng cười tủm tỉm mà lôi kéo tay anh, để anh khom lưng, sau đó khoa chân múa tay trên đầu anh: "Cái này đi."

Chú bán hàng hỏi cô: "Mua một cái hay là hai cái thế?"

Diệp Đăng: "Hai cái."

Đào Dã: "Một cái."

"Rốt cuộc là một cái hay là hai cái?" Chú bán hàng nhìn hai người bọn họ.

"Chỉ đeo để chụp ảnh thôi, em bảo đảm! Em đến cả một bức ảnh của anh cũng không có." Diệp Đăng bắt đầu ra đòn sát thủ là làm nũng.

Đào Dã ăn miếng kem tươi, rũ mắt nhìn Diệp Đăng: "Nghe cô ấy."

Chú bán hàng rất cao hứng vì có thể một lần mà bán đi hai cái, vui vẻ đưa hai cái bôm hình con gấu qua. Diệp Đăng tìm một chỗ để ngồi, ần luôn bờ vai của anh xuống: "Anh đeo đi."

"Không đeo."

"Vậy em đeo cho anh." Diệp Đăng giúp anh đội lên đầu, cô cười đến nghẹn thở, sau đó tự đeo lên cho mình, lấy điện thoại ra chụp ảnh: "Một, ha, ba, cười."

Cô ngồi ở kia thường thức tấm ảnh mình vừa mới chụp: "Anh chưa có cười."

"Từ từ." Đào Dã thấy lúc cô lướt điện thoại có một tấm ảnh của anh. Là tấm ảnh mặt anh bị phóng to, mang theo một nụ cười rất rõ ràng. Anh vươn tay trượt lại tấm hình: "Giải thích một chút."

Vừa mới nói mình đến cả một tấm ảnh của anh cũng không có, bây giờ lập tức bị bắt được. Diệp Đăng cảm thấy mặt mình bị và quá nhanh: "Có hai tấm."

"Chụp khi nào?" Đào Dã không nhớ rõ từng có việc này.

Cái miệng nhỏ của Diệp Đăng ăn kem, khóe mắt dựa vào dư quang ngó nhìn anh: "Lúc yêu thăm anh."

Anh nâng cằm của cô, quay mặt cô qua, nghiêng mặt hôn lên môi cô. Diệp Đăng hoảng loạn mà nhìn người qua đường. Anh không thích làm loại hành động này nơi công cộng, hôm nay có điểm lạ thường: "Làm gì mà đột nhiên thế?"

Đào Dã buông cô ra, giúp cô lau khóe môi bị lem son ra: "Ngại quá, đột nhiên lên cơn nghiện thuốc lá."

Diệp Đăng cười nghe anh nói bậy, mỗi lần đều lấy lý do này nói, lăm lăm nói: "Nói bừa."

Anh đứng dậy lôi tay cô đi ra ngoài: "Đi, buổi tối đưa em đi ngắm sao."

"Ngắm sao, ở đâu?" Diệp Đằng thấy ở thành phố S không có nơi nào ngắm sao đẹp, đều là các tòa cao ốc, building, có sao hay không cũng khó mà nói được.

"Đến rồi sẽ biết."

Bọn họ lái xe đi qua, đến nơi cũng chỉ mới sáu bảy giờ, trời còn chưa tối hết. Nơi này có vẻ đến cả người địa phương cũng không tìm được. Đó là một loại làng du lịch kiểu mới, phòng ở được trang trí rất đẹp, đều là những ngôi nhà nhỏ, đồ gỗ trong mỗi phòng đều đang chế biến kiểu Nhật.

Đào Dã dùng điện thoại mở khóa cửa. Trong phòng không có người, rất an tĩnh. Đèn cảm ứng trong hiên sáng lên, chiếu sáng coi đường sỏi đá trong viện.

"Sao anh tìm được nơi này thế?" Diệp Đằng rất thích nơi này, đặc biệt là hôm qua mới mưa xong. Đêm hè ở nơi này mát mẻ, trong lành rất tự nhiên, ngẩng đầu có thể thấy mấy ngôi sao thưa thớt.

"Phải cảm ơn Lý Nguyên Thanh vì sự cống hiến của cậu ta." Đào Dã ném chìa khóa xe ở cửa, quay người ngồi ở lối đi dạo bằng gỗ rộng rãi, thuận thế nằm xuống.

Diệp Đằng trần ngực tò mò mà mở đèn bên trong. Bên trong bày biện thật xinh đẹp, ấm áp lại đơn giản: "Cũng đúng, anh ta là người địa phương, nơi này có khi người khác tìm cũng chẳng thấy được."

Đào Dã vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình: "Lại đây."

Diệp Đằng đi qua ngồi xuống, bị anh kéo cánh tay nằm xuống, gối lên trên cánh tay rắn chắc của anh, ngửa đầu nhìn trăng non.

"Thích à?"

"Vâng ạ." Diệp Đằng gật đầu. Ban ngày cô chơi đã thấm mệt, bây giờ có thể nằm như vậy, thật sự rất thoải mái: "Nếu có thể thì nằm như thế này luôn cũng được."

"Cái này thì không được."

Cô có điểm bất mãn mà nhìn chằm chằm anh.

"Tay sẽ bị tê đấy."

Diệp Đằng nhân cơ hội véo anh một cái, không nghĩ đến cơ bắp của anh rất rắn chắc, không thể nào véo được: "Anh là cục đá đấy à."

Anh vén áo thun lên cho cô xem, đường cong hoàn mỹ của anh kéo dài đến tận mép quần, Diệp Đằng dùng tay che mắt: "Muốn mù cả mắt rồi."

Anh cười đem áo kéo xuống: "Em thật nhát gan."

Diệp Đằng bỏ tay che mắt ra, ngẩng đầu vừa lúc thấy anh rũ mắt nhìn chằm chằm mình, cô nhanh chóng dùng mu bàn tay che mắt mình, cái hôn kia liền dùng của lòng bàn tay cô: "Sao anh thích hôn em như vậy?"

"Không biết." Anh ngửi được trên lòng bàn tay cô có mùi vani của kem, đem tay cô kéo qua bóp xuống: "Chính là anh muốn."

Anh quyết định kiểm chế bản thân một chút, nếu không cô gái nhỏ này sẽ nghĩ anh thế nào?

Diệp Đằng lẳng lặng mà nằm trong lòng anh. Trên thực tế không phải là cô không vui mà là tò mò. Nhìn lên anh, thấy anh không tức giận liền nằm ngoan ngoãn, không đi trêu anh nữa.

Cô nghĩ đến kế hoạch du lịch của mình, tuy rằng tạm thời phải về nhà cho nên hai người không thể đi du lịch riêng nhưng về sau còn có rất nhiều cơ hội. Cô suy nghĩ một chút: "Về sau nếu có cơ hội chúng ta đến đảo không người nghỉ phép được không?"

"Sao lại muốn đến đảo không người?" Đào Dã vẫn luôn cảm thấy cô không phải loại người tính tình cô độc thấy an tĩnh mà là người náo nhiệt, sôi nổi.

"Anh không muốn đi à?" Diệp Đằng quay mặt nhìn anh, cô nghĩ rằng Đào Dã sẽ thích: "Có phải anh thấy chỉ có mỗi chúng ta sẽ rất nhàm chán?"

Anh vẫn như cũ mà nhìn chằm chằm màn đêm đen nhánh, sao bắt đầu ngày càng nhiều, đám mây gần trắng chậm rãi chuyển động, giọng của anh thông thả: "Đảo không người có thể làm nhiều chuyện như vậy sao có thể nhàm chán?"

Nhiều à? Diệp Đằng nghĩ nghĩ, hình như rất nhiều, cái đảo chuyên dùng để nghỉ phép này hẳn là sẽ có nhiều thứ linh tinh, chắc là anh sẽ bơi lội: "Nếu thật sự đi thì anh muốn làm cái gì?"

Người đàn ông bên cạnh hiển nhiên không giống như những gì cô nghĩ: "Cái gì cũng muốn làm."

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

Từ cửa tòa án đi ra, có một ít phóng viên chờ cửa. Diệp Đằng không nghĩ tới vụ quấy rối kia còn có người quan tâm. Bởi vì có người đăng lên Weibo trước đó nên rất nhiều người đều đang đợi diễn biến tiếp. Đến khi giới truyền thông biết được kẻ tái phạm bị bắt, hơn nữa còn bị khởi tố nên đợi đến phiên tòa hôm nay chờ ở cửa.

"Xin hỏi một chút, Diệp tiểu thư, có thể nói cho chúng tôi phán quyết cụ thể hay không? Với lại vì sao cô lại quyết định khởi tố?"

Diệp Đằng nhìn khắp nơi. Cô có ý không để bọn Lâm Mật đi theo, ngay cả Đào Dã cũng không cho anh tới chủ yếu là vì để cho bạn bè với bạn trai nghe quá trình bị quấy rối có chút xấu hổ. Tuy rằng bọn họ đều nói là sẽ không để ý nhưng cô vẫn luôn đề cao sự thân mật trong quan hệ, cô cũng muốn bảo vệ một chút mỹ cảm.

Cô rất vui vì Đào Dã không có đột nhiên chạy ra, nếu không bị truyền thông chụp được cũng rất phiền toái. Cô yên lòng, tiếp nhận micro hỏi trước một câu: "Mọi người làm mờ mặt của tôi không?"

Phóng viên bên cạnh đều cười: "Đó là đương nhiên, chúng tôi sẽ tận lực bảo vệ sự riêng tư của cô."

"Là sự riêng tư của người bị hại." Diệp Đằng nhấn mạnh một câu: "Đầu tiên hẳn ta sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng, tất cả sẽ dựa vào pháp luật quy định. Còn vì cái gì mà tôi muốn khởi tố? Đây là chuyện tất nhiên, câu hỏi mọi người phải hỏi là vì sao chúng ta không khởi tố? Tôi chỉ muốn bảo vệ quyền lợi của chính mình, tôi cũng hy vọng những người phụ nữ khác cũng có thể dùng pháp luật để bảo vệ bản thân mình."

Cô nói xong liền trả micro về, những vấn đề sau cũng không trả lời. Cô xin lỗi rồi đi ra khỏi đám phóng viên, theo luật sư đi đến bãi đỗ xe, liếc mắt một cái là thấy xe của Đào Dã đỗ ở trong cùng, quá nhiên là anh vẫn tới.

"Diệp tiểu thư, cô muốn đi đâu? Tôi có thể đưa cô đi."

"Cảm ơn, không cần phiền như vậy."

Giờ phút này Đào Dã đã đi xuống xe, luật sư cũng thấy được, cười nói: "Hóa ra là hộ hoa sứ giả* đến rồi."

*Hộ hoa sứ giả: chuyên trông coi các loài hoa trong chốn nhân gian. Còn sự tích về hộ hoa sứ giả mọi người có thể lên google tìm đọc.

Vị luật sư này xem Đào Dã như là bạn, Đào Dã cùng anh ta chào hỏi, nói lời cảm ơn, nhìn anh ta đi rồi mới quay đầu lại nhìn nhìn Diệp Đăng: "Một mình có ổn không?"

"Khá tốt." Cô xoay vòng vòng tại chỗ: "Loại lưu manh này em thấy đây rồi."

"Phán bao lâu?" Đào Dã biết tính cách của cô, đối với thế giới bên ngoài làm tổn thương cô, cô luôn không để trong lòng, gặp phải những người mà cô yêu thì lòng phá lệ mềm mại. Có lẽ là đời này cô luôn mất đi cho nên những gì mình có được, cô đều rất quý trọng.

"Sáu tháng."

"Quá ngắn." Đào Dã giúp cô mở cửa xe.

"Em cũng thấy thế. Loại này đã từng tái phạm, phải phán khoảng ba bốn năm."

"Mười năm cũng không phải là quá nhiều."

Diệp Đăng biết anh tức giận rồi, cười an ủi: "Em thật sự không có việc gì, anh đây là thiên vị rồi."

Đào Dã không có là đúng: "Anh không chỉ có thiên vị mà còn lấy bạo chế bạo."

Diệp Đăng bị anh chọc cười: "Vậy sau này có khi nào anh tức giận mà đánh em không? Em không đánh lại anh đâu."

"Có ý chọc giận anh?" Xe của Đào Dã đi qua một camera ẩn nấp, cuối cùng gương mặt tươi cười bị camera ghi lại.

.....

Công việc thực tập của Diệp Đăng vừa vặn kết thúc, mọi người đều rất lưu luyến đám đàn em bọn họ. Sự phụ của cô bình thường là người cuồng công tác thế nhưng lại dành nửa ngày để hàn huyên về kế hoạch cuộc đời. Nếu mà nói theo hướng tích cực thì những người nghiêm túc với công việc sự phụ luôn luôn thích.

Sau khi chấm dứt, cô cùng đám nữ sinh ngồi tàu điện ngầm trở về, nói cảm tiền lương thực tập đi Vân Nam một chuyến, đang lo không ai xứng thì chuẩn bị hẹn với Diệp Đăng: "Tớ làm việc rất chăm chỉ, có đi được hay không?"

"Xin lỗi, tớ có kế hoạch rồi, phải về nhà một chuyến."

"Về nhà?" Đồng nghiệp ôm cánh tay cô truy vấn: "Không phải là cùng bạn trai về chứ? Gặp phụ huynh à?"

Diệp Đăng cúi đầu cười: "Không khác biệt lắm"

"Cho nên cậu sẽ kết hôn à? Cậu còn trẻ như vậy mà!"

"Tạm thời chưa có quyết định." Diệp Đăng chỉ muốn đưa anh về giới thiệu cho người nhà của mình. Còn chuyện kết hôn này, cô chưa có nghĩ tới nhưng vừa mới được nhắc nhở, cô bắt đầu hoài nghi chắc Đào Dã sẽ không có ý tưởng này đâu nhỉ.

"Ồ, các cậu còn trẻ như vậy. Mà bạn trai cậu học trường nào đấy? Sao hôm nay anh ấy không có đến đón cậu?"

"Làm việc." Diệp Đăng nói hàm hồ: "Hôm nay anh ấy có chút việc."

"À ~~~ Lớn hơn cậu hai ba tuổi cũng vừa vặn. Là anh ấy theo đuổi cậu hay cậu theo đuổi anh ấy đấy?"

Diệp Đăng nhìn về mặt tò mò của cậu ấy, bắt đầu lâm vào trầm tư: "Chắc là tớ, từ mười bảy tuổi tớ đã thích anh ấy rồi."

"Trời ơi, cảm giác theo đuổi nam thần!" Cô gái về mặt hâm mộ: "Khi nào tớ mới có thể theo đuổi nam thần nhỉ! Phong Thần của tớ!"

Tay Diệp Đăng nắm điện thoại bỗng dừng dừng lại, đột nhiên có chút tò mò hỏi: "Nếu, tớ nói là nếu, cậu biết anh ấy có bạn gái thì cảm xúc cậu thế nào?"

"Không có khả năng. Cậu không hiểu anh ấy, anh ấy đối với nữ sinh cực kì lãnh đạm, trước kia anh ấy còn mắng đối viên nữ đến bật khóc cậu biết không? Ha ha ha ha."

Diệp Đăng thấy phản ứng của cô ấy, mắt tự nhiên mà liếm liếm môi: "Kiểu gì cũng có ngày đó, anh ấy cũng ba mươi rồi."

"Có thì có thôi, tớ đối người khác là được. Mấy anti thì sẽ tương đối dễ ý còn fans thì khẳng định sẽ chúc phúc. Rốt cuộc cũng không phải idol gì, đây lại là chuyện cá nhân của anh ấy. Tuy rằng bọn tớ đều nói chơi nhưng thật ra làm fans, vẫn luôn hy vọng người mình thích sẽ sống tốt."

Diệp Đăng gật đầu, cô có thể giải thích được tâm trạng này. Cô cũng nghiêm túc mà thích một người, bất kể là người cuối cùng đi cùng anh là ai thì cô đều hy vọng anh sẽ được may mắn, cô chỉ là thuộc vào một phần nhỏ may mắn thôi.

Quay lại kí túc xá, Diệp Đăng nằm trên giường gửi cho Đào Dã một đồng nhân dân tình yêu.

Anh gọi đến, mở miệng liền hỏi: "Làm sao vậy?"

"Có chút nhớ anh." Rõ ràng sáng nay mới gặp.

Diệp Đăng nghe thấy tiếng anh cười nhẹ: "Đã thu dọn đồ đạc chưa?"

"Chưa, không phải còn sớm sao, mai mới đi cơ mà."

"Thu dọn sớm một chút, buổi tối anh đi đón em."

"Đầu tiên đi?" Diệp Đăng từ trên giường ngồi dậy.

Giọng nói của anh mang theo ngữ khí mời gọi: "Đêm nay ở cùng anh chỗ đó?"

Một câu của anh làm cho cô suy nghĩ miên man. Diệp Đăng cảm thấy gần đây mình bị anh dạy hư rồi, từng sốt một lúc lâu không nói chuyện, đối phương hỏi một câu: "Em có nghe không?"

Diệp Đăng nhanh chóng nói được sau đó tắt máy đi, như là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, ở hai đầu hai người không tự chủ được mà bật cười.

Cô lập tức nhảy xuống thu dọn đồ đạc. Hai ngày trước Lâm Mạt đã dọn đồ đi rồi, cả phòng chỉ còn mình cô. Cô tùy tay buộc tóc lên bắt đầu vào tủ quần áo chọn đồ, nghĩ đến buổi tối lại thấy vừa khăn trương vừa chờ mong, còn có một chút hưng phấn.

Cô kéo cổ áo ngủ của mình ra, nhìn thoáng qua nội y sau đó thay đổi từ đầu đến chân, thu dọn cẩn thận mới bắt đầu trang điểm. Loay hoay suốt hai ba tiếng đồng hồ cuối cùng cũng xong.

Đào Dã ở bên kia xử lý tốt mọi chuyện, xong rồi lái xe đến đây. Hôm nay cô mặc cái váy anh chưa từng thấy qua, váy hai dây màu xanh đậm, tôn lên nước da trắng của cô, làm người ta liên tưởng đến mấy chữ mất ngọc mây ngai, thậm chí còn xịn thêm một ít nước hoa.

"Anh nhìn em như thế làm gì? Váy này rất kì lạ à?" Diệp Đăng thấy thần sắc của anh không giống bình thường, nghĩ xem có phải mình quá khoa trương không nhưng cô chỉ muốn cho anh xem hình ảnh xinh đẹp nhất của mình, không có ý gì khác.

Đào Dã nhận cái vali từ trong tay cô để vào cốp xe: "Nếu anh nói khó coi thì sau này em sẽ không mặc nữa đúng không?"

"Rất khó coi?"

Trong bóng tối do cốp xe tạo ra, anh duỗi tay ôm lấy eo của cô, nói ở bên tai cô: "Chỉ cho phép mặc cho anh nhìn."

Diệp Đăng cười gật đầu: "Vâng."

Đến nhà anh, Diệp Đăng mở tủ lạnh tìm đồ uống, đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước anh đưa cho mình thẻ mua đồ: "Khi đó anh cố ý đúng không? Đưa chìa với lại đưa cả thẻ? Còn nói cái gì sẽ không mua đồ ăn. Khi đó anh đã thích em đúng hay không?"

Đào Dã uống ngụm nước đá: "Còn em! Vì sao lại đáp ứng?"

"Đương nhiên..." Ánh mắt Diệp Đăng nhìn sang chỗ khác: "Dù sao cũng không phải vì tiền."

Anh kéo cô qua, tay lót ở trên bàn, eo cô liền dán ở trên mu bàn tay anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt nóng bỏng của anh, anh tựa hồ còn đùa giỡn mà dùng tay cạy cạy đai váy: "Thật sự?"

"Có 30% là vì tiền..." Diệp Đăng cười nhìn anh.

"Cho nên anh chỉ chiếm 70%?" Ngón tay đàn ông thô ráp, lúc chạm vào xương bả vai cô có cảm giác sắc nhọn.

"Ngứa." Diệp Đăng cười muốn né tránh. Anh muốn thò qua, cô lại khom lưng, tính uốn dẻo của cô không tồi, thân thể nhanh chóng cong thành 90 độ: "Anh có biết là fans của anh nói anh đối với nữ sinh đặc biệt lạnh nhạt, chú cô sinh nha?"

"Đúng không?"

Con người Diệp Đăng lóe lóe: "Đúng."

Có trời mới biết nếu các cô ấy biết Đào Dã ngầm là như thế này thì sẽ có ý nghĩ gì...

Anh hiển nhiên là đã mất hết kiên nhẫn, ôm cô lên trên sô pha, tùy tay cầm cái gối lót sau thắt lưng cô. Anh bắt đầu từ đôi môi mà anh luôn thúc, cực kì ôn nhu mà hôn hôn ấn đường cô, sau đó là gương mặt, từng bước từng bước tiến đến. Cô nhắm mắt lại đáp lại anh, hai người dần dần ản ỷ.

Cô cảm giác làm váy bị đẩy lên, cơ thể có một loại cảm giác kì lạ. Cô mở mắt ra, nhẹ nhàng đẩy anh một chút: "Chờ một chút."

"Làm sao vậy?"

Diệp Đăng có chút ngại ngùng sửa lại tóc của mình, cũng không biết là cảm giác đúng hay không, cô cảm thấy mình khá là xui xẻo: "Em không quá thoải mái, muốn vào nhà vệ sinh một chút."

Đào Dã cười, lui lại ngồi đến một bên trên sô pha, nhìn cô chạy vào trong nhà vệ sinh.

Một lát sau, anh dựa vào cửa nhà vệ sinh nghe thấy cô thấp giọng mà chửi một câu: "Đậu má*..."

*Câu này chắc không cần mình phải chú thích nữa nhì!))

Vốn là mấy ngày nữa cô mới đến nhưng không biết là do hôm nay quá kích động, kích thích sắc tố bên trong cơ thể hay là do cái gì nhưng mà đi cả đột nhiên lại đến sớm...

"Có gì cần anh giúp không?"

Diệp Đăng nghe thấy giọng nói ngoài cửa, đôi tay ôm mặt bất đắc dĩ nói: "Anh giúp em mở vali ra, ở trong ngăn nhỏ có một thứ, anh giúp em lấy ra mang đến đây..."

"Có cái gì?" Anh biết rõ còn cố hỏi.

"Đào Dã!"

Diệp Đăng dựng đứng lỗ tai lên nghe thấy tiếng dép lê của anh đã đi xa, thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Tổ chất thân thể của Diệp Đăng từ nhỏ đến lớn không có tội. Tuy rằng lớn lên thì rất gầy nhưng khi còn nhỏ khá thích vận động nên thể chất tốt hơn so với các bạn gái khác. Tuy nhiên mỗi khi đi cả đến vẫn cảm thấy khó chịu nên đi về phòng nằm trước.

Trong nhà Đào Dã chỉ có nước đá. Bởi vì anh không có thói quen uống nước ấm nên trong đến cả ấm đun nước cũng không có. Anh vào phòng bếp tìm nồi cơm điện đun nước nóng rồi đổ vào cốc cho cô.

“Không thoải mái thì ngủ một lát đi.” Đào Dã nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

“Em đi thay quần áo.” Diệp Đăng lấy quần áo ngủ với đồ rửa mặt từ trong vali ra ôm vào trong nhà vệ sinh. Cô dành ra gần một tiếng để tẩy trang, sau đó đơn giản dùng nước ấm tắm qua, mặc quần áo ngủ vào, thuận tay tìm một cái chậu để giặt nội y.

Đào Dã thấy cô một lúc lâu không quay lại, đi đến nhìn thoáng qua. Cô đang giặt quần áo, tóc rũ xuống, dùng cánh tay vén lên một chút. Cô giương mắt thấy Đào Dã đang dựa vào khung cửa nhìn cô.

“Nhìn cái gì? Chưa thấy mỹ nữ giặt quần áo bao giờ à?”

“Chưa thấy một người đẹp như vậy.”

Diệp Đăng nhếch môi cười, thuận tay ném bong bóng xà phòng vào người anh: “Đi nhanh đi.”

Đào Dã không những không đi mà còn giúp cô thử nhiệt độ của nước, sau đó xoay vòi nước sang bên cạnh, mở một ít nước nóng.

“Anh giúp em lấy hai cái mắc áo vào đây.” Diệp Đăng có chút xấu hổ. Vốn dĩ cô muốn ở trước mặt anh là hình tượng đẹp đẽ, kết quả lại thành bộ dáng này. Cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, giống như lúc ở trong phòng kí túc xá... sinh hoạt quá mức chân thật.

Cô nhanh chóng giặt sạch quần áo, phơi đồ ở ngoài ban công. Ở trên có áo somi với áo ngắn tay của anh, cô phơi đồ nội y của mình ở giữa, cảm thấy có một loại cảm giác rất kì diệu, giống như bọn họ cứ như thể mà ở bên nhau.

Anh nhìn cô phơi quần áo cũng cảm thấy thú vị, từ sau lưng ôm lấy cô.

“Làm gì?” Diệp Đăng đặt gậy phơi quần áo xuống, cô đi về phía trước, người phía sau cũng đi theo, hai người giống như liên thể anh* đi ra ngoài ban công.

*Liên thể anh: hai đứa trẻ sinh ra tay chân dính liền vào nhau.

“Em mặc cả bộ à?”

Diệp Đăng dùng khuỷu tay mình đẩy anh ra. Anh buông ra, đôi ra xoa xoa mặt cô: “Thẹn quá hóa giận?”

“Hôm nay em sẽ không để yên cho anh đâu!” Diệp Đăng bắt lấy cánh tay anh, chuẩn bị nộ mới với nộ cũ tính một thể. Anh luôn thích trêu cô, nhưng lúc đang định động thủ thì bỗng nhiên cô nhủ mày, dùng tay che bụng của mình lại: “Đau.”

Đào Dã nhìn cô đau bụng, cũng sốt ruột theo, bế cô lên: “Trở về nằm.”

Diệp Đăng thuận tay vòng quanh cổ anh, anh có chút giật mình cúi xuống nhìn cô đặc ý tươi cười, đôi tay hơi dùng sức bế cô cao hơn một chút: “Đồ lừa đảo.”

Sáng sớm hôm sau, bọn họ lái xe về quê của Diệp Đăng trước, sau đó mới đi đến thành phố A. Toàn bộ hành trình đại khái hết sáu bảy tiếng. Trên đường có một chuyện nhỏ phát sinh nhưng cũng không đáng phải để tâm. Bọn họ vừa mới xuất phát không lâu Lý Nguyên Thanh đã gọi điện thoại đến, vừa mở ra đã nói: “Không ổn rồi!”

Trong xe có mở loa ngoài, Diệp Đăng cũng có thể nghe thấy Lý Nguyên Thanh hoảng loạn kêu to.

“Hai người lên mạng xem đi, có người chụp hai người hẹn hò ở bãi đỗ xe. Tuy rằng đã làm mờ nhưng người nọ có thể là đi theo chụp Lá cây, cái chuyện ở tòa án hẳn ta cũng biết. Cả hai cùng nhau là tin tức nóng, bây giờ ở trên mạng rất ồn ào.”

Diệp Đăng lập tức mở điện thoại ra xem. Weibo quả thực loạn hết cả lên rồi. Phần lớn mọi người đều chờ tin tức chính thức nhưng cũng có bộ phận nhỏ muốn làm nhiễu sự tình, hoàn toàn sai trọng tâm

“Không thể nào, nói không chừng là người nhà đấy.”

“Trời ạ, em gái thật dũng cảm mà cùng Phong Thần của tôi.. vẫn là đi cùng đi.”

“Loại chuyện này còn muốn công khai ra, xấu hổ biết bao nhiêu. Nói không chừng là cho không anh trai của chúng ta.”

“Nhìn thoáng qua đã thấy...”

Mười phút sau, Đào Dã ngoại trừ đăng lại tin của chính phủ thì đột nhiên online, sau đó đăng một tin lên Weibo: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, là bạn gái.

Sau đó các bình luận bùng nổ, muốn nó cái gì cũng có. Vốn dĩ loại chuyện riêng tư này Đào Dã không muốn chia sẻ trên mạng nhưng mọi chuyện đã nháo đến nước này, ngoại trừ để cho bọn họ đoán tới đoán lui không bằng nói trắng ra.

Diệp Đăng cũng chú ý đến Weibo của anh. Vì để cho mọi người không chuyển sang soi mói Weibo của cô nên cô không cho Đào Dã làm mình bị chú ý quá. Lúc này lẩn vào đám bình luận nhìn thoáng qua, đa số các fans đều chúc phúc, còn có mấy người khen năng lượng tích cực của cô.

Đào Dã cắt điện thoại, khởi động xe: “Xin lỗi.”

“Đột nhiên xin lỗi em làm cái gì?” Diệp Đăng kéo kéo bình luận: “Người khen em nhiều phết. Anh hẳn là phải vui về vì bọn họ đã làm mờ em nếu không mọi người đều nên nói là anh không xứng với em”

Đào Dã cười cho xe quay đầu: “Là anh không xứng.”

“Cứ vui về đi.” Diệp Đăng cảm thấy trong lòng thà lòng không ít. Mặc kệ người khác nói như thế nào, giữa hai người họ tựa hồ luôn có một loại ấn ý ngầm. Đối mặt với bất cứ chuyện gì đều thẳng thắn, khoan dung, tin nhiệm lẫn nhau.

Điện thoại Diệp Đăng rung lên, là em gái đồng nghiệp ngày trước gửi đến một đóng dấu chấm than: “Là chị đúng không!!!! Em đã nói rồi, hôm đó thảo nào nhìn bạn trai chị có chút quen mắt!!!!”

Diệp Đăng gửi qua một cái nhãn dán xin lỗi.

“Không có việc gì không có việc gì, em hiểu được! Hừ! Em sẽ không nói cho người khác đâu!”

Diệp Đăng có thể mơ hồ tưởng tượng ra vẻ mặt đáng yêu của em ấy, không tự giác nở nụ cười.

“Lại ngây ngô cười cái gì đấy?” Lúc lái xe Đào Dã thường sẽ quay mặt lại nhìn cô một cái, thấy cô một bên ôm điện thoại nhắn tin, một bên cười.

“Có người nói anh không xứng với em.” Diệp Đăng giọng điện thoại rất kiêu ngạo.

Đào Dã cũng không phản bác, ngược lại còn gật đầu phụ họa: “Cô gái đấy cũng thật tình mắt.”

Diệp Đăng bật cười, tiếp tục cùng em gái hàn huyên một lát, thuận tiện do em ấy dùng quá nhiều lời ngon tiếng ngọt nên cô đồng ý sẽ bảo Đào Dã ký tên cho. Ai cũng đều biết Đào Dã chưa bao giờ ký tên cho người khác, chính bản thân Diệp Đăng còn phải cảm thấy có lẽ mình phải dùng mỹ nhân kế mới được.

Đến nơi thì trời đã tối, trực tiếp đến nhà của chú Kiều. Nhà của cô năm đó đã bị phá đi, lý do là nơi này không được lớn, được bồi thường một căn nhà nhỏ thì vẫn luôn không trang hoàng gì, đặt luôn ở kia.

Vừa xuống xe, nhà chú Kiều một nhà ba người liền vây quanh đến, di Kiều còn đặc biệt nhiệt tình mà tiếp đón, em gái bên cạnh đã trưởng thành, thẹn thùng hơn so với hồi nhỏ.

“Lá cây, cũng giới thiệu một chút đi!”

“Vâng. Đây là bằng hữu tốt của bố em, chú Kiều, di Kiều, còn có cả em gái.” Diệp Đăng kéo cánh tay Đào Dã: “Đây là bạn trai của con, Đào Dã.”

“Chào chú Kiều, di Kiều. Chào em”

Diệp Đăng nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của anh, cảm thấy không quá quen nhưng không thể không thừa nhận người này một khi đã đứng đắn lên sẽ tạo cho người khác cảm giác rất tin cậy.

Diệp Đăng nhìn Đào Dã từ cốp xe lấy quả ra đưa cho nhà chú Kiều thì chần chừ: “Anh mua khi nào đấy?”

Đào Dã nhướn mày không nói chuyện, cô trộm nắm ngón tay cái của anh.

Vào nhà, đầu tiên là chú Kiều ho khan một tiếng, sau đó ngồi ngay ngắn trên sofa, vẻ mặt nghiêm túc. Diệp Đăng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng này của ông, di Kiều cười đi vào phòng cất trái cây, còn lại Diệp Đăng với người em gái thì ngồi một bên.

Diệp Đăng khó được thấy lúc Đào Dã không tự nhiên, nhớ tới hai ngày trước mình hỏi anh, anh còn khoe khoang mà nói: “Em gặp qua đáng về khăn trương của anh?”, nhìn không được cúi đầu cười trộm

“Gọi là Đào Dã đúng không? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Công việc thế nào?”

Chú Kiều bưng chén trà, ném một đồng vắn đề ra, Diệp Đăng vội vàng trả lời: “Anh ấy lớn cháu một chút, đã có việc làm”

“Không hỏi cháu, cháu hỏi tiểu Đào?”

Tiểu Đào....

Diệp Đăng yên lặng cầm miệng. Bình thường chú Kiều rất hòa nhã, dễ gần, chẳng hiểu sao hôm nay đột nhiên thay đổi. Diệp Đăng với em gái nhìn nhau cười.

Đào Dã vẫn rất ngoan, hỏi gì đáp nấy. Thực tế quan hệ của nhà anh rất đơn giản, từ nhỏ đến lớn tính tình anh quái gở, không có nhiều người thân thích tiếp xúc, người thân cận thì đều đã đi hết rồi, đã lâu không có cảm giác đối mặt với trường bối, có chút không thích ứng kịp.

“Đưa xe?” Di Kiều cất trái cây mang ra, đúng lúc bọn họ đang nói về nghề nghiệp: “Có phải là lái xe như lái máy bay đúng không?”

“Mẹ, đó là trò chơi, tay đua xe không phải như thế.” Em gái hiển nhiên đã tìm hiểu trước, còn cúi đầu nói với Diệp Đăng: “Chị Đăng Đăng, em xem video thi đấu của chồng chị rồi, cực kì đẹp trai”

Diệp Đăng nghe thấy hai chữ ‘chồng chị’, có chút ngại, cười cười: “Em cảm thấy người thật hay người trong video đẹp trai hơn?”

Đào Dã chưa hề nghe qua có người thảo luận về nhan sắc của anh trước mặt, nhìn thoáng qua hai chị em khí thế ngất trời thảo luận, lại quay mặt lại giải thích với chú Kiều nghề nghiệp của mình, thuận tiện trả lời hết tất cả các câu hỏi. Cuối cùng, chú Kiều gật gù: “Ra là vậy.”

Diệp Đăng bội phục anh có thể có năng lực nói chuyện với ông lâu như vậy: “Chúng ta ăn cơm đi.”

Lần sóng đề ra nghi vấn cuối cùng cũng kết thúc. Buổi tối bầu không khí hài hòa không ít, đặc biệt là sau khi Đào Dã uống cùng chú Kiều hai ly, mối quan hệ giữa hai người nhảy vọt lên một bước mới.

Chú Kiều uống rượu, chỉ một lát sau mặt đỏ bừng, lôi kéo tay Đào Dã gọi: “Đưa nhỏ Lá cây này từ nhỏ giống như con gái tôi cho nên cậu cũng là con rể của tôi”

“Chú Kiều, còn sớm lắm.” Diệp Đăng ngại ngần gỡ tay ông đang đặt trên người Đào Dã.

“Cháu không hiểu.” Chú Kiều lại nói tiếp: “Đưa nhỏ Lá cây này từ nhỏ đã rất kiên cường, lòng hiếu kỳ cũng rất nhiều. Tôi nhớ rõ có một lần, nó trên đường đi học gặp phải con chuột chết...”

“Chú Kiều! Chú Kiều, chú ăn nhiều một chút, dạo này tay nghề của di tiên bộ không ít! Ăn rất ngon!” Diệp Đăng ngăn cản ông nói với Đào Dã mấy chuyện xấu hổ của mình.

“Cháu đừng ngắt lời!” Chú Kiều hiển nhiên đã uống say rồi, giờ chén rượu một lát đột nhiên hỏi: “Tôi vừa nói đến đâu rồi?”

Mọi người bên cạnh đều bật cười, Đào Dã có tâm nhãn nhớ: “Chuột chết ạ.”

“Đúng đúng đúng. Nó trên đường tan học gặp phải con chuột chết...”

Diệp Đăng ngăn cản không được, đành phải để mặc hai người bọn họ nói từ chuyện chuột chết khi cô còn nhỏ cho đến hôn lễ thì làm ở đâu. Sau khi ăn xong, chú Kiều theo thường lệ ngủ thiếp đi. Đào Dã với Diệp Đăng giúp đỡ thu dọn chén đĩa, di Kiều cười nói: “Hai con ra ngoài chơi đi, đi ra ngoài một chút cũng được, bên ngoài mát mẻ.”

“Con cũng muốn đi!” Em gái đột nhiên nhảy ra.

Di Kiều cười kéo em ấy lại: “Đưa nhỏ này muốn đi xem náo nhiệt cái gì, ở nhà rửa bát với mẹ.”

“Nhưng con không muốn rửa bát!”

“Nếu không, bọn cháu không ra ngoài, ở ngoài nhiều muỗi lắm, ở nhà xem TV cũng được.” Diệp Đăng đi ra giải vây.

“Nếu không chúng ta chơi trò chơi đi, em muốn cùng chồng của chị chơi đua xe.”

“Ngày mai chơi nhé?” Diệp Đăng cười thấy Đào Dã đã phải lái xe một ngày vốn dĩ rất mệt mỏi, lại còn phải uống rượu, bây giờ mà phải chơi với trẻ con, thật quá mệt mỏi!

“Không sau đâu”

“Yes!” Em gái vui vẻ mà đi ra mở trò chơi trên TV.

Chơi được khoảng hơn một giờ, đứa trẻ này cuối cùng cũng bị di Thẩm kéo về phòng làm bài tập.

Bọn họ chuẩn bị rửa mặt một chút sau đó nghỉ ngơi. Là một vị khách, Đào Dã được sắp xếp tắm rửa đầu tiên. Anh vừa mới cầm đồ rửa mặt với quần áo đi vào nhà vệ sinh thì đi Kiêu ra gõ cửa: “Ài, cháu xem trí nhớ của đi này. Dầu gội đầu còn chưa có, đi mới mua đang để ngoài phòng bếp.”

Bà nhanh chóng ra vào bếp lấy lọ dầu gội đầu mới mua, theo bản năng đi về phía nhà vệ sinh, lại nhớ ra là Đào Dã ở bên trong, quay trở lại đưa cho Diệp Đăng: “Cháu đưa đi.”

Diệp Đăng đi qua gõ gõ cửa: “Bên trong không có dầu gội đầu, em đưa chai mới cho anh này.”

Cửa mở, cô từ khe cửa dần dần tiến vào, vừa muốn thu tay lại thì bị kéo vào. Áo của anh ném ở trên bồn rửa tay, trên người vẫn còn thoang thoảng mùi rượu.

Diệp Đăng đặt dầu gội ở bên cạnh, không dám nhìn thẳng anh. Tuy rằng đã ôm ấp hôn hít qua nhưng trong phòng sáng sủa như thế này vẫn là lần đầu tiên: “Hôm nay, vất vả cho anh rồi. Cái kia.. Em đi ra ngoài trước.”

“Cứ như vậy?” Anh chống sẵn ở mép bồn rửa tay không cho cô đi: “Không có khen thưởng?”

Diệp Đăng sợ mình một lúc lâu không ra sẽ làm đi Kiêu sinh nghi cho nên phá lệ ngoan ngoãn hôn lên môi anh. Anh rất mau đã đảo khách thành chủ, một phút sau mới buông ra: “Phần còn lại cho nọ.”

Diệp Đăng chạy nhanh ra, ầm ầm đóng cửa lại, quay lại ngồi trên sofa làm như không có chuyện gì phát sinh.

Đi Kiêu vừa mới ngó đầu ra xem, vừa thấy cô ra lập tức ngồi xuống, một lát sau giả vờ ngửi ngửi: “Mùi rượu này cũng thật mạnh nhỉ? Đến bây giờ vẫn chưa tan.”

Diệp Đăng dùng tấm khăn lau lau đầu, hất đầu xuống: “Đừng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Ngày hôm sau, chú Kiêu đưa Diệp Đăng với Đào Dã gặp mộ của bố mẹ Diệp Đăng, mang theo rượu. Buổi sáng nghĩa trang không có nhiều người lắm, mỗi năm Diệp Đăng đều đến thăm vào ngày lễ tết, còn chưa bao giờ thấy nghĩa trang quanh quẩn như vậy. Đào Dã vuốt tay nắm tay cô mười ngón đan vào nhau, tuy rằng chưa nói điều gì nhưng cô cũng cảm thấy lòng mình được an ủi.

“Mấy năm nay cơ thể của chú không tốt lắm, thím con cũng không cho chú uống rượu chỉ thỉnh thoảng uống với bố con hai ba ly.”

“Cảm ơn chú mấy năm nay vẫn luôn giúp con chăm sóc khu mộ của bố mẹ.” Diệp Đăng cười nói: “Chú cũng nghe lời thím uống ít thôi.”

“Biết rồi, nha đầu này vừa mới về đã lái nhái suýt.”

Đến nơi, chú Kiêu rót rượu vào chén, đứng thẳng, nhìn hai đứa nhỏ bên cạnh: “Lão Đông Tây, bọn nhỏ đã trở về rồi này, Lá cây nhà ông cũng có bạn trai rồi.”

Khu mộ của bố mẹ cô được sắp xếp chung một chỗ, trên bức ảnh đen trắng họ cười rất ngọt ngào, là ảnh lúc họ còn trẻ, từ mặt họ cũng có thể thấy đang thoang thoáng bóng dáng của Diệp Đăng.

Chú Kiêu đổ rượu xuống mặt đất, tự mình uống một ly: “Hai con ở lại một lát, chú đi tìm lão Lý báo vệ nói mấy câu.”

Đào Dã cung kính gật đầu, nhìn ông chậm rãi từ từ rời đi.

“À em chưa có giới thiệu cho anh về bố em. Bố em khi còn nhỏ rất hỗn, thành tích học tập không tốt. Sau này đi nhập ngũ còn chưa xuất ngũ thì lúc huấn luyện đã làm hỏng chân. Khi đó quân nhân xuất ngũ về không có đãi ngộ tốt như bây giờ, ông ấy không có tiền thế mà mẹ em vẫn dứt khoát gả cho ông. Hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình cảm rất tốt.”

Đào Dã lắng lắng nghe cô kể chuyện xưa, phảng phất có thể suy đoán ra tính tình cổ quái linh tính của Diệp Đăng là do ai.

“Sau khi kết hôn bố em rất yêu mẹ nhưng điều kiện trong nhà lúc đó không tốt, quá vất vả, ông ấy cũng đối xử với Diệp Thần rất tốt, xem như là yêu ai yêu cả đường đi.” Những điều này đều là do Diệp Đăng nghe chú Kiêu kể lại, cô ấy cô còn chưa được sinh ra: “Sau đó mẹ em mang thai em. Mỗi ngày Diệp Thần đều đi đánh bạc thua tiền khắp nơi, đám còn đồ thường xuyên chạy đến nhà em đòi tiền. Mẹ em cũng vì chuyện này mà tức giận với ông ta, sau này thì bị động thai, lúc ấy em bị sinh non, thiếu chút nữa là cả mẹ cả con không sống được, sau này thì bố em cũng lờ Diệp Thần đi.”

Khi còn nhỏ cô học tán đánh linh tính cũng là để cường thân kiện thể.

“Ngày mà mọi người xảy ra chuyện là vì Diệp Thần đi tìm ông ấy, hai người bọn họ đứng ven đường đùn đẩy nhau.” Diệp Đăng biết trong lòng em luôn có một cái nút thắt, cái nút này phải được gỡ ra ở chỗ này mới được: “Cho nên anh không cần phải thấy áy náy, có lẽ là gia đình em thiếu ông ấy.”

Cô giờ tay sờ sờ bìa mộ thô ráp: “Có đôi khi em lại suy nghĩ, nói không chừng lúc bố em rời đi cũng không quá khổ sở. Ông ấy rất muốn gặp mẹ em nhưng không nỡ bỏ em ở lại nhưng bây giờ em sống rất tốt sau này cũng thế.”

Cô ngồi xồm ở kia, ngẩng đầu nhìn anh, cảm bó hoa đặt ở hai bìa mộ trước mặt: “Anh có gì muốn nói không?”

“Cảm ơn, cùng với, thật xin lỗi.”

Diệp Đăng cười vuốt tay, anh kéo cô lên, hai người ôm eo nhau lắng lắng đứng đó trong chốc lát. Có rất nhiều lời muốn nói nhưng thật ra không cần, cảm ơn hai người đã đưa Diệp Đăng đến thế giới này, thật xin lỗi vì sự cố kia. Cô một mình cô đọc lâu như vậy, nhưng duyên phận là một thứ rất kì diệu, anh xuất hiện mặc kệ là đến bù hay là bất cứ thứ gì thì đối với hai người mà nói là rất tốt, vừa vặn có thể an ủi vết sẹo trong lòng của đối phương.

Trên đường trở lại thành phố A, Cố Dật Trần đã gọi điện thoại đến, hỏi sau anh lại chậm như vậy, còn chưa đến. Từ sau khi thấy tin tức trên mạng. Cố Dật Trần nhanh chóng gọi điện thoại đến an ủi. Còn chuyện hai người ở bên nhau, mãi Cố Dật Trần mới có thể tiếp thu được, tiếp thu xong còn trao tặng cho mình danh hiệu bà mối, nói:

“Lúc trước nếu không phải là em coi trọng nhan sắc của tiểu Diệp thì hai người đã sớm không có liên hệ rồi!”

Lời này nghe có chút khó xử nhưng nếu nhớ lại thì đúng là như vậy. Lúc trước nếu không phải anh ấy nhờ Diệp Đăng hỗ trợ chụp bộ ảnh kia thì có lẽ bọn họ sẽ không có liên hệ lại.

“Bây giờ hai người đã đến chỗ nào rồi? Em đã đặt nhà hàng rồi.”

Đào Dã cảnh giác hỏi một câu: “Nhà hàng nào?”

“Anh yên tâm, nhà hàng bình thường, em có mang theo cả bạn gái.” Bên kia Cố Dật Trần đã gọi xong món, ngồi bên cạnh anh ấy là người con gái cao gầy, tóc ngắn, nghe thấy anh ấy nói lời này thì

quay lại cười cười, trên người còn mặc áo đôi với anh ấy.

“Gửi địa chỉ cho tôi, lập tức đến.”

Chỗ này là nhà hàng ở khách sạn bình thường, hoàn cảnh yên tĩnh, thoát nhìn cũng không tệ lắm.

“Cái này khẳng định là do bạn gái của anh Dật Trần tìm, đây không giống khẩu vị của anh ấy lắm.”

Đào Dã nghe thấy cô gọi Cố Dật Trần là anh, không hiểu sao lại thấy mối quan hệ này có chút kỳ quái nhưng nghĩ lại cô vẫn luôn gọi như vậy, sửa lại cũng phiền, để tùy cô vậy.

Mấy năm nay Cố Dật Trần một chút cũng không thay đổi, gặp người cũ là nói không dùng được nhưng bây giờ còn biết giới thiệu bạn gái của mình trước, hiển nhiên là “Gia giáo có cách”.

“Lá con này, em càng lớn càng xinh đẹp, đáng tiếc là chỉ tiện cho con cáo già này.” Cố Dật Trần quay đầu lại: “Không đúng, anh Đào Dã sau này mà theo Diệp Đăng thì sẽ gọi em một tiếng anh.”

Đào Dã ngại bạn gái anh ấy ở đây, cho anh ấy chút mặt mũi, không mở miệng, xa xa mà nhìn anh ấy một cái.

“Anh Dã, anh đừng để ý đến anh ấy. Bây giờ anh ấy nợ nần, có lẽ là chán sống rồi.” Bạn gái của Cố Dật Trần cười nói.

“Haizz, hai người ở đây bao lâu? Phòng kia em cho người dọn dẹp quét tước rồi, đêm nay là có thể ở.” Cố Dật Trần nói giỡn, làm chút chuyện nhỏ này vẫn rất nhanh nhẹn.

“Chắc là hai ba ngày.” Đào Dã tự nhiên mà gấp đồ ăn cho người bên cạnh, toàn bộ quá trình rơi vào trong mắt của hai người đối diện, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, chỉ mỉm cười.

Ăn com xong, suy xét đến việc hôm nay hai người đi đường đã mệt mỏi, từng người về nhà mình nghỉ ngơi trước, Đào Dã cũng đưa Diệp Đăng về đến gần nhà.

“Em rất phiền toái đúng không? Còn phải gặp người lớn một lần nước.” Diệp Đăng cười nhìn anh.

“Quen tay hay việc.”

“Cái quý gì thế?” Diệp Đăng bị cách dùng từ này của anh chọc cười: “Hôm nay cũng muộn rồi, anh về nghỉ ngơi sớm một chút đi, em nói trước với họ, ngày mai anh hăng đến.”

“Ừ.” Mấy ngày đây đi đường với đủ mọi chuyện xảy ra nhưng anh không hề cảm thấy mệt mỏi, chỉ là cảm giác cuộc sống đột nhiên trở nên ngày càng cụ thể, chân thật hơn. Thật ra sinh hoạt chính là những việc nhỏ xếp chồng chất lên nhau, sinh hoạt trước kia của anh hiển nhiên là trống rỗng.

Diệp Đăng xuống xe, nhận cái vali từ trong tay anh: “Em đi về trước.”

“Ngày mai gặp.”

“Vâng, mai gặp.”

Anh nhìn bóng dáng Diệp Đăng kéo vali đột nhiên cảm thấy nếu mình trẻ hơn vài tuổi, có lẽ khi đi học sẽ cùng cô yêu sớm, đạp xe đạp đưa cô về nhà. Có vẻ cảm giác này cũng không tồi, nghĩ nghĩ lại cảm thấy mình tham, trước kia anh không phải là người tham lam như vậy.

Bởi vì không biết cụ thể thời gian đến lúc nào nên Diệp Đăng không nói với Phương Thục Trần mình về khi nào, không nghĩ là khi vào tiểu khu đã thấy bố mẹ ngồi trên ghế dài dưới lầu, không biết là hai người đang nói cái gì, thấy cô thì cả hai đồng thời đứng lên.

“Sao không gọi điện thoại để bố con đi đón?” Phương Thục Trần luôn thích lái nhái, bây giờ bà còn định nghỉ hưu nên chuyện còn tồi tệ hơn trước kia.

“Có bạn trai đưa không cần tôi đón nữa rồi.”

Diệp Đăng nghe thấy lời này của ông chưa lõm, cảm thấy buồn cười, duỗi tay kéo kéo tay ông: “Bố, sao nghe lời này của bố chẳng vui chút nào?”

Phương Thục Trần cũng cười vươn tay vỗ vỗ vai của ông: “Bố của con đây là ghen tị.”

Bọn họ cười đi vào thang máy, gặp phải hàng xóm, Phương Thục Trần liền vui vẻ mà giới thiệu với người ta con gái của mình đã trở về.

Diệp Đăng nhìn gương mặt tươi cười của bố mẹ, trong lòng nháy mắt cảm thấy hoảng hốt.

Cô thật sự rất may mắn, cuộc đời này có thể gặp nhiều người tốt như vậy, có lẽ là ban đầu sẽ có những khoảng cách với hiểu lầm nhưng cuối cùng người ám áp sẽ hóa giải được những ngăn cách đó bằng tình yêu. Bất kể là chú Kiều, bố mẹ nuôi, Phùng Thiên, Lâm Sơ, Lâm Mạt hay là Đào Dã thì cũng bởi vì có những người ấy cuộc sống của cô mới có thể như bây giờ.

Ngày hôm sau, Diệp Đăng ở nhà ăn com trưa, buổi chiều không có việc gì, tính toán cùng nhau đi ra ngoài đi dạo.

Một ngày nhàn nhã như thế đối với hai người là rất khó có được. Nơi này không giống với thành phố S, tiết tấu sinh hoạt chậm, ngay cả xe cũng đi chậm hơn một chút.

“Chúng ta đi đâu thế?”

“Chút nữa em sẽ biết.” Đào Dã ấn cái nút.

Diệp Đăng cũng không hỏi nữa, chờ xe dừng lại mới thấy là một tiệm xăm hình. Nơi này không quá lớn, bên trong có mấy người đàn ông, trên người hằn là tác phẩm của nhau.

Một người đàn ông to cao thô kệch thấy hai người Diệp Đăng đi vào thì hỏi: “Trong hai người ai muốn xăm vậy?”

“Chủ của cậu đâu?” Đào Dã trực tiếp hỏi.

Trên lầu có người nghe thấy động tĩnh, lười nhác hỏi một câu: “Ai đấy?”

Là giọng nữ, nghe có vẻ tuổi không lớn lắm.

Diệp Đăng nhỏ giọng hỏi: “Sai ai anh cũng quen được thế?”

Đào Dã cười nheo mắt cô: “Ghen à?”

“Ai thèm ghen...” Diệp Đăng trừng anh một cái.

Cô gái kia nhìn có vẻ là hai lăm hai sáu tuổi, làn da rất trắng, lớn lên thì không tính là xinh đẹp nhưng nhìn kỹ sẽ cảm thấy rất đặc biệt, đặc biệt là trên xương quai xanh còn xăm mấy con bướm, thật đẹp.

“Học trường!” Cô ấy thấy Đào Dã thì kinh ngạc với vui mừng, sau đó mới thấy Diệp Đăng bên cạnh anh: “Vị này chắc là Diệp tiểu thư đúng không?”

“Chào chị” Tuy rằng ngoài miệng Diệp Đằng không thừa nhận nhưng đối với loại hơi mang chút tính công kích này thì nói không ăn giấm là giả.

“Lên trên tầng ngồi đi. Nhiều năm không gặp học trường vẫn đẹp trai như vậy!”

Đào Dã nhìn sắc mặt Diệp Đằng, cười cười không nói chuyện.

“Trước kia ở trường học, học trường chính là nhân vật phong vân đấy!”

Anh họ khan hai tiếng. Diệp Đằng nhìn anh một cái, cười hỏi: “Anh ấy có yêu sớm không?”

Cô gái kia bị câu hỏi này của cô chọc cho cười haha, một bên ôm notebook lại đưa cho anh xem “Yêu sớm hay không chị cũng không biết, dù sao yêu sớm cũng không phải với chị.”

Học muội này của anh chính là cô tình gây sự, Đào Dã quyết định thanh minh cho chính mình: “Không có.”

“Ha ha ha ha.” Học muội nhìn hình ảnh này cảm thấy rất thú vị “Đồ em đã sửa trong hai đêm, hai người xem đã được chưa.”

“Đồ g” Diệp Đằng không có biết trước đây anh tìm phương thức liên hệ của vị học muội này, nhờ cô ấy giúp đỡ thiết kế một hình xăm.

Diệp Đằng quay mặt nhìn hình trên máy tính, lập tức hiểu ra.

Hình dạng kia cô rất quen thuộc, vết sẹo trên mu bàn tay anh có hình thế này nhưng rất tinh tế mà đem vết sẹo kia thiết kế thành một vòng cây đẳng hành, bên cạnh có mấy lá cây linh tinh, nhìn tinh tế mà không mất tính thẩm mỹ.

“Thế nào?” Vị học muội tự tin mườì phần.

“Được.”

“Thật xinh đẹp.” Diệp Đằng nghĩ chắc là hai người cùng xăm một mẫu: “Anh quyết định chuyện này khi nào đấy?”

“Rất lâu rồi.” Đào Dã vẫn luôn không nói với cô, cho cô một kinh hi: “Thích không?”

Diệp Đằng gật gật đầu: “Em có thể xăm không?”

“Có thể, đề chị giúp em...” Học muội đánh giá cô: “Xăm ở mắt cá chân đi, cái loại dây leo này rất thích hợp. Nhưng em nói với hai người, mỗi ngày các cặp đôi đến đây xăm rất nhiều nhưng về sau chia tay muốn xóa đi cũng rất phiền, cho nên hai người có nghĩ đến việc này chưa?”

Hai người để về mặt ‘không cần chị/em kiểm thêm việc’, trảm miêng một lời: “Không có nghĩ đến.”

Tác giả có lời muốn nói Chia tay là không có khả năng, đời này không thể chia tay được.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người ngâm mình trong tiệm xăm cả một buổi trưa, cuối cùng, vị học muội kia cười tiễn hai người rời đi: "Qua hai ba tiếng thì có thể bỏ băng gạc ra, buổi tối có thể tắm, dùng nước ấm là được. Không được dùng sữa tắm, sau đó dùng khăn lau khô là ok, cần giữ cho nó khô ráo."

Lúc Diệp Đằng lên xe còn hỏi anh một câu: "Lúc này chị ấy nói anh có nhớ kỹ chưa?"

"Chưa."

"Có thể tắm nhưng không thể dùng sữa tắm, dùng khăn lau khô là được." Diệp Đằng kiên nhẫn tổng kết trọng điểm cho anh: "Nhớ kĩ chưa? Cần thận không viêm nhiễm thì phiền."

"Chưa." Anh thấp giọng nói: "Nếu không thể em đề xem xem?"

"Ai thèm xem anh tắm rửa?" Tay Diệp Đằng vỗ vỗ nhẹ phía trước mặt, tùy tay vặn mở radio trên xe, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, nháy mắt bao trùm toàn bộ không gian.

Diệp Đằng ở nhà vẫn là một đứa quy củ, mỗi ngày đều có thời gian cố định về nhà. Ban ngày cùng bọn Cố Dật Trần đi dạo quanh thành phố A chơi chơi, cô đến nơi này tương đối trẻ nên không được coi là người địa phương, rất nhiều nơi chưa có đi qua, đặc biệt là mấy nơi bọn họ đến cho nên cảm thấy rất mới mẻ.

Một ngày trước khi đi về, Diệp Đằng dành riêng ra một ngày, sáng sớm liền đi đến nhà Đào Dã. Từ khi trở về cô có đi ngang qua bên này vài lần, chỉ đi vào nhìn nhìn rồi rời đi. Trên tầng căn nhà trước kia nhà Lâm Sơ thuê đã bán cho một đôi vợ chồng trẻ, phỏng chừng là nhìn trúng được ưu thế của khu này.

"Phòng khách điều hòa cũ bị hỏng rồi, vẫn chưa có đổi." Đào Dã mở cửa, cô đại bên ngoài sân đã được dọn qua, nhìn có vẻ sạch sẽ ngăn nắp.

"Ghế mây ở chỗ này đâu?" Diệp Đằng cười hỏi: "Cái cùng tên với em í."

"Trong phòng."

Tuy rằng là tầng một nhưng thời tiết tháng tám vẫn rất oi bức. Trong phòng khách không thể ở được, may mà trong phòng của Đào Dã có cái điều hòa nhỏ, hai người chỉ có thể chen chúc trong một căn phòng.

Anh đã rất lâu không trở về, đồ đạc trong lần sửa trước đều để hết trong hộp, chưa có lấy ra, chỉ đơn giản là dọn dẹp giường đệm, còn những đồ khác vẫn đặt trực tiếp trên mặt đất. Diệp Đằng ngồi xổm trên mặt đất nhìn cái hộp kia, trên đó có viết cái nhãn đã cũ.

"Cái này em có thể xem thử không?"

Đào Dã nằm ở trên giường, tay gối sau đầu: "Ừ, xem đi."

Diệp Đăng mở hộp ra, bên trong có đồ chơi của anh khi còn nhỏ, đều là những thứ bọn con trai thích, thoạt nhìn rất có cảm giác hoài cổ, còn có một cái album cũ. Diệp Đăng mở ra, trang đầu tiên là ảnh kết hôn của bố mẹ anh.

"Ảnh chụp của nhà anh không có nhiều lắm."

"Khi còn nhỏ nhìn anh ngầu thật." Diệp Đăng chỉ đến một tấm ảnh khi anh còn nhỏ, tuy rằng nhìn chỉ mới ba bốn tuổi, mặc một cái áo khoác da nhỏ, nhìn có điểm giống với bây giờ: "Nhìn giống với con chó nhỏ."

"Bố anh thích loại phong cách này." Anh vẫy vẫy tay về phía cô: "Lại đây."

Diệp Đăng ngồi xổm nên hơi chóng mặt, đứng lên cầm album đi qua, nằm ở bên cạnh anh, tùy tay chỉ mấy bức ảnh phía sau: "Khi còn nhỏ em không thích chụp ảnh, mỗi lần chụp đều trưng ra cái vẻ mặt ghét bỏ, cho nên ảnh của em khi bé cũng rất ít."

"Thật đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Em khi còn nhỏ khẳng định sẽ rất đáng yêu."

Diệp Đăng cười lật về phía sau, quả nhiên là như lời anh nói, ảnh chụp của nhà anh thật sự không có nhiều lắm. Cô giờ đến trang cuối cùng, không nghĩ đến là ảnh của cô. Cô mặc lấy bộ váy lụa trắng còn anh ngồi xổm bên chân cô, đi giày cho cô, thoạt nhìn có vẻ là chụp ảnh, khi ấy cũng có Cố Dật Trần.

Cô rút ảnh ra nhìn kỹ, có chút kinh ngạc: "Cái này chụp khi nào thế? Sao em không có tấm ảnh này?"

Ảnh chụp lần trước Cố Dật Trần đều đã đưa hết cho cô nhưng đều là những tấm ảnh đẹp nhất, tấm ảnh này thật sự là cô không có. Cái này có vẻ là ngoài lề, nói không chừng là Cố Dật Trần cố ý chụp, dù gì hình ảnh Đào Dã đi giày cho người khác cũng không thường thấy, thật là kỷ niệm đáng giá.

"Không được, em phải chụp tấm này lưu lại." Diệp Đăng lấy điện thoại ra, chụp lại: "Em phải cho bọn họ nhìn xem, chứng minh em có địa vị trong gia đình."

Đào Dã kéo cô lại, cô không kịp phòng ngừa mà nằm lên người anh, cảm thấy giọng anh xuyên qua cơ thể có một loại chấn động.

"Em muốn địa vị nào?" Anh dùng sức kéo cô lên phía trên, Diệp Đăng liền mặt đối mặt với anh: "Ở trên hay là phía dưới?"

"Anh..." Vành tai của Diệp Đăng đỏ hết cả lên: "Lưu manh."

Bởi vì đang ở tư thế này nên cả người Diệp Đăng không chút sức lực, dán hết lên người anh, cái gọi là ôn hương nhuyễn ngọc* trong ngực hẳn là thế này. Anh cũng mừng rỡ thừa nhận: "Ừ, chính là anh."

**Nhuyễn ngọc ôn hương [软玉温香]: "Nhuyễn" [软]: Dịu dàng; "Ngọc" [玉], "Hương" [香]: cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.*

Diệp Đăng dứt khoát vòng tay qua cổ anh, đề tài vừa mới còn rất ảm áp thơ ấu lập tức thay đổi thành đề tài người lớn, nếu đã tới nước này, cô liền muốn hỏi vấn đề mình rất tò mò: "Em vẫn luôn rất tò mò một chuyện."

Anh thích xoa xoa tay với cánh tay cô, mềm mại đặc biệt là cánh tay. Có thể là do làn da quá trắng, anh không dùng chút sức nào cũng có thể lưu lại vết hồng nhạt, nhìn nó chậm rãi biến mất, khôi phục thành lại thành màu trắng nõn: "Cái gì?"

"Tại sao con trai các anh lúc thân mật lại thích làm chuyện đấy thế?" Da mặt của Diệp Đăng rất mỏng, hơi xấu hổ khi nói trắng ra.

"Chuyện đấy là chuyện nào?"

"Là..." Diệp Đăng biết là anh luôn cố ý làm khó cô: "Là..."

Anh cười vòng tay qua phía sau lưng cô, cúi đầu hôn một cái lên cái tai phẩm hồng đáng yêu, sau đó thuận thể trượt đến vành tai.

Diệp Đăng không tự chủ được mà run rẩy, cái chỗ vành tai này ngày thường có người nói ở bên tai một câu cũng sẽ khó chịu nửa ngày. Mặt cô nhanh chóng đỏ lên, đặc biệt là sau khi anh dùng hành động thực tế nói cho mình nơi kia là nơi nào...

"Cái này?" Anh không làm mà lại còn muốn hỏi.

Ngày thường Diệp Đăng nhìn rất gầy nhưng đường cong cũng không có rồi, đặc biệt là lúc mặc váy, lại thêm lúc này đang nằm bỏ, xúc cảm càng thêm no đủ.

Diệp Đăng gật gật đầu: "Anh đừng hỏi..."

"Không phải là em hỏi trước sao?" Anh cười nhẹ lật đổ lời nói của cô.

"Bây giờ em không muốn biết, anh lại muốn nói, em sẽ..."

"Em sẽ làm sao?" Tuy là anh nói chuyện nhưng tay không hề nhàn rỗi.

Diệp Đăng cảm giác được hành động của anh, không nhịn được nói một tiếng: "Nhẹ thôi."

Vốn dĩ anh chỉ định trêu chọc cô nhưng bây giờ nghe cô nhẹ giọng xin tha thì cảm giác có điều gì đó không quá đúng: "Thật sự không muốn biết?"

Diệp Đăng nhìn anh hôm nay có vẻ là không thể bỏ qua, nắm cái đề tài này mãi không dứt, dứt khoát lấp kín miệng của anh: "Anh hỏi lại em sẽ hôn anh."

Anh tựa hồ rất vừa lòng với sự trừng phạt này, ngược lại càng hăng say: "Vậy thì anh phải hỏi thêm vài câu nữa."

Diệp Đăng như con mèo giương nanh múa vuốt, muốn tránh thoát nhưng bị anh chặt chẽ ôm lấy, căn bản là không thoát được.

"Nào, nói nghiêm túc." Đào Dã nhìn chăm chăm mắt cô: "Thích một người sẽ không tự chủ được mà đến gần thân thể của cô ấy, đây là một loại bản năng."

Thật ra Diệp Đăng có rất nhiều quan điểm, cô ngẫu nhiên cũng sẽ có suy nghĩ này, nhưng lại ngại ngùng nói.

"Đến lượt anh hỏi em." Đào Dã nhấn nài "hướng dẫn từng bước": "Đối với anh, anh có ý định đó chưa?"

"Có."

Anh bắt đầu được một tắc lại muốn tiến một thước, rử mắt nhìn cô: "Khi nào?"

Nói không có là giả, trước kia Diệp Đằng cho rằng mình là người rụt rè nhưng đối mặt với anh, cô hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian, muốn đến gần anh, muốn có được cả người anh, nhất cử nhất động của anh trong mắt cô đều có mùi phấn mị lực.

Cô chủ động tiến lại gần, đầu lưỡi mềm mại cạy hàm răng của anh. anh cũng không sốt ruột, theo nhịp điệu của cô, chậm rãi dẫn dắt cô, phảng phất người ôm trong tay chính là nàng công chúa mà anh âu yếm, muốn cùng anh đi đến bữa tiệc tình yêu.

Hai người cũng chưa có cái kinh nghiệm gì, nhưng điều đó cũng không gây trở ngại, đàn ông quả nhiên là không thầy dạy cũng có thể thành thiên tài. Cô có chút khần trương, nghe nói khi đi cả vừa mới đi, dễ dàng trúng thưởng, khẽ đẩy anh một chút: "Từ từ."

Đào Dã ngấm hiểu mà kéo ngắn kéo ra, Diệp Đằng nhìn lên tấm rèm đóng kín, bật cười: "Anh sớm đã dự tính trước rồi."

"Ngày đó mua."

Diệp Đằng hiểu ngày đó là ngày nào, trước ngày đi, lúc thu dọn hành lý anh thuận tay mang theo.

Ban ngày ban mặt, thế là đủ rồi - Diệp Đằng nghĩ trong lòng.

Lúc mới bắt đầu cô còn suy nghĩ miễn man nhưng lúc sau thì hoàn toàn không theo được. Đào Dã tự nhận mình là người có tính kiểm chế, cũng coi như là thanh tâm quả dục nhưng có một số chuyện một khi đã bắt đầu rồi thì lực tự khống chế coi như là không tồn tại.

Ngồi lại là lần đầu tiên của cô, vẫn nên kiểm chế lại, sợ cô đau. Nhìn cả cơ thể cô toàn một màu hồng nhạt, anh phá lệ thích những vết hồng loang lổ khắp nơi trên người cô.

"Có đau không?"

"Còn ổn."

Chỉ là có chút mệt. Nói thật lần đầu tiên không có cảm giác gì không quá đặc biệt, ít nhất là không giống với tưởng tượng của cô nhưng cũng không quá tệ. Cuối anh quyết định buông tha cho cô, ngăn chặn ngọn lửa xấu xa kia.

Diệp Đằng thật sự rất mệt mỏi, ngủ một giấc đến buổi chiều. Ngủ dậy bụng đói meo, ngửi thấy mùi com thì tỉnh lại. Đào Dã nghe thấy động tĩnh, nhìn thoáng qua: "Em đi tắm đi, xong rồi đến đây ăn một chút."

"Anh làm món gì đây?"

"Com rang, trong nhà cũng không có gì khác."

Cô tắm rửa, thuận tiện thu dọn là đồ đạc trong phòng, ôm khăn trải giường, vô chần ném vào máy giặt. Lúc đi ngang qua phòng khách, liếc mắt nhìn anh một cái, cả hai người đều bật cười.

"Có đồ muốn đưa cho em" Lúc ăn com Đào Dã lấy từ trong túi ra một cái hộp.

"Không phải là anh muốn... cầu hôn chứ?" Nói thật Diệp Đằng chưa chuẩn bị đến việc kết hôn, quá nhanh rồi, hơn nữa cô còn chưa tốt nghiệp.

"Đừng khần trương, tuy rằng anh cũng nghĩ đến việc này rồi nhưng đây không phải là nhân cầu hôn."

Diệp Đằng mở ra nhìn nhìn, bên trong là một chiếc nhẫn. Chất liệu thoạt nhìn có vẻ rất đặc biệt, màu vàng, bên ngoài nạm những viên kim cương, rất tinh xảo.

"Đây là cái cúp đầu tiên anh nhận được năm mười lăm tuổi."

"..." Diệp Đằng có chút thụ sủng nhược kinh, anh đem chính cái cúp đầu tiên của mình đun chảy, làm thành nhẫn.

"Về sau sẽ có thứ tốt hơn, đừng vội cảm động"

Quả nhiên vẫn là phong cách của anh. Diệp Đằng vừa muốn khóc vừa muốn cười, cúi đầu thấy bên trong cái nhẫn có khắc hai chữ tiếng Anh đơn giản: YT.

Ngày hai người bọn họ trở lại thành phố S, Cố Dật Trần cố ý đi đến tiễn, lúc vẫy tay tạm biệt đột nhiên nhìn thấy nhẫn trên tay Đào Dã, anh ấy bắt lấy tay của anh, lại nhìn tay Diệp Đằng: "Hình xăm đôi, nhân đôi, anh có thấy ầu trĩ không?"

Đào Dã không chút lưu tình nào mà đáp lại: "Quần áo đôi thì không ầu trĩ?"

- - - - -

Mấy tháng sau trên sân thi đấu F1 quốc tế

Lâm Sơ với Lâm Mạt mãi đến giữa trưa mới đến khu VIP, Diệp Đằng ở bên này chờ họ, Lý Nguyên Lăng cũng ở đây.

"Thế nào? Bên anh Dã đã chuẩn bị tốt chưa?" Lâm Mạt nhìn còn khần trương hơn so với anh, có lẽ là lần đầu tiên tiếp xúc với cuộc đua F1, bất tri bất giác đã bị loại không khí này ảnh hưởng.

"Khá tốt. Lát nữa chúng ta có thể đi thăm quan phòng nghỉ của họ." Diệp Đằng an ủi cô ấy. Trên thực tế, cô còn khần trương hơn nhưng sợ ảnh hưởng đến họ nên vẫn luôn kìm nén.

Lâm Sơ hiển nhiên là đã làm "bài tập về nhà", hỏi một ít chuyện luyện tập hôm thứ sáu cùng với xếp hạng thi đấu hôm thứ bảy. Lý Nguyên Lăng tự giác đi cùng một chỗ với Lâm Sơ, hai người hàn huyên một loạt chuyện về giải thưởng lớn lần này. Đối với chuyện này Lâm Mạt không quá hiểu biết, cũng không quá hứng thú.

Buổi chiều bọn họ đi thăm quan phòng nghỉ của đoàn xe, toàn bộ hành trình đều kinh ngạc, cảm thán không thể khép miệng được.

Có thể rõ ràng nhìn ra sự chênh lệch về tài chính cùng với các trang bị giữa các đoàn xe. Mặc kệ huấn luyện viên là người quản lý của đoàn xe nhưng cũng rất coi trọng lần thi đấu này, đối với các tay đua mà nói, đây là một cơ hội rất quan trọng.

Đào Dã cũng như vậy. Lần này không chỉ là lần đầu tiên anh tham gia F1 sau khi tái trở lại mà đặc biệt hơn lần này là thi trên sân trong nước. Ở trên chính sân của đất nước mình đạt được quán quân, chuyện này với ai cũng ý nghĩa hơn bao giờ hết. Lần thi đấu này nhận được sự chú ý khác so với ngày xưa, đối với những người mê xe trong nước, đây cũng là một lần khó gặp được.

"Cậu nhìn xem, fans của anh Dã cũng nhiều thật." Lâm Mạt nhìn Đào Dã bị mọi người vây lấy. Người hâm mộ đến hiện trường xem thi đấu lần này có cơ hội tương tác với tay đua của họ, cơ hội khó có được.

Đào Dã cách một đoạn thấy Diệp Đằng đi về phía bên này. Anh mặc một thân màu đen trang phục đua xe, bên trên có một miếng trang trí nhỏ màu đỏ, mái tóc mới của anh nhìn rất gọn gàng. Lúc đi về phía bên này, những người hâm mộ đua xe sắp hết lên.

"Bên kia chắc là bạn gái của anh ấy đúng không? Trời ơi, hăm mộ vãi!!!"

"Bạn gái của anh ấy thật xinh đẹp. Tôi thật sự chưa chat."

Bên này có vài vị chào hỏi đơn giản với Đào Dã, sau khi bày tỏ sự cổ vũ với chúc phúc thì đều tỉnh táo mà rời đi. Diệp Đằng đứng ở kia, hai ngón trỏ ở sau lưng móc lấy. Cô cảm giác mình còn khản trương hơn cả anh.

"Sợ hãi à?" Đào Dã duỗi tay qua, cô cũng tự nhiên mà nắm lấy, hai người hướng về nơi ít người đi qua.

"Không phải là em nên hỏi anh à?" Diệp Đằng tận lực trấn định bản thân: "Dù sao cũng không phải là em thì đâu."

"Lần này thì xong sẽ xuất ngũ nhá?"

Cô nhìn đôi mắt anh, nhìn chăm chăm khoảng ba giây rồi khước môi khẽ gợn lên: "Không cần, em không có yếu ớt như vậy."

Anh duỗi tay xoa mặt cô, sau đó gật đầu: "Kề lừa đảo."

Nỗ lực tự trấn an của Diệp Đằng nháy mắt sụp đổ, cô thuận thế ôm chặt lấy eo của anh, đặt cằm lên người anh: "Được rồi, là có chút sợ hãi. Hóa ra vòng loại ngày hôm qua là như vậy."

"Sớm biết thế này đã không cho em đến rồi." Đào Dã thở dài, duỗi tay xoa xoa đầu cô.

Trong trận đấu tập hôm thứ sáu, Đào Dã có xung đột chính diện với Tần Quân. Tuy rằng bọn họ không có nói gì nhưng trên đường đua thiếu chút nữa là tiếp xúc gần nhau. Tim của Diệp Đằng suýt nhảy ra ngoài. Bởi vì lần thi đấu này có Tần Quân nên Diệp Đằng không thể yên tâm, sợ sự cổ vũ mấy năm trước sẽ xuất hiện trên đường đua nhưng lại không dám nói ra, sợ tạo áp lực cho mọi người.

Cái đoàn xe này không chỉ có riêng Đào Dã, còn có Lý Nguyên Thanh cùng với nhiều đội viên vì đoàn xe mà nỗ lực.

Ba ngày này, cô không thể ngủ một giấc ngủ ngon. Thứ bảy đi xem vòng loại, quả thực đã xảy ra sự cố. Xe Tần Quân bị đâm cháy, hủy hoại buổi thi đấu của mình, tất cả người ở đường đua đều bị đưa đến bệnh viện, đến giờ còn hôn mê.

"Tuy rằng là bạn trai, em muốn để anh xuất ngũ sớm một chút nhưng em không thể yêu cầu anh vì em mà từ bỏ chuyện mình thích, giống như em không muốn anh yêu cầu em từ bỏ lý tưởng cuộc sống về sau. Em không phải là trẻ con cho nên anh không cần phải lo lắng."

Đào Dã sờ sờ đỉnh đầu của cô, phảng phất một chàng thiếu niên một lần nữa trở về trận chiến của mình. Sự dịu dàng của anh tan đi, không kiềm chế được nét kiêu ngạo, mặc kệ những người hăm mộ xe, bạn bè thậm chí là giới truyền thông gần đó, cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn mềm nhẹ.

Bên cạnh có người hô nhỏ, còn có người chụp ảnh.

Diệp Đằng nghe thấy anh nói với cô một câu: "Không cần nhìn người khác, chỉ nhìn anh thôi."

Diệp Đằng trịnh trọng gật đầu, nhìn anh xoay người rời đi. Cô chỉ nhìn chàng thiếu niên của cô, mặc kệ là anh mười lăm tuổi hay là hai bảy tuổi, trong mắt cô anh vĩnh viễn là chàng trai tỏa sáng.

Những tay đua ngồi trong xe đều nín thở ngưng thần, nghe trong tai nghe truyền đến các loại kiến nghị chuyên nghiệp. Tốc độ xe biến hóa vì điệu đều có thể ảnh hưởng đến tốc độ xe của bọn họ. Những người thợ sửa xe nhanh chóng rời đi, đèn tín hiệu bắt đầu sáng lên, một trận gầm rú vang lên, thi đấu liền như vậy mà bắt đầu rồi.

Diệp Đằng nhìn chăm chăm màn hình trong khu VIP, chân ngắn không được mà nhẹ nhàng lắc lư, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi cả.

Xem qua vô số lần thi đấu nhưng cảm giác lúc điện hiện trường thật không hề giống nhau. Những người nhà của các tay đua đó, trong lòng đều thầm mong đơn giản là họ được bình an.

Ở vòng thứ hai, có xe sau khi tiến vào trạm sửa chữa thì xuất hiện trục trặc. Có lẽ là bánh xe không được siết chặt, rất nhanh đã dừng lại, điều đó có nghĩa là lần thi đấu này đã kết thúc.

Tình huống này xuất hiện, thần kinh của mọi người đều căng lên. Đây không chỉ là sự thử nghiệm đối với mỗi một tay đua mà còn có yêu cầu rất cao đối với sự phối hợp chung của đoàn xe, giành giật từng giây trên sân thi đấu, tất cả đều rất nóng...

Rốt cuộc cũng đến vòng cuối cùng, Diệp Đằng nhắm hai mắt lại: "Mặt Mặt, lát nữa cậu nói cho tớ..."

Cô còn chưa nói xong thì nghe thấy bên tai vang lên tiếng thét vô cùng chói tai. Giọng của Lâm Mạt ở bên tai, cô chưa có thấy Lâm Mạt kêu to như vậy: "A a a a a, thắng! Thắng! Thắng!!!"

Diệp Đằng mở to mắt, cảm giác người xung quanh đều điên hết rồi. Cô vốn dĩ cho rằng mình sẽ không khóc nhưng cảm giác mắt rất cay, nghĩ rằng mình đã rơi lệ.

"Đằng Đằng, bây giờ cậu có cảm giác gì?" Lâm Mạt vui sướng mà nhìn cô: "Sao lại thấy cả người cậu choáng váng thế?"

"Tớ..." Diệp Đằng không thể hình dung ra cảm giác của mình lúc này: "Sống sót sau tai nạn, sau đó đột nhiên trúng giải thưởng lớn."

"Cái hình dung này của cậu cũng chẳng ra cái gì..." Lâm Sơ nói thầm

Mấy người bọn họ không có chú ý tới, Phùng Thiên đang hét khản cả giọng trong nhóm. Cậu ta thức suốt đêm xem thi đấu, kết quả một người thảo luận cùng cũng không có, một người thì spam.

Lâm Mạt đột nhiên nhớ ra, lấy điện thoại ra thì thấy Phùng Thiên phát bệnh tâm thần gửi mấy chục tin nhắn, tất cả đều là những lời thét chói tai, cười vừa trả lời tin nhắn vừa nói: "Phùng Thiên bây giờ thành fan cứng của anh Dã rồi, thức đêm để xem thi đấu."

Champagne, dài lụa rực rỡ, tiếng hoan hô, sự vui sướng sau khi chiến thắng lên tràn trên sân thi đấu, tất cả mọi người đều reo hò.

Các tin tức về cuộc thi đấu lan tràn trong ngày hôm đó "Ánh sáng của quốc gia", "Vương giả lại chiến thắng". Những chữ này không ngừng được các bên truyền thông đưa tin, loại vinh quang này giống như lúc anh mười lăm tuổi, mang đến cho mọi người biến hiện bất ngờ.

Một lần nữa, anh được đứng trên bục mà mình ao ước nhận thưởng, lúc giờ cái cúp lên có thể nhìn thấy hình xăm sợi dây đẳng trên tay phải.

Sau khi nhận thưởng, Đào Dã lần đầu tiên đăng tin cá nhân trên Weibo: Cuộc sống của Lá cây tươi đẹp của chúng ta là một cuộc đua xe, mà em chính là điểm kết thúc của anh.

Diệp Đằng cũng là lần đầu của trên mạng đáp lại: Aeolus của em vĩnh viễn là một chàng thiếu niên, hôm nay cũng vì anh mà rung động.

- - - - -

Lúc Diệp Đằng nhắm chán, cô lướt các tin tức trên điện thoại. Tự mình xem những tin tức đó vui vẻ vô cùng, còn vừa xem vừa còn. Rất nhiều account marketing thừa dịp độ nóng của chuyện này, biên soạn lại chuyện tình của hai người ngày xưa. Cũng không biết là nghe được từ đâu, ngay từ đầu, tình yêu của bọn họ bị mọi người biết đến rõ ràng còn có rất nhiều lời ác ý, vậy mà bây giờ bắt đầu có những người cổ vũ cho tình yêu cổ tích của hai người.

Đào Dã đặt đĩa trái cây lên bàn trà trước mặt cô: "Nhìn cái gì thế?"

Diệp Đăng đi qua, ngồi dựa lên bả vai của anh: "Anh xem cái này đi, viết cũng khá thú vị, nói em là fans cuồng, ngủ cũng nghĩ tới idol, sau đó thì giấc mơ trở thành sự thật.

"Cũng đúng."

"Đúng cái gì? Trước em không hề quen biết anh." Diệp Đăng lấy một quả nho anh, thuận tay đút cho anh một quả.

"Vậy em muốn biết anh sớm một chút à?" Đào Dã gổi tay sau đầu, rũ mắt nhìn đầu cô lắc như cái trống bỏi*.

**Hình ảnh trống bỏi:*

Diệp Đăng duỗi tay ôm eo anh: "Không cần, thế này cũng rất tốt rồi."

Đã có vô số lần cô nghĩ nếu sớm một chút hoặc là chậm một chút, có lẽ bọn họ sẽ không giống như bây giờ. Thời gian bọn họ gặp nhau vừa vặn hoàn mỹ, cô đơn độc, dừng cảm còn anh mới học được dịu dàng.

Trong "Yêu" của Trương Ái Linh có một đoạn thể này: Trong ngàn vạn người, gặp được người bạn mà bạn muốn; trong ngàn vạn năm, giữa đồng hoang bất tận của thời gian, không có sớm một bước cũng không có chậm một bước.

Đối với Diệp Đăng mà nói, tình yêu là thăng thần thành thần, chủ động, tin cậy, cũng là định mệnh, muốn được gặp gỡ anh.

[HOÀN CHÍNH VĂN]

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Trong đại hội thể thao ở trường đại học, Diệp Đăng bị kéo đi chạy tiếp sức. Cô vẫn luôn ở trường, thỉnh thoảng sẽ đến nhà Đào Dã hai ba ngày. Thứ năm vừa vặn cô ở chỗ anh, thứ sáu tổ chức đại hội thể thao, buổi sáng Đào Dã lái xe đưa cô đến dưới tầng kí túc xá. Cô nhanh chóng lên phòng thay sang quần áo thể thao, sau đó lại xuống, không nghĩ đến anh vẫn chưa rời đi.

"Sao anh chưa về?" Diệp Đăng vuốt vuốt tóc, bạn cùng phòng đi bên cạnh đánh giá bạn trai trong lời đồn của cô. Lúc đầu còn cảm thấy rất mới lạ, giống như đột nhiên nhìn thấy một ngôi sao bên cạnh mình nhưng dần dần, mọi người đều trở nên quen với nó.

"Các nữ sinh nhanh lên đi! Đến bên kia tập hợp!" Lớp trưởng đứng ở trên sân thể dục, hét về phía kí túc xá nữ.

Diệp Đăng sốt ruột mà quay đầu lại nhìn thoáng qua, vẫy vẫy tay với Đào Dã: "Em đi trước, đến khi kết thúc thì em sẽ gọi điện thoại cho anh."

Mấy nữ sinh cùng nhau chạy về phía sân thể dục bên kia. Vốn dĩ học sinh lớp họ tề bào vận động không mấy phát triển, tất cả không mấy hứng thú với hoạt động này, toàn dựa vào lớp trưởng trong khối đi vận động từng bạn một. Ngoại trừ tất cả phải tham gia kéo co thì nữ sinh mà thần kinh vận động chưa có thoái hóa hết như Diệp Đăng là hiếm thấy. Sau khi chạy tiếp sức xong, cô cảm thấy cả người mình không hề ổn, chân nhũn ra, ngồi luôn lên bãi cỏ.

Bởi vì có quá nhiều người nên các khoa tách ra làm đại hội thể thao. Giờ phút này trên sân thể dục ngoại trừ khoa của họ còn có khoa cơ khí. Bên kia nam sinh quá nhiều, đen nghịt một khoảng. Lúc đến sân bóng rổ, có nam sinh mặc đồng phục bóng rổ cầm bình nước đi về phía Diệp Đăng, mấy nam sinh phía sau xô xô đẩy đẩy, giống như khuyến khích cậu ta đưa nước cho cô gái xinh đẹp.

Diệp Đăng xoa xoa chân, vừa muốn đứng lên thì thấy nam sinh kia cầm một chai nước đến đây.

"Chào bạn, mình là học sinh năm hai khoa cơ khí, có thể làm quen bạn không?"

"Mình..."

Diệp Đăng còn không kịp trả lời đã thấy một bóng dáng quen thuộc che trước mặt mình, tiện che luôn nắng cho cô. Bây giờ cô đang ngồi trên cái bóng sau lưng anh.

"Chỉ sợ là không được, cô ấy có bạn trai rồi."

Diệp Đăng cúi đầu cười, đầm đấm căng chân đau, ló đầu ra hỏi bạn học kia: "Bạn à, ngại quá, cảm ơn bạn."

Nam sinh kia nhanh chóng nhận lời, cười nói xin lỗi, sau đó mặt xám xịt chạy đi.

Diệp Đăng lúi kúi kéo ống quần của Đào Dã: "Anh ghen à?"

“Chân đau không?” Đào Dã ngồi xổm xuống giúp cô xoa xoa chân.

“Đau, đi không nổi.” Diệp Đằng thuận thế kêu than. Trong quá trình yêu nhau sẽ có rất nhiều xích mích nhỏ, cô có thể bắt lấy cái cớ này.

Cô vừa mới nói xong, cảm giác thân thể nhẹ bẫng. Cơ thể bị anh bế ngang lên, cô kinh ngạc nhìn những người xung quanh, tay không tự giác mà ôm lên cổ anh, thấp giọng nói: “Em nói đùa thôi!”

Cô nhanh chóng xuống, chỉnh sửa quần áo của mình, lôi kéo anh đi xuyên qua đám người thoát khỏi sân thể dục.

“Vẫn còn hạng mục nào phía sau à?”

“Không có.”

Diệp Đằng đã năm ba, so với đám thanh niên năm hai năm ba thì không có nhiều tiết như vậy, bình thường cơ bản chính là đi thực tập, rất ít khi quay lại trường. Đi tới đi lui mới phát hiện bể bơi nằm trước xây đã được đưa vào sử dụng, lôi kéo Đào Dã đi qua xem thử.

“Bạn ơi, bạn có muốn làm một tấm thẻ không? Bên này mới khai trương một hoạt động.” Có một sinh viên đứng chỗ cửa bảo vệ, trên cổ đeo thẻ tình nguyện viên.

“Chỗ này có huấn luyện viên dạy không?” Trước đây Diệp Đằng vẫn luôn muốn học bơi nhưng mỗi khi đến lớp học bơi có chút phiền, cho nên không học. Nếu bây giờ trong trường có huấn luyện viên dạy thì cô đương nhiên nguyện ý học.

“Có. Nhưng hiện tại chương trình học đều được sắp xếp vào cuối tuần. Bạn có thể đi đến xem một chút, sau đó ngày mai có một tiết dạy thử, bạn có thể đến xem thử.”

“Được rồi!” Diệp Đằng nhìn thấy điều kiện chỗ này có vẻ không tồi. Nhưng bây giờ còn chưa đến cuối tuần, ngó vào trong bể bơi một người cũng không có: “Chúng ta vào xem đi?”

Đào Dã liếc thấy mấy cái áo tắm treo ở lối vào: “Anh có thể dạy em.”

“Em không cần anh dạy. Lần trước anh đã...” Diệp Đằng tức giận trừng mắt nhìn anh một cái: “Anh không chuyên nghiệp.”

“Lần trước?” Anh đi một bước, Diệp Đằng lùi một bước, cuối cùng đi đến bên cạnh bể bơi: “Lần trước anh không dạy tốt?”

“Tự anh cảm nhận đi.” Lần trước Diệp Đằng chuyên tâm đi học bơi. Cuối cùng đến cả thở cũng không học được, bị anh lừa đến chỗ sâu, toàn bộ quá trình bị anh giữ trong nước, trời đen kịt, lại không dám buông tay, chỉ có thể mặc anh đưa đi. Cũng may đó là bể bơi tư nhân.

Đào Dã thấy cô tức giận, cười kéo cánh tay cô: “Lần này sẽ chỉ dạy thật tốt.”

Diệp Đằng không muốn xuống nước, vẫn đứng bên cạnh anh như cũ: “Lần trước anh cũng nói như vậy.”

“Lần trước không thể trách anh được.” Thời tiết còn lạnh, anh sợ cô thật sự rơi xuống nước, kéo cô lùi về phía sau một bước.

“Thế trách ai?”

Anh suy tư một lát, cực kỳ nghiêm túc mà trả lời: “Có thể là do áo tắm.”

(2) Mộng du

Sáng sớm một ngày nọ, trong căn phòng tối tăm có thể nghe thấy từng tiếng mưa rơi bên ngoài.

Diệp Đằng kéo chăn bên người, hơi mờ mắt, từ khe hở của tấm rèm có thể thấy tia ánh sáng, nhẹ giọng nói: “Hình như trời mưa.”

“Ừ.” Đào Dã trở mình, ôm cô vào trong ngực. Nhiệt độ của điều hòa rất thấp, không có oi bức như bên ngoài, chỉ có một cục ấm áp bên cạnh anh.

“Anh có đói không?” Diệp Đằng vẫn chưa có hoàn toàn tỉnh lại, mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy dạ dày trống rỗng, nhin không được sờ sờ cái bụng bẹp dí của mình.

Đào Dã cũng chưa tỉnh, ở trong mơ lác lác đầu.

“Em cũng không đói bụng.” Diệp Đằng quyết định từ bỏ, nằm một lát nhưng vẫn đói không ngủ được. Cô xoay mặt nhìn nhìn người bên cạnh, duỗi tay sờ sờ mặt anh, chọc chọc mũi, không có phản ứng.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng sấm, tia chớp cơ hồ muốn vọt đến trước mặt cô. Tiếng mưa rơi giống như muốn nổ tung, mưa lại lớn hơn nữa.

Diệp Đằng rụt rụt vào sát cạnh anh, muốn đến gần cửa sổ xem thử. Mái tóc xù xì tựa gần yết hầu của anh, ngứa. Anh khẽ mở mí mắt, lật cô qua, giờ tay nhéo nhéo cái mũi của cô: “Đói bụng à?”

“Anh ngủ ngon không?”

Giọng nói của Đào Dã khàn khàn, tay tùy ý đặt trên người cô, về mặt mặt mũi: “Không. Tối hôm qua nửa đêm em lên con mộng du. Nhớ rõ chưa?”

“Thật á?” Diệp Đằng hoàn toàn không nhớ rõ chuyện này: “Trước kia em có mộng du đâu.”

“Gần đây áp lực rất lớn?”

“Ừm... Vẫn còn ổn.” Diệp Đằng không nghĩ ra gần đây có cái áp lực gì có thể làm cô mộng du: “Lúc em mộng du thì làm cái gì?”

Đào Dã nghĩ nghĩ: “Cũng không có làm cái gì.”

“Không đúng! Em làm cái gì? Anh đừng có cười!” Diệp Đằng vừa thấy biểu cảm kia của anh đã biết chuyện không đúng, bắt anh một hai phải nói ra nguyên do.

Cô đột nhiên tỉnh ngộ: “Thôi bỏ đi, em không muốn biết, dù sau chắc chắn không phải là chuyện gì tốt.”

“Cũng không có gì. Chỉ là em chạy ra phòng khách nhảy nhảy, sau đó hình như là nóng quá nên cởi hết quần áo ném trên sofa.”

“Không có khả năng!” Diệp Đằng cúi đầu nhìn áo ngủ vẫn còn trên người mình: “Anh gạt em đúng không?”

Cửa sổ bị nước mưa rơi hắt lộp bộp vào. Hoạt động giải trí buổi sáng của Đào Dã tạm thời hạ màn, cười sờ sờ mái tóc lộn xộn của cô: “Gạt em thôi.”

Anh nhìn ra cô thật sự đói, chuẩn bị rời giường rửa mặt làm đồ ăn cho cô. Không thể không thừa nhận Diệp Đằng không hề có tí thiên phú gì ở phương diện này. Tuy rằng có đôi khi có hứng thú muốn học nấu cơm nhưng cơ bản đều thất bại, cuối cùng cũng không giải quyết được việc gì.

“Thật sự không có? Anh đừng gạt em! Rốt cuộc là có hay không?” Diệp Đằng nhảy xuống giường đi theo anh. Dựa theo tính cách của Đào Dã có thể là anh đang nói hươu nói vượn, nhưng cũng có

thẻ là sự thật, nói không chừng anh còn lấy điện thoại ra ghi lại, chuẩn bị sua này lấy ra uy hiếp cô. Vì lý do an toàn, cô cảm thấy phải xác nhận thật chắc chắn.

Cô đi theo Đào Dã vào nhà vệ sinh, giống cái đuôi nhỏ kéo tay anh không chịu buông ra: “Anh thẻ đi, không cho nói dối. Đêm qua em thật sự mộng du à?”

Đào Dã do dự một lát rồi gật gật đầu.

“Rốt cuộc là em đã làm cái gì?” Diệp Đằng cảm thấy nhất định là anh đã quay lại, anh là cái người luôn trộm làm chuyện xấu: “Anh có quay video lại không đấy? Có chụp ảnh lúc em xấu không? Giao ra đây!”

“Em định nhân cơ hội này có mưu đồ gây rối đối với anh.”

“...” Lúc này Diệp Đằng chắc chắn chuyện mình mộng du là do anh nói đùa dọa cô, buông cánh tay anh ra: “Anh lại nói hươu nói vượn! Anh! Đứng ở yên đây không cho nhúc nhích, em đi tắm trước!”

Đào Dã cười gượng tay lên đầu hàng, nhìn cô tức giận đi vào phòng tắm, cũng đi theo.

“Anh làm gì?” Diệp Đằng vừa nhấc quần áo lên, vẻ mặt ngây ngốc mà nhìn anh.

Người nào đó mặt dày mà đồng dục: “Anh mộng du.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

(3) Buổi tối gấp

Hai năm sau...

Cuộc sống sau kết hôn không giống hoàng tử với công chúa trong vũ hội, chỉ có những điều ngăn nắp, ăn uống lành mạnh, lông gà vò tỏi mới là những điều chính trong cuộc sống.

Công việc sau này của Diệp Đằng rất bận rộn, bản thân cô lại là người hiểu thẳng, thường xuyên quên hết mọi thứ. Bình thường lúc chồng ở nhà thì quán rất nghiêm, đúng giờ ăn ngủ. Đào Dã là người rất kỷ luật, có anh đi cùng cũng không cần suy nghĩ điều gì cả. Anh đi công tác mấy ngày, Diệp Đằng kiên trì được ba ngày thì đồng hồ sinh hoạt đóng băng luôn.

Lúc điện thoại của Đào Dã gọi tới thì cô mới tỉnh dậy từ trên sofa, đột nhiên ý thức được mình hôm qua làm báo cáo đến rạng sáng sau đó ngủ thiếp đi trên sofa...

Sau khi làm sai Diệp Đằng phá lệ ngoan ngoãn, lúc nghe điện thoại thì cực kỳ nhiệt tình: “Chồng, ngày mai lúc nào anh về? Em đi đón anh.”

“Anh về rồi.”

“Dạ?” Diệp Đằng theo bản năng xa nhẹ đầu tóc của mình, nhìn hộp mì cùng với các loại tài liệu, máy tính trên bàn: “Wow, thật tốt, bây giờ em sẽ ra sân bay đón anh.”

Cô lập tức nhảy từ trên sofa xuống, ôm tài liệu với máy tính lên, khom lưng, đi chân trần chạy nhanh đến thư phòng, nghe thấy tiếng tí tí tí nhập mặt khẩu, sau đó cửa bị mở ra. Cô ôm một đồng hồ, mặc áo ngủ, tóc bù xù đứng ở kia.

Đào Dã đẩy vali sang một bên, giương mắt nhìn cô một cái. Thoạt nhìn anh có chút mệt mỏi, có thể là do đuổi kịp chuyến bay. Mỗi lần anh đi đâu sẽ mua vé máy bay gấp trở về cho nên thường xuyên ngồi những chuyến vào rạng sáng.

Diệp Đằng đứng thẳng lên, nhìn sắc mặt của anh không tốt lắm, quyết định tiên hạ thủ vi cương, thái độ nhận sai thành thật một chút, nói không chừng còn được cứu: “Chồng ơi, em rất nhớ anh.”

Anh chẳng có phản ứng gì, vẫn bình tĩnh thay giày: “Nhớ đến chừng nào?”

“Nhớ đến không ngủ được, anh xem em thậm chí mất rồi này.”

Được, rất tốt, có thể tìm một cái cơ thích hợp cho quãng thâm của mình.

Đào Dã xắn tay áo somi lên, cởi một cúc áo ra, đi dép lê về phía bên này: “Lại thức đêm? Có ăn cơm không?”

“...” Diệp Đằng nhìn mắt anh, để đồ đạc xuống: “Anh đừng nóng giận. Em chỉ muốn nhanh nhanh làm xong việc để có thể chờ anh về, có nhiều thời gian ở bên cạnh anh hơn.”

Đào Dã không lên tiếng, chỉ thuận tay giúp cô thu dọn bàn trà lộn xộn: “Đi rửa mặt trước đi.”

“Vâng ạ.” Sau khi kết hôn, hai người cần phải không ngừng hòa hợp tiết tấu sinh hoạt, các loại quan điểm của nhau. Bất cứ là cuộc sống của ai cũng đột nhiên nhiều thêm một người, cũng yêu cầu một quá trình. Cho dù là yêu nhau thì tránh không được sẽ khác khẩu, sẽ có chút nóng nảy.

Diệp Đằng vừa đánh răng rửa mặt, vừa nghĩ lát nữa đi ra ngoài thì đồ anh như thế nào.

Đào Dã cũng có tật xấu, lúc tâm trạng không tốt luôn muốn tránh cái đề tài này đi. Tuy rằng sau khi ở cùng cô cũng chậm rãi có chuyển biến tốt đẹp nhưng đối với một số chuyện nhỏ thì sẽ vẫn theo thói quen này. Ví dụ nhưng mỗi lần phát sinh chút mâu thuẫn này, sẽ có một thời gian rất lâu anh không nói chuyện. Tuy rằng sẽ không tức giận nhưng cái bầu không khí này cũng sẽ có chút áp lực.

Diệp Đằng hiểu được tính cách của anh vẫn luôn như thế, nếu không bản thân cô cũng sẽ không thu mình lại trong ba năm. Cho nên cô vẫn luôn nhẫn nại, giống như anh vẫn luôn nhẫn nại làm với cô nhiều chuyện ấu trĩ.

Cô rửa mặt xong, thay quần áo đi ra ngoài. Đào Dã làm trứng chiên, bánh mì nướng cùng với sữa bò nóng. Hai người ngồi trên bàn ăn yên tĩnh ăn sáng.

Lát nữa cô còn muốn đi làm, ngày mai mới được nghỉ. Lúc ăn sáng cô có trộm nhìn Đào Dã vài lần, xem anh hết giận chưa nhưng anh chẳng cho cô một ánh mắt nào cả. Diệp Đằng có chút nhụt chí, cũng tức giận mà cố ý không nói lời nào.

Lúc sắp đi, Đào Dã vẫn cùng cô đi ra cửa, hai người không ai nói lời này, giống như ai nói trước thì người đó chính là heo.

Diệp Đằng khom lưng thay giày, động tác chậm gấp đôi so với ngày thường, chỉ hận không thể kéo dây giày ra đi lại một lần nữa...

Cuối cùng anh ngồi xuống, giúp cô buộc dây giày: “Dù bận thế nào cũng không thể không ngủ, không ăn cơm.”

“Em cũng không cố ý. Em thật sự muốn làm nhanh một chút, ngày mai sẽ không cần phải tăng ca.” Diệp Đằng cảm thấy ủy khuất, rõ ràng chỉ vì muốn có nhiều thời gian ở với anh hơn mà anh còn trách mình.

Anh ngẩng đầu nhìn về mặt ú ừ của cô gái nhỏ, muốn tức giận lại luyến tiếc, thờ dài bé cô ngồi lên tú giày, nhìn chăm chăm đôi mắt không chịu thua kia, đột nhiên cười: “Vợ, anh sai rồi.”

Diệp Đằng nhìn anh, đau lòng: “Anh đi ngủ một chút đi. Có quãng thâm rồi kia.”

Anh cong một chân lên, mũi chân gõ hai cái lên sàn nhà, lại khôi phục bộ dáng bình thường: “Nhớ em.”

Diệp Đằng nhìn không được bật cười, bị anh hôn mấy lần lên mặt. Cái tú quá cao nên cô không dám xuống dưới, cánh tay đành đặt lên vai anh, đáp lại nụ hôn. Một thời gian không gặp, cảm giác được hơi thở của anh bao vây thật tốt. Một lát sau, báo thức trong điện thoại cô vang lên, trong ánh mắt cô nổi lên một tầng hơi nước, mờ mờ, cười nói: “Em phải đi làm rồi.”

Đào Dã chống lên trán cô gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Ừ, buổi tối gặp, vợ à.”

(4) Tiểu đoàn viên

Cuộc liên hoan vào ngày nọ

Nhóm bạn bè người thì xuất ngoại, người thì trao đổi, làm việc. Từ khi vào đại học cho đến khi tốt nghiệp, mấy buổi tụ tập có thể đếm trên đầu ngón tay. Vất vả mới có dịp Cố Dật Trần đến thành phố S, Phùng Thiên cũng về nước, ở lại thành phố S làm việc, mấy người hẹn nhau cùng ăn một bữa cơm.

Lâm Sơ ở lại nước ngoài học hệ sau đại học, trở về rất ít cho nên đương nhiên là vắng mặt buổi “Gặp gỡ” quan trọng này.

Cố Dật Trần chưa đến nhà mới của Diệp Đằng với Đào Dã cho nên lần gặp này dứt khoát chuyển về nhà họ. Lúc sắp ăn, Phùng Thiên dường như là nhớ tới điều gì đó, lấy điện thoại ra: “Từ từ, không thể quên Tiểu Sơ chứ.”

“Lúc này có khi anh tớ đang có hoạt động muốn tham gia rồi.” Lâm Mạt nhìn nhìn thời gian: “Lần trước anh ấy có nói với tớ, hình như gần đây anh ấy rất bận.”

“Hoạt động gì?” Diệp Đằng bê một bát canh cuối cùng từ phòng bếp ra.

“Hình như là hoạt động công ích do người Hoa tổ chức.” Đối với chuyện của người anh trai trầm mê học tập kia thì Lâm Mạt không rõ lắm: “Tớ cũng chẳng biết.”

“Kết nối, kết nối rồi này.” Phùng Thiên đặt điện thoại của mình lên một cái giá trên bàn, mặt của Lâm Sơ hiện ra trên màn hình: “Tiểu Sơ, cậu đẹp trai hơn trước kia nhiều đấy.”

“Tớ nhìn vớ.” Diệp Đằng thò đầu qua muốn xem bị Đào Dã đi quang qua nhẹ nhàng đẩy đầu dịch sang bên cạnh.

“Chào Tiểu Sơ!” Cố Dật Trần nắm lấy cơ hội để chào hỏi. Lúc này anh ấy chỉ có một mình, không có bạn gái bên cạnh, cảm thấy lạc lõng trong căn phòng vô cùng.

Lâm Sơ vẫn nói ít như trước, cũng mau có Phùng Thiên với Cố Dật Trần làm nhảm nhưng thật ra không nhảm rồi chút nào.

Diệp Đằng với Lâm Mạt cười: “Cậu nhìn xem hai người bọn họ có giống người lớn lúc cậu trở về ăn tết thì đề ra nghi vấn về các loại tình huống không? Học tập có mệt không? Có bạn gái chưa? Ăn uống thế nào?”

Đúng như cô nói, Lâm Mạt cảm thấy hình ảnh trước mắt vô cùng quen thuộc.

“Tiểu Sơ, sao cậu còn chưa có đối tượng, phải mạnh dạn lên.” Phùng Thiên ở bên kia nghiêm túc dặn dò: “Bây giờ trong thị trường tình yêu và hôn nhân loại người như cậu còn rất nổi tiếng. Nếu không tớ giới thiệu cho cậu nhé?”

“Cậu cứ lo lắng cho chính bản thân mình trước đi.” Lâm Sơ ăn nặc nghiêm trang. Hoạt động còn chưa có mờ màn, người xung quanh đi lại tới tui lui lui, có người nước ngoài cũng có cả người Hoa, còn có một số người thậm chí còn ló đầu vào chào hỏi bọn họ. Cố Dật Trần với Phùng Thiên vui vẻ vô cùng.

Ba người bên cạnh thỉnh thoảng xen vào hai ba câu.

“Chúng ta quá tàn nhẫn rồi, ở bên này ăn lẩu cho Lâm Sơ ở bên kia nhìn.” Diệp Đằng gấp một miếng da bụng lên, nói.

“Không có việc gì. Lâm Sơ, bọn tớ đây là ăn uống tập thể!”

Lâm Mạt cúi đầu gấp viên thịt liền nhưng do kỹ thuật quá kém nên không thể gấp được: “Anh, bao giờ thì anh về nước?”

Phùng Thiên hạ đũa xuống, viên thịt kia được cậu ta thuận tay bỏ vào trong bát của Lâm Mạt. Lâm Mạt thu tay lại, nhìn cậu ta như không có việc gì mà tiếp tục đề tài vừa nãy, khoe miệng hơi nhếch lên.

Cố Dật Trần nhìn Đào Dã ngồi bên cạnh: “Em phát hiện tiểu tử này còn nói nhiều hơn so với hồi nhỏ.”

“Ở một mình quen rồi thì phải học cách tự quyết định.”

Phùng Thiên, người vừa nói chuyện rất hăng nghe được câu này cứng đờ, sau đó yên lặng ngậm miệng lại.

Màn hình bên kia của Lâm Sơ khẽ rung, nghe thấy có giọng nói ngọt ngào của một nữ sinh truyền đến: “Bạn à, chào cậu. Xin hỏi... A~~~ cậu đang nói chuyện à? Có phải tớ quấy rầy rồi không?”

Giọng nói gọn sóng bất kinh* của Lâm Sơ hiếm khi nghe ra được có chút khản trương: “Không sao.”

Nháy mắt một đám người bên này đồng thời ngẩng đầu, trong lòng hiểu rõ mà bảo đảm sự yên tĩnh, sau đó đều ngó gần vào màn hình điện thoại.

Bên trong màn hình có thể thấy sườn mặt của cô gái kia.

“Ồ!”

“Wow!”

“Bạn học kia, bây giờ bọn tớ đang là một bài điều tra về tình yêu, có thể xin hai ba phút của bạn để làm bài điều tra không?”

“Mau đồng ý, mau đồng ý!”

“Đương nhiên rồi.”

Đào Dã nhìn một đám người bộ dáng như Hoàng Thượng không vội cấp Thái Giám, vừa tắt nổi lẩu vừa cười.

Lâm Sơ gật gật đầu.

“Hình như mặt anh cậu đỏ lên kia.” Diệp Đằng nhỏ giọng nói.

“Ừ, có khi là rất khẩn trương.”

Bên kia cô gái tựa hồ nghe thấy giọng của bọn họ, dịu dàng nhắc nhở: “Cậu vẫn luôn giờ điện thoại như vậy... không một sao? Hình như còn nghe được giọng nói.”

“Ừ.” Lúc này Lâm Sơ mới nhớ ra mình còn đang giờ điện thoại, vẫn đang gọi video: “Bọn bạn của tớ đang liên hoan.”

“Họ còn có thể nói chuyện cùng với cậu?” Tiếng cười của cô gái kia nghe cũng thật dịu dàng: “Tớ có thể phỏng vấn bọn họ một chút không? Tớ cảm thấy bộ dáng này mà phỏng vấn cũng rất thú vị.”

“Không...”

“Hello! Chị ơi, có thể! Bên này có bốn người!” Giọng của Phùng Thiên truyền tới.

Cô gái ngó lại gần chào hỏi: “Hi! Chào mọi người!”

“Em muốn phỏng vấn cái gì! Bọn anh nhất định sẽ trả lời cho em!” Cố Dật Trần cũng đi theo xem náo nhiệt, trong lòng nghĩ cô gái xinh đẹp đa chủng tộc này cùng với Lâm Sơ khá tốt, nói không chừng trả lời hai vấn đề là có thể tán thành một đoạn lương duyên.

“Mấy người có thể đừng thêm phiền không?” Đào Dã biết tính cách của Lâm Sơ, làm như vậy có lẽ sẽ làm cậu ấy xấu hổ.

“Đến đây anh Dã trả lời bắt đầu từ anh.” Đào Dã nhìn Phùng Thiên chuyển điện thoại đến đây: “Trả lời cái gì?”

Cô gái kia ngọt ngào mà cười, kiên nhẫn lặp lại vấn đề: “Xin hỏi anh cảm thấy tình yêu nó như thế nào?”

Đào Dã giờ tay chỉ người đối diện: “Như vợ của tôi.”

“A~~~~”

Phùng Thiên rất phối hợp mà chuyển màn hình đến Diệp Đằng, tro mắt nhìn cô đuổi tay bắt tìm. Hai người này làm nũng không phải ngày một ngày hai nhưng cảm giác bị ăn cắp lương trực tiếp như này không hề giống nhau.

“Đổi đổi đổi, đổi thành cậu trả lời. Cậu không thể sao chép đáp án của anh Dã đâu! Như vậy là quá phận đấy!”

Người vốn còn đang thấy xấu hổ Lâm Sơ, giờ phút này cũng ngó qua cùng cô gái kia nhìn video call.

“Tớ á? Tớ cảm thấy tình yêu chính là thăng thần thành thần, chủ động sau đó cho nhau sự tín nhiệm.”

Màn hình chuyển đến Lâm Mật, Lâm Mật nhìn nhìn về mặt chờ mong của người trong màn hình, cố gắng nở một nụ cười lớn: “Tớ cảm thấy là... chờ đợi với chờ đợi.”

“Anh Dật Trần, còn anh?”

“Tôi á, tôi cảm thấy tình yêu chính là một loại duyên phận.”

Phùng Thiên chuyển điện thoại đến trước mặt mình: “Cuối cùng là tớ, mọi người đã nghe qua câu nói kia chưa? Tình yêu là con quỷ, nhiều người nghe qua, gặp qua ít người, chờ tớ thật sự gặp phải mới biết được.”

“Hóa ra cậu nói ở người ngoài quen nhiều bạn gái như vậy đều là giả!” Diệp Đằng đột nhiên nhớ tới chuyện này, hai đầu video call đều cười.

Video call bị ngắt, Lâm Sơ cắt điện thoại vào túi, tự nhiên mà đi cùng cô gái kia hòa vào đám đông phía trước: “Bạn bè của cậu cũng thật thú vị. Các cậu quen nhau lâu rồi à?”

“Ừ, lúc lên cấp ba thì quen.” Cậu ấy khẽ gật đầu. Tha hương ở nước ngoài, lần đầu tiên trong lòng cậu ấy dâng lên một trận ảm áp: “Giống như từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi.”

“Hâm mộ cậu thật! Từ nhỏ tớ đã lớn lên ở bên này, bạn bè rất ít, Cậu nhất định cũng là người rất thú vị!”

Lâm Sơ: “Tớ... cố gắng hết sức.”

Cô gái nhìn biểu cảm thận thung của cậu ấy, mỉm cười ngọt ngào: “Tớ còn rất nhiều điều tra phải làm, cậu có hứng thú làm cùng tớ không?”

“Được.”

“Tớ tên là Anna, còn chưa biết tên của cậu đâu?”

“Tớ tên là Lâm Sơ, lần đầu được gặp cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Rung Động Vì Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.